

Giới thiệu Phù Lam

Truyện Phù Lam của tác giả Giá Oản Chúc là một truyện ngôn tình hiện đại, nam nghiệm x nữ giới võ, ngược (độc giả), HE.

Doãn Tiểu Đào: “Sống cho tốt vào.” Lam Diễm: “Anh sẽ không sống một mình.” Nhắc nhở: Nam chính không tốt đẹp, ai có ảo tưởng với nam chính xin cân nhắc khi nhảy hố. Đây là câu chuyện về một cô gái cứu vớt một chàng trai.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Yêu quý sinh mệnh, tránh xa ma túy

Doãn Tiểu Đào được mời đến phía sau gian phòng Lam Diễm, đây đích thực là một bữa tiệc huyền ảo.

Nam nam nữ nữ bên trong ý thức mơ hồ, đủ loại tiếng cười đủ loại âm ỉ. Còn có tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc. Nhân viên phục vụ hơi cúi đầu, nghiêng mình, chỉ cho Doãn Tiểu Đào người con trai trong góc.

Chính là Nhị thiếu gia Lam Thị, Lam Diễm. Hút thuốc nhả khói, khuôn mặt hắn có chút không chân thực. Doãn Tiểu Đào quan sát một lúc. Thật kỳ lạ, bộ dáng Lam Diễm khá giống cổ nhân của nàng. Dáng dấp trẻ trung, đường nét có hương vị hỗn huyền, thân thể anh tuấn đứng thẳng. Chỉ là không biết cặp mắt kia có màu sắc gì.

Về mặt hân giới này có chút hư ảo, ôm người phụ nữ bên cạnh nhưng tiêu cự ánh mắt lại trống rỗng. Hắn đột nhiên vùi vào trước ngực cô gái, dụi dụi vài cái. Sau khi ngẩng đầu, hắn cười rất quý mị.

Doãn Tiểu Đào nhìn hắn cùng với những hình dáng trong trí nhớ, rất muốn nhắc nhở một câu: yêu quý sinh mệnh, tránh xa ma túy.

Có điều, cuối cùng hắn không phải cổ nhân của cô. Cho nên cô không cần xen vào việc của người khác.

Cô không nói tiếng nào đứng ở cửa.

Trong phòng, mấy nam nhân nhìn lại đây vài lần, sau đó tiếp tục chơi đùa.

Doãn Tiểu Đào suy đoán, bọn họ giới khác này còn đang ở bên trong ảo giác.

Cô vẫn nhìn gian phòng, thăm nghĩ, lấy thực lực hiện tại của mình, có thể giết sạch đám căn bã này.

Nhưng thực tế tàn khốc là, Lam thị là chủ của cô. Mà cô khuất phục dưới tiền tài.

Đám đàn ông kia hưng phấn làm âm ỉ.

Không một ai để ý đến cô.

Nhân viên phục vụ đã sớm đóng cửa rồi đi.

Cô đứng hơn một tiếng, có một người giống như phát hiện ra sự tồn tại của cô: “Cô là ai a?” Hắn nói chuyện có chút ngọng, nam nữ xung quanh không hề nghe thấy.

Hắn nhíu mày đánh giá Tiểu Đào, quát: “Cô là ai?” Sau đó nhấn điều khiển từ xa, tắt nhạc.

Lúc này, nam nữ chung quanh đồng thời quay đầu nhìn về phía cạnh cửa.

Doãn Tiểu Đào bình tĩnh trả lời: “Doãn Tiểu Đào”

Người đàn ông kinh ngạc: “Ai biết cô gái này?”

“Doãn Tiểu Đào....” Lam Diễm mắt say lơ đãng nhìn sang, qua mấy giây sau, hắn lắc đầu, tựa hồ không hài lòng lắm: “Lại là đàn bà?!”

“Lam Nhị thiếu, lần đầu gặp mặt.” Doãn Tiểu Đào nhìn lại hắn, đúng mực: “Tại hạ Doãn Tiểu Đào, trong ba tháng tới mong được chỉ giáo nhiều hơn.”

Lam Diễm phun, rượu trong tay vung vãi: “Thời đại nào rồi, còn nói như vậy!”

Hắn cười đến đặc biệt khoa trương, mang theo thật nhiều trào phúng.

Cô từ nơi này nhìn sang, lại xuyên qua khuôn mặt hần nhớ tới ai đó. Người kia, cô không nhớ rõ tên thật của hần, liền cho hần một cách gọi khác là ai đó.

“Doãn Tiểu Dao, nghe tên nhất định là mụ nam nhân. Ba tháng?” Lam Diễm ném chén rượu xuống, bứt tóc nữ nhân bên cạnh, sắc mặt lạnh xuống, “Hi vọng cô có thể sống quá 3 ngày.”

Doãn Tiểu Dao hạ mắt: “Cảm tạ quan tâm.”

Hần bực lộ xem thường, không hề để ý đến cô. Hần một lần nữa mở nhạc lên, cùng nam nữ bên cạnh chơi đùa âm ỉ.

Mãi đến tận rạng sáng mười hai giờ rưỡi, Lam Diễm mới có chút thanh tỉnh. Hần đẩy nữ nhân trong ngực ra, đi tới đặt tay lên vai Doãn Tiểu Dao: “Đi, theo tôi về nhà” Trong lúc nói chuyện, một trận mùi rượu phun trên mặt Tiểu Dao.

Cô đỡ hần đứng thẳng: “Được”

“Dựa vào” Hần ở trên vai nàng cọ xát, ghét bỏ nói: “Quả nhiên là mụ nam nhân.”

Doãn Tiểu Dao hiểu rõ ý của hần. Bởi vì thời gian dài huấn luyện, cô đã sớm không còn mềm mại nữ tính.

Lam Diễm thu tay về, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Mãi đến khi hai người cùng lên xe, hần dựa vào chỗ ngồi phía sau xe, nâng mắt, “Tôi khuyên cô, ở nhà làm một đứa con gái tốt, đừng có tiếp tay làm việc xấu”

“Dùng tiền của người, thay người trừ tai họa.”

“Nếu như không còn mạng, nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng” Hần bỗng nhiên dừng lại, thay đổi ngữ khí: “Tôi nói là nói đến, cô nếu như chết rồi, không liên quan tới tôi.”

Doãn Tiểu Dao gật đầu: “Cảm tạ quan tâm”

Sau khi Lam Diễm nói xong, hần tựa vào ghế ngồi ngủ thiếp đi, còn ngáy lên.

Tài xế phía trước về mặt không thay đổi.

Doãn Tiểu Dao nhìn đèn neon đỏ ngoài cửa sổ.

Thành phố lớn này, so với Tây Tinh trấn nơi cô sống, môi trường cùng bầu không khí đều khác nhau nhiều lắm.

Nơi ở của Lam Diễm, không phải biệt thự lớn. Là một căn ba phòng hai phòng ở.

Sau khi hần tiến vào liền mở đèn.

Trong phòng khách đồ vật lung lộn xộn, trên bàn ăn bày một đồng nôi, chậu, thìa bát.

Trong lòng Doãn Tiểu Dao kinh ngạc. Lam thị ở Thương Thành sản nghiệp đứng nhất nhì, làm sao Nhị thiếu gia đến một người giúp việc cũng không có.

Lam Diễm quay đầu lại, giống như liếc mắt nhìn thấy ý nghĩ của cô, hần cười giễu cợt: “Người hầu đã chết hai người. Người khác đều bỏ chạy.”

Khóe mắt nàng nhẹ liếc hần, rất nhanh lại nhìn thẳng phía trước.

Hần thấy cô không đáp lời, cũng coi cô như không khí. Hần tự làm chuyện của mình.

Lam Diễm tắm xong, quần khăn tắm đi ra. Thấy Tiểu Dao ở trong phòng khách tỉ mỉ kiểm tra gì đó.

Hần mặc kệ cô, đi vào phòng mặc quần áo, chuẩn bị ngủ.

Vừa nằm xuống, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hần nắm chần che đầu.

Tiếng gõ cửa từng cái từng cái, cũng không dừng lại.

“Mẹ kiếp, thật phiền.” Lam Diễm nóng nảy chạy xuống giường, kéo cửa ra không che giấu tức giận: “Tôi ghét nhất người khác làm phiền lúc tôi ngủ.”

Doãn Tiểu Dao sắc mặt bình tĩnh: “Tôi có nghĩa vụ bảo vệ ngài an toàn 24h.” Lúc cô ngẩng đầu, trong lòng thoáng kinh ngạc. Tròng mắt của hần... cũng là màu xanh lam. Giống như ai đó.

“Bảo vệ bà nội người.” Hấn hướng cô vung tay, làm dáng như muốn đánh cô một trận: “Mau rút đi ngủ, đừng làm phiền ta.”

“Bà nội tôi công phu rất tốt, cảm tạ quan tâm.”

Một quyền này của Lam Diễm như đánh vào bông. Hơn nữa nhìn vẻ mặt cô, rất chăm chú, câu nói kia không một chút nào giống chuyện cười.

Hấn nhớ lại lão quản gia từng nói với hấn.

Doãn Tiểu Đào, sinh tại thôn Tây Tinh trấn Tây Tinh. Thân thủ chính là tốt nhất trong thế hệ.

Liên quan tới Hoàn cảnh này, Lam Diễm không nhớ rõ đến tột cùng có bao nhiêu kiểu ngạo. Ngược lại chính là Lam Thị liên tiếp gán Quý Môn quan an bài cho Lam Diễm một cận vệ.

Hơn nữa, còn là một người con gái.

Một người đáng đáp bình thường, mục nam nhân.

Lam Diễm gãi gãi đầu: “Cô muốn tìm chết tùy cô. Bất quá tôi nhắc nhở cô, không được ngủ giường của tôi.”

Doãn Tiểu Đào nhìn chiếc giường đôi kia: “Tôi có thể ngủ trên đất được rồi.”

“Hi vọng sáng sớm mai cô sẽ không bị tôi một cước giẫm chết.”

Lam Diễm nói xong một lần nữa ngã lên giường, kéo chăn.

Doãn Tiểu Đào yên lặng đến phòng bên cạnh ôm chăn, sau đó nằm ở trên thảm.

Cô nhìn trần nhà, tự mình suy tính khả năng ngủ được.

Lam Diễm bắt đầu ngáy. Tiếng ngày này có quy luật mà nhiều tiết tấu, cuối cùng còn mang theo giai điệu.

Doãn Tiểu Đào nhiều năm trải qua huấn luyện, tính cảnh giác khiến cô rất khó ngủ say, huống chi lúc này bên cạnh có âm thanh quá nhiều.

Cô nghĩ chấp nhận khả năng ba tháng tới mất ngủ.

Lam Diễm ngủ thẳng nửa đêm, đột nhiên thức tỉnh.

Doãn Tiểu Đào trong nháy mắt nhảy lên, mắt lạng lẽ lướt nhanh một vòng gian phòng. Cũng không có gì bất thường.

Hấn đồ mồ hôi, đột nhiên chuyển hướng cô: “Cô tối hôm qua không tắm?”

Cô cau mày: “Tôi tắm sáu giờ chiều hôm qua.”

“Đi ra, đi ra.” Hấn bật mũi la hét: “Tôi nói làm sao có mùi lạ. Mùi nam nhân.”

“Không có quần áo.” Hành lý của Doãn Tiểu Đào còn chưa chuyển lại đây. Chiều hôm qua cô mới đến Thương Thành, đã bị Lam trợ lý đưa đến nơi Lam Diễm mua vui.

Quả thật không dung lại chút nào.

Lam Diễm liếc cô một chút: “Vậy thì rút ra ngoài ngủ, bản thiếu gia không cho phép có thứ bẩn trong phòng.”

“Tôi rất sạch sẽ.” Cô nghiêng người ra phía trước.

“Đừng tới đây, thôi chết rồi.” Hấn sụt lui về sau một chút, giống như ghét bỏ một con ruồi: “Cô thích ngủ dưới đất tùy cô. Nhưng làm phiền cô cách xa tôi một chút, càng xa càng tốt.”

“Tôi có nghĩa vụ bảo vệ ngài an toàn 24h.” Doãn Tiểu Đào nhắc lại nhiệm vụ của mình.

Lam Diễm cười quỷ dị: “Cô có bản lĩnh bảo vệ thời điểm tôi đại tiện.”

“Ngài không ngại, tôi nhất định đi cùng.”

Hấn khòe mắt vừa kéo, trừng mắt nhìn cô.

Cô về mặt bình tĩnh.

Sau khi đối mặt chừng 10 giây, Lam Diễm buồn ngủ: “Lăn tới ngủ cạnh cửa đi. Đừng làm cản trở tôi.”

“Được!” Doãn Tiểu Dao không có dị nghị, ôm lấy chăn, dõng đến cạnh cửa.

Hắn nằm nghiêng, lẳng lặng nhìn bóng lưng cô.

Thời điểm cô an ổn nằm bên cạnh cửa, hắn túm chăn trùm lên đầu mình.

Doãn Tiểu Dao cảm giác cảm giác mình không ngủ được

Lam Diễm không chỉ dừng ngáy ngủ, lần thứ 2 sau khi ngủ say, hắn bắt đầu nghiêng răng. Âm thanh rất nhỏ. Có điều Doãn Tiểu Dao thính giác nhạy cảm, có lẽ vì đêm yên tĩnh làm to thêm mấy lần.

Cô ngồi dậy.

Lam Diễm này cùng ai đó trước đây cô quen biết, đặc biệt giống nhau.

Vốn là tướng mạo rất giống, đã là trùng hợp. Một đôi mắt xanh, lại cũng giống nhau như đúc.

Điều này làm cho cô hoài nghi trong đó đến tột cùng là giống nhau hay chính là cùng 1 người.

Lam Diễm thanh âm nghiêng răng ngày càng lớn hơn, khách khách khách rồi. Doãn Tiểu Dao đứng dậy chậm rãi đi dạo quanh phòng.

Cô đi không tiếng động.

Cô đi qua phía Lam Diễm, đứng ở đầu giường nhìn hắn.

Hắn ngủ không được tốt. Nhíu mày, đổ mồ hôi.

Cô nghĩ lại chính mình lúc rời khỏi Hoành quán, nhớ lời của cha: “Con làm được”

Mảnh đất Hoành quán, đời đời kiếp kiếp kế thừa xuống, đã có hơn 100 năm lịch sử. Trần Tây Tinh mới quy hoạch, định đem nơi đó thu mua khai phá hạng mục du lịch.

Doãn phụ tự nhiên không đáp ứng, đã cùng lãnh đạo trấn giao thiệp mấy tháng.

Mục đích Lam thị chen chân rất rõ ràng, bọn họ cần sự giúp đỡ của Hoành quán. Nếu như Lam Diễm có thể sống quá mùa thu, như vậy hạng mục du lịch có vướng mắc, Lam thị phụ trách.

Doãn phụ không tin tưởng Lam thị, trùng hợp đệ tử gia tộc và Lam thị có chút giao tình. Có đệ tử đảm bảo, Doãn phụ miễn cưỡng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Trần Tây Tinh vốn là quê hương võ thuật.

Tiếng tăm đời trước của Hoành quán cũng giống như bây giờ nghe tên Thương Thành.

Những năm trở lại đây, thời thế ổn định, võ quán ở trấn Tây Tinh ngày càng giảm bớt. Tồn tại đến bây giờ, cùng lắm chỉ còn hai, ba nhà.

Võ quán nghiên cứu võ thuật Trung Quốc, so với các loại súng ống của phương Tây không giống nhau.

Không ít đứa trẻ được đưa tới Hoành quán, mong muốn ban đầu chỉ là thân thể khỏe mạnh. Nhiều bậc phụ huynh cho rằng, xã hội hiện nay, có một chút võ thuật phòng thân sẽ khá hữu dụng.

Hoành quán không nằm ngoài thực tế này. Một số thời điểm, mấy năm liên tiếp, cũng không có một mối làm ăn.

Chuyện làm ăn gần nhất, đã là 3 năm trước.

Người đảm nhiệm là Doãn Tiểu Dao, 22 tuổi. Là cô con gái duy nhất của Doãn phụ và Doãn mẫu.

Doãn phụ từng nói, nếu như Doãn Tiểu Dao là con trai, vậy thì thật sự không còn gì tiếc nuối. Con gái cho dù thế nào đi nữa thì tư chất trí tuệ hay thân thể vẫn có khoảng cách với con trai. Sau này Doãn phụ để Doãn Tiểu Dao kế nghiệp.

Doãn Tiểu Huệ tuổi còn nhỏ, là người trẻ nhất Hoàn quán hiện nay, tổng thể thực lực gần bằng Doãn Tiểu Dao.

Nếu nói tổng thể thực lực, không chỉ là phương diện võ thuật, còn bao gồm cả tính cách và sự cẩn trọng. Một người có can đảm thừa nhận sai lầm bản thân, còn tốt hơn là một kẻ thất bại nhưng vẫn cố chấp.

Vì vậy, lần này, Doãn phụ để con gái xuất hiện.

Theo thông tin Lam thị gửi đến, sự việc Lam Diễm gặp phải giống như những trò đùa nguy hiểm. Như bình hoa rơi, miếng thủy tinh vỡ, ban đầu chỉ giống như gặp phải thù oán nhỏ. Nhưng lại làm liên lụy đến mạng người.

Những việc như này cần mời đến vệ sĩ có phần chuyện bé xé ra to, vì vậy mời võ quán truyền thống vừa vặn thích hợp.

Lúc Doãn phụ tiễn Doãn Tiểu Dao, chỉ dặn dò mấy câu đơn giản.

Sau cùng, Doãn mẫu nói: “Chờ con trở về.” Giống như đưa Doãn Tiểu Dao đi học.

Doãn Tiểu Dao gật đầu, xách túi hành lý: “Cha, mẹ, 3 tháng sau gặp lại.”

Cô tin tưởng, cô nhất định sẽ trở về.

Lam Diễm đến tận hơn năm giờ sáng, mới dừng nghiêng rãng.

Doãn Tiểu Dao dựa vào cánh cửa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong phòng yên tĩnh lại, bên ngoài lại bắt đầu âm ỉ.

Những ngày bình thường, vào giờ này cô đã rời giường luyện công.

Cô nhớ những con chim tước ở Hoàn quán, còn có không khí trong lành, cùng với những bữa cơm gia đình.

Lam Diễm ngủ một mạch đến tám rưỡi mới tỉnh. Sau khi mở mắt, ý thức còn chưa tỉnh táo, duỗi người ngáp một cái, lăn trên giường một vòng. Lúc nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, hấn giật mình một cái: “Mẹ kiếp!”

Doãn Tiểu Dao đứng dậy, “Chào buổi sáng.” Dáng người cô rất thẳng.

“Chào cái đầu cô!” Tỉnh khí rời giường phát tác, “Mới sáng sớm lại thấy vật thể không ra nam nữ.”

Những câu nói này của hấn không ảnh hưởng đến cô, cô bình thản trả lời, “Ngài có thời gian ba tháng để thích ứng.”

Lam Diễm hừ một tiếng trong lỗ mũi, “Mỗi ngày đều nhìn thấy mặt nam nhân, tôi sẽ tôn thờ mặt.”

“Tôi chỉ đảm bảo tính mạng cho ngài.” Ý là sau 3 tháng, sống chết của hấn không liên quan tới cô.

“Cô.....” hấn lấy gối trên giường nèm cô.

Doãn Tiểu Dao quay đầu né tránh.

Chức gối rơi xuống đất.

Lam Diễm rất tức giận, “Cút, tôi muốn thay quần áo.”

Doãn Tiểu Dao gật đầu, “Có chuyện gì thì gọi tôi.” Nói xong cô kéo cửa đi ra ngoài.

Lam Diễm lầu bầu chửi thề trong miệng.

Cô mất điếc tai ngo.

Vừa đóng cửa, hấn dừng mắng. Hấn nhìn ánh sáng mặt trời long lanh ngoài cửa sổ, nghiêng rãng nói, “Mùa hè chết tiệt.”

Lam Diễm coi Doãn Tiểu Dao là không khí, tự mình rửa mặt, sau đó đi làm.

Cô yên tĩnh đi theo phía sau hấn.

Lái xe nhìn thấy Doãn Tiểu Đào, thái độ cung kính, “Doãn tiểu thư, hành lý của tiểu thư sẽ được mang tới trong hôm nay.”

Cô gật đầu nói cảm ơn.

Tòa nhà Lam thị ở trung tâm thành phố. Vào giờ làm việc, đoạn đường chính vô cùng tắc nghẽn.

Lam Diễm không nhìn thấy dòng xe cộ phía trước kéo dài đến đâu, lại tiếp tục ngủ. Trong chốc lát, tiếng ngáy vang lên.

Doãn Tiểu Đào chớp mắt nhìn mắt, trong lòng tính toán thời gian hán ngủ trong một ngày.

Đột nhiên, ánh mắt cô nghiêm túc, nhanh chóng đưa tay giữ đầu hán ở ghế ngồi.

bên ngoài một vật thể không rõ bay trực tiếp về phía cửa sổ xe, sau khi đập tới cửa sổ xe, liền bắn ra ngoài.

Cô mạnh mẽ lướt qua hướng dòng xe chạy ngược chiều.

Xe của Lam Diễm ở làn xe bên trái. Làn xe đối diện đường rất thông thoáng. Chiếc xe màu đen lập tức chạy vụt qua.

“Này.” Lam Diễm giãy giụa ngẩng đầu lên, “Cô muốn đề tôi tới khi nào?”

Doãn Tiểu Đào buông hán ra, “Chiếc xe kia không có nhãn hiệu.” Tuyên bố nó chính là hướng về phía hán.

Hán ngổ thẳng, nhìn cửa sổ xe, nở nụ cười, “Kính lán này chất lượng không tồi a.” Giọng điệu cợt nhả.

“Ngài biết là ai sao?”

Lam Diễm gõ gõ cửa sổ xe, bị ánh mặt trời phía ngoài chiếu nheo lại mắt, “Tôi không biết. Có nhiều kẻ thù quá, nhớ không được.”

Doãn Tiểu Đào không hỏi tiếp. Chứng kiến tình huống vừa rồi, thực giống như một trò đùa quái đản. Nếu như thực sự nghiêm túc, phải dùng đạn, chứ không phải là một tấm kim loại. Thế nhưng giờ trò đùa quái ác nhiều lần như vậy, là có dụng ý gì.

Tai nạn này đối với Lam Diễm không tạo ra ảnh hưởng gì. Chưa đầy mấy phút sau, hán lại ngủ.

Đến công ty Lam thị. Sau khi hán tiến vào phòng, ngáp mấy cái, oán giận nói, “Mùa hạ như thế này a, nên được nghỉ ngơi.”

Doãn Tiểu Đào đi một vòng quanh văn phòng. Cô đi đến bất kì một nơi nào đều quan sát cẩn thận, đây là thói quen.

Lam Diễm lười biếng nhìn cô một cái. Sau đó mở máy tính ra, đeo tai nghe, rồi bắt đầu xem ảnh.

Doãn Tiểu Đào nhìn hán như sắp gục xuống bàn. Hán chăm chú nhìn màn hình, trong mắt có cảm xúc hơi khác thường, càng làm nổi bật nên màu xanh của đôi mắt.

Cô quan sát văn phòng xong, ngồi xuống ghế sofa, lật xem tờ báo bên cạnh.

Qua một lúc, Lam Diễm đột nhiên kêu lên, “Mẹ kiếp, gì thế này.”

Doãn Tiểu Đào ngẩng đầu.

Hán tỏ ra bức tức, oán trách, “Sao không có yếu điểm?”

Cô đứng lên, chậm rãi đi tới bàn làm việc.

Trong màn hình trước mặt hán, rõ ràng là hình ảnh không phù hợp cho trẻ nhỏ. Hình ảnh một nam một nữ, được phóng to rõ ràng vị trí nào đó, hợp lại chặt chẽ.

Lam Diễm đưa tay lấy cốc nước, dư quang khoe mắt bỗng liếc về phía Doãn Tiểu Đào. Hán vừa quay đầu, liền tức giận nói, “Không có chuyện gì cô tới đây làm gì, muốn dọa chết người à!”

Doãn Tiểu Đào nhìn màn hình, cảm thấy hơi kì quái.

Hán liếc nhìn về mặt của cô, bỗng chốc lộ ra ý cười không tốt. Hán tháo tai nghe, ngả ngón hỏi, “Này, đã nhìn thấy vật này của nam nhân bao giờ chưa?”

Cô gật đầu, “Trong thôn chúng tôi, bé trai đều thích đến tuổi tắm rửa. Cả thôn đều nhìn thấy rồi.”

“.....” Lam Diễm nuốt chút nữa hơi thở nghẹn hống, “Ta là nói đàn ông, không phải bé trai.” Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, liền biết, khẳng định không có nam nhân nào thích cô ta.

“Đàn ông trong thôn không đến tuổi tằm rùa.” Cô kể lại.

“Nha? Vậy chính là chưa từng thấy.” Hấn cười đến ngày càng bỉ ổi, “Tôi cho cô thưởng thức?”

Doãn Tiểu Đào liếc nhìn màn hình, lắc đầu một cái, “Tôi thấy rất xấu.” Những thứ tốt đẹp mới xứng đáng với hai chữ thưởng thức.

“.....” Hấn thật muốn đánh chết cô. Hấn cắn răng, từng chữ từng chữ nói rõ ràng, “Vật này có thể làm cô thoải mái. Có muốn thử một chút không?”

Cô tiếp tục lắc đầu, “Ngài không làm được.”

Mẹ kiếp! Kẻ sĩ thà chết không chịu nhục, “Đến lúc tôi làm cô, xem có được hay không!”

“Ngài không làm được.” Doãn Tiểu Đào kiên trì nói. Cô liếc mắt liền thấy được, hấn còn kém cô nhiều lắm.

Lam Diễm muốn phát hỏa, hấn thô lỗ đẩy vai cô.

Cô nhẹ nhàng tránh được.

Mặt hấn trầm xuống, tiếp tục tiến lên.

Doãn Tiểu Đào nhẹ nhàng tránh, đã cách xa hấn hai mét.

Lam Diễm kinh ngạc một chút. Hấn không nuốt trôi được cơn giận này, hướng cô tấn công.

Cô cũng không gấp.

Nhưng ngay cả vật áo cô, hấn cũng không chạm tới.

Mười phút sau, Lam Diễm quyết định bỏ cuộc. Hấn mạnh mẽ nói, “Quên đi. Cô xấu tính, ta không có hứng.”

Lần chơi chốn tìm này làm hấn một chết, âm ỉ một lát làm tâm tình xem ảnh của hấn biến mất không còn bóng dáng. Hiện tại, hấn trừ ăn với ngủ, cái gì cũng không muốn làm. Hội Đồng Quản Trị nhất định muốn hấn đến công ty làm.

Lam Diễm đi vào phòng nghỉ ngơi, ngã xuống giường.

Hấn rất muốn tiếp tục ngủ mãi mãi.

Doãn Tiểu Đào ngồi trong phòng nghỉ, ngẫu nhiên lật lật báo.

Nhiệm vụ 3 năm trước của cô, so với hiện tại thú vị hơn rất nhiều.

Hồi đó cô bảo vệ một thương nhân giàu có tham gia hội nghị. Thời gian khá ngắn, khoảng mười ngày. Thế nhưng thương nhân đó kiến thức rộng rãi, thường xuyên cùng cô nói chuyện.

Doãn Tiểu Đào tính cách trầm ổn. Cô không thích nói chuyện, thích lắng nghe. Từ cử chỉ lời nói một người, có thể cơ bản miêu tả được tính cách.

Ví dụ giống như Lam Diễm, chính là điển hình của người nóng nảy, bộp chộp.

Cô trước đây quen biết ai đó, không như Lam Diễm. Thiếu niên kia u buồn thanh cao, trong đôi mắt xanh luôn ẩn chứa u buồn. Vì vậy hai người này nhất định không phải là một.

Gần tới mười một giờ, có người gõ cửa.

Doãn Tiểu Đào ngồi, không nhúc nhích. Nhiệm vụ của cô là bảo vệ Lam Diễm an toàn, những chuyện khác không nằm trong chức trách của cô.

Tiếng gõ cửa ngừng một chút, lại tiếp tục vang lên, cùng với tiếng nói có chút nôn nóng, “Quản lý Lam, Hồ tiểu thư đến rồi.”

Lam Diễm ngủ say như chết, không phản ứng.

Lúc này, một giọng nói sắc bén vang lên, “Lam Diễm, em biết anh đang ở bên trong!”

Tiếng gõ cửa lớn hơn.

Doãn Tiểu Đào đoán, đây không phải là gõ, mà là đập.

Bên ngoài ngày càng âm ỉ, có nhiều âm thanh nói chuyện. Một lúc sau, không biết là ai lấy được chìa khóa, mở cửa phòng làm việc.

Tiếng bước chân dồn dập đi tới.

“Hò tiểu thư, cô xem, quản lý Lam không có ở đây. Nếu không.....?”

“Anh ấy nhất định là ở đây.” Âm thanh chói tai kéo cao giọng, “Lam Diễm, anh ra đây gặp em!”

Sau đó, cửa phòng nghỉ bị mở ra.

“A!” Hò tiểu thư trừng mắt, “Cậu nam nữ, giờ làm việc lại trốn ở đây vụng trộm.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hò tiểu thư này rõ ràng không biết phân biệt đúng sai.

Trong phòng cả trai và gái đều áo quần nguyên vẹn, hơn nữa người con trai trên giường còn đang ngủ như heo thế kia, nhìn thế nào cũng không giống vụng trộm.

Phải nói là đang nghỉ ngơi mới đúng.

Tiếng ồn lớn như thế, Lam Diễm cũng không tỉnh lại. Tiếng ngáy của hắn vẫn tiếp tục có quy luật.

Hò tiểu thư giận đến nổi thở hên hển, bước nhanh tới bên giường, đưa tay như muốn nhéo tai hắn.

Tốc độ của Doãn Tiểu Đào càng nhanh hơn, ngay lập tức bắt được tay của Hò tiểu thư.

Hò tiểu thư hoảng sợ hét lên, “Cô là cái thá gì, lại dám ngăn cản ta.”

Cỡ lẽ tiếng hét chói tai này lọt được vào tai Lam Diễm, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại.

Trong lúc còn đang mơ màng, hắn nhìn thấy một đám nữ nhân đứng trước cửa, liền theo thói quen kéo chăn qua, đem mình bọc lại. Nhưng vừa quay đầu lại, đã thấy khuôn mặt giận dữ của Hò tiểu thư xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn ngồi dậy, đầu mày nhíu lại, “Bác gái này là ai?”

Vừa nghe xong câu này, Hò tiểu thư càng thêm mất khống chế.” Lam Diễm, đồ vô lại! Ba ngày trước anh còn nói em là nữ nhân mà anh yêu nhất.”

“Ngươi đi chết đi.” Về mặt Lam Diễm không tốt. Hắn cúi đầu nhìn áo của mình một chút, đảm bảo không có vấn đề gì, vén chăn đứng dậy.

Hò tiểu thư tức giận cực điểm, “Tôi muốn giết anh!”

Doãn Tiểu Đào lạnh lùng, giữ chặt tay Hò tiểu thư không buông, “Không một ai được thương tổn hắn.”

Lam Diễm nhếch lông mày. Hắn thiếu chút nữa đã quên, hắn bây giờ có người bảo vệ rồi. Thế là hắn càng không sợ hãi, “Bác gái này tức giận như vậy, rất dễ có nếp nhăn a.”

Hò tiểu thư tức giận đến mức khuôn mặt méo mó, “Hai người các ngươi cứ chờ đấy cho tôi!” Cô ta ra sức thoát khỏi kiềm chế của Doãn Tiểu Đào.

Doãn Tiểu Đào buông lỏng tay.

Hò tiểu thư nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Mấy nhân viên xem náo nhiệt ở ngoài cửa, ngại ngừng rời đi.

Lam Diễm chậm rãi xoay người, “Bảo vệ bên dưới thật vô dụng, bác gái nào cũng có thể xông vào văn phòng.”

Nhưng mà đến hôm sau, hắn liền hiểu được, bác gái này không phải người bình thường.

Cô ta là hòn ngọc quý trên tay một vị lãnh đạo nào đó.

Lam thị đang tích cực đấu thầu một hạng mục của chính phủ, vì đảm bảo hạng mục được tiến hành thuận lợi, ban lãnh đạo cao cấp của Lam thị quyết định đề Lam Diễm nhận lỗi với Hồ tiểu thư.

Hồ tiểu thư tính khí lớn, lời xin lỗi bình thường không thể làm nàng hết giận.

Kết quả, trong lúc Lam Diễm ngủ trưa nhận được lệnh giáng chức.

Bị giáng xuống vài cấp.

Đồng thời bị phái đến một nhà xưởng làm việc 3 tháng.

Doãn Tiểu Đào thắc mắc, Lam thị phải chăng có thể vì đại nghĩa diệt thân. Nói thế nào đi nữa, Lam Diễm cũng là Nhị thiếu gia, lại giống như quả bóng bị đá đi đá lại.

Càng kỳ lạ là, Lam Diễm đối với những chuyện này, vô cùng thân nhiên tiếp nhận.

Nhà xưởng này do Lam thị thu mua vào năm ngoái khi xưởng ống dẫn khí này đối mặt với nguy cơ phá sản. Sau khi Lam thị tiếp nhận, tất cả hạng mục ống dẫn khí ở Thương Thành đều được sản xuất từ nhà xưởng này.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào ba ngày sau xuất phát.

Lam Diễm vừa lên xe vừa thì thầm Doãn Tiểu Đào đúng là sao chổi.

Cô ta vừa đến, hần liền suy.

Doãn Tiểu Đào tâm tình bình tĩnh. Cô nghe tài xế nói, Lam Diễm không phải lần đầu tiên bị giáng chức.

Trước kia còn là Lam tổng, sau đó là phó tổng, rồi là giám đốc.

Bây giờ hần là Lam trưởng xưởng.

Vượt thành là thành phố công nghiệp. Không ít thương nhân nước ngoài đều chọn nơi này để mở xưởng. Nơi này gần Thương thành, giao thông thuận lợi, hơn nữa có giá lao công thấp.

Xuất phát từ Thương thành, đi 3 tiếng mới tới nơi. Xung quanh đều là nhà xưởng, trên đường phần lớn là xe chở hàng, bụi đất mù mịt. Lúc đến được khu nhà xưởng, xe đã bám đầy bùn đất.

Sau khi tài xế đưa bọn họ đến nơi, liền trở về báo cáo.

Lam Diễm ngủ suốt đường đi. Sau khi xuống xe, hần đứng trước cửa nhà xưởng, quay đầu nhìn chiếc xe vội vã rời đi, “Mẹ kiếp, đến xe cũng không để cho tôi một chiếc.”

Hần thấy Doãn Tiểu Đào hai bên trái phải kéo hai túi hành lý, cũng không có ý định giúp đỡ, bản thân thì hai tay không đi vào.

Giám đốc nhà máy lúc đầu nay trở thành phó giám đốc, đối với Lam trưởng xưởng mới tới này, mọi người đều có chút thận trọng, cũng không biết rốt cuộc trường xưởng mới đến đây làm gì.

Lam Diễm nghênh ngang đi vào văn phòng.

Văn phòng rất giản dị, chỉ thấy có hai ghế sofa và một bàn trà.

Các quản lý nhìn thấy Lam Diễm, đều kinh ngạc với vẻ ngoài xuất chúng cùng đôi mắt xanh của hần. Xưởng phó sau khi lấy lại tinh thần, tiến lên trước chào hỏi: “Lam trưởng xưởng, chào ngài.”

Lam Diễm nghe xưng hô này, vẻ mặt cứng ngắc.

“Tôi là phó xưởng, tên gọi Lý Dũng Hoa.”

“Nha.” Lam Diễm ngoài cười nhưng trong không cười kéo khóe miệng.

Doãn Tiểu Đào không nói lời nào kéo hành lý vào.

Mọi người đều tò mò thân phận của cô, nhưng không ai dám hỏi.

Lam Diễm theo tầm mắt của mọi người nhìn sang, uể oải giới thiệu, “Đây là.....” Hần dừng một chút, “Chủ nhiệm mới của nhà xưởng.”

Doãn Tiểu Đào đặt hành lý xuống, ngẩng đầu lên, “Tôi không phải là chủ nhiệm của nhà xưởng.”

“Câm miệng.” Lam Diễm khiển trách, “Giám đốc nhà máy nói chuyện, khi nào đến lượt cô xen vào.”

Về mặt mọi người rất kì lạ, tầm mắt do dự nhìn Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào

Lam Diễm vung tay, “Các người ra ngoài trước, tôi có vài lời muốn nói với chủ nhiệm nhà xưởng.”

Mọi người nghe lời ra ngoài, lúc gần đi vẫn kì lạ nhìn Doãn Tiểu Đào một chút.

Cửa phòng vừa đóng lại, Doãn Tiểu Đào lần thứ hai nói: “Tôi không phải chủ nhiệm nhà xưởng.”

Lam Diễm hừ một tiếng “Vậy cô là cái gì? Cô thử nghĩ xem, mỗi ngày đều đi cùng tôi, chuyện này truyền ra ngoài, người khác sẽ nghĩ rằng tác phong sinh hoạt của giám đốc có vấn đề.”

“Thanh giả tự thanh.”

“Cô thì biết cái gì! Đến lúc tôi bị giáng chức, tôi sẽ trở thành công nhân đó.” Hần tức giận nói, “Chúng ta ở bên ngoài là quan hệ công việc.” Nhưng suy nghĩ lại thì không có giám đốc nhà máy nào lại cùng chủ nhiệm nhà xưởng 24h ở chung một chỗ.

Doãn Tiểu Đào nghĩ đến việc hần tiếp tục bị giáng chức, liền không tính toán đến chức danh này nữa. Nhưng cô vẫn kiên trì, “Buổi tối tôi muốn ngủ cùng một phòng với ngài.”

“.....” Lam Diễm trừng mắt nhìn cô, “Nói chuyện phải suy nghĩ! May cho cô gặp được tôi là một thanh niên chính trực, đổi lại là người khác, trong sạch của cô khó giữ rồi.”

“Ngài không đánh lại được tôi.” Vì vậy, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải do hần chính trực.

“.....” Hần thực sự rất muốn đánh chết cô.” Cô có tin không tôi có thể hạ độc chết cô.”

Doãn Tiểu Đào lắc đầu, “Ngài không thể.”

Lam Diễm cười khẩy, hần những ngày qua đối với hai chữ “không thể” đã miễn dịch, hần hiện tại đều tự mình an ủi, đàn ông tốt không so đo với phụ nữ.

Cùng những quản lý trong xưởng chào hỏi xong, Lý Dũng Hoa dẫn Lam Diễm đi một vòng quanh xưởng.

Sân xuất ống dẫn khí này, không cần sử dụng nhiều kỹ thuật hiện đại. Nhưng trong xưởng có phòng thí nghiệm mô phỏng thực tế, mấy trường đại học trọng điểm đều có nghiên cứu sinh làm việc tại đây.

Lam Diễm tùy tiện nhìn, cũng không hiểu được cái gì. Sau khi đi hết một vòng quanh xưởng, hần rút ra được một kết luận, “Tôi là người đẹp trai nhất nhà xưởng.”

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng Lý Dũng Hoa cũng không nhận được vẻ mặt giật giật một chút.

“Đi đường có hơi mệt mỏi. Lý xưởng trưởng, tôi cùng chủ nhiệm Đào đi ăn cơm trưa trước.”

Lý Dũng Hoa vội vàng trả lời.

Nhà ăn của xưởng, mỗi ngày đều nấu 3 món. Hai món thịt, một món rau. Tất cả công nhân đều có suất ăn giống nhau.

Lam Diễm nhìn tất cả món ăn đều có hạt tiêu, sầm mặt lại, “Này, chủ nhiệm Đào, cô ăn được món cay không?”

“Có thể.”

“Khẩu vị nặng.” Hần khó chịu nhìn suất ăn, “Tôi không ăn những món này. Cô đưa tôi ra ngoài ăn mấy món ăn thanh đạm.”

“Chúng ta ra ngoài ăn, rất có khả năng gặp nguy hiểm.”

Lam Diễm khinh thường nói, “Ai rảnh rỗi như vậy, đến nơi chim không thèm ị ám sát tôi.”

“Chúng ta không thể ra ngoài.” Cô luôn xem nhiệm vụ là quan trọng nhất.

Hần nhìn sang, “Chủ nhiệm Đào, tôi lấy thân phận giám đốc nhà máy ra lệnh cho cô.”

Doãn Tiểu Đào bình tĩnh nói: “Hôm qua ngài suýt chút nữa bị đập đầu. Nếu như không có tôi ở đó, ngài không chết cũng thành ngốc.”

“.....” Hấn lại có kích động muốn bóp chết cô. Thế nhưng, hấn đánh không lại cô. Hấn không tranh luận với cô nữa, “Quên đi, tôi đi ngủ đây. Tỉnh dậy sẽ đi uống chút gì đó.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu. Cô gói lại một phần cơm rồi cùng hấn trở lại văn phòng giám đốc.

Lam Diễm sau khi quay về, liền không muốn ngủ nữa.

Hấn có một chuyện muốn làm.

Hấn lấy laptop, cắm dây mạng. Sau đó đeo tai nghe, bắt đầu xem ảnh.

Doãn Tiểu Đào yên lặng ăn cơm. Mấy ngày nay cô biết được hấn thích làm chuyện kì quái này, cũng quen với việc hấn chửi bới.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Lam Diễm lại mở miệng, “Mẹ kiếp! Mạng quá tệ. Còi quần mất mười phút, còn chưa còi xong.” Hấn dùng sức điều chỉnh dây mạng, hình ảnh vẫn chậm chạp như cũ.

Hấn cúi kính, “Chủ nhiệm Đào, vừa rồi có ai đưa danh thiếp cho cô không?”

Doãn Tiểu Đào lấy danh thiếp từ trong túi ra, ném qua cho hấn.

Sau khi hấn tiếp được, bắt đầu gọi điện thoại, “Lý trưởng xương, mạng ở đây có vấn đề gì vậy?”

Đầu bên kia nói gì đó, sắc mặt Lam Diễm ngày càng biến đổi. Cúp điện thoại, hấn đập tay xuống bàn, “Mẹ kiếp, vừa hôm qua tôi đóng thêm 3600, bây giờ lại nói không thể xem?”

Mặc hấn gào thét, cũng không giải quyết được vấn đề. Chỉ có thể chờ hấn trở lại bình thường.

“Chủ nhiệm Đào, nửa tiếng nữa gọi tôi.” Hấn nói xong liền nằm nhào ra bàn ngủ.

Doãn Tiểu Đào đem hộp cơm bỏ vào thùng rác, sau đó cũng tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên cạnh Lam Diễm nằm ngày, nằng đại khái hiểu được, hấn không bao giờ dừng được nói chuyện. Một khi dừng lại, chính là lúc hấn ngủ.

Hấn thực sự rất có năng lực ngủ. Lúc không làm gì, mắt vừa nhắm lại, chưa đầy 2 phút là ngủ được.

Cô mấy hôm hay đều ngủ không ngon. Hấn vừa ngáy vừa nghiêng răng, nửa đêm đều làm phiền cô. Nhưng cô cũng thể ngủ vào ban ngày như hấn.

Làm Doãn Tiểu Đào mở mắt là tiếng la mắng của Lam Diễm

“Thế giới này còn có chữ tín không. Tôi bỏ ra 3600, lại để tôi xem mấy thứ đen sì này? Nói năng cẩn thận đấy! Thảo!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lam Diễm không thoải mái.

Cơm không ăn được, phim không được xem, thẻ Internet khiến hấn muốn đập máy tính. Hấn ném tai nghe đi, cảm thấy ngột ngạt khó chịu, “Chủ nhiệm Đào, đi. Ra ngoài uống trà trưa.”

Doãn Tiểu Đào nghe tiếng đứng dậy. Cô không có ý kiến đối với hành trình hấn sắp xếp.

Ra khỏi tòa nhà văn phòng, Lam Diễm thấy Lý Dũng Hoa đang cùng một quản đốc bàn bạc công việc. Hấn nhớ tới một chuyện, liền vẫy gọi, “Lý trưởng xương, tới đây một lát.”

Lý Dũng Hoa tươi cười vội vã chạy đến, “Chào Lam trưởng xương.”

Lam Diễm ngẩng đầu nhìn trời, “Ngày hôm nay tôi mới đến, trời lại rất nóng. Tôi cùng chủ nhiệm Đào buổi chiều nay bận sắp xếp hành lý, sẽ không đi làm.”

“Được được.” Lý Dũng Hoa gật đầu, “Ngài nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai tôi sẽ báo cáo cho ngài công việc của nhà xưởng.”

“Nha.” Lam Diễm đối với công việc của nhà xưởng không quan tâm lắm, việc hấn quan tâm là tối nay có được ngủ giường lớn hay không. “Tôi và chủ nhiệm Đào khoảng thời gian này sẽ nghỉ ở đâu?”

Lý Dũng Hoa kinh ngạc, “Cấp trên nói ngài sẽ tự sắp xếp chuyện này.”

Lam Diễm đã hiểu, Lam thị ném hấn và Doãn Tiểu Đào ở đây, để bọn họ tự sinh tự diệt. “Vậy tôi sắp xếp anh sắp xếp cho tôi.”

“Tôi sẽ đi sắp xếp ngay. Nhưng...” Lý Dũng Hoa dừng lại, do dự nói, “Nếu như thuê khu nhà tốt gần đây, chỉ sợ hiện tại không còn phòng. Nhà xưởng còn phòng trong ký túc xá. Nếu không.....Ngài đến ở tạm ký túc xá?”

“Không được.” Lam Diễm ngay lập tức từ chối.

“Vậy.....tôi thuê khách sạn cho ngài được không?”

“Ừ.” Lam Diễm cười còn sáng lạng hơn ánh mặt trời, “Tôi muốn phòng có giường lớn.”

Lý Dũng Hoa đáp lời. Lúc chuẩn bị rời đi hấn quay lại nhìn Doãn Tiểu Đào, suy nghĩ có nên tìm nơi nghỉ ngơi cho cô. Nhưng Lam Diễm không chủ động nhắc tới, Lý Dũng Hoa cũng không tiện nói đến.

Lam Diễm tiêu sái rời khỏi nhà xưởng. Nhìn xung quanh bên ngoài, hấn không vui nói, “Nơi quái quỷ gì thế này, taxi cũng không có lấy 1 chiếc.”

Tiếp tục chờ thêm 5 năm phút, tất cả phương tiện đi qua đều là xe chờ hàng. Bụi đất bay mù mịt.

Sắc mặt Lam Diễm càng thêm xấu, “Chủ nhiệm Đào, đi cướp một chiếc xe cho tôi.”

“Tôi từ chối.” Doãn Tiểu Đào trả lời.

Thái dương Lam Diễm nẩy lên, nắm tay khua trước mặt cô, “Cô cuối cùng đến đây làm gì! Tôi là chủ của cô. Chủ, hiểu không! Tôi không vui, một phen tiền cũng không trả cho cô.”

Doãn Tiểu Đào coi như không thấy nắm đấm trước mắt, giọng nói bình tĩnh, “Tôi chỉ phụ trách bảo vệ tính mạng ngài trong ba tháng. Không chịu trách nhiệm làm việc phạm pháp.”

Một luồng khí nóng trong ngực hấn muốn xông ra ngoài, “Cô chờ đấy cho tôi, sớm muộn có một ngày tôi cắn chết cô.” Sớm muộn!

Lam Diễm lại tìm Lý Dũng Hoa, để hấn tìm xe cho mình.

Xe công của nhà xưởng, là một chiếc xe nhỏ tồi tàn

Khi Lam Diễm nhìn thấy chiếc xe, chăm chú nhìn một lúc rồi hỏi: “Xe này còn đi được?” Hấn cảm thấy khả năng hỏng giữa đường rất lớn.

“Có thể có thể.” Lý Dũng Hoa vỗ vào cửa xe, “Chiếc xe này đã chạy được hơn 50 vạn km rồi.”

Lam Diễm càng nghi ngờ, “Hơn 50 vạn km còn nói không hỏng?”

“Xe được bảo dưỡng rất tốt.” Lý Dũng Hoa khẳng định thêm tính năng của chiếc xe, “Chúng tôi vẫn sử dụng để chờ hàng đấy.”

Lam Diễm bĩu môi, quay đầu hỏi: “Chủ nhiệm Đào, cô biết lái xe không?”

“Biết.”

“Rất tốt.” Lam Diễm cuối cùng lấy lại được chút cân bằng, “Cô lái xe, tôi ngủ. hợp tác thuận lợi.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu. Cô nhìn đáng vẻ hấn lúc nào cũng như buồn ngủ, không yên tâm để hấn lái xe.

Lý Dũng Hoa biết bọn họ ra ngoài ăn cơm, liền chỉ đường cho họ.

Doãn Tiểu Đào lái xe, vừa mới đi được 2km, tiếng ngáy của Lam Diễm vang lên.

Đánh thức hấn là tiếng điện thoại.

Không biết người gọi là ai, lần đầu không được, đến lần thứ hai không được, vẫn kiên trì gọi tới.

Lam Diễm mở mắt, ánh mắt sắc bén. Hấn nghe máy, giọng điệu âm u. “Không cần biết người là ai, phá giấc ngủ của tôi, chết!”

Bên kia nói xong, Lam Diễm càng mất kiên nhẫn, “Bác gái này là ai! Tôi định chung thân với cô khi nào? Cô có biết xấu hổ hay không!..”

“Tôi bây giờ không phải giám đốc, gọi tôi là giám đốc nhà xưởng.”

“Coi thường giám đốc nhà xưởng a?” Lòng mày hấn dựng cao, nhếch một cái, “Đừng làm chướng mắt tôi.”

Lam Diễm quyết đoán ngắt điện thoại.

Hắn nhớ lại những lời vừa nghe, đột nhiên quay đầu hỏi Doãn Tiểu Đào, “Chủ nhiệm Đào, cô mấy hôm nay đều ở cạnh tôi?”

“Đúng vậy.” Măt nàng vẫn nhìn thẳng.

Lúc này, xe vượt qua một cái hồ to nên xóc nảy rất mạnh. Lam Diễm suýt chút nữa đập đầu vào trần xe, sau khi ổn định lại thân thể, hấn lại hỏi, “Tôi không nhớ rõ mình đã định chúng thân với ai, khi nào?”

Cô tìm tôi trong trí nhớ 2 giây, “Trong phạm vi tầm mắt tôi, không có.”

Hấn yên tâm, “Cô ở cạnh tôi 24h, còn phân phạm vi cái gì.”

“Lúc ngải tắm, đi toilet, hút ma túy, tôi không ở cùng ngài.” Vừa nói cô vừa quay lại nhìn hấn.

Lam Diễm ghen hống. Ngược lại đây là lần thứ nhất, có người có thể thẳng thắn và bình tĩnh nói ra 3 chữ kia. “Cô có sợ hay không?” Hấn bỗng thấy tò mò, nghiêng người đến trước hỏi cô

Cô không có vẻ ngoài xinh đẹp, ngực cũng không có. Hấn nhìn qua đã không nhìn nổi rồi.

Cô nhìn đường phía trước nói, “Không sợ.”

“Tại sao?” Hấn đôi khi không hiểu được các suy nghĩ của cô có vấn đề hay đầu óc cô bị hỏng, lúc hấn lên cơn ghen, cũng không thấy cô tỏ ra chút nào khác lạ.

“Ngài không đánh lại được tôi.”

“.....” Đây thực sự là câu mà hấn hận đến nghiến răng. Hấn hít sâu, tự nói với bản thân, không tranh chấp với cô. Chờ hơi thở ổn định, hấn cười lớn, “Này, cô theo tôi mấy ngày nay, cũng chưa từng thấy cô cười a.”

“Không buồn cười sẽ không cười.”

“Đơ mặt là một loại bệnh, phải chữa!”

“Tôi không bị bệnh.”

Lam Diễm không muốn cãi nhau với cô, hấn nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đường ở đây không dễ đi, chiếc xe nhỏ xóc nảy, ngồi rất không thoải mái.

Hấn nhìn ra xa, hát khẽ mấy câu.

Cô gái này nếu đuổi không đi, vậy chờ xem cô ta có thể kéo dài tuổi thọ hấn bao lâu.

Hai người đến một quán cơm nhỏ. Đây là một cửa hàng bình dân.

Lam Diễm nhìn xung quanh, cũng không thấy cửa hàng nào tốt hơn, chỉ có thể chấp nhận.

Sau khi ngồi xuống hấn vừa nhìn danh sách các món ăn vừa nói “Chủ nhiệm Đào ăn cơm nữa.” Ở chung mấy ngày, hấn thấy cô còn ăn nhiều cơm hơn hấn.

“Có thể.”

“Tôi không hỏi ý kiến cô.” Hấn nói câu trần thuật, không phải câu nghi vấn.

Quán cơm tuy giản dị, nhưng các món ăn khá ngon miệng.

Ăn cơm xong, Lam Diễm thấy đối diện có ngân hàng nên định đi đến rút tiền. Hấn không có nhiều tiền mặt, ba tháng này còn phụ trách cả sinh hoạt hàng ngày của Doãn Tiểu Đào.

Sau khi đến ngân hàng, hấn lại chửi bậy, kết quả là nhận lấy ánh mắt kì quái của mọi người. Quản lý ngân hàng cũng bị dọa sợ hãi,

“Sớm biết thế này tôi đã không trả 3600 rồi.” Lam Diễm cực kỳ tức giận, hần không ngờ Lam thị khóa thẻ ngân hàng của hần.

Doãn Tiểu Đào cũng bất ngờ. Hoàn cảnh của vị Nhị thiếu gia này thật kỳ lạ. Nhưng, nếu Lam thị không coi trọng hần, sao lại tìm nàng bảo vệ cho hần.

Lam Diễm rời khỏi ngân hàng, nhìn ví của mình, “Chủ nhiệm Đào, cô có bao nhiêu tiền?”

“Hơn 300.”

Hần nóng nảy, “Cô ra ngoài mang ít tiền như vậy?”

Nàng bình tĩnh, “Trên hợp đồng viết, ba tháng tới đều do ngài phụ trách.”

Lam Diễm cười lạnh lên tiếng, “Đúng là một đám cảm thú.” Dừng lại, hần nhìn cô chăm chăm, “Cô không thấy kỳ lạ sao? Bọn họ giống như lưu manh, thế lực lại lớn như vậy, vì sao còn muốn mời cô bảo vệ tôi?”

“Không biết.” Cô thẳng thắn nói, “Cha bảo tôi đi.”

“Cô đúng là đồ ngốc.” Lam Diễm thấy thất vọng, “Quên đi. Nhìn xương là biết, giám đốc nhà máy lương không cao, chúng ta đi ăn xin đi.”

Doãn Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn hần.

Thấy hần mím môi, đôi mắt xanh lục vẫn ẩn chứa tức giận.

“Được.” Cô trả lời. Cho dù hần làm như thế nào, cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được rồi.

Lam Diễm không đi ăn xin thật. Hần ở trên đường nhìn quanh, trong lúc vô tình nhìn thấy truyền đơn ở trạm xe buýt, hần nheo mắt nhìn. Doãn Tiểu Đào cũng nhìn sang.

Đó là tờ quảng cáo của một khách sạn, bên trên có ghi tuyển nhân viên quan hệ xã hội với tiền lương 50.000 rất lớn.

Mắt hần hiện lên ý cười, “Chủ nhiệm Đào, nghe nói thân thù của cô rất tốt.”

“Quá khen.” Thực ra em trai nàng có tiềm năng phát triển tốt hơn nàng nhiều.

“Cẩn thận tính toán, nếu như chúng ta đến đây, tỷ lệ an toàn trở về cao bao nhiêu?”

“Không biết.” Cô chưa đến đó, vì thế không cách nào dự đoán.

Trong lòng Lam Diễm quyết định, “Vì tiền, bằng bất cứ giá nào. Chúng ta hiện nay cộng lại chỉ có 500, không thể qua được 3 tháng.”

“Tôi sẽ không làm quan hệ xã hội.” Doãn Tiểu Đào nhìn những tờ trên tờ đơn kia, ý nghĩa rõ ràng không chân chính.

Hần đánh giá cô một chút, “Cô muốn làm được, đầu tiên phải chỉnh lại khuôn mặt cô!”

“Làm cái gì?”

“Lừa tiền.” Lam Diễm trả lời rõ ràng.

Doãn Tiểu Đào theo địa chỉ của tờ đơn, đi đến khách sạn.

Khách sạn trang hoàng rất xa hoa, trụ lạc, nhưng rất thô tục.

Lam Diễm giữu cột nói, “Đăng cấp như vậy, có thể trả lương 50 ngàn đúng là kỳ lạ.”

Xe của họ đối diện với bãi đậu xe.

Hần xuống xe trước rồi nói với cô: “Lát nữa nhìn thấy cái gì cũng phải giữ bình tĩnh.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào từ trước tới nay đều rất bình tĩnh.

“Nhìn thấy chuyện giống như những phim ảnh tôi xem, cũng không cần quá mức kinh ngạc.” Tuy rằng hần rất mong nhìn thấy cô lộ vẻ mặt khác.

“Được.” Cô bình thường cũng không kinh ngạc.

Lam Diễm còn một điều quan trọng nhất cần nói, “Chúng ta đang đi lừa tiền, không phải đầu võ. Ra ngoài, dĩ hòa vi quý. Nhớ kỹ.”

Phục vụ khách sạn phân thành 2 loại. Bình thường hoặc đặc biệt. Có mấy khách hàng đang đăng ký ở quầy phục vụ,

Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào ngồi trên ghế salon ở đại sảnh.

Ánh mắt hần di chuyển trên tất cả mọi người.

Cho tới khi một chàng trai trẻ ôm một người phụ nữ phúc hậu đi vào.

“Đạo thị vệ”. Lam Diễm cười.” Bối giá, xuất cung.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào đến quầy phục vụ đặt phòng.

Tiền phòng đặt cọc là số tiền của cả 2 người gộp lại. Thật không khỏi thốn thốn.

Ban đầu Doãn Tiểu Đào không muốn bỏ tiền.

Lam Diễm suất chút nữa lật bàn. Sau đó hần giữ vững nguyên tắc đàn ông không chấp nhứt với phụ nữ, hơi lạnh giọng nói, “Không bỏ một chút tiền, sao kiếm được nhiều tiền. Đạo lý này cô có hiểu không?”

“Tôi không muốn nhiều tiền.” Của cô sẽ là của cô, không phải của cô cũng không cần.” 223 khối này, ngài phải trả lại cho tôi.”

Hần nổi giận đùng đùng, “Tôi sẽ trả lại cho đồ ngốc nhà cô, thêm 27 khối coi như tiền lãi.” Bảo vệ cái gì! Hần cho dù chết, cũng là do cô làm tức chết.

Lúc phục vụ đặt trả chứng minh thư trên bàn, Lam Diễm nhìn tên ở bên trên, tâm tình trở nên rất tốt. Doãn Tiểu Đào bên cạnh không biểu lộ gì.

Chàng trai trẻ cùng phú bà một đường anh anh em em.

Lam Diễm bám theo. Vừa đi hần vừa dấn dò Doãn Tiểu Đào.”Đợi lát nữa cô đừng nói chuyện, cô mà nói khẳng định làm hỏng việc của tôi.” Lấy trình độ ngu xuẩn của cô, rất có khả năng làm hỏng việc.

Doãn Tiểu Đào gật đầu. Nàng nhìn một nam một nữ kia, thấy rất kỳ lạ, nhưng trong thời gian ngắn không hiểu được chuyện gì xảy ra.

Bốn người cùng đi vào thang máy.

Phú bà ấn thang máy lên tầng trệt.

Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào đứng im.

Phú bà thu lại vẻ phóng túng, lấy đôi tay đặt trên ngực chuyển qua eo của chàng trai trẻ rồi quay sang nhìn gương trong thang máy, kiểm tra lớp trang điểm của mình, ánh mắt bà lướt qua Lam Diễm.

Sau khi nhìn kỹ lại, người phụ nữ kinh ngạc che miệng.

Diện mạo của chàng trai trẻ kém xa so với diện mạo đẹp trai, cuốn hút của Lam Diễm. Khuôn mặt Lam Diễm chủ yếu vẫn mang nét phương Đông, nhưng đường nét có vài phần của con lai. Khí chất của Lam Diễm cũng không giống một người đàn ông mạnh mẽ, thế nhưng có những nét vô cùng đặc biệt.

Hần vừa rồi còn rũ rứt, giây lát sau liền nhìn vào gương, cùng người phụ nữ trực tiếp nhìn nhau. Sau đó, ánh mắt hần càng trở nên sâu xa.

Phú bà ngay lập tức hiểu được ý nghĩa của ánh mắt ấy. Tim phú bà bỗng nhiên đập nhanh. Lợi dụng thời điểm chớp mắt, phú bà giống như vô ý chăm chú nhìn đống quần hần một chút.

Quần của hần khá rộng, phú bà nhất thời không nhìn rõ được. Nhưng khuôn mặt hần như vậy, nói không có gì chỉ là giả.

Chàng trai trẻ bên cạnh là người phú bà thường xuyên sử dụng. Tướng mạo cùng thân thể bà có thể cho 75 điểm.

Thanh niên có đôi mắt xanh trước mắt này, dung mạo cùng vóc người, cô cho hần 90 điểm. Số điểm còn lại, còn phải xem khả năng của hần thế nào.

Hắn ám chỉ với bà rõ ràng như thế, làm phú bà nóng lòng kích động muốn thử với hắn.

Phú bà chưa từng thấy người thanh niên này bao giờ, bà nghĩ không biết hắn có phải hàng mới không.

Doãn Tiểu Đào không hiểu ánh mắt trao đổi giữa Lam Diễm và phú bà là có ý nghĩa gì. Nàng chỉ thấy, chàng trai trẻ kia sắc mặt trở nên không tốt.

Chàng trai trẻ có cảm giác bị đe dọa, chuyện làm ăn đêm nay của hắn có thể bị hỏng.

Thang máy “đình” một tiếng, phá vỡ bầu không khí quý dị bên trong.

Lam Diễm thu tầm mắt, ra khỏi thang máy. Doãn Tiểu Đào theo phía sau.

Phú bà trong lòng còn đang đấu tranh, sau đó ngấm lại, nếu đã gọi đàn ông rồi, thì tối nay cứ tiếp tục như vậy đi. Thân phận chàng trai kia, phải đợi bà tìm hiểu cẩn thận.

Phú bà đã quyết định như vậy. Có điều sau khi rời khỏi thang máy, bà dừng bước chân, nhìn theo bóng dáng của Lam Diễm.

Hắn không biết có phải phát hiện được hay không, quay đầu lại nhìn bà.

Bọn họ cách nhau khoảng 5, 6 mét. Phú bà cảm thấy dường như biểu hiện lúc này của Lam Diễm vô cùng mập mờ, dụ dỗ.

Phú bà khăn trương vuốt vuốt tóc, đang muốn cười với hắn thì Lam Diễm đã ngoảnh đầu lại.

Phú bà không khỏi đem tầm mắt hướng tới Doãn Tiểu Đào.

Vừa rời ở trong thang máy, phú bà căn bản không để ý Doãn Tiểu Đào, vì vậy không nhìn rõ khuôn mặt cô. Chỉ thấy bóng lưng Doãn Tiểu Đào với mái tóc ngắn, dáng người cao và nhìn khá gầy. Quần áo trên người không hề giống một người phụ nữ.

Phú bà nghĩ, cô gái này hẳn bởi vì không tìm được bạn trai nên mới tới nơi này tìm đàn ông để trải nghiệm.

Phú bà kéo chàng trai trẻ, hướng về phía Lam Diễm đang đi, “Chúng ta đi đường này.”

“Phòng chúng ta ở bên kia.” Chàng trai trẻ không muốn bà được như mong muốn.

Phú bà có chút không vui, “Tôi thích tản bộ sau khi ăn xong.”

“Được.” Chàng trai trẻ đồng ý.” Đi nào.”

Phú bà cùng chàng trai trẻ đi theo phía sau, nhưng không thấy Lam Diễm vào phòng nào. Hình như, hắn cũng đang đi tản bộ.

Lam Diễm đi vòng một vòng.

Phú bà cũng đi theo một vòng.

Chàng trai trẻ kéo phú bà đứng trước cửa, thăm thì nói, “Bà chủ, đêm xuân rất ngắn.”

Phú bà nhẹ thở dài một tiếng, sau đó lấy thẻ phòng mở cửa. Ngay lúc đồng cửa, bà quay đầu nhìn Lam Diễm, thấy hắn lại nhìn mình bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Bà hơi động lòng, đặt thẻ phòng trong tay xuống.

Bà ở đây chơi đùa đã mấy năm, cũng chưa từng gặp người như Lam Diễm chỉ dùng ánh mắt như vậy đã làm cho lòng bà ngứa ngáy. Bà khát vọng được thân mật với Lam Diễm, lúc quay lại nhìn lại chàng trai trẻ thì lại miễn cưỡng giảm xuống.

Phú bà hận không thể lập tức bỏ nhào vào Lam Diễm.

Lam Diễm tiếp tục đi về phía trước, bước chân chậm chậm. Hắn nhỏ giọng nói với Doãn Tiểu Đào: “Cá đã mắc câu.”

“Cá ở đâu?” Doãn Tiểu Đào không hiểu hắn cuối cùng là muốn như thế nào. Bọn họ đã đi qua 2 lần căn phòng đã đặt, nhưng hắn chậm chạp không vào.

Hắn cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Lam Diễm thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ nói một câu, “Đầu óc bị thương nặng, không thể chữa trị.”

Hai người đi tiếp mấy bước, hắn cuối cùng lấy thẻ phòng mở cửa.

Hắn đi vào trước, trước khi vào lại hướng phú bà liếc nhìn một chút. Sau đó, quyết đoán đóng cửa.

Căn phòng của bọn họ giống như mong muốn là phòng có giường lớn,

Lam Diễm thấy giường liền một rã rời, hắn ngáp một cái, “Đạo thị vệ, cô ra ngoài đi dạo một vòng.”

“Tôi không thể rời khỏi ngài.” Doãn Tiểu Dao nói không chút tình cảm.

“.....” Hắn nghe vậy liền run lên, “Nhìn cô chân thành như thế, tôi sẽ không đuổi cô đi nữa. Cô đi vào tủ quần áo nghỉ ngơi đi. Chờ tôi xong việc thì ra.”

“Được.” Cô cất móc quần áo xuống, đứng vào bên trong.

Lam Diễm đóng tủ quần áo, hung dữ nói thầm, “Tốt nhất là chán chết cô.”

Khoảng 15 phút sau, ngoài cửa có người ấn chuông.

Lam Diễm ra ngoài mở cửa. Sau đó, hắn vô cùng kinh ngạc, “Chào bà.”

Phú bà vén tóc nói, “Tôi có thể đi vào không?”

Hắn lắc đầu một cái, bất đắc dĩ nói, “Bà tới muộn mất rồi. Tôi mấy phút trước đã đáp ứng chị của tôi, không thể tiếp tục làm cái này.”

Phú bà nhất thời không nói gì. Bà đã từ chối chàng trai trẻ kia, bà chỉ một lòng nghĩ đến Lam Diễm, hơn nữa không chiếm được thì càng mong muốn, “Chàng trai, có khó khăn gì cứ nói, tôi sẽ giúp.”

Nghe vậy, Lam Diễm do dự mấy giây rồi tránh đường cho bà vào.

Hắn đun nước sôi, chậm rãi ngồi xuống sô pha, đôi mắt liên tục nhìn chăm chăm vào tủ quần áo.” Tôi thực ra.....không được nhận vào làm. Đầu là lên lút.... đón khách“. Những từ cuối, hắn khó có thể mở miệng.

“Chẳng trách trước đây tôi chưa từng thấy cậu.” Phú bà cũng không bất ngờ. Nơi này vốn có mấy người tự do qua lại làm ăn.

“Tôi....” Hắn thu lại nét mặt, “Tôi cần tiền.”

Phú bà cười cười. Làm nghề này vì tiền, không có gì kỳ lạ.

“Tôi cần tiền. Tôi cùng chị gái mới đến Vương thành đã bị móc túi, một phần tiền cũng bị mất. Chúng tôi ở trạm xe lửa quý một ngày mới xin được một chút.” Ánh mắt Lam Diễm trở nên trống rỗng, “Chị tôi thấy tờ rơi của nơi này ở trạm xe bus, chị ấy.....chị ấy....”

Nói tới đây, hắn thở mạnh, rót cho mình chén nước, “Tôi không thể để chị ấy làm như vậy. Vì vậy tôi liền thay chị tôi, bị đám súc sinh kia....”

Phú bà kinh ngạc.

“Tôi cố gắng chạy thoát, mang theo chị tôi nhận chuyện làm ăn. Có tiền thật tốt, tôi muốn có nhiều tiền hơn.” Về mặt bình tĩnh của Lam Diễm gần như tê dại, “Nhưng hôm nay chị gái tới tìm tôi, chúng tôi đã âm ỉ một trận. Tôi đồng ý với chị không làm nữa.... mà sẽ trở về quê.”

Phú bà nhìn đôi mắt xanh của hắn, “Các người ở nông thôn cũng có con lai a?”

“Mẹ tôi nói đó là do huyết thống bên ngoại từ đời trước.” Lam Diễm chỉ đôi mắt mình, “Nhưng cha tôi không tin, khi tôi mới ra đời, suýt chút nữa bị cha đánh chết.”

Phú bà hơi nghi ngờ.

“Thực ra, trong thang máy tôi nghĩ muốn đoạt mối làm ăn, cho nên mới nhìn bà. Hầu hạ bà là ta cam tâm tình nguyện.” Hắn vuốt mặt, “Nhưng... chị của tôi vừa.....Chị ấy không muốn tôi làm như vậy.”

Phú bà bắt lấy trong câu nói của hắn, “Cậu là cam tâm tình nguyện?”

Lam Diễm cười khỏ, “Tôi cũng chỉ là vì tiền, nhìn bà tôi biết là người hào phóng.”

“Rất thành thật. Tất cả các người, theo chân tôi đều là vì tiền.” Giọng nói phú bà trở nên kiêu ngạo, “Nhưng tôi có tiền, thế nào. Cậu suy nghĩ đi, cùng chị cậu tiếp tục quý gói ăn xin? Hay theo tôi một tối.”

Lam Diễm do dự, về mặt nhiều lần thay đổi. Cuối cùng hắn cắn răng nói, “Đại tỷ có thể cho tôi bao nhiêu?”

“Một lần 10 ngàn.” Phú bà rất giàu có, phóng khoáng nói.

Nghe vậy, hấn tham lam cười nói, “VẬY một buổi tối tôi có thể kiếm 10 vạn rồi.”

Đôi mắt phú bà đột nhiên sáng lên, câu nói này làm bà ta mở cờ trong bụng. Nếu đạt được giao dịch, khát vọng của bà sẽ được đáp ứng, hơn nữa càng có thể được nhiều hơn. Phú bà đột nhiên ôm Lam Diễm, gấp gáp nói, “Đến đây đi, bảo bối. Tôi muốn ở trên cậu! Mãnh liệt xé rách cậu!”

Doãn Tiểu Đào đứng trong tủ quần áo. Những câu nói trước cô đều cho qua, thế nhưng cái từ “xé rách” này làm cô trở nên cảnh giác. Hơn nữa cô còn nghe thấy một tiếng rên của Lam Diễm.

Phú bà hứng thú dâng cao, hét lên, “Bảo bối, roi da đâu! Một đêm mười roi, roi thật lớn!”

Doãn Tiểu Đào càng nghe càng thấy không thích hợp, một cước đá văng tủ quần áo.

Động tác của nam nữ trong phòng dừng lại, đồng thời nhìn về phía Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm khòe mắt khẽ giật.

Phú bà trợn mắt há mồm.

Doãn Tiểu Đào thấy phú bà một tay ôm cổ Lam Diễm, một tay lôi kéo quần hấn, liền quát mắng, “Buông hấn ra.”

Lam Diễm: “....”

Phú bà: “....”

Ánh mắt Doãn Tiểu Đào dần lạnh, “Ai động vào hấn, là động tới tôi.”

Lam Diễm: “....”

Phú bà: “....”

Lam Diễm nghĩ, Doãn Tiểu Đào bảo vệ hấn một ngày, hấn liền giảm thọ một năm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Lam Diễm nhắm mắt lại, che đi tất cả tức giận đối với Doãn Tiểu Đào. Lúc mở mắt ra, hấn run rẩy nói: “Chị...”

Hấn tránh khỏi bàn tay phóng đảng của phú bà, bước hai ba bước hướng đến trước mặt Doãn Tiểu Đào, nắm chặt hai vai của cô, nhẹ giọng nói: “Chị....không tin em. Vì vậy mới trốn ở chỗ này đúng không?”

Dường như cảm thấy có điều gì đó, Doãn Tiểu Đào không nói gì. Cô cảm thấy nghi ngờ.

“Em...lừa chị, là lỗi của em.” Giọng nói của Lam Diễm trở nên nghẹn ngào, “Nhưng chị, nếu chúng ta có tiền, sẽ không cần nhìn sắc mặt người khác, chị cũng không cần đi sớm về muộn làm công. Em làm mọi thứ đều vì chị.”

Cô nhìn về mặt đau khổ của hấn, hoài nghi Nhị thiếu gia này có phải tốt nghiệp từ Học viện sân khấu.

Lam Diễm nắm vai cô mạnh hơn.

Doãn Tiểu Đào nhìn hấn, lại hơi liếc nhìn phú bà. Có vẻ cô đang làm gián đoạn kế hoạch lừa tiền của hấn? Cô không hiểu rõ chuyện gì, nhưng vẫn theo ý hấn trả lời, “Ngài nói rất đúng.”

“....” Không sợ kẻ địch thông minh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Ý nghĩa câu nói vừa rồi không rõ ràng làm Lam Diễm muốn một quyền đánh chết cô.

“Tôi quay về.” Chỉ cần hấn không nguy hiểm, cô sẽ không làm gì. Doãn Tiểu Đào lui trở về tủ quần áo, nói: “Nhờ ngài đóng cửa tủ giúp tôi.”

Lam Diễm: “....”

Phú bà: “.....”

Lam Diễm rất vất vả nhịn xuống không tức giận. Hấn hỗn hèn thờ sâu, lúc quay sang phú bà đã trở về như bình thường, giọng nói chán nản: “Bà chủ...”

Thật sự rất xin lỗi, tình huống ngày hôm nay... khả năng không thực hiện được rồi.”

“Chị cậu...” Phú bà cảm thấy, cô gái đứng trong tủ quần áo hành động như thế thật không bình thường.

“Xuyt, trước tiên bà chủ đừng nói gì.” Lam Diễm ra hiệu cho phú bà không nói, hướng Doãn Tiểu Đào cười cười, cười đến mức rất dịu dàng: “Chị, chị chờ một chút. Ngoan.”

Sau đó hần nhẹ nhàng đóng cửa tủ quần áo, trở về ngồi xuống ghế sofa, trên mặt tràn ngập lo lắng, “Bà chủ, bà đã thấy rồi, vậy tôi sẽ không giấu diếm nữa. Chị tôi bây giờ...nơi này có vấn đề.” Hần chỉ chỉ lên đầu.

Phú bà kinh ngạc.

“Không thể trách chị ấy.” Về mặt Lam Diễm trở nên thần thò, “Đổi lại là bà, ở trước mặt em trai bị một đám đàn ông làm nhục, ai...cũng không chịu được.”

“Làm khó hai chị em cậu.” Phú bà nhìn gương mặt đẹp trai của hần, rất thông cảm cho cuộc đời lận đận của hần.

“Bà chủ, tiền này của bà tôi không thể kiếm.” Hần càng nói càng nhỏ, “Tôi đây một thân không trong sạch, qua tay bao nhiêu nam nữ, tôi không muốn bà chịu oan ức.”

“Muốn ngừng!” Phú bà hứng thú đã dâng cao, không cho phép bỏ dở giữa chừng, “Chị cậu đã như vậy, khám bệnh không cần tiền sao? Nằm viện không dùng tiền sao? Chị cậu còn trẻ như vậy, cậu nhẫn tâm để cô ấy sau này đều ở trong tủ quần áo? Cô ấy như vậy làm sao có thể lấy chồng!”

“Tôi đương nhiên sẽ giúp chị ấy chữa trị! Cho dù phải bán máu bán thận!” Lam Diễm đau buồn hét lên, “Cha mẹ chúng tôi chết sớm, chị họ nhẫn tâm và nuôi tôi khôn lớn, không ai muốn cưới chị ấy, tôi sẽ chăm sóc chị cả đời! Tôi không quan tâm bản thân cũng không bỏ mặc chị ấy!”

Phú bà lập tức nói tiếp, “Chính vì vậy, cậu phải cố gắng hết sức.”

Lam Diễm trầm mặc nhìn tủ quần áo.

“Nếu không, tôi đưa cậu tiền đặt cọc trước.” Phú bà rất sợ hần lâm trận bỏ chạy, vội vàng lấy tiền mặt từ trong túi, “Trước đây tôi thích dùng tiền vỗ mặt người khác, rất thoải mái. Nhưng tôi không nỡ làm vậy với cậu. Khuôn mặt này của cậu, giữ lại làm tôi vui vẻ đi.”

Lam Diễm nhìn số tiền này, con mắt bỗng nhiên sáng lên.

Phú bà thừa thắng xông lên, khua khua tiền trước mặt hần, “Thế nào? Trước kia cậu đã tiếp khách nào hào phóng như thế này bao giờ chưa?”

“Tiền!” Lam Diễm kích động, tham lam đưa tay lên.

Phú bà thỏa mãn hần, để tiền vào tay hần, nắm năm ngón tay hần giữ chặt. “Chàng trai, làm cho tốt. Làm một lần được một lần.”

Lam Diễm nắm thật chặt tay, “Tiền!”

“Cậu theo tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu.” Phú bà vuốt ve bàn tay hần, cảm nhận nhiệt độ của hần, “Chồng tôi làm ăn lớn, có rất nhiều tiền.”

“Tiền!” Lam Diễm tâm trí giống như chỉ có tiền, không nói được những câu khác, “Tiền!” Lúc này, hần bỗng nhiên kéo ngực, bắt đầu mạnh mẽ thờ dục, hần nắm tay phú bà, “Tiền.....tôi muốn tiền!”

Phú bà vỗ vỗ lưng hần, khuyên nhủ, “Chàng trai, bình tĩnh một chút, không phải là tiền sao. Tôi vui vẻ, cậu thiếu bao nhiêu tôi cho cậu bấy nhiêu.”

Hần thờ càng ngày càng nhanh, không chịu được nữa ngã vào ghế sofa, che ngực, trong miệng vẫn không ngừng nói, “Tiền....Tiền...”

Phú bà bị dọa hoảng sợ: “Cậu không phải bị hen suyễn chứ?”

“Tủ quần áo.....Chị.....đi ra đánh...” Lam Diễm chỉ hy vọng, lúc này Doãn Tiểu Đào có thể thông minh một chút.

Doãn Tiểu Đào nhận được chỉ thị, đá văng cửa tủ quần áo. Cô tình trạng Lam Diễm yếu ớt, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Động tác ngay sau đó là đá về hướng phú bà.

Lam Diễm đứng lúc đó đẩy phú bà ra.

Doãn Tiểu Đào đằng đằng sát khí, làm phú bà ngã xuống đất, bị sợ đến choáng váng.

Lam Diễm kéo Doãn Tiểu Đào lại, thờ từng hơi từng hơi, “Chị...không cần...”

Doãn Tiểu Đào thu lại đòn đánh tiếp theo lên phú bà.

Lam Diễm lên giữ chặt Doãn Tiểu Đào, hần sớm đoán được, mình không thể ôm quá nhiều hi vọng đối với cái cô ngốc này. “Chị....đánh....đánh...”

Phú bà la hét kêu đau đớn.

“Đánh....điện thoại....xe cứu thương...”

Lam Diễm đáng thương, muốn tiếp tục diễn, nhưng lo an nguy của phú bà, chỉ sợ sợ ý một chút, Doãn Tiểu Đào sẽ giải quyết phú bà.

Phú bà đau đến mức chảy nước mắt, hét lên, “Cậu ta bảo cô gọi điện thoại! Không phải đánh tôi....”

Doãn Tiểu Đào nhìn Lam Diễm, sau đó buông phú bà. Cô cầm điện thoại, trực tiếp gọi, “Chào cô, tôi muốn một xe cứu thương.”

Thừa dịp này, Lam Diễm vội vã đẩy phú bà, “Chị tôi phát bệnh...nhanh...chạy mau...”

Phú bà lúc này bình tĩnh trở lại hoàn hồn, bò đứng dậy, hướng cửa chạy.

Doãn Tiểu Đào vừa cúp điện thoại, liền đuổi theo phú bà.

Lam Diễm kéo cô, ra sức nháy mắt ra dấu cho cô, còn nhắc tiền trong tay lên.

Cô lẳng lặng nhìn, cuối cùng cũng bùng tỉnh trở lại.

Phú bà chạy thoát thân.

Qua mấy giây sau, Lam Diễm mới ra ngoài đóng cửa.

Vừa đóng cửa, khung cảnh trình diễn của hần đều chấm dứt. “Đạo thị vệ, tôi đã nói với cô như thế nào. Dĩ hòa vi quý. Cô định đá chết bà ta sao?”

“Tôi biết chừng mực.” Doãn Tiểu Đào biết rõ lực đạo của mình.

“Cô biết cái gì.” Hần quay đầu nói, “Vừa rồi suýt chút nữa làm hỏng việc của tôi.”

“Bà ta muốn dùng roi xé nát ngài.” Cô luôn coi nhiệm vụ là quan trọng.

“....” Lam Diễm thức thời dừng lại đề tài này.

Hần tùy ý quạt quạt tiền trên tay, khen ngợi, “Đúng là rộng rãi.”

Thấy hần có tiền, Doãn Tiểu Đào nhớ tới số tiền hay vay, nhân tiện nói, “Ngài nợ tôi một trăm hai mươi ba khối.”

“.....” Cô tuyệt đối là người duy nhất vừa mở miệng là có thể làm hần tức giận rần rần lợi. Hần rút ra ba tờ một trăm, lạnh nhạt nói, “Cho cô, không cần trả lại!”

Doãn Tiểu Đào không khách sáo nhận, “Bảy mươi bảy khối thừa khi nào tôi có tiền lẻ sẽ trả cho ngài.”

“Coi như tôi khen thưởng.” Lam Diễm nhớ tới phú bà vừa nắm tay hần mấy lần, liền nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh. Hần dùng sức xoa xoa tay, cuối cùng lấy nước rửa sạch.

Lúc đi ra hần nhắc nhở Doãn Tiểu Đào, “Lát nữa nhân viên phục vụ tới, cô nhớ diu tôi ra ngoài. Cô cái gì cũng đừng nói, để tôi tự diễn là được. Làm hỏng chuyện tôi nhất định cần chết cô!”

“Được.”

Mọi chuyện sau đó tiến triển thuận lợi. Nhân viên y tế của bệnh viện đưa Lam Diễm suy yếu lên xe cứu thương.

Trên đường đi Lam Diễm khôi phục bình thường.

Các bác sĩ không vui để hần xuống xe.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào trực tiếp bắt taxi hướng về phía khách sạn.

Còn chiếc xe nhỏ cũ nát kia Lý Dũng Hoa đã chịu trách nhiệm đưa về xưởng rồi.

Căn phòng Lý Dũng Hoa đặt không phải phòng có giường lớn, là phòng nhỏ.

Lam Diễm đi vào, ngay lập tức than phiền: “Làm chút việc cũng không chắc chắn, trừ lương của hần.”

Doãn Tiểu Đào đặt hai vali hành phí xuống bên cạnh.

Hắn nhìn nhìn cô, lại thấy có thêm một cái giường, “Đao thị vệ, cô đêm nay có thể ngủ giường rồi.” Mấy ngày trước, cô đều ngủ trên đất, hơn nữa cách hắn rất xa.

“Được.” Doãn Tiểu Đào không quan tâm những điều này. Trước đây khi cô luyện tập, lúc mệt mỏi chỉ cần đặt đầu ngay trên nền cứng một lúc, có thể nghỉ ngơi như bình thường.

Thời gian vẫn còn sớm, chưa tới 6h.

Lam Diễm tính toán thời gian, đến trên giường, “Đao thị vệ, trằn đi ngủ đây.”

Doãn Tiểu Đào chỉ nghe. Hắn buồn ngủ cô lại không quản được hơn nữa đến một thời điểm nhất định hắn chắc chắn sẽ tỉnh lại.

Cô tháo hành lý của mình ra sắp xếp. Cũng không có nhiều đồ đạc, chỉ là mấy bộ quần áo để thay hàng ngày.

Lam Diễm còn chưa nhắm mắt, thấy trong tay cô cầm gì đó, hắn rung mình một cái, lập tức ngồi dậy, “Trời! Thời đại nào rồi, cô không mặc áo lót?” Lại nói, hắn mấy ngày trước không để ý quần áo của cô. Hắn không cho cô phơi quần áo ngoài ban công của hắn, cô chỉ có thể phơi ở ban công sinh hoạt. Mà hắn lại ít qua bên đó.

Hắn hôm nay mới biết, cô không mặc áo lót, chỉ quần ngực.

“Dùng cái này hành động cho thuận lợi.” Mặc áo lót sẽ không chắc chắn, vướng víu. Cô không thích.

Hắn nhìn chằm chằm ngực bằng phẳng của cô, mặt ghét bỏ, “Nơi đó của cô không phải là lỗm chứ?”

Doãn Tiểu Đào bình thường trả lời, “Không phải.”

“Mụ nam nhân.” Lam Diễm khinh thường nói, “Tôi muốn xem có bao nhiêu can đảm, mới có thể đối diện với đau đớn cô chịu đựng mỗi ngày.”

“Ngài chỉ đối mặt ba tháng.” Ba tháng qua đi, cô cùng hắn đường ai nấy đi. Vì vậy, tất cả lời hắn nói cô đều nghe tai trái ra tai phải.

Vốn là người qua đường, không cần nổi giận.

Lam Diễm bĩu môi. Cô không phản bác, hắn cũng chán rồi. Hắn một lần nữa nằm xuống, chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy vang lên.

Doãn Tiểu Đào ngồi trên một cái giường khác, nhìn khuôn mặt hắn ngủ.

Đêm nay tuy có thể ngủ trên giường, nhưng nghe âm thanh như vậy, nhất định cô không thể ngủ ngon.

Người đàn ông này cùng hình ảnh của ai đó trong lòng cô cách nhau quá xa. Hơn nữa cô ngay từ hai ba ngày đầu so sánh hắn cùng khuôn mặt ai đó trong trí nhớ, sau khi nhìn lại, càng cảm thấy hắn không phải cổ nhân của cô.

Càng ngày càng không giống.

Lam Diễm ngủ không bao lâu đã tỉnh lại.

Ở đúng thời điểm nào đó.

Doãn Tiểu Đào không hề ngạc nhiên.

Bởi vì hắn lên con nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lam Diễm cảm thấy rất khó hiểu.

Đáng ra là, thời điểm khi hắn hút, nhất định phải ở một mình trong phòng kín. Không cho người khác làm phiền. Theo cách nói của hắn, đây gọi là tự vui một mình thật tuyệt.

Trong lòng Doãn Tiểu Đào cho rằng hấn là phần tử cận bã. Cô không can thiệp vào những việc hấn làm, hấn muốn như thế nào, thì cứ theo hấn. Bởi vì tương lai sống chết của hấn không quan hệ gì với cô. Chỉ miễn là trong vòng ba tháng này hấn không chết, cô cái gì cũng không để ý.

Lam Diễm mở mắt tỉnh dậy, nhìn trần nhà một lúc lâu.

Có thứ gì đó đang chuyển động trong cơ thể hấn, lạnh lẽo. Đi cùng với đó, như là những cây châm sắc bắn đâm vào da thịt hấn. Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra.

Hấn không cử động, mãi cho đến khi những cây châm ấy qua lại giống như dao cắt.

Hấn thở gấp ngồi dậy, nhìn đồng hồ. Cũng được, thời gian không còn sớm lắm.

Doãn Tiểu Đào quay đầu nhìn hấn, vẻ mặt giống như bình thường.

Lam Diễm không quan tâm phản ứng của cô.

Hấn tìm kiếm thuốc cùng bật lửa, lấy ra một cái rồi trực tiếp đi nhanh vào phòng vệ sinh.

Hấn ít khi nhịn quá lâu. Bởi vì từng trải qua phản ứng sau khi cai thuốc, vẫn cứ muốn hút. Vì vậy không bằng không cần đau đau đón như vậy lúc thèm vẫn hút một chút.

Phòng của khách sạn này, ngăn cách phòng vệ sinh với phòng ngoài, không phải tường. Mà là một tấm kính. Một mét bên dưới là đá vụn, mặt bên trên thì lại trong suốt sáng trưng. Nếu như không phải tình trạng của hấn bây giờ không ổn, nhất định phải nhổ một phen.

Nhưng hấn hiện tại thật sự không thoải mái.

Lam Diễm kéo tấm màn che, ngồi trên nắp bồn cầu.

Động tác châm thuốc rất gấp.

Sau khi hút một hơi, hấn bị sặc phải ho khan mấy lần. Sau đó hấn ngửi điều thuốc, nhờ vào đó để chống lại sự khó chịu của cơ thể.

Một nửa tàn thuốc rơi xuống. Cảm giác tê liệt như kim châm chậm rãi dịu xuống. Thân thể cũng trở nên ấm hơn.

Hút xong một điều thuốc, trước mắt giống như mùa xuân ấm áp tràn ngập hoa.

Cảnh tượng tốt đẹp làm hấn cười ra tiếng.

Lam Diễm quyết định đến nằm trong bồn tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ thời khắc này.

Hấn không chỉ một lần nghĩ, cứ như vậy chết đi là tốt rồi.

Như vậy hấn là chết thanh thản đi.

Doãn Tiểu Đào thỉnh thoảng nhìn qua tấm kính.

Không biết tình hình đằng sau cửa thế nào. Bên trong không có tiếng động.

Mấy ngày trước cũng như vậy. Ngoài trừ lần đầu tiên nhìn thấy Lam Diễm như thế này, là lúc hấn tụ họp nhiều người ở bên ngoài, còn những thời điểm còn lại, hấn đều khóa một mình trong phòng.

Cô chưa từng gặp người nghiện. Trên TV, sách vở đều phổ biến qua, hút ma túy sẽ phá hủy một đời.

Hấn so với cô nhỏ hơn hai tuổi. Tuổi còn trẻ đã mắc phải, đoán chừng không thể sống lâu.

Doãn Tiểu Đào thiện ác rõ ràng. Đối với những cận bã của xã hội, cô không quan tâm. Nếu như không phải cô nhận công việc từ Lam thị, người như Lam Diễm, cô cả đời cũng sẽ không tới gần hấn nửa bước.

Ngoài cửa sổ có âm thanh tiếng chim. Cô xuống giường đi tới.

Căn phòng này cô đã quan sát qua. Đối diện ngoài cửa sổ là một quán rượu, tầm bắn từ đó đến đây, ám sát dễ như trở bàn tay.

Lam Diễm gặp phải chuyện rất kỳ quái. Xảy ra vụ án liên quan đến tính mạng, lấy địa vị Lam thị ở Thượng thành, để cho lực lượng cảnh sát theo dõi bảo vệ cũng không phải việc khó. Thế nhưng, Lam thị lại che giấu toàn bộ chuyện này.

Doãn Tiểu Đào không rõ ràng tình hình cụ thể những chuyện trong đó, cũng không muốn tìm hiểu. Cô quan tâm là chuyện tồn vong của Hoành quán. Chỉ

cần Lam thị chắc chắn tuân thủ cam kết, duy trì Hoàn quán là được.

Lúc này trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng cười, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Có thể thấy được, Lam Diễm hút xong rất thỏa mãn.

Lúc đi ra, quả nhiên tinh thần hẳn rất thoải mái, “Bồn tắm này nằm không thoải mái bằng giường. Nếu như ngày mai còn ngủ ở khách sạn, để nhân viên phục vụ thêm một cái giường ở phòng vệ sinh.

“Được.” Đối với những suy nghĩ không giải thích được của hắn, Doãn Tiểu Đào bỏ mặc tất cả.

Lam Diễm tinh thần thoải mái, nghĩ ngay đến ăn uống. Quần áo của hắn vì ở trong bồn tắm đã bẩn một vùng lớn, liền nói, “Tôi thay quần áo, đột lát nữa ra ngoài ăn cơm”

“Được.” Cuộc sống của hắn ngoài ăn chính là ngủ, cô đã quen.

Hắn nhìn cô, trịnh trọng nói, “Cô ra ngoài một lát.”

“Được.” Cô quay người muốn rời đi.

Lam Diễm nhìn nhìn tấm kính, đặc biệt nhắc nhở nói, “Kéo mạnh lên, không được nhìn lên.”

Nghe vậy, Doãn Tiểu Đào thảng thốt nói: “Ngài gầy, không đẹp.”

Đàn ông trong Hoàn quán, tầm vóc đều khá cường tráng.

Cơ bắp của cha cô cũng khỏe, nhìn rất đáng tin cậy.

“....” Lam Diễm tức giận liền thay đổi nói, “Gầy, còi ra mới thấy thật!”

Cô nghi ngờ, “Chơi ma túy chỉ có xương sườn.”

“Thào thào thào!” Lam Diễm nói ba tiếng liền tiếp, gân xanh nổi trên trán. Hắn còi khuy áo ở cánh tay, làn da khỏe mạnh như ẩn như hiện, “Chờ đó, tôi cho cô tận mắt thấy chứng kiến.” Lần này không quan tâm cô có nhìn trộm hay không, danh dự đàn ông quan trọng hơn.

Không đợi hắn còi xong, cô liền đi thẳng về hướng phòng vệ sinh.

“Này!” Lam Diễm tức giận vút áo dài tay về phía trên giường, “Cô quay đầu lại.” Bao nhiêu cô gái khát khao hắn, cô còn không thức thời.

“Ngài thay xong gọi tôi.” Đàn ông còi trần không có gì ngạc nhiên, Hoàn quán có nhiều mà.

“Nói cho cô biết, qua việc này sẽ không đến khách sạn nữa. Sau này cô nghĩ xem, tôi còn không còi cho cô xem đâu.”

“Tôi sẽ không muốn nhìn.”

Doãn Tiểu Đào đi vào phòng vệ sinh, thấy bụi bẩn trên nền, cô ngồi xuống nhìn kỹ.

Điều thuốc đều do Lam Diễm tự cuốn, khối lượng mỗi một loại thuốc bột phân hẳn đều cẩn thận tính toán. Cô nhớ lại bộ dáng chăm chú của hắn lúc đó, đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại ảo giác, hắn giống như một chút cũng không muốn nghiện.

Nhưng rõ ràng bởi vì nghiện rồi.

Lúc Lam Diễm ăn cơm tối, vẫn còn tức giận bất bình Doãn Tiểu Đào không nhìn đáng người hắn.

Doãn Tiểu Đào tự mình ăn đồ, một chút cũng không để ý lời nói độc địa của hắn.

Sau khi cơm nước xong, Lam Diễm về phòng xem phim.

Sợi dây cáp của khách sạn kết nối Internet rất nhanh chóng, đôi mắt của hắn lập tức sáng lên, “Đây mới gọi là Internet chứ! Ngày mai để nhà xưởng kéo dây mạng một lần nữa.” Hắn đeo tai nghe, đắm chìm vào bên trong phí phục vụ hội viên của hắn.

Doãn Tiểu Đào mua ít tạp chí và sách, ngồi trên sa lông mở xem.

Kể cũng khéo. Trong trang bìa của một tạp chí kinh tế, nhân vật trang bìa, là tổng giám đốc đương nhiệm của Lam thị. Mây kiếm mất sao, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch. Cùng tướng mạo Lam Diễm hoàn toàn có khí chất không giống nhau.

Cô mở ra trang có bài phỏng vấn.

Tổng cộng các phần có lời văn là vài đoạn ngắn, những tấm hình chiếm ba, bốn trang. Ngũ quan hoàn mỹ anh tuấn, thân hình vai rộng chân dài, có thể so với người mẫu.

Doãn Tiểu Đào nhìn bức ảnh, đột nhiên về Lam Diễm phía trước đang tập trung chăm chú nhìn máy tính.

Đại thiếu gia Lam gia cùng Nhị thiếu gia, thật sự chênh lệch rất lớn.

Tướng mạo hai người họ, ngoại trừ cái mũi, những nơi khác đều không giống. Lam Đại thiếu gia là khuôn mặt thuần túy phương Đông, không như Lam Diễm có sức hấp dẫn của ngoại tộc.

Doãn Tiểu Đào đối với những anh chàng đẹp trai, thực ra không quá hoan nghênh. Tướng mạo bình thường, chưa chắc đã là không tốt.

Sau khi đọc qua tạp chí một lần, liền ném sang một bên.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Lam Diễm hẳn là tìm được nữ thần trong lòng, vì vậy không có nói bậy.

Doãn Tiểu Đào đọc sách cũng không lên tiếng.

Một đôi nam nữ, cùng một căn phòng, rất hài hòa.

Sau khi Lam Diễm xem xong một bộ phim, lười biếng duỗi eo. Hắn tùy ý nhìn đồng sách bên cạnh. Tạp chí kinh tế này làm hắn nheo mắt, “Đao thị vệ, cô mua tạp chí này là có ý gì?”

“Giết thời gian.” Cô một lần mua luôn mấy quyển, cũng không biết có quyển có trang bìa Lam đại thiếu gia.

Lam Diễm khiêu khích, “Chỉ mong ba tháng tới, hắn sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta.”

Nhưng mà, ba ngày sau khi nói, Lam đại thiếu gia xuất hiện.

Lúc đó, Lam Diễm nằm úp sấp trên bàn làm việc ngủ ngon.

Lý Dũng Hoa vội vã đi vào, quên luôn gõ cửa, “Lam xướng trưởng, người cấp trên đến.”

Lam Diễm vẫn không nhúc nhích.

Doãn Tiểu Đào cũng không chuyển động.

“Lam xướng trưởng!” Lý Dũng Hoa nâng cao âm lượng. Đối với giám đốc nhà máy mê ngủ này, Lý Dũng Hoa đã từ khiếp sợ ban đầu, đến bây giờ chỉ thấy bất đắc dĩ. Nhà máy vẫn do hắn quản lý, hắn không biết Lam Diễm ở đây làm cái gì.

Lam Diễm hồ đồ hỗn độn tỉnh ngủ, hé mở nửa mắt, “Người ngăn cản giấc ngủ của tôi, chết....” Con buồn ngủ của hắn còn chưa hết hẳn, âm điệu không rõ ràng.

“Giám đốc nhà xưởng, giám đốc nhà xưởng, anh trai người tới rồi.” Lý Dũng Hoa chỉ kém không nắm chặt hai vai Lam Diễm mà lay.

“Tôi không có anh trai.” Lam Diễm lẩm bẩm.

Lý Dũng Hoa cuống lên, “Lam xướng trưởng! Đó thực sự là anh trai người mà!” Không sai, tổng giám đốc Lam thị, liếc mắt một cái là có thể giết người trong vô hình.

“Anh trai....” Lam Diễm đột nhiên ngẩng đầu, “Anh trai đến rồi.”

Lý Dũng Hoa cảm thán, “Giám đốc nhà máy, người cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Lam Diễm tỉnh táo, dặn dò, “Lý xướng trưởng, ông đi trước ứng phó một chút. Tôi một chút nữa sẽ ra.”

Lý Dũng Hoa liên tục gật đầu, vội vã đi ra ngoài.

Con buồn ngủ Lam Diễm hoàn toàn biến mất. Hắn dựa vào ghế, vẻ mặt khó đoán. Hai phút sau, hắn móc ra điều thuốc.

Doãn Tiểu Đào cảm thấy khác thường. Lam Diễm ít hút thuốc, mỗi ngày chỉ hút một điều thuốc phiện. Mà bây giờ, còn chưa tới thời điểm hắn nghiện.

Lam Diễm đứng dậy, rút giấy ăn lau mặt một chút, “Đao thị vệ, đợt lát nữa nếu như tôi có nguy hiểm gì, đừng quên tôi.”

Quả nhiên có điều khác thường. “Tại sao?”

“Con nít hỏi nhiều như vậy làm gì.”

“Mạng sống của ngài, bây giờ là của tôi.” Trong thời gian thực hiện nhiệm vụ, ai động vào hắn, cô động kẻ đó, chỉ đơn giản như vậy.

“Yên tâm, tôi không chết được. Mạng vẫn là cho cô.” Ngữ khí Lam Diễm giống như trêu ghẹo trẻ con, “Nghe lời, không cần miễn cưỡng.” Nói xong hắn kéo cửa đi ra, dùng đưa điều thuốc trong tay.

Nhưng không châm lửa.

Hắn tung bật lửa, không nghiêm túc đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài văn phòng tòa nhà, hắn đốt điều thuốc trong tay. Cho đến đoạn có lối rẽ, đưa lên hít hai cái.

Góc rẽ, chính là cửa lớn khu nhà xưởng.

Nơi đó dừng mấy chiếc xe màu đen. Ở nơi khói bụi bay mù mịt cùng với từng mảng màu sơn cũ đã tróc trước cửa, chiếc Bentley thời thượng trông thật khác biệt.

Lý Dũng Hoa đứng ở cạnh chiếc xe ở giữa, khom lưng, vẽ mặt cung kính.

Cửa sổ màu đen chỉ hạ xuống một phần tư.

Lam Diễm trên đường đi, chỉ cười, thỉnh thoảng còn hút mấy cái, bước chân có chút không thực.

Lý Dũng Hoa nhìn thấy hắn, nhanh chóng lui sang một bên.

Lam Diễm bước chân tới, nhìn qua cửa sổ mở một phần tư, hướng vào nhà khói, “Nghe nói anh trai đến.”

Cửa xe vừa mở ra.

Lam Diễm bị đụng vào, liên tục lùi ba bốn bước.

Người đàn ông trên xe ưu nhã bước xuống.

Trời nắng chang chang, hắn đeo kính che đi nửa khuôn mặt, thế nhưng không giấu được khuôn mặt anh tuấn hài hòa. Vóc người cao to hoàn mỹ, vật phẩm quý giá nằm bên dưới áo sơ mi đen.

Lam đại thiếu gia, so với trong tập chí càng thêm kiêu ngạo cao quý. Mỗi cái gờ tay nhắc chân, đều ẩn chứa khí thế vương giả cao ngạo.

“Em trai.” Hắn tháo kính xuống, đôi mắt hẹp dài nghiêng nhìn Lam Diễm. “Không phải đã nói cậu cai nghiện sao?”

Lam Diễm cười hi hi, “Cũng không phải nói bỏ là bỏ được.”

Người đàn ông bước đến, nắm cổ áo Lam Diễm, “Nếu là mệnh lệnh cho cậu bỏ thì sao?” Hắn rút ra điều thuốc trên tay Lam Diễm, ném trên mặt đất. “Cậu thực sự không có thay đổi.” Lời còn chưa dứt, hắn vung tay hướng bụng Lam Diễm.

Một giây sau, quả đấm của hắn bị tiếp được.

Doãn Tiểu Đào khuôn mặt bình tĩnh, ngăn cản sức mạnh của hắn.

Lần này, là lần đầu tiên Doãn Tiểu Đào cùng Lam Úc giao đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Lam Úc hạ mắt, chăm chú nhìn Doãn Tiểu Đào, “A“. Giọng hắn nói tràn ngập coi thường.

Nếu như tình huống cho phép, Lam Diễm sẽ chỉ vào trán Doãn Tiểu Đào, chửi bậy một tràng. Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể vỗ vỗ vai Doãn Tiểu Đào, “Lại đây, giới thiệu cho cô một người, đây là anh trai tôi. Lam tổng” Hai chữ phía sau kính cẩn.

Doãn Tiểu Dao mới không quan tâm anh trai hay em trai, cô vẫn nắm chặt nắm đấm của Lam Úc không buông.

Tay Lam Diễm trên vai cô dùng lực hơn, ra hiệu cô thức thời, sau đó hướng Lam Úc cười đến rục rờ, “Anh trai, đây là vệ sĩ của em. Đến từ cuối tuần trước.”

“Ồ?” Lam Úc nhú mày, thu nắm đấm lại.

Sức mạnh của hắn không còn, Doãn Tiểu Dao cũng thu tay về.

Lam Úc lấy ra một cái khăn, lau sạch chỗ tay bị Doãn Tiểu Dao chạm vào, “Chính là chú giới thiệu Tây Tinh quán gì đó?”

“Còn không phải sao.” Lam Diễm khoác vai Doãn Tiểu Dao, bộ dạng giống như người anh trai, “Cô ấy không nhận ra anh, anh đừng để bụng.”

Lam Úc đánh giá Doãn Tiểu Dao. Ánh mắt hắn dừng trước ngực cô một giây, sau đó cười quái dị, “Vậy hiện tại đã biết rồi, cô nên xin lỗi như thế nào đây?”

“Anh trai, em sẽ bồi thường...”

Lam Úc nhẹ nhàng nói, “Cậu là chủ nhân còn muốn tự mình xin lỗi?”

Trong mắt Doãn Tiểu Dao hiện lên ánh sáng tàn nhẫn. Có điều cô không ra tay. Chủ nhân của cô không có chuyện gì, cô có thể nhịn.

Ngón tay Lam Diễm chụp lên vai cô, “Cô ấy đã nghe lời. Anh trai, nể mặt em.”

Nếu như Lam Úc nghe lời Lam Diễm, vậy hắn cũng không phải Lam Úc rồi. Lam Úc đột nhiên nhắc chân đá Lam Diễm. Động tác là hướng về phía Lam Diễm nhưng ánh mắt Lam Diễm vẫn nhìn chăm chăm Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu nhanh chóng đánh trả đòn tấn công của hắn.

Ánh mắt Lam Úc đột nhiên lạnh lẽo.

Lý Dũng Hoa bên cạnh run lên. Chủ nhiệm phân xưởng này chưa bao giờ đến xưởng kiểm tra rốt cuộc có biết tình hình không? Cô đánh là tổng giám đốc Lam thị. Người đó vô cùng nham hiểm độc ác, là nhân vật tàn nhẫn không từ một thủ đoạn nào. Đắc tội hắn, đến cuối cùng cũng không biết chết như thế nào.

Mặc cho Lý Dũng Hoa lo lắng như thế nào, hắn cũng không có cách ngăn cản mọi chuyện sắp xảy ra trước mắt.

Thậm chí, ngay cả Lam Diễm cũng không kịp ngăn lại.

Tay phải Lam Úc cầm một con dao bổ về phía Doãn Tiểu Dao.

Cô xoay người né tránh đồng thời tấn công về phía cánh tay phải của hắn.

Lam Úc nhanh chóng dùng tay trái chặn lại, bị cô giữ chặt cổ tay kéo lại.

Hắn đổi thành chân tấn công.

Doãn Tiểu Dao linh hoạt tránh thoát, cong lưng hướng tới cái chân còn lại của hắn.

Dã tính của Lam Diễm bị khiêu khích. Trước kia khi luyện tập, đối phương đều kiêng dè thân phận của hắn, cố ý nhường. Mà cô gái trước mắt, không khách khí chút nào. Sức mạnh của cô không bằng hắn, nhưng lại rất linh hoạt. Hơn nữa cách đánh hóa giải rất đặc biệt, cùng với quyền anh phương tây mà hắn luyện tập hoàn toàn khác nhau. Những điều này càng khiến hắn quyết tâm muốn đánh bại cô.

Lam Diễm nhìn đôi trai gái qua qua lại lại, rất muốn tóm Doãn Tiểu Dao trở về. Nhưng hắn không có cách nào tiến vào trận đánh, chỉ có thể đứng tại chỗ, biểu hiện lo lắng của bản thân.

Có điều nói đi nói lại, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bản lĩnh của Doãn Tiểu Dao. Trước kia nghe đám lão gia hỏa kia nói, Hoành quán rục rờ như thế nào. Hắn đều không coi là chuyện gì đáng kể. Cũng không phải vô hiệp cô đại, còn có khinh công sao.

Bây giờ nhìn cô có thể kim hãm Lam Úc, Lam Diễm không khỏi kinh ngạc.

Hơn nữa cô thực sự biết bay.

Không phải khinh công.

Hắn thấy cô dựa vào đồng ống dẫn khí bên cạnh, một bước nhảy hai bước, lại nhảy ba bước, mỗi lần đều cao hơn trước hai, ba mét. Dáng người uyển chuyển này, lay động dưới ánh mặt trời chói chang như thành từng vòng ánh sáng.

Cô không cách hấn quá xa. Đến một phạm vi nhất định, cô sẽ vòng trở lại.

Xem ra cô luôn luôn nhớ được, nhiệm vụ của cô là bảo vệ hấn.

Hấn đáng nhẽ có thể bỏ mặc cô, nhưng không muốn làm Lam Úc tức giận vào buổi sáng.

Lam Diễm ngược mặt nhìn mặt trời nóng bỏng, đột nhiên nhắm mắt lại, ngã xuống.

Lý Dũng Hoa bên cạnh sợ hết hồn, “Giám đốc, Lam xường trưởng!”

Doãn Tiểu Đào nghe được tiếng gọi, quay đầu nhìn lại, nhiệt độ trong mắt càng lạnh hơn. Cô mạnh mẽ tấn công Lam Úc hai lần, thoát khỏi dây dưa của hấn, chạy về phía Lam Diễm.

Lý Dũng Hoa sau khi xem trận đánh nhau, trong lòng thấy sợ cô, nói chuyện có chút lắp bắp, “Đao...Đao... chủ nhiệm, có khả năng giám đốc nhà máy bị say nắng rồi.”

Doãn Tiểu Đào nâng Lam Diễm dậy, tìm mạch đập của hấn.

Lam Úc phía sau lập tức theo sát.

Lông mày cô cau lại, đột nhiên ôm lấy Lam Diễm, nhảy vọt về sau.

Lam Úc vô huyệt. Sau khi đứng thẳng người, bắt đầu vận cổ tay, vang lên tiếng xương ‘khách khách, “Rất thú vị, thực sự rất thú vị. “Ánh mắt hấn u ám khát máu.

Hấn muốn giết chết cô.

Lam Diễm lúc này mơ màng tỉnh lại, vừa mở mắt trông thấy bầu trời cùng mặt trời rực rỡ, hấn lại nhắm mắt lại, “Đừng...đánh....nữa...”

Ba tiếng này kéo dài năm giây mới nói xong.

Lý Dũng Hoa đứng bên cạnh, cảm thấy việc ngày hôm nay rất kỳ lạ. Hấn suy đoán chuyện này có thể là ân oán giữa hai anh em nhà quyền thế. Thực sự muốn đứng về phía ai, hấn chỉ có thể chọn Lam Úc. Nhưng hấn càng muốn bo bo giữ mình, thoát khỏi nơi này.

Doãn Tiểu Đào ngồi xổm xuống, đặt Lam Diễm bên cạnh đám cỏ.

Lam Diễm ho một cái, “Anh trai, cầu xin người....đừng đánh...”

Lam Úc làm sao nghe được những câu nói này, sự chú ý của hấn vẫn đặt trên người Doãn Tiểu Đào.

Mà cô chỉ đang để ý Lam Diễm.

Lam Diễm chống dậy, giọng nói hơi cao lên, “Anh trai...” Tiếp tục ho, ho xong lại nói, “Cô ấy là....chú mời tới.... Đừng...làm mất lòng chú...”

Tốc độ nói này thực sự quá chậm, Lý Dũng Hoa gấp đến nỗi muốn nói thay Lam Diễm.

“Anh bây giờ chỉ muốn uống máu cô ta.” Lam Úc đưa đầu lưỡi ra, liếm liếm môi, bộ dáng giống như một con rắn độc.

Doãn Tiểu Đào lập tức đứng lên, tư thế chuẩn bị khai chiến.

Lam Diễm thực đau đầu, khẩn trương gọi cô “Chủ nhiệm...đi thôi dậy....tới” Nhân cơ hội cô đỡ hấn, hấn liều chết bắt được tay cô, thờ hỏn hển một lúc. Sau khi thuận khí, nói chuyện cũng không chậm nữa. “Anh trai, em luôn bị kẻ thù truy tìm.Anh phải thương em...”

“Hóa ra em trai phải trải qua tháng ngày khổ sở như vậy.” Lam Úc cười thân thiết, “Sao không đến cầu cứu anh? Anh sẽ chọn nữ vệ sĩ xinh đẹp cho em.”

“Xinh đẹp quá, em sợ em trai em không nhận được. Giống con trai, em mỗi ngày đối diện mà nói. “Nói xong Lam Diễm nhìn về phía Doãn Tiểu Đào, “Loại không ra nam nữ này, là phù hợp.”

“Xem ra chú đã tìm cho em người như ý.” Lam Úc cũng nhìn về phía Doãn Tiểu Đào. Nghĩ lại trận đấu vừa rồi, hấn thấy, nếu chọi cô lại làm bao cát cho hấn tập luyện, cũng rất có giá trị.

Sau khi nghĩ như vậy, Lam Úc ngược lại không vội vã muốn giết Doãn Tiểu Đào. Hấn muốn giữ lại từ từ chơi. Chơi đến khi cô khóc, chơi đến khi cô chết.

Lam Diễm đang muốn nói cái gì, đột nhiên co giật. Mấy giây sau, lại giật.

Lam Úc thấy vậy, nhẹ giọng nói, “ Là anh em, nhìn cậu đau đớn như vậy, anh thật không đành lòng.”

“Cảm ơn...” Lam Diễm nói không thành câu, hấn dùng lực nắm chặt tay Doãn Tiểu Đào, run rẩy để trong lòng cơ thể dựa vào cô.

Về mặt Doãn Tiểu Đào không thay đổi, trong lòng lại đang phán đoán hấn đang diễn kịch hay thực sự lên cơn ghen.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo đen đến gần, hai tay nâng một chiếc điện thoại, hướng Lam Úc cúi thấp người, “Lam tổng, có điện thoại.”

Lam Úc nhìn hiển thị trên điện thoại, miễn cưỡng nhận máy, “A, chú à.”

“Hôm nay cháu đến Vượng thành làm việc, nhân tiện gặp em trai.”

“Không ở lâu, chỉ dặn dò em cháu vài câu.”

“Chú, hôm nào mời người uống trà.” Lúc nói câu này, Lam Úc nhìn Doãn Tiểu Đào một chút. Sau đó cúp điện thoại. Hấn thấy bộ dáng Lam Diễm đau khổ như vậy, nhíu miệng, “Em trai, vì bản thân mình, anh khuyên cậu nên cai đi.”

“Em sẽ....có gắng.” Lam Diễm lạnh run, hàm răng đập vào nhau vang lên khanh khách, “Cảm ơn...Cảm ơn....Anh.”

Lam Úc ý tứ xa xa nhìn Doãn Tiểu Đào, ôn nhu nói, “Chờ khi tôi muốn luyện gân cốt, lại tới tìm cô.”

Doãn Tiểu Đào không trả lời.

Lam Diễm khẽ nhai mồ hôi, sắc mặt hơi tái nhợt, “Anh...có thời gian ở lại trò chuyện.”

“Anh sẽ ở lại Vượng thành mấy ngày, cùng cậu ôn chuyện.” Bởi vì đánh nhau, Lam Úc chảy mồ hôi, dính vào người rất không thoải mái. Hấn nhìn nhà xưởng này chắc cũng không có phòng tốt để hấn tắm rửa, liền trở về về nội thành.

Sau khi mấy chiếc xe nhanh chóng rời đi, Doãn Tiểu Đào buông tay Lam Diễm.

Không ngờ, hấn nắm chặt cô không buông, mồ hôi vẫn tiếp tục chảy.

Lúc này Lý Dũng Hoa rốt cục cùng nói, “ Giám đốc nên nhanh chóng về nghỉ ngơi.” Chẳng trách vị trưởng xưởng này luôn ngủ từ sáng đến tối, thân thể thực sự quá yếu.

Doãn Tiểu Đào quay đầu hỏi Lam Diễm, “Ngài thật sự không thỏa mái?” Sau khi cô chứng kiến khả năng của hấn, thấy nghi ngờ với vui buồn của hấn.

“Ừ.” Lam Diễm khẽ gần tai cô, thành thực nói, “Tôi đau bụng, muốn đi vệ sinh.”

Sắc mặt cô không thay đổi, đỡ hấn đi về phía tòa nhà văn phòng.

Lý Dũng Hoa nhìn theo bóng lưng hai người, không khỏi hoài nghi một phút trước có phải mơ hay không. Một người con trai ốm yếu thiếu ngủ, cùng một nữ hiệp võ công cao cường.

Đây là đang biểu diễn phim võ hiệp cổ đại sao.

Thời điểm Doãn Tiểu Đào cùng Lam Úc đánh nhau, Lam Diễm đã nghĩ sẽ dạy dỗ Doãn Tiểu Đào một trận.

Sau đó Lam Úc quá nhân từ, không giải quyết DOãn Tiểu Đào tại chỗ, Lam Diễm thấy hơi an tâm. Nhưng mà hấn vẫn có ý định nghiêm khắc mắng mỏ Doãn Tiểu Đào.

Sau khi yên tâm, đột nhiên bụng hấn đột nhiên quặn đau. Thành công cho Lam Úc thấy là hấn lên cơn ghen.

Lam Diễm nghĩ, chờ đi vệ sinh xong, nhất định phải hung ác gào thét Doãn Tiểu Đào.

Chẳng ngờ, sau quãng thời gian đi nhà vệ sinh, khí thế của hấn mất sạch.

Tòa nhà văn phòng chỉ có phòng vệ sinh chung.

Phòng quản lý ở tầng ba, vì vậy cô lao công đặc biệt chịu khó. Lam Diễm tuy rất bất mãn vì không có phòng riêng, nhưng vẫn tính là sạch sẽ, tạm chấp nhận vậy.

Mấy ngày trước trong xưởng, hấn chỉ đi tiểu. Vì vậy hấn không biết chuyện đi đại tiện cần tự chuẩn bị giấy.

Sau khi phát hiện, ngay lập tức rống lên, “Tôi thảo cả nhà các người! Nhà vệ sinh không có giấy, còn không biết ngại gọi là nhà vệ sinh sao?”

Nhà vệ sinh nam chỉ có mình hắn.

Hắn gào lên, chỉ có Doãn Tiểu Đào.

Hắn biết cô thẳng thắn, thế nhưng không biết, có thể đến mức này,

Bên ngoài, Doãn Tiểu Đào nghe được tiếng kêu của hắn, nhưng không nghe rõ, cho nên cô xông vào đập cánh cửa ngăn ra.

Lâm Diễm thấy mình thật ngu ngốc.

Tại sao lại giải vây giúp cô ta?

Hắn nên để Lam Úc đánh chết cô!

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Lâm Diễm ngẩng đầu nhìn về phía Doãn Tiểu Đào. Hắn không biết biểu cảm như thế nào, chỉ có thể thần thờ. “Xin hỏi muốn làm gì?” Hắn nói từng chữ từng chữ cực kỳ chậm.

Trong hoàn cảnh như vậy, lòng mày Doãn Tiểu Đào cũng không nhú chút nào, giải thích, “Tôi cho rằng ngài gặp nguy hiểm.”

Hắn nhẹ nhàng nói, “Cô ở bên cạnh tôi, chính là nguy hiểm lớn nhất.” Bởi vì hắn nhất định sẽ bị cô làm tức chết.

Có điều, cho dù Lâm Diễm có tức giận thế nào, dưới tình cảnh này, hắn không có cách nào phát tiết toàn bộ.

Chỉ Doãn Tiểu Đào có thể giúp hắn.

Hắn hao phí rất nhiều sức lực, ần nhẫn chịu đựng phần nộ, dẫn cô đi ra ngoài lấy giấy cho hắn. Hắn còn đặc biệt nói rõ, “Phải khiêm tốn, đừng để lộ. Ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ.” Hắn rất lo chỉ số thông minh của cô. Không cẩn thận chiều nay trong xường sẽ lan truyền dã sử, đường đường một giám đốc nhà máy đi vào toilet mượn giấy.

Trên mặt Doãn Tiểu Đào không có bất kỳ ý tứ chế giễu nào. Cô cúi đầu nhìn hắn ngồi xổm trên toilet, gật đầu đi ra ngoài.

Lúc ra ngoài cô còn giúp hắn đóng cửa lại.

Cô vừa đi, hắn liền thấp giọng nỉ, “Ngu xuẩn!” Hơn nữa còn là người ngu xuẩn nhất hắn từng gặp. Có lẽ hắn nên đi tìm một vị đại sư xem mệnh, tính toán xem cái người ngu ngốc này có phải là ông trời phái tới khắc hắn.

Lần thứ hai Doãn Tiểu Đào trở về, cũng không đập cửa nữa, mà từ phía dưới cửa đưa túi giấy cho hắn.

Lâm Diễm thở ra một hơi, nhận lấy.

Mãi đến khi trở lại văn phòng một lần nữa, hắn cũng không có cách nào phục hồi lại từ trong việc vừa rồi.

Lâm Diễm nhớ lại hình ảnh lúc Doãn Tiểu Đào đẩy cửa, cảm thấy chán nản. Hắn nghĩ, coi như bị Lam Úc mạnh mẽ đánh một trận, cũng không đau đớn như vậy. Đánh đập chỉ là đau thể xác. Cũng không biết anh em trong nhà có bị nhìn thấy không.

Hắn ngồi phịch xuống ghế sa lông, uể oải nói, “Đao thị vệ, cô có nhìn thấy cái gì không nên nhìn không?” Nếu như cô nói có, hắn lập tức lao tới bóp cổ cô.

“Không có.” Cô chỉ mơ hồ nhìn thấy một vật nào đó, cũng không thấy rõ ràng. Dù sao cũng không phải cái gì tốt đẹp.

“Thật không có?” Hắn rất nghi ngờ.

Doãn Tiểu Đào lắc đầu, “Không có.”

Hắn ngược mắt nhìn cô. Về mặt cô như thường, ngược lại thật sự không lộ ra bất cứ cái gì. Giọng nói của hắn trở nên nghiêm khắc, “Tôi lệnh cho cô quên hết chuyện ngày hôm nay.”

“Được.” Việc nhỏ nhặt này cô sẽ không để ở trong lòng.

Lam Diễm không vui lặp lại vấn đề này, làm cô nhớ thật kỹ càng. Sau đó hần im lặng không nói chuyện.

Hần muốn quên ngày hôm nay.

Không chỉ là chuyện nhà vệ sinh, còn chuyện Lam Úc xuất hiện. Lam Diễm đều không muốn nhớ lại.

Lam Úc nói sẽ nghỉ ở Vượng thành một thời gian. Mấy ngày sau đó, hần không tiếp tục xuất hiện ở nhà xường nữa.

Lam Diễm ước gì Lam Úc vĩnh viễn đừng xuất hiện. Nhưng sớm muộn cũng sẽ xuất hiện.

Bởi vì Doãn Tiểu Đào đã cho Lam Úc hứng thú.

Đây là một chuyện bất hạnh. Người đối nghịch với Lam Úc, chỉ có hai kết quả, một là quy thuận, hai là chết. Với tính cách Doãn Tiểu Đào, độ khả thi của cái thứ nhất không cao.

Lam Diễm không muốn vì cô mà đắc tội Lam Úc.

Kế sách hiện này, chỉ có thể đi từng bước một.

Lúc trước người môi giới đã giới thiệu hai, ba căn nhà, Lam Diễm đều không vừa mắt. Lý Dũng Hoa lại tiếp tục nhờ người môi giới đi tìm phòng cho thuê có bài trí xa hoa.

Mấy ngày nay, Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào vẫn ở khách sạn.

Lam Diễm vẫn thỏa mái như cũ.

Trong ăn, mặc, ở, đi lại, điều hần không hài lòng nhất, là phương diện ăn uống.

Nhà ăn của nhà xường, mỗi ngày đều dùng hạt tiêu là chủ đạo. Lam Diễm mỗi một lần đến cũng than phiền bác gái bếp trưởng hai lần. Sau đó, bếp trưởng đặc biệt làm món ăn thanh đạm là cái trắng xào thịt. Nhưng vẫn làm Lam Diễm cay không chịu được.

Rồi, hần cũng không đến nhà ăn nữa.

Mỗi ngày đều đi ăn quán cũng không tốt. Bên cạnh nhà xường, cũng có một nhà hàng lớn kiểu cách giản dị, cỡ lẽ vì nguyên nhân không sạch sẽ, mấy hôm nay Lam Diễm tiêu hóa hơi kém, đau ốm làm hần ngay cả quán ăn cũng không muốn đi.

Hôm nay, Lam Diễm nghỉ việc sớm về khách sạn ngủ. Sau khi rời giường, hần bắt đầu nghĩ sẽ giải quyết bữa tối ở đâu. Hôm nay cho dù thế nào hần cũng nhất định đi ăn một bữa. Hần đối sắp chết rồi.

Quán ăn có tiếng ở Vượng thành đều ở trong trung tâm thành phố. Xe công của nhà xường chỉ có cái xe cũ rách nát kia. Lam Diễm nhìn đã thấy nguy hiểm, nên đều ra ngoài gọi xe.

Ai ngờ, mới đi đến nửa đường, bụng của hần lại đau. Hần nhanh chóng kéo Doãn Tiểu Đào xuống xe, sau đó đi thẳng đến nhà vệ sinh ở một cửa hàng.

Doãn Tiểu Đào đi theo sau hần, tốt bụng hỏi, “Có cần giấy không?”

Lam Diễm quay lại trừng mắt, “Tôi không phải đã nói cô quên chuyện này đi rồi sao?”

“Chưa qua một tuần, không quên được.” Cho dù là chuyện nhỏ, cũng phải qua một quãng thời gian mới có thể phai mờ.

“.....” Lam Diễm không có thời gian dạy dỗ Doãn Tiểu Đào, vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

Sau này, nhất định hần không thể ăn dầu bẩn nữa.

Cũng coi như đứng dip, buổi chiều Lý Dũng Hoa gọi điện báo, có một căn phòng tốt, hỏi Lam Diễm có thời gian đến xem không.

Lam Diễm đương nhiên có thời gian. Hần trên danh nghĩa giám đốc nhà máy, nhưng không quản lý, cực kỳ rảnh rỗi.

Nhà có hai phòng, Hướng Đông Nam. Khung cảnh phía trước tiểu khu, rất yên tĩnh.

Lam Diễm tùy tiện nhìn phòng khách và phòng ngủ một chút, sau đó đến nhà bếp đứng một lúc.

Doãn Tiểu Đào theo sát phía sau.

Lam Diễm mở tủ bát, nhìn lò vi ba bên trong, “Đao thị vệ, cô sẽ nấu com à?”

“Không biết.” Ở Hoàng quán có một sư phó chuyện trách nấu nướng. Thời gian của cô đều tập trung cho luyện võ, không hiểu rõ lắm những kỹ năng trong nhà bếp.

Đáp án này không ngoài ý muốn. Hắn đóng cửa tủ, “Ngoại trừ đánh giết cô có am hiểu những cái khác không?”

“Đồng ý.” Chủ trương của Hoàng quán là y võ không tách rời. Tập trung vào võ thuật truyền thống đồng thời chú trọng kinh lạc khí huyết y lý, nhất là lĩnh vực thương khoa. Bắt đầu từ tổ tiên Hoàng quán, ở Tây tinh ngay cả xa gần đều biết đến thầy thuốc Đông y.

Lam Diễm nhếch khóe miệng, “Cô có bằng y khoa không?” Tốt nghiệp Y khoa và thầy thuốc giang hồ có bản chất khác nhau.

“Không có.” Hoàng quán đều là truyền lại qua nhiều đời, cái truyền xuống, chỉ là bản chép tay của thế hệ trước.

“Tục ngữ nói rất đúng, thời loạn tập võ, thời thịnh theo văn.” Hắn lướt tay trên bếp gas, ngón tay không dính một hạt bụi. “Thời buổi này, không có học lực thì chỉ đi hít gió tây bắc được thôi. Cô văn hóa thấp, đến cơm cũng không nấu được, sau này ai cưới cô người đó xui xẻo.”

“Không cần ngại lo lắng.” Đối với chuyện lấy chồng, Doãn Tiểu Đào chưa từng nghĩ tới. Chuyện cô nghĩ đến, chỉ có tương lai của Hoàng quán.

“Tôi mới không rảnh đi lo lắng, tôi là đang đồng cảm với chồng tương lai của cô.” Nói xong, hắn nở nụ cười châm chọc, “Có điều, bộ dáng của cô khó phân biệt được sống mái, có thể tìm được chồng hay không, còn là một vấn đề.”

Cô bình thường nói, “Không tìm được sẽ không tìm.”

Đột nhiên Lam Diễm tưởng tượng.

Lúc Doãn Tiểu Đào cùng đàn ông vật lộn trên giường, cô khí thế hùng hổ, ép buộc trên người đàn ông. Nếu như người đàn ông không nghe theo, cô sẽ vùng nắm đấm.

Nghĩ đến đây, Lam Diễm run lên.

Khi làm chồng của cô, thật sự quá thảm.

Căn hộ này Lam Diễm rất hài lòng. Tất cả trang thiết bị đều rất ngay ngắn, nhà bếp sạch sẽ. Điều kiện xung quanh cũng không có gì khó khăn, hơn nữa lại có thể vào ở ngay lập tức.

Hắn quyết định tối nay sẽ khai bếp.

Buổi chiều Lam Diễm để Lý Dúng Hoa mang hành lý tới. Sau đó hắn và Doãn Tiểu Đào đi siêu thị một chuyến.

Sau khi Lam Diễm đến Vượng thành làm giám đốc nhà xưởng, dường như không thấy tất cả những kẻ theo dõi, tấn công. Hắn không khỏi thấy thoải mái hơn, “Đào thị vệ, tôi thấy cô bây giờ không có giá trị sử dụng. Ai sẽ tới địa phương quý quái này giết tôi chứ.”

“Ba tháng sau, tôi sẽ tự nhiên sẽ rời đi.” Doãn Tiểu Đào đẩy xe mua hàng, nhìn khắp bốn phía. Ở nơi đông người, tính cảnh giác của cô càng cao hơn.

“Hừ.” Hắn nghiêng đầu qua chỗ khác, đi thẳng đến khu vực đồ tươi sống.

Cô thấy hắn ném vào xe rất nhiều rau dưa và thịt tươi, thấy hơi kỳ lạ. Có điều cô không hỏi kỹ.

Lam Diễm không chỉ mua rau dưa và thịt, ngay cả nồi chấu thìa bát, dầu muối tương giấm đều mua đầy đủ tất cả. Đến khi sắp tính tiền, hắn còn để cô đi lấy một ít gạo thơm Thái Lan.

Loại đồ làm bếp như bát, chày, giao cho quầy phục vụ làm việc vận chuyển. Ngoài ra các loại đồ ăn khác, Lam Diễm chỉ ôm hai túi cải xanh. Những đồ còn lại, hắn ném cho Doãn Tiểu Đào.

Trên tay Doãn Tiểu Đào túi lớn túi nhỏ, ngược lại không thấy khó khăn. Sự chú ý của cô đặt ở phía sau. Cô mơ hồ cảm thấy dường như có người đi theo hai người bọn họ. Cô tìm theo ánh mắt kia, lại bị đoàn người ngăn cản.

Người bám theo này hình như chỉ là theo dõi, không có hành động nào.

Cô hạ mắt, đi sát Lam Diễm.

Sau khi phát hiện, hắn không thích, “Cô làm gì mà đi gần như vậy?”

“Bảo vệ ngài là nhiệm vụ của tôi,” Dư quang khóe mắt cô đang quan sát bốn phía.

“Tức chết tôi mới là nhiệm vụ của cô.” Lam Diễm thấy hắn đã bị tức giận đến giảm mấy năm tuổi thọ.

Doãn Tiểu Dao không có thời gian để ý đến những lời độc địa của hắn. Cô liếc mắt đến thịt cá trên tay, rốt cục hỏi, “Ai nấu com?”

“Tôi.” Lam Diễm miễn cưỡng trả lời.

Doãn Tiểu Dao không tin tưởng cho lắm. Nhưng cô không kén ăn, chỉ cần không quá khó ăn, cô đều có thể chịu được. Cho dù hắn nấu mì ăn liền, cô cũng có thể lấp đầy bụng.

Làm cô bất ngờ chính là, khả năng nấu nướng của hắn rất tinh xảo.

Lam Diễm ở nhà bếp, khí chất thay đổi bất ngờ. Bất kể là kỹ thuật thái rau, hay động tác xào rau, liên tục như nước chảy mây trôi, lữ thảng tài vân.

Doãn Tiểu Dao rất tò mò, sau khi nhìn bóng lưng hắn một lúc lâu, đến đứng bên cạnh hắn.

“Tôi nhắc nhở cô.” Lam Diễm cầm thìa com, lạnh lùng nói, “Nếu cô dám để nước miếng rơi vào trong nồi, tôi sẽ xúc chết cô.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Được.” Hắn bình thường đều dữ dằn gào lên với cô, cô đã quen rồi. Hắn chỉ hung dữ ngoài miệng thôi, so với sát khí tà ma của Lam Úc hoàn toàn không giống.

Lam Diễm mặc kệ cô. Hắn mở vung nồi, tay phải lấy ít muối ăn, cho vào trong nồi.

Đột nhiên Doãn Tiểu Dao thấy rất chờ mong bữa tối hôm nay.

Ba mẹt một canh.

Tôm nồn chiên, mướp tiên vu, rau cải xào tỏi, canh cá chép.

Doãn Tiểu Dao quả là nhìn Lam Diễm với cặp mắt khác xưa.

Lam Diễm nhìn nồi com điện, ngoài cười trong không cười nói, “Dao thị vệ, tôi cho cô ăn bốn bát com. Gạo này rất đắt, không được lãng phí một hạt gạo nào.”

Doãn Tiểu Dao gật đầu. Sức ăn của cô vẫn rất lớn, cô không chút khách khí, vùi đầu vào ăn. Cô cảm thấy tay nghề của Lam Diễm có thể sánh ngang với thức ăn của sư phụ Hoành quán. So với mấy hôm trước đi ăn nhà hàng đều ngon hơn nhiều.

Lam Diễm nhìn cô cổ vũ như vậy, đột nhiên cảm thấy, mình và cô hai kẻ cùng nhau ăn com như vậy, giống như ở nhà.

Hay là bởi vì...bữa com này do hắn tự làm, vì vậy hắn mới dâng lên ảo giác không giải thích được này. Cũng bởi vì, màu sắc của ánh đèn treo trong phòng ăn quá mức ấm áp, làm hắn sinh ra ảo tưởng.

Sau khi Lam Diễm hoàn hồn, cảm thấy buồn cười.

Vật thể không ra nam nữ này, không lâu nữa sẽ rời khỏi mình.

Ở đâu ra cảm giác như ở nhà đây.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Lam Diễm rất thích xuống bếp, nhưng có một chuyện làm hắn rất phiền chán, đó là rửa bát.

Trước đây vì để không rửa chén, hắn tình nguyện ra ngoài ăn. Hoặc là để xoong nồi bỏ đó mấy hôm, chờ đến khi ập ù đủ cảm xúc rửa bát, mới có hết sức đi rửa hai lần.

Hiện nay có Doãn Tiểu Dao, đương nhiên hắn sẽ đẩy trách nhiệm đi.

Sau bữa com chiều, Lam Diễm nhàn nhã tựa trên ghế sa lông, gác hai chân lên, “Dao thị vệ, cô không thể ăn không mỗi ngày. Tôi bận rộn nấu nướng cả buổi, hiện tại vừa mệt vừa buồn ngủ. Cô dọn dẹp bát đĩa một chút. Mọi chuyện sau đó cô phụ trách.” Câu cuối hắn dùng giọng điệu nhấn mạnh.

“Được.” Doãn Tiểu Dao không cảm thấy không thích hợp, ngược lại, thế này rất công bằng.

Lam Diễm thỏa mãn cười. Chỗ tốt duy nhất của việc có người ngu ngốc bên cạnh, là có thể tùy ý sai bảo. Cô ít phản kháng.

Người tốt thường bị bắt nạt, đây là thực tế.

Trong phòng bếp bữa bọn khắp nơi. Sau khi Lam Diễm nấu ăn xong liền để xoong nồi bên cạnh không quan tâm.

Doãn Tiểu Đào không oán giận một câu nào.

Thời điểm cô rửa bát, Lam Diễm vào phòng ngủ. Đóng chặt cửa phòng, đóng cửa sổ, kéo kín rèm cửa sổ, hút thuốc phiện.

Doãn Tiểu Đào chưa từng tận mắt nhìn thấy người nghiện, nhưng cô đã từng nghe qua.

Mấy năm trước, Tây tỉnh từng xảy ra một vụ án. Một người đàn ông vì ma túy mà táng gia bại sản, vợ con đều tức giận bỏ đi. Một hôm hắn hút quá liều, sinh ra ảo giác, tự mình nhảy sông chết đuối.

Lúc Doãn Tiểu Đào nghe chuyện này, cảm thấy người đàn ông đó chết chưa hết tội. Cô không phải không biết thông cảm cho người khác, nhưng đó là tự gây nghiệp, đều là đáng đời.

Cô nghĩ kết quả sau này của Lam Diễm có thể hay không cũng chết giống như vậy.

Sinh mệnh của hắn. Hắn không quý trọng, đó là tự làm tự chịu. Nếu trong lúc làm nhiệm vụ, hắn ngã trước mặt cô, cô cứu. Hết nhiệm vụ, có lẽ mắt cô sẽ không chớp một cái.

Bởi vì, Lam Diễm là loại người cô chán ghét.

Dù sao cô cũng không có nhiều cao thượng, tất cả là vì Hoành quán mới nhận lời với Lam thị.

Lam Diễm ở trong phòng gần hai tiếng.

Sau khi ra ngoài, tinh thần hắn phần chấn, khe khẽ ngậm nga giai điệu không biết tên, trên mặt đã không còn dấu vết vừa hút ma túy. Xem ra tâm tình hắn lúc này không tệ.

Hắn nhìn Doãn Tiểu Đào, hòa nhã hiếm thấy nói, “Đao thị vệ, nơi này có hai phòng ngủ, cho cô ngủ một phòng.” Hắn cảm thấy mình thật tốt bụng. Tuy rằng mấy lần suýt bị cô làm tức chết, nhưng hắn vẫn thương cho cô quyền được ngủ giường.

Ai ngờ, phần tâm ý này bị cô từ chối. “Tôi có thể ngủ trên sàn.”

Hắn lười biếng dựa vào tường, khuyên nhủ, “Ngủ giường mới thoải mái.”

Cô kiên trì nói, “Tôi muốn ở cùng phòng với ngài.”

“Đầu cô có phải bị kẹp cửa rồi không?” Ngữ khí Lam Diễm không tốt được tới một phút, lại chứng nào tật nấy, “Giường tốt không ngủ, thế nào cũng phải nằm trên sàn cứng.” Hắn thực sự đã đánh giá thấp sự ngu xuẩn của cô.

“Nhiệm vụ là quan trọng nhất.” Cô không cho phép bản thân phạm sai lầm.

“Vô dụng.” Hắn đi tới, nửa ngồi trên tay vịn ghế sofa, trách móc nói, “Trời mới biết lúc tôi ngủ, cô có chiếm tiện nghi của tôi không.”

Doãn Tiểu Đào bình tĩnh nhìn hắn, “Tôi không thích chiếm tiện nghi.”

Hắn trừng mắt nhìn cô, “Tôi muốn ngủ một mình.”

“Tôi không ngủ cùng giường với ngài.”

“Tôi muốn một mình một phòng!” Tính nóng của hắn lại nổi lên. Hắn nên sớm đoán được, cô là khắc tinh của hắn, cho dù tốt tính ở trước mặt cô cũng sẽ sụp đổ.

“Tôi ngủ dưới đất là tốt rồi.” Giọng điệu của cô chưa từng thay đổi.

“Cô!” Lam Diễm mở miệng thở hổn hển, quyết định ngả bài với cô, “Tôi cho cô biết, sự tồn tại của cô làm trở ngại nghiêm trọng đến sự phát triển khỏe mạnh cả thể xác và tinh thần của tôi.”

“Tại sao?” Doãn Tiểu Đào thấy kỳ lạ. Hắn ngủ giống như heo, rất khó đánh thức. Hơn nữa cô rất yên lặng, không quấy nhiễu giấc ngủ của hắn chút nào.

“Mẹ kiếp!” Hắn chưa từng thấy cô gái nào ngu xuẩn như thế, hắn nghi ngờ cách thức giáo dục của cha mẹ cô có vấn đề. “Gia đình cô ngoại trừ dạy cô quyền cước đâm đá, không phổ biến phương thức sinh sống cơ bản sao?”

“Tôi biết kiến thức thông thường.” Chỉ là không biết hắn nói phương diện nào.

“Cô biết cái quái gì!” Lam Diễm nhảy xuống ghế sofa, kéo ống tay áo lên, bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau, “Bây giờ thế nào? Cô ý vào biết đánh nhau, là có thể không biết đúng sai đúng không? Tôi thảo!”

“Tôi không biết có thể học.” Doãn Tiểu Đào thấy hắn lại có dáng vẻ tức đến nổi phôi.

Lam Diễm xoa thái dương, lâm bầm lâu bầu, “Sau này nếu tôi có con gái, tôi nhất định sẽ dạy con thất tốt, miễn cho nó biến thành cái dạng ngu xuẩn như thế này.”

Tại cô nghe được, thuật lại nói, “Con gái ngài không có quan hệ với tôi.”

“....” Hắn ép buộc mình nhịn tức giận xuống. Hít sâu, thở sâu hơn, chậm rãi bình ổn, “Đao thị vệ, trước tiên chúng ta nên bình tĩnh lại.”

“Tôi rất bình tĩnh.” Rõ ràng là hắn tức giận đến giậm chân.

Hắn muốn xé nát vẻ bình tĩnh của cô. “Thế này, tôi là đàn ông.” Nói xong hắn dừng lại.

Doãn Tiểu Đào đợi 5 giây, hắn cũng không nói gì nữa. Cô liền trả lời, “Tôi biết.” Đây rõ ràng là điều bình thường, cô đương nhiên biết.

“Cái đám.” Nhìn dáng vẻ của cô, Lam Diễm đã hiểu, cô hoàn toàn nghe không hiểu ám chỉ của hắn. Hắn ý thức được, cùng người như cô nói chuyện, nhất định phải nói thẳng ra. Chuyển hướng ám chỉ, cô nhất định không tiếp thu thông tin được chính xác. Vậy, hắn không quan tâm nữa, “Tôi là đàn ông bình thường. Tôi có nhu cầu, cô kề cận tôi hai mươi tư giờ tôi còn làm thế nào.”

“Ngài muốn làm gì?” Doãn Tiểu Đào tự nhận thấy cô không gây trở ngại cho hắn bất cứ chuyện gì.

Lam Diễm á khẩu không trả lời được. Sao hắn lại đồng ý để Lam thị mời cô đến đây, căn bản Lam thị muốn trực tiếp để hắn tức giận đến chết. Hắn chậm chạp ngồi xuống, lại hít sâu, vững vàng nói, “Đao thị vệ, không cho cô nói chuyện. Để tôi nói.”

Cô vừa mở miệng hắn đã nghĩ muốn đánh cô như từ.

Doãn Tiểu Đào gật đầu, chờ lời giải thích của hắn.

“Đàn ông, bởi vì nguyên nhân kết cấu sinh lý, cách một khoảng thời gian sẽ muốn làm việc làm việc.” Lúc này hắn bắt đầu sinh ra cảm giác đang dạy dỗ con gái mình, không biết có thể nhờ vào đó mà hướng cha mẹ cô đòi chút chi phí hay không. Hắn nói tiếp, “Còn phương pháp làm việc, sẽ giống như tìm người phụ nữ đến xếp La Hán.”

Lúc này nói đến phụ nữ, Doãn Tiểu Đào bỗng hiểu ra ngay lập tức. Cô nhớ lần đầu gặp hắn, dáng vẻ của hắn vùi đầu trước ngực phụ nữ.

Lam Diễm liếc cô một chút, hỏi “Đã hiểu?”

Cô gật đầu, “Chờ đến khi ngài làm việc xong tôi lại đến phòng ngài.” Chuyện này, cô không muốn nhìn thấy trực tiếp.

“....” Ông trời có thể giáng một đạo sấm sét đến đánh chết cô được không. Lam Diễm cảm thấy một thân vô lực. Hắn tự nói với mình. không nên tính toán với người ngu ngốc, như vậy sẽ hạ thấp thông minh của mình. Hắn từ bỏ ý định tranh luận với cô. Nếu cô cho hắn thời gian làm việc, như vậy hắn có thể an ủi bên dưới một chút. “Lúc tôi làm việc cô đứng ngoài cửa đi.”

“Được.” Cô thoải mái đáp ứng.

Doãn Tiểu Đào cho rằng Lam Diễm thật sự muốn tìm phụ nữ đến. Tuy rằng cô không biết những chuyện kia, thế nhưng quan hệ giữa nam và nữ, cô nhận định chỉ có tình yêu chân thành mới có thể thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Bởi vậy cô có phần xem thường hắn.

Làm cô kỳ lạ là, Lam Diễm không tìm phụ nữ tới đây.

Hắn tức giận giải thích thế này, “Tôi sợ mỹ nữ bị cô dọa, khoảng thời gian này vẫn tự lực cánh sinh là được rồi.”

Lam Diễm khóa mình trong phòng.

Sau khi làm việc xong hắn ra ngoài tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi sắp ngủ, hắn mở một cánh cửa sổ, cho thông gió thoáng khí. Rèm cửa sổ cũng hơi kéo ra một chút.

Lúc nửa đêm, bốn phía im lặng như tờ, trăng tròn treo cao trên bầu trời.

Một tiếng vang nhỏ nào đó truyền đến, làm Doãn Tiểu Đào nháy mắt cảnh giác.

Ở trong bóng tối, cô ném chén nước bên cạnh đang đặt trên bàn ra.

Ngoài cửa sổ bay tới một vật không rõ với tốc độ rất nhanh, chén nước đã muộn.

Vật thể không rõ rơi vào đệm giường.

Tiếng chén nước rơi xuống mặt đất, khiến Lam Diễm bất mãn lầu bầu một câu.

Ngay sau đó, vật thứ hai bắn vào.

Doãn Tiểu Đào đến bên cửa sổ, đá văng mục tiêu.

Cái thứ ba, cô đã chuẩn bị xong, ánh mắt như kiếm, nghiêm nghị nhìn về phía tòa nhà đối diện.

Đối phương nhận ra sự tồn tại của cô, không tiếp tục công kích.

Doãn Tiểu Đào kéo kín rèm cửa.

Lam Diễm mơ hồ tỉnh lại, oán trách, “Cô làm gì thế?”

“Có đánh lên.” Giọng nói của cô lộ ra lạnh lùng.

Hắn giật mình một cái, lập tức ngồi dậy mở đèn giường.

Hắn nhìn trên đệm giường có gì đó, hơi sùng sốt một chút.

Doãn Tiểu Đào mặt không cảm xúc, đi đến cầm lên. Là một mũi tên. Cô suy đoán, công cụ xạ kích là một cái nỏ. “Ngài có mạnh mẽ gì không?”

Về mặt Lam Diễm dần bình tĩnh lại. Khi ở Thượng thành, cái hắn gặp phải giống như hòn đá, chậu hoa gì đó. Đồ vật có tính chuyên nghiệp như vậy chưa từng xuất hiện. “Không có.”

Hắn thực sự không biết chuyện gì xảy ra.

Những việc này xuất hiện trước đây không lâu. Hắn tưởng chỉ là chò đùa quái đản. Hồi đó Lam thị đưa ra lời mời Hoành quán bảo vệ, nhưng không đồng ý. Sau đó, có hai người giúp việc bị thương mà chết, Lãnh đạo Lam thị mới đồng ý điều động Hoành quán.

Ban đầu Lam Diễm hoài nghi, tại sao không báo cảnh sát. Có điều cẩn thận nghĩ lại, mỗi một việc mờ ám bên trong Lam thị, cũng không đồng ý tiếp cận cảnh sát nhiều.

Vẫn còn một chuyện kỳ quái. Tại sao Lam thị lại mời Hoành quán, mà không tìm những võ đường khác hiện đại hơn. Sau đó Lam Diễm cũng hiểu. Dù sao hắn cũng không sống lâu, tìm võ quán cổ truyền, Lam thị tính toán thật tốt.

Từ lâu hắn đã coi nhẹ sống chết. Cô gái ngu ngốc trước mắt này vẫn còn tương lai tốt đẹp. Tuy rằng cô rất ngốc, nhưng cuối cùng vẫn vô tội. Hắn mở miệng nói, “Đạo thị vệ. Dịch trong tối, ta ngoài sáng. Cô có thể bảo vệ bao nhiêu. Dù sao cô cũng chỉ có một thân bạo lực, không bằng về quê làm ruộng sớm một chút đi.”

Doãn Tiểu Đào nghe ra gì đó, kiên định nói, “Đã nhận nhiệm vụ phải hoàn thành.”

“Suy nghĩ bảo thủ.” Lam Diễm kéo chăn qua, ôm lấy rồi nằm xuống.

Hắn kéo chăn co lại thành một khối.

Cô thấy vậy, không hiểu sao cảm thấy hắn có chút đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Doãn Tiểu Đào không hiểu rõ về Lam thị, chỉ biết đó là một xí nghiệp nổi tiếng ở Thương thành.

Những điều cô chứng kiến thời gian qua cho thấy, Lam Diễm không có địa vị ở Lam thị. Hắn bị giáng chức đến nhà xưởng, cũng không thể quản hắn được. Đừng nói chỉ đến khóa tiền chi tiêu, lưu lạc đến mức phải dựa vào tiền đi lừa gạt để tiếp tục sống.

Một người đàn ông không có năng lực như vậy, còn bị nghiện. Nếu như không có bối cảnh Lam thị, vậy cũng chỉ có một con đường chết.

Cô thấy hần co lại không động đậy, cũng không tắt đèn, liền giúp hần ấn công tắc.

Sau khi cả phòng tối đen, mặt hần bị che trong chăn, âm thanh rầu rĩ truyền đến, “Ngày mai mang một cái giường khác chuyển tới đây. Ngủ dưới đất rất dễ bị phong thấp.” Âm lượng nói nửa câu sau càng ngày càng thấp, giống như rất không muốn nói ra.

Sắc mặt Doãn Tiểu Đào thay đổi khế lóe lên khác thường, lập tức trả lời, “Được.”

Bản nhạc đệm này qua đi, một đêm gió êm sóng lặng.

Ngày hôm sau Lam Diễm ngủ thẳng tới hơn chín giờ.

Sự việc đánh lén tới qua không ảnh hưởng tới tâm tình của hần chút nào. Sau khi rời giường hần liền đến tủ lạnh tìm đồ ăn, vừa tìm đồ vừa hỏi, “Đao thị vệ, cô có ăn rau hẹ không?”

“Có thể.” Cô nói xong quay người đi tới ban công, nhìn ngó bốn phía.

Lam Diễm nhếch khóe miệng, thấp giọng chế nhạo một câu, “Không kén ăn giống như heo.”

Thời điểm hần vào bếp, cô đi vòng theo tới ban công phòng khách.

Xanh hóa của tiểu khu này khá tốt, còn có tiếng chim tước. Có điều vì ở Hâm thành có rất nhiều nhà xưởng, tất cả không trung đều mù mịt, không thấy một chút màu xanh nào. Chất lượng không khí tương đối kém.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, Doãn Tiểu Đào quay đầu lại nhìn về phía Lam Diễm.

Hần đang thái rau hẹ thành từng phần. Lúc này khóe miệng hần giương lên, có vẻ như tâm tình rất tốt.

Cô đã nhìn các loại vẻ mặt hần, tức giận...thường xuyên nhất. Mím cười thật lòng như bây giờ rất ít. Cô không hiểu nổi hần. Rõ ràng có thể mất mạng bất cứ lúc nào, sao lại còn bộ dáng nhàn tình nhả trí.

Lam Diễm cúi đầu đánh trứng gà vào bên trong bột mì. Làn gió êm dịu thổi tới, làm tóc hần trên trán hần chuyển động theo.

Doãn Tiểu Đào không khỏi nghĩ, có phải con cháu nhà có tiền đều đẹp mắt như vậy. Ví dụ như hần, ví dụ như Lam Úc.

Lam Diễm nhận ra ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên, “Đứng sang bên cạnh đi, đừng chắn gió.” Nhà bếp không có điều hòa, hần rất ngọt ngào.

Cô đồng ý đi đến góc.

Lần này Lam Diễm làm bánh trứng chiên rau hẹ, cùng với canh cà tím khoai tây.

Doãn Tiểu Đào nhìn bên trong nồi bánh, cảm thấy cần phải ăn thật ngon.

Sau khi vào bàn, cô yên lặng nếm thử mùi vị, lại một miếng. Cũng không biết tay nghề của hần học từ đâu, vị đậm đà thơm hương, vị rất ngon.

“Đao thị vệ, thế kỷ hai mươi mốt rồi.” Lam Diễm nghiêng đầu nhìn cô, nói chuyện.

“Ừ.” Doãn Tiểu Đào gấp một miếng bánh trứng.

Hần nhìn cô không khách khí chút nào ăn ăn ăn, liền nhanh chóng gấp một miếng vào bát của mình, chỉ lo cô ăn hết phần của hần. “Hiện đại không thịnh hành vũ đạo lộng thương nữa. Cô con gái một trong nhà, nên học nấu cơm một chút.”

“Hoành quán có nhà ăn.” Bánh trứng chiên rau hẹ ăn thật ngon, thơm phức. Khác với mùi vị của sư phụ Hoành quán làm

Lam Diễm nhìn cô ăn xong một cái bánh trứng, “.....Ý của cô là, sau khi cô kết hôn cũng ăn đồ nhà à?” Sinh thời nếu như có thể đến Hoành quán một chuyến, hần nhất định phải khinh thường trước mặt chủ nhân nơi đó một cái. Thời đại nào, còn làm kiểu sinh hoạt phong kiến.

“Ừ.”

“Không phải tôi nói cô, đàn ông có mấy người sẽ nấu cơm, cô liền cả đời ăn ở nhà đi.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào lại gấp một miếng bánh trứng.

Người đàn ông này tuy rằng đông dài, nhưng không tính là quá xấu. Hần biết cô sức ăn lớn, rán năm cái bánh trứng, đều là cái rất to.

Hôm qua lúc tính tiền mua thức ăn, hần ở đó tính toán chi li, “Đao thị vệ, tiền này là tôi hi sinh nhan sắc đổi lấy, cô cũng đừng ăn nhiều như vậy, sẽ làm tôi nghèo hơn.” Nhưng đến lúc ăn cơm tối, hần nấu một nồi cơm lớn, cùng số lượng các món ăn đầy đủ.

Doãn Tiểu Đào hiểu được một chút.

Người đàn ông này trong lòng không đồng nhất.

Sau bữa sáng, Doãn Tiểu Đào chủ động thu dọn bát đĩa.

Lam Diễm vừa xem ti vi, vừa ợ no. Hắn hít mắt lại, có muốn ngủ hay không.

Hôm nay thời tiết có chút mát mẻ.

Hắn rất mệt.

Doãn Tiểu Đào rửa chén xong đi ra, Lam Diễm đã ngáy khò khò ngủ thiếp đi.

Cô không thấy bất ngờ, tắt ti vi đi, đến ngồi dựa vào ban công đọc sách.

Trong lúc Lam Diễm nửa mê nửa tỉnh, nhìn thấy bóng người phía trước.

Tư thế ngồi của cô rất thẳng, gần đi hơn nửa ánh mắt trời.

Hắn cũng không biết đang trong mộng hay là hiện thực, đột nhiên cười cợt, sau đó ngủ thiếp đi. Lần này hắn ngủ rất an ổn, chìm trong mộng còn hơn hồi này nữa. Lâu rồi chưa từng xuất hiện mộng đẹp đến lần thứ hai, đẹp đến làm hắn muốn ngủ chết rồi.

Cảm giác này vừa qua đi, đột nhiên Lam Diễm có cảm hứng đi làm.

Lúc gần ra tiểu khu, Doãn Tiểu Đào nhất định phải đến tòa nhà đối diện một chuyến.

Lam Diễm nhìn mặt trời treo cao, nhẹ lau mồ hôi trên trán.

Hắn không muốn điều tra lai lịch của những người tập kích kia. Nếu quả thực bị giết, chết thì chết thôi. Nguyên vọng của hắn là được chết thanh thản, tốt nhất không hề đau đớn. Nếu không chỉ đau một lát khi chết đi. Bị những tên kia đến bắt, dùng cách thức hành hạ đến một hơi thoi thóp, so với một đao mất mạng tàn nhẫn hơn nhiều.

Doãn Tiểu Đào bình thần thuật lại: “Đối phương muốn đưa ngài vào chỗ chết.” Nò quân dụng có tầm bắn trong vòng khoảng năm mươi mét, cô đã xem qua, chỉ có gian phòng ở tầng trệt phía Bắc trong tòa nhà bốn tầng đó mới có góc độ phù hợp.

“Đạo thị vệ, có một số việc không biết so với biết càng dễ chịu hơn. Lam Diễm không thay đổi phương hướng bước chân, hắn vẫn tiếp tục đi ra ngoài, “Cô điều tra rõ được ai làm thì có thể làm gì?”

“Có thể thông báo cho trưởng bối của ngài về chúng.” Cô nghĩ, nội bộ Lam thị bất hòa thế nào, cũng sẽ không để Nhị thiếu gia thực sự gặp nạn.

Lam Diễm nở nụ cười, “Bọn họ giải thích nội dung nhiệm vụ với cô như thế nào?”

“Muốn tôi bảo vệ an toàn tính mạng cho ngài.” Nội dung rất đơn giản. Có điều sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Lam thị cần thực hiện quy định rất kỷ càng.

“Có cho cô điều tra không?”

Cô thành thật trả lời, “Không có.”

Cho nên mới nói cô là ngây thơ ngu ngốc, “Vậy cũng đừng quản.” Lam Diễm không muốn biết chân tướng một chút nào. Những người cấp cao ở Lam thị kia, già trẻ lớn bé đều là một dạng như nhau. Chân tướng cũng nên thay đổi dạng.

Doãn Tiểu Đào nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng không kiên trì tra rõ chuyện đột kích.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy Lam Diễm ngoài mặt nhìn giậm chân gào thét, dễ giận, thực ra sâu trong nội tâm đã chìm như tro tàn. Hắn không quan tâm rất nhiều chuyện, ngay cả mạng sống của mình cũng vậy.

Doãn Tiểu Đào đi theo phía sau hắn, luôn luôn chú ý hướng đi của mọi người xung quanh.

Ngày hôm nay cũng không có đạo ánh mắt kia theo dõi.

Lam Diễm đi đến nhà máy không có chuyện gì làm. Công việc của hắn chính là thêm ở trên văn bản: ký tên, cùng với mở máy tính ra xem phim ảnh.

Sau khi hắn có tiền, tự mình kéo một đường giấy.

Tốc độ lướt nhanh chóng, bổ sung dồi dào vào việc học hỏi hội viên hoàng kim.

“Internet thực sự là một phát minh vĩ đại! Các thiếu niên trưởng thành khỏe mạnh đều không thể rời khỏi nó.” Lam Diễm nhìn động tác ái tình của nam nữ chính trong màn hình, thờ dài tự đáy lòng nói.

Cũng chính vào lúc này, đột nhiên linh quang của hắn lóe lên.

Chung quanh đây ngoài nhà xưởng vẫn là nhà xưởng, hoàn toàn không có chỗ giải trí. Nghĩ lại đến hắn cũng cảm thấy chán đến sợ, huống hồ là công nhân khuôn vác mỗi ngày.

Lam Diễm gọi Lý Dũng Hoa tới, hỏi dò bình thường công nhân thường vui chơi cái gì.

Lý Dũng Hoa bị hỏi muốn ngã. Xưởng ông dẫn khối làm hai mươi tư giờ, thay phiên hai ca. Các công nhân một ngày làm mười tiếng, thời gian còn lại là ăn với ngủ. Nào có thể ra ngoài vui chơi.

Lý Dũng Hoa đúng sự thật báo lại tình hình này.

Lam Diễm sững sờ, “Luật lao động không phải quy định mỗi ngày không được làm quá tám tiếng sao?”

“Bọn họ đâu hiểu luật hợp pháp hay không.” Lý Dũng Hoa cảm thấy suy nghĩ của Nhị đại phú này thật buồn cười, “Lương là tính theo sản phẩm. Thời gian ngắn, lương sẽ ít, bọn họ còn không đồng ý đó chứ. Hơn nữa, bây giờ công nhân thành thạo kỹ thuật, một tháng hơn một vạn không phải vấn đề.”

“Kháo, so với tôi là giám đốc nhà máy lương còn cao hơn!” Lam Diễm nuốt chút nữa lật bản, trừng mắt nhìn sang Doãn Tiểu Đào, “Chủ nhiệm Đào, cô đi làm công nhân kiếm tiền nuôi tôi đi.”

Lý Dũng Hoa nghe nói như thế, khỏe mặt giật giật. Hắn sớm hoài nghi Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào có chuyện. Vốn tưởng rằng là cô gái bị bao nuôi, ai ngờ, là ngược lại. Có điều, nhìn từ diện mạo hai người, quả thực đàn ông mới có vốn làm tiểu bạch kiểm.

Ánh mắt Lý Dũng Hoa nhìn về phía Lam Diễm không khỏi ý tứ sâu xa hơn.

“Không đi.” Doãn Tiểu Đào từ chối thẳng thừng.

Lam Diễm nghiêng đầu qua chỗ khác, trừng cô một chút, sau lưng trách cứ cô không biết nể mặt hắn trước mặt Lý Dũng Hoa.

Cô làm như không nhìn thấy.

Lam Diễm tức giận, lại không phát tác được. Hắn ho hai cái, nói về chính sự, “Lý xưởng trưởng, dưới lầu không phải có một phòng trống sao, ở đấy đặt một cái máy tính, để công nhân lên mạng tiêu khiển giải trí.”

Về mặt Lý Dũng Hoa càng co rút, “Nghiện mạng rất đáng sợ! Rất dễ gây nên lười biếng.”

Lam Diễm không quản việc không liên quan đến mình, “Lười biếng thì lười biếng đi.” Dù sao tiền kiếm từ xưởng đều của Lam thị, không quan hệ nhiều với hắn. Lam thị lại lớn mạnh, bây giờ hắn cũng không moi được một phân tiền.

“Ngài muốn mở phòng Internet...” Lý Dũng Hoa nhớ tới một chuyện, thăm dò nói, “Không bằng trước hết lắp đặt máy điều hòa nhiệt độ ở ký túc xá công nhân.”

“Máu điều hòa nhiệt độ gì?” Lam Diễm không có hứng thú nghe.

Lý Dũng Hoa dứt khoát nói thẳng, “Chính là ký túc xá công nhân, nhiệt độ nóng như trong lò.”

“Ồ?” Lam Diễm quả thực khó có thể tin. Ở nơi xã hội hài hòa này, lại không hề lắp đặt máy điều hòa nhiệt độ ở ký túc xá, “Như vậy ở cái thời tiết quái quỷ này, nơi ở của bọn họ không lắp máy điều hòa nhiệt độ?”

Lý Dũng Hoa gật đầu.

Ký túc xá đã xây từ lâu, mạng điện lưu lại từ trước không đủ. Hiện tại quạt máy toàn bộ ký túc xá vừa mở, đều thỉnh thoảng sẽ đứt cầu dao.

Những năm trước đây công việc của nhà máy không tốt, Lý Dũng Hoa dự định đóng cửa nhà máy, khó khăn đi làm lại chuyện mạng điện.

Sau đó nhà máy được Lam thị thu mua, Lý Dũng Hoa muốn chinh đồn lại ký túc xá. Nhưng sau khi thu mua, rất nhiều chuyện hắn không có quyền nữa.

Thời tiết nóng bức, ký túc xá không có điều hòa, cách nhiệt lại kém. Buổi tối các công nhân đi ngủ đều mở hôi đầm đĩa, chớ nói đến trực ban, nhiệt độ ban ngày cao đến mức làm bọn họ không được ngủ ngon. Có một vài công nhân dự định tự trả tiền lắp máy điều hòa nhiệt độ, nhưng chi phí quá lớn.

Lý Dũng Hoa có đề cập với cấp trên, thế nhưng vẫn không được phê duyệt.

Sau khi Lam Diễm nghe cụ thể và tỉ mỉ tình hình, nói ra từng chữ từng chữ, “Nhà tư bản cực kỳ ác độc.”

Chương 12

Lý Dũng Hoa đi rồi, Lam Diễm nói, “Tôi đến xưởng này đã được khoảng mười ngày, chưa từng làm chuyện gì chính đáng.”

Trong phòng chỉ có hần và Doãn Tiểu Đào. Vì vậy lời này, là nói với cô.

Doãn Tiểu Đào nhìn tờ báo, “Ừ” một tiếng.

Lam Diễm mở máy tính lên, bắt đầu chiếu lên một bộ phim khác, xem không được mấy phút, hần lại mở miệng, “Đao thị vệ, cô nói trời nóng như vậy, không có điều hòa có thể chết người hay không?”

“Có thể.” Ký túc xá này rất cũ kỹ. Một đám người chen nhau trong một phòng, vô cùng nóng.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Nói xong câu này, hần không nói chuyện nữa, sự chú ý lại tập trung vào hành động trong phim.

Doãn Tiểu Đào cho rằng một lát nữa là hần không có chuyện gì nữa.

Có điều, hôm sau, Lam Diễm lần đầu tiên nghiêm túc thực hiện chức trách của một giám đốc nhà máy.

Lúc trước báo xây nhà xưởng, nơi cung cấp điện chỉ có phòng thiết bị hiện giờ, muốn chỉnh đốn lại, còn phải làm lại hồ sơ.

Lam Diễm muốn tự mình làm chủ, đồng ý lời thỉnh cầu của Lý Dũng Hoa. Nhưng tên gọi nhà máy bây giờ đã sửa lại, con dấu ở Lam Thị. Tất cả tài liệu đều phải trình lên trụ sở chính. Trình tự việc này rất phiền phức, tăng tăng báo cáo, phê duyệt xong mất đến thời gian một hai tháng. Đến lúc đó, đã là mùa đông rồi.

Lam Diễm cười vui vẻ, gọi điện thoại cho Lam Úc. “Anh trai, chào buổi sáng.”

Thái độ Lam Úc âm u lạnh lùng, “Em trai mỗi ngày đều có vẻ có tâm tình rất tốt.”

“Vừa hút xong, ha ha.” Lam Diễm cũng tự mình cảm thấy hai tiếng “ha ha” này rất hèn mọn.

Ngữ khí của Lam Úc chuyển biến tốt hơn, “Bây giờ một ngày phạm nghiện mấy lần?”

“Em không nhịn được liền phạm nghiện, rời khỏi tay là khó chịu.” Lam Diễm nghĩ, đáp án này có thể làm tâm tình Lam Úc rất tốt.

“Cai sớm một chút đi.” Lam Úc vẫn nhàn nhạt nói câu kia, không thấy vui mừng.

“Bây giờ rất khó.” Lam Diễm đổi đề tài, nịnh nọt lấy lòng, “Anh trai, em gặp khó khăn, muốn nhờ anh hỗ trợ.”

“Sao?” Lam Úc bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Lam Diễm giải thích chuyện ký túc xá.

Lam Úc không tiếp tục nghe hừ một tiếng, “Anh phải đi họp, nói sau.”

Lam Diễm cũng không bất ngờ. Hần lười biếng duỗi eo, trả lời với âm thanh tút tút, than thở, “Anh trai thật vô tình.”

Qua một lát, hần gửi một phong bưu phẩm cho chú Lam.

Một ngày chưa nhận được hồi âm.

Hai ngày chưa nhận được hồi âm.

Ngày thứ ba, chú Lam gọi đến.

Lam Diễm hỏi thăm vài câu, sau đó nói chuyện chính.

Chú Lam trầm thấp nở nụ cười, “Chút chuyện như thế đã mềm lòng, làm sao có thể thành đại nghiệp.”

Lam Diễm cười theo, “Cháu cũng không muốn trong lúc đương chức, xảy ra án mạng công nhân chết nóng.”

“Nghe khẩu khí này của cháu, thật sự coi mình là giám đốc nhà máy a.” Chú Lam hòa hái để gần nói, “Khổ cho cháu.”

“Ở chức vị này, nên làm.”

“Chờ hạng mục này ổn định, sẽ điều cháu trở về.” Chú Lam nói xong, đột nhiên hỏi, “Người Hoành quán phái tới, thực lực thế nào?”

Lam Diễm nhìn Doãn Tiểu Đào một chút, “Cũng được.”

Chú Lam cười, tiếng cười xuyên thấu truyền qua ống nghe, u ám khiến Lam Diễm thấy lạnh, “VẬY....Xem ra cháu có thể sống thêm mấy ngày rồi.”

“Có thể đi.” Lam Diễm ha ha cười, “Chú, chuyện ký túc xá....”

“Hôm nay tâm tình chú không tồi, cháu thu xếp đi.”

“Cảm ơn chú.”

Lam Diễm ném điện thoại di động lên trên bàn, nụ cười trên mặt biến mất toàn bộ. Nói chuyện với chú Lam một lần giống như đánh một trận. Tâm tình chú Lam chuyển từ vui vẻ sang tồi tệ, chỉ cần một giây đồng hồ, hơn nữa còn khiến người khác không biết câu nói nào làm hắn thay đổi tâm tình.

Nói tóm lại, toàn gia Lam Thị đều có bệnh thần kinh.

Bởi vì chuyện lắp đặt máy điều hòa, Lam Diễm đã tạo dựng một hình tượng thương công nhân. Các công nhân đều biết hết, người đẹp trai nhất xưởng kia, là một lãnh đạo tốt thấu hiểu và chăm sóc người lao động.

Lam Diễm nghe được những biểu dương này, mừng thầm.

Chờ sau khi đi vào văn phòng, hắn bắt đầu mặt mày hào hứng, “Những lời nói này như viên đạn bọc đường, nghe thật vui.”

Doãn Tiểu Đào nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, nghi ngờ sờ dĩ hắn bận bịu chuyện này, thật ra là vì lòng hư vinh. Hắn cả ngày du thủ du thực(chơi bời lêu lổng), đóng góp duy nhất là xây lại ký túc xá.

“Có lẽ đây chính là giúp người làm niềm vui.” Lam Diễm hỏi ngược lại vừa rồi ở dưới lầu nhận được những lời tán thưởng, không khỏi khoa trương “Đạo thị vệ, tôi cảm thấy tôi đúng là một người tốt.”

“Ừ.” Doãn Tiểu Đào cũng không phủ nhận. So với rất nhiều nhị đại phú hung hăng càn quấy, hắn đã tốt lắm. Cô cùng hắn, tính ra đã tương xử(sống chung cùng nhau) hơn nửa tháng, ấn tượng đầu tiên hắn cho cô không tốt, là công tử bột sống phóng túng. Có điều sau khi tiếp xúc, cô cảm thấy kỳ thực tính tình hắn không xấu. Chỉ là nói chuyện khó nghe, chưa từng làm những chuyện thực sự thương tổn người khác.

Lam Diễm nghe cô trả lời run lên, “Không nghĩ tới cô cũng cho là như thế.” Hắn bắt đầu xét lại chính mình không phải quá tốt bụng.

“Đúng thế.”

“Đạo thị vệ, lại đây.” Hắn nghĩ tới một chuyện. Cha mẹ cô thất trách nghiêm trọng, dạy dỗ lên một mục nam nhân ngu ngốc. Cô không hiểu yêu đương. Hắn lo lắng cô sẽ có ý gì với hắn, vì vậy mau mau ngăn lại.

Doãn Tiểu Đào ngồi xuống ghế đối diện hắn.

“Rảnh rồi vẫn là rảnh rồi. Tôi sẽ hỏi cô một chút. “Lam Diễm dừng lại. Hắn rót cho mình chén nước sôi, sau khi làm nhuận hầu hỏi, “Cô biết người đẹp trai nhất xưởng là ai không?” Nếu như cô không trả lời đúng, hắn sẽ trực tiếp hắt nước sôi qua.

“Ngài.” Cô trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Rất tốt, khiến thẩm mỹ bình thường.” Hắn hài lòng với câu trả lời của cô. “Nhưng mà, tuy tôi là người đẹp trai, nhưng lại có một đồng lớn khuyết điểm, cô sau này tìm chồng nhất thiết phải chú trọng nội hàm” Hắn đã nói thẳng thắn lắm rồi. Hắn không nội hàm, cô tuyệt đối đừng yêu hắn.

Doãn Tiểu Đào gật đầu, “Được.”

Lam Diễm hoài nghi cô rốt cục có hiểu hay không, vì vậy tiếp tục chỉ dạy cô, “Có đẹp đến thế nào cũng sẽ trở nên già. Đợi đến khi già, có đẹp trai hay không đều như nhau. Hơn nữa tôi còn nghèo như vậy.”

Cô không hiểu sao tự nhiên hắn lại nói chuyện này với cô, tuy nhiên vẫn trả lời, “Tôi biết.”

“Biết là tốt rồi. Phụ nữ sợ già sai chổng, yêu đương nhất định phải cẩn thận.” Lam Diễm cảm thấy mình còn lo lắng cho tương lai của cô hơn cả cha mẹ.

Cô nghĩ hần hần có ý tốt, gạt đầu trả lời, “Được.”

Lam Diễm thoáng yên tâm, sao đó hết sức cảm thán, “Tôi đối với xem mặt thời buổi này rất tuyệt vọng.” Bởi vì hần có nhiều đào hoa lắm, hơn nữa đều là tranh cướp.

Cũng may công nhân nữ trẻ tuổi của nhà xưởng không nhiều, nên sau khi hần đến không trở nên náo động.

Lam Diễm nghĩ, có thể cứ nhẹ như mây gió qua hết ba tháng.

Có điều, hiện thực không như vậy.

Mấy ngày sau, có một ít nhân viên ở nhà máy chính muốn tới khảo sát xưởng ông dẫn khổi. Trước khi đổi chủ, công ty này đã hợp tác với Lý Dũng Hoa. Nghe nói mới thay đổi giám đốc nhà xưởng, bọn họ muốn đến đây để khảo sát đánh giá.

Thời điểm bọn họ tới nơi đã là mười một rưỡi, đúng thời gian ăn trưa.

Lam Diễm không muốn gặp, khoát tay từ chối, “Lý xưởng trưởng đi là được rồi. Tôi buồn ngủ quá, muốn ngủ.”

“Lam xưởng trưởng.” Lý Dũng Hoa đã miễn dịch với lời nói của vị xưởng trưởng này, tự mình khuyên nhủ, “Giám đốc Cù đặc biệt đến gặp ngài. Hơn nữa ngài ấy tương đối quen thuộc với hệ thống cung cấp điện, việc kéo đường dây điện của ký túc xá có thể nhờ ngài ấy chỉ bảo.”

Sống lưng Lam Diễm trùng xuống, “Giám đốc Cù là nam hay nữ?” Hần không biết sao nghe xong thấy nổi da gà.

“Nam.” Lý Dũng Hoa nghi hoặc vì sao lại hỏi giới tính.

Lam Diễm hạ thấp giọng, không muốn để Doãn Tiểu Đào nghe thấy, “Hần sẽ không có xu hướng tính dục lạ thường gì chứ?”

“Chuyện này....” Trán Lý Dũng Hoa đỏ mồ hôi, “Cũng không có vấn đề gì.”

Lam Diễm thờ ra một hơi, “Vậy thì đi gặp một lát.”

Giám đốc Cù đúng là nam, đồng thời nhìn rất bình thường. Có điều, đi cùng với hần, còn có hai người phụ nữ, một người đàn ông. Một phụ nữ trong đó là quản lý Quách, ánh mắt cô ta nhìn về phía Lam Diễm không hề che giấu chút nào. Một nhân viên nữ khác thì có nhiều hàm súc lắm.

Giám đốc Cù là giám đốc cơ điện, quản lý Quách là quản lý chi nhánh, cao hơn một cấp.

Lam Diễm nhìn thấy quản lý Quách thì không muốn nói nữa. Cô ta càng thân thiện, hần lại càng yên lặng.

Quản lý Quách rất không thức thời, chỗ ngồi ăn cơm, cô ta vẫn ngồi xuống vị trí bên phải Lam Diễm.

Lam Diễm muốn trực tiếp ném cô ta ra ngoài.

Lý Dũng Hoa vui vẻ giới thiệu quy mô cùng công trạng của công xưởng.

Quản lý Quách nghe Lý Dũng Hoa, rồi liên tiếp hướng Lam Diễm đưa ra câu hỏi.

Lam Diễm lười biếng, “Có chuyện gì hãy để Lý xưởng trưởng nói rõ đi.” Hần cũng không quay mặt về hướng quản lý Quách, chỉ hung hăng nhìn về Doãn Tiểu Đào bên trái.

Quản lý Quách thấy hần vẫn nhìn Doãn Tiểu Đào, mỉm cười hỏi, “Chủ nhiệm Đào, xưởng của các cô có sản xuất bản pha kính magiê không?”

“Không biết.” Doãn Tiểu Đào nghiêm túc như bình thường.

Lam Diễm vì câu trả lời của cô lờm một cái. Cô đúng là đồ ngốc, một trăm phần trăm.

Quản lý Quách kinh ngạc, “Không phải cô là quản đốc phân xưởng sao?”

“Chủ nhiệm Đào mới tới không lâu.” Lý Dũng Hoa cười ha ha, sao đó nói cụ thể với quản lý Quách, “Chúng tôi chỉ làm xi măng làm sẵn.”

Quản lý Quách kỳ quái nhìn Doãn Tiểu Đào, sau đó chuyển hướng sang Lam Diễm, nghiêng người kề sát hần, “Lam xưởng trưởng, công ty chúng ta___”

“Thật không tiện, tôi đi uống nước hoa.” Lam Diễm ngoài cười trong không cười, tự xê dịch ghế ngồi sang bên trái.

Quản lý Quách lúng túng cười, ngồi thẳng.

Lam Diễm cũng không xê ghế trở lại. Hần ngồi sát Doãn Tiểu Đào, cách hơi xa quản lý Quách.

Quản lý Quách hắng giọng một cái, “Vị trí của chủ nhiệm Đào hơi hẹp, mọi người có muốn ngồi rộng ra một chút.”

Doãn Tiểu Đào đang muốn động, Lam Diễm ngấm kéo vạt áo của cô. Hấn nháy mắt ra dấu cho cô. Cô biết hấn muốn cô đừng nhúc nhích, nên cô cũng bất động.

Quản lý Quách thấy động tác của Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào, trong lòng sinh nghi. Liền cố ý cười hỏi, “Chủ nhiệm Đào là người nơi nào nhỉ? Họ này rất đặc biệt.” Cô nghi ngờ Bách gia tính(trăm họ Trung quốc) không có họ này.

“Tôi không họ ____”

Doãn Tiểu Đào muốn giải thích chính xác họ tên của mình, lại bị Lam Diễm ngăn lại, “Cô ấy là dân tộc thiểu số.”

“Thì ra là vậy.” Quản lý Quách nở nụ cười, “Từ lúc gặp mặt đến giờ, không nghe được chủ nhiệm Đào nói mấy câu. Đều là Lam xưởng trưởng, Lý xưởng trưởng tranh trả lời. Các người rất chăm sóc công nhân nữ a.”

Lý Dũng Hoa xen vào hòa giải, “Chủ nhiệm Đào mới đến, mong mọi người lượng thứ.”

Giám đốc Cù cười nói, “Chủ nhiệm Đào quá cận thận rồi.”

Quản lý Quách cười cười, nhưng ngữ khí nói chuyện vẫn không thân thiện, “Phụ nữ dân tộc thiểu số, ở xưởng này cao quý như bà hoàng. Thật hâm mộ chủ nhiệm Đào.”

Doãn Tiểu Đào không trả lời, vẫn là khuôn mặt thường thường.

Quản lý Quách thấy thế, vẻ mặt ẩn hiện tức giận, “Chúng ta thật tâm hợp tác. Nhưng bây giờ tôi nghi ngờ chủ nhiệm Đào không chỉ thiếu kiến thức về ông dân khó, còn không hiểu lễ phép.”

Lời này vừa nói ra, Lam Diễm không vui.

Đây là chủ nhiệm trong xưởng của hấn, lúc nào đến lượt người khác nói ba nói bốn.

Đánh chó còn phải xem mặt chủ đây.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lam Diễm quay đầu cười, “Quản lý Quách...” Sau đó hắt xì thật to.

Nước bọt văng làm quản lý Quách cứng nhắc.

“Thật xấu hổ.” Hấn không thật tâm xin lỗi, “Mùi nước hoa quá nồng, mũi của tôi khó chịu.”

“Lam xưởng trưởng” Quản lý Quách cắn răng, oán hận dùng khăn giấy lau chùi những chỗ bị bắn tung tóe, “Tôi thấy quý công ty cũng không có ý đồ hợp tác, vậy thôi đi.”

Cô vốn muốn dùng việc hợp tác để dồn ép, không ngờ Lam Diễm một giây cũng không cân nhắc, “Được.” Hấn cười vô cùng thân thiết, “Lý xưởng trưởng, nhân lúc món ăn còn chưa bùng lên, bảo nhân viên phục vụ hủy đơn đi.”

Sắc mặt quản lý Quách tối tệ đến mức biến thành màu đen.

Giám đốc Cù cười gượng khuyên giải, “Chỉ là một vài lời hiểu nhầm, chớ tổn thương hòa khí.”

Lý Dũng Hoa phụ họa nói, “Chủ nhiệm Đào của chúng tôi là nhân viên kỹ thuật mới, không khéo nói chuyện. Mong quản lý Quách thông cảm nhiều hơn.”

“Hòa khí?” Lam Diễm xì mũi coi thường. “Tôi chưa từng gặp công ty nào đàm phán không qua mấy phút đã nghi ngờ nhân viên quản lý của đối phương, rốt cuộc là ai không có lễ độ.”

“Quản lý Quách rất chú trọng năng lực chuyên môn, giải quyết việc chung.” Giám đốc Cù thấy quản lý Quách không trả lời, chỉ có thể đứng dậy rót cho Lam Diễm chén trà, bồi lễ nói, “Mong Lam xưởng trưởng thứ lỗi.”

“Giải quyết việc chung à, vậy thì tốt.” Lam Diễm cầm chén trà lên, nắm chặt trong tay ngắm nghía, cười lạnh nhạt, “Xưởng chúng tôi chỉ dùng sản phẩm

để nói chuyện. Hàng không qua cửa, nói chiều lời khách sáo hơn cũng vô dụng. Trước đây các người đã hợp tác mấy hạng mục với Lý xưởng trưởng, có nghĩ ngờ gì về chất lượng sản phẩm của chúng tôi không?”

Quản lý Quách cố giữ vững bình tĩnh, kiềm chế tâm tình của chính mình.

Chất lượng sản phẩm của xưởng này không thành vấn đề. Có điều, là chủ nhiệm Đào vừa hỏi ba câu không biết kia, cùng thái độ như bao che cho con của Lam Diễm.

Quản lý Quách không hiểu rõ Lam thị, chỉ biết đó là xí nghiệp lớn nhất nhì ở Thương thành. Mà Lam xưởng trưởng lại là Nhị thiếu gia Lam thị.

Bối cảnh như vậy. Sau khi lý trí quản lý Quách trở lại, không dám dồn ép và làm việc quá đần nữa. Cô nghĩ tới chị em trong nhà cùng nguồn gốc của Nhị thiếu gia Lam thị, che lại lửa giận, nháy mắt ra dấu với giám đốc Cù.

Giám đốc Cù nhận được ám chỉ, nở nụ cười, “Chúng ta đã hợp tác ba lần, sản phẩm và kỳ hạn công trình của quý công ty đều phù hợp yêu cầu. Vừa rồi quản lý Quách thấy chủ nhiệm Đào không nói chuyện, nhất thời có chút tức giận.”

“Tức giận nên uống trà lạnh,” Lam Diễm đề chén trà xuống, “Nhân viên phục vụ, bàn chúng tôi muốn gọi bình trà lạnh.”

Sắc mặt quản lý Quách lại trở nên không tốt.

Sau đó, dường như trong bữa ăn chỉ có Lý xưởng trưởng và giám đốc Cù nói chuyện. Chỉ cần bọn họ không nói, bầu không khí lại lạnh xuống. Cho nên bọn họ chỉ có thể liên tục tìm đề tài.

Quản lý Quách nén giận, không thể nào lên tiếng.

Lam Diễm cũng không nói. Hắn đã vô cùng mệt mỏi rồi, chỉ muốn com nước xong về ngủ trưa.

Trên bàn ăn có một đĩa tôm trắng nướng.

Doãn Tiểu Đào ăn xong mấy con.

Lam Diễm híp nửa mắt, thấy cô một mực yên lặng ăn uống, trong lòng xem thường cô đến cực điểm. Nhưng nghĩ tới sức ăn lớn của cô, hắn liền gọi phục vụ lại đây, “Thêm mười bát com tẻ. “Dù sao bữa này là phí công, hắn đương nhiên tỏ ra hào phóng.

Quản lý Quách uyển chuyển tỏ ý đã no, không cần thêm com. Người phụ nữ khác cũng phụ họa một tiếng.

Lam Diễm mất diếc tại ngo, tiếp tục nói, “Thêm mười bát com.” Bát của nhà hàng rất nhỏ, hắn đoán Doãn Tiểu Đào ăn đến năm sáu bát. Nói cách khác, mười bát com này, hắn vốn chưa hề tính thêm hai người phụ nữ kia vào.

Có điều, làm hắn bất ngờ là, Doãn Tiểu Đào chỉ ăn ba bát com, cách điều hắn mong muốn một khoảng.

Trên bàn những ánh mắt khác nhìn về phía Doãn Tiểu Đào rất ngạc nhiên. Cái này thật....có sức ăn lớn.

Lam Diễm trầm thấp hỏi, “Làm sao ăn ít vậy?” Phí công mà không ăn nhiều, không phải là ngốc à.

Doãn Tiểu Đào chongo ba cái bát, “Buổi tối ăn đồ ngải nấu.” Tôm kia có mùi chua, rất kỳ lạ. Vẫn là hán nấu ngon.

Hắn nheo lông mày một cái, “Tôi là thức ăn công cho cô khi nào?” Ăn của hắn, uống của hắn, xài của hắn, nào có hộ vệ nào làm như vậy.

“Hợp đồng quy định.”

Hắn nhỏ giọng thở một hơi bên tai cô, “Hừ.”

Quản lý Quách nhìn khoảng cách thân mật của một nam một nữ kia, lòng thấy không vui. Đợi com nước xong, lúc mọi người đi ra ngoài, quản lý Quách khề mím cười, “Lam xưởng trưởng, có thể nói chuyện với anh một chút không?”

Lam Diễm không chút nghĩ ngợi trả lời, “Không thể.”

Trán Lý Dũng Hoa chảy mồ hôi. Vừa vất vả khôi phục bầu không khí ở trên bàn ăn, hiện tại lại thấy cứng nhắc rồi. Vị xưởng trưởng này thực sự biết lo tiền tài cho nhà xưởng.

“Tôi không ngại nói thẳng.” Quản lý Quách cười lạnh, “Có điều liên quan đến việc riêng của Lam xưởng trưởng, nếu như Lam xưởng trưởng không sao cả, vậy chúng ta sẽ công khai ở đây cũng không sao.”

Lam Diễm thấy hứng thú, “Tôi cùng quản lý Quách lần đầu gặp mặt, không biết có việc riêng lúc nào?”

Quản lý Quách hạ thấp âm lượng, “Việc quan hệ tới đại sự cả đời của Lam xưởng trưởng.”

Lý Dũng Hoa bên cạnh sau khi nghe thấy, vẻ mặt hơi khác thường.

“Cô nói như vậy, tôi cũng muốn biết đến tột cùng là có chuyện gì.” Lam Diễm oán thăm, bác gái này không phải nhất kiến chung tình với hắn đi. “Quản lý Quách, tôi và cô đi khoảng mười bước là được rồi.”

Quản lý Quách nở nụ cười.

“Lý xưởng trưởng, chủ nhiệm Đào.” Lam Diễm phát tay hướng ra ngoài một cái, “Các người chờ tôi ở ngoài mười bước đi.”

Doãn Tiểu Đào không nhúc nhích, đánh giá xác suất động thủ của quản lý Quách.

Lam Diễm quay đầu hướng về phía cô nháy mắt mấy cái, “Chủ nhiệm Đào.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào chậm rãi lui về phía sau, cho đến trước bàn rượu. Cô muốn đảm bảo cho dù quản lý Quách thật sự gây thương tổn cho Lam Diễm, mình có thể ngay lập tức lợi dụng đồ vật để phản kích.

Lý xưởng trưởng và giám đốc Cù thì lại đi ra gian phòng ngoài. Trong lòng họ đã không còn ôm hi vọng với lần họp tác này.

Đến nơi yên tĩnh, Lam Diễm miễn cưỡng mở miệng, “Quản lý Quách, cô có chuyện gì cứ nói.”

“Lần này em đến, thứ nhất vì công việc. Hai là vì việc kết hôn của em gái.” Quản lý Quách vốn là muốn chờ quan sát cẩn thận xong, lại tìm cơ hội nói chuyện riêng với Lam Diễm. Nhưng sau khi ăn uống xong hắn nói rõ sẽ không tiếp cô như vậy, nên cho dù lúc này không không đúng lúc thế nào, cô cũng phải nói ra rõ ràng.

“Hai chuyện này đều không có quan hệ với tôi.” Lam Diễm hoàn toàn không nâng cao tinh thần được.

“Lam xưởng trưởng, em gái em tên là Quách Mân.” Nói xong, cô chờ hắn phản ứng.

Hắn rất không hiểu có việc gì, “Vì vậy?”

“Anh và em gái em cũng nói chuyện được một năm, vốn là việc kết hôn nhà chúng em không có ý kiến. Thế nhưng anh ngay cả gia đình chúng em cũng không...”

“Đợi một chút.” Lam Diễm ngắt lời cô, từng chữ từng chữ hỏi, “Cô nói cùng ai nói chuyện một năm?”

Quản lý Quách nhất thời nổi giận, “Anh vẫn cùng ai nói chuyện một năm?”

“Tôi con mẹ nó cũng không cùng ai nói chuyện một năm!” Lam Diễm càng nổi nóng hơn cô ta, “Thảo, em gái bác gái là ai? Ai con mẹ nó cùng cô ta nói chuyện một năm!”

Thấy phản ứng của hắn, quản lý Quách không kịp chuẩn bị. “Anh đây là không thừa nhận?”

Lam Diễm cắn phẫn, “Không làm sao có thể thừa nhận.”

“Anh___” Lần này quản lý Quách không thể nhẫn nại được nữa, “Tôi thấy chúng ta không hợp tác được rồi.”

“Đi thông thả không tiễn.” Lam Diễm bị nói làm bức bối. Hắn bị giáng chức đến nơi chim không thêm ị này, chính là vì cái gì bà cô này nói xấu hắn bội tình bạc nghĩa. Bây giờ còn nhắc đến chuyện có bà cô Quách cùng hắn nói chuyện một năm.

Hắn muốn phun lời thô tục.

Hắn đến gần Doãn Tiểu Đào, “Đào thị vệ, tâm trạng tôi không tốt, quay về đi ngủ.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào đã sớm hình thành thói quen tâm trạng hắn thất thường.

Vừa ra khỏi quán ăn, Lam Diễm bắt đầu lẩm nhảm, “Phụ nữ bây giờ thật không biết xấu hổ. Không biết bị ai lừa, lại vu cáo lên người tôi.”

Doãn Tiểu Đào yên lặng nghe.

“Hôm nào đó tôi muốn đi chùa cầu xin thần linh, tuyệt sát hết những bác gái này đi.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, khua khua tay, “Giết giết giết!”

Doãn Tiểu Đào ngậm lại thấy kỳ lạ. Cô không thấy hắn và người con gái nào gần gũi, ngay cả nói chuyện điện thoại cũng không có.

Chuyện này, sau khi Lam Diễm ngủ trưa xong mới nhả nhận trở lại.

Khi tỉnh lại, gần tới bốn giờ.

Hắn vừa nghĩ tới còn có bác gái khác tự xưng thân phận là bạn gái hắn, là lại thấy phiền.

Thời tiết nóng bức, ánh nắng còn nóng hừng hực. Hấn càng chán. “Đạo thị vệ, chúng ta ra ngoài mua chút hoa quả.”

“Được.”

Hấn kéo dài bước chân đi tìm ví tiền, “Cô thích ăn cái gì?”

“Quả dưa hấu.” Núi sau Hoàng quán có nơi trồng dưa hấu, mỗi quả dưa hấu đều vừa to vừa ngọt. Cô rất thích.

Lam Diễm đếm tiền trong ví, “Được, chúng ta không mua dưa hấu.”

Doãn Tiểu Đào liếc hấn một cái, trầm mặc.

Đến cửa hàng hoa quả ở tiểu khu gần đây, dưa hấu đứng dịp có giá rẻ đặc biệt. Ông chủ hét to, “Rất ngọt, mua một quả?”

Lam Diễm thuận miệng nói, “Quá nặng, khó xách.”

Doãn Tiểu Đào nói tiếp, “Tôi có thể xách.” Thời điểm hai người họ đi mua sắm, đều là cô phụ trách cầm vật nặng.

Hấn liếc cô một cái, “Cô bỏ tiền à?” Sự tồn tại của cô, làm chi tiêu của hấn tăng gấp đôi.

Cô gạt đầu. Tiền mua dưa hấu, cô vẫn có. Hơn nữa tiền cô còn nợ hấn bảy mươi bảy khối còn không có.

“Vậy cô bỏ tiền mua một quả đi.” Lam Diễm cảm khái trong lòng, rốt cục cô không ăn không.

Sau khi tính tiền, hấn ngênh ngang, hai tay trống không.

Doãn Tiểu Đào theo phía sau, hai tay trái phải đều xách hai túi hoa quả.

Chủ cửa hàng lộ ra vẻ mặt không đồng ý.

Lam Diễm coi như không nhìn thấy, quay người trở về.

Hiện tại cũng chỉ có kẻ ngốc phía sau mới có thể làm tâm tình hấn trở nên vui vẻ hơn một chút.

Lam Diễm trở về liền bắt đầu nấu cơm, trong phòng bếp trở tòi.

Doãn Tiểu Đào thả các túi khác xuống phòng khách, xách túi dưa hấu đến nhà bếp.

Cô bỏ nửa quả.

Sau khi ăn hai miếng to, cô cầm một miếng, nhìn về phía Lam Diễm.

Hấn đang rửa sạch hải sâm, hai tay đều bận rộn.

Cô đưa miếng dưa hấu tới gần miệng hấn, “Dưa hấu.”

Lam Diễm run lên, bình tĩnh dùng vai đẩy hai tay cô ra, tiếp tục làm việc, “Tôi không ăn.”

“Rất ngọt.” Doãn Tiểu Đào cắn một miếng.

“Tôi ăn quả này, buổi tối lại phải tiếp tục làm việc.” Hấn không muốn tự lực cánh sinh quá nhiều lần. Một người làm việc này rất vô vị.

“Tại sao?” Cô thích ăn dưa hấu, nhưng không yêu cầu thấy hình dáng hấn làm việc kia.

Lam Diễm nhếch khóe miệng, “Bởi vì thân thể tôi cường kiện.” Hấn biết cô không tin, thấy ánh mắt cô nhìn hấn đầy nghi ngờ. Hấn hừ nói, “Cô cái gì cũng không hiểu, nam thanh niên đầy tinh lực giống như tôi, độc thân rất khổ não.”

“Tại sao?” Cô không hiểu, trong Hoàng quán có nhiều chàng trai thân thể cường kiện, không nghe thấy bọn hấn nói khổ não.

Lam Diễm thật muốn chọc trán cô, “Cô ngu ngốc như này sao sống được đến bây giờ?”

“Tôi không biết có thể học.” Doãn Tiểu Đào gặm miếng dưa, cũng không tức giận,

“Học cái rắm.” Lam Diễm cố ý nắm trong tay ít nước, vẩy về hướng cô, “Cha mẹ cô biết cô là bảo vệ bên cạnh một người đàn ông không?”

Cô nhanh nhẹn nghiêng người né ra, “Biết.”

“Kháo!” Cha mẹ cô đối với chuyện này thực ra cũng ngu muội đi. “Bọn họ để cô ngốc như trứng ra ngoài? Là cha mẹ ruột sao?”

“Nhiệm vụ trước đây của tôi, cũng là nam.” Cô cũng không cho rằng năng lực của mình kém những người khác cùng thế hệ.

Lông mày Lam Diễm vênh lên như đỉnh núi, “Không nghĩ tới cô có kinh nghiệm phong phú a.”

“Một ông cụ.” Đang nói chuyện, Doãn Tiểu Đào lại ăn xong một miếng dưa hấu lớn.

“Chẳng trách, hữu tâm vô lực rồi.” Hắn thấy khóe miệng cô dính nước dưa hấu, ghét bỏ nói, “Bắn quá, lau đi.”

Cô nghe tiếng lau khóe miệng.

Lam Diễm đặt hải sâm đã rửa sạch lên thớt, từ trên giá dao lấy ra một cái dao thái rau. Hắn xoay dao trong lòng bàn tay một vòng, sau đó, “pắc pắc pắc”, bắt đầu cắt miếng.

Doãn Tiểu Đào tò mò nhìn động tác của hắn, hỏi, “Dao pháp của ngài kế thừa từ đâu?”

Hắn chỉ muốn tròn mắt, vô cùng miễn cưỡng trả lời, “Tự học thành tài, cảm ơn.”

Doãn Tiểu Đào cũng lấy ra một cái dao thái rau. Cô cũng không làm theo động tác thái rau, mà là đặt chuôi dao trên cổ tay phải, tung mấy vòng.

Tay phải đón được xong, cô đổi thành tay trái, càng vung càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Khóe mắt Lam Diễm giật giật, thu lại tất cả biểu cảm, hung dữ nói: “Không được biểu diễn xiếc ở nhà bếp!”

Chuôi dao xoay vòng hai lần liên tiếp, sau đó được Doãn Tiểu Đào nắm chặt lại: “Không phải xiếc.”

“Vậy cô đang làm gì?” Không gian nhà bếp nhỏ, dao thái rau mà bay đến, hắn sẽ không có chỗ trốn. “Chơi nguy hiểm như vậy, đập vào người tôi thì làm thế nào?”

“Sẽ không làm anh bị thương.” Về việc này, Doãn Tiểu Đào rất tự tin.

“Dao kiếm không có mắt.”

“Cái này rất đơn giản, sẽ không hỏng được.” Nói xong, cô lại ném dao thái rau lên.

“Đao thị vệ.” Hắn oán hận nói lớn tiếng hơn: “Tôi lấy thân phận ông chủ nghiêm khắc nhắc nhở cô, không được chơi xiếc ở nhà bếp!” Cô một ngày không làm hắn tức giận không thoải mái đúng hay không?

Doãn Tiểu Đào bừng tỉnh hiểu ra, “Hóa ra anh không biết cái này.” Cô đặt lại dao thái rau lên giá để dao.

Lam Diễm dùng lực mạnh thái vào thớt, “Cô thấy ai nấu ăn còn phải học cái này chưa? Tôi chỉ thái rau, không làm xiếc ảo thuật.” Thực sự tức chết hắn.

“Dao công của anh rất tốt.” Ít nhất thái rau rất lợi hại.

“Đó là đương nhiên.” Hắn hừ mũi một hơi, “Đao thị vệ, cha mẹ cô mỗi ngày đều để cô đánh đánh giết giết sao?”

“Không phải đánh đánh giết giết.” Doãn Tiểu Đào nghiêm túc sửa lại: “Là tập võ.”

“...” Hắn chẳng muốn cãi lại cô, chỉ thuật lại nói, “Cha mẹ cô truyền dạy võ công, thân là trưởng bối, đúng là thất trách nghiêm trọng.”

Cô lắc đầu, “Dạy tôi là sư phụ.”

Hắn nhăn mày, “Cha mẹ cô đã mất?”

“Cha mẹ tôi đều khỏe mạnh.” Doãn Tiểu Đào cầm một miếng dưa hấu lên tiếp tục gặm, “Quy tắc của võ quán, cha không dạy con.”

Lam Diễm nhìn tướng ăn của cô, rất muốn ném cô ra ngoài, “Tại sao?”

“Bởi vì không nở.” Có lúc ngay cả sư phụ Vô Huyết Duyên cũng không đành lòng dạy, huống chi là cha mẹ.

“Nếu không nở, thì để cô làm một cô gái bình thường là tốt rồi, sao nhất định phải làm cho cô giống nửa nam nửa nữ.”

“Kế thừa phụ nghiệp.”

“Các người không hiểu thời thế sao?” Lam Diễm hoài nghi Hoành quán rốt cuộc là địa phương phong kiến gì, “Hiện tại không nhiều người học võ thuật nữa rồi. Cho dù võ công tốt, cũng không đánh lại được một viên đạn.”

“Nguyện vọng tổ tiên.” Đòi đòi kiếp kiếp đều làm như vậy, Doãn Tiểu Đào không thắc mắc ý nghĩa tồn tại của Hoành quán hiện nay.

Lam Diễm quay đầu trừng cô một chút, “Cô nói một câu dài một chút sẽ không lên hơi được đúng không?” Cô nói chuyện đều chỉ có vài chữ vài chữ, cảm giác như một thằng bé con trả lời vấn đề.

Cô lắc đầu, “Không phải.”

“...” “Quên đi, hần tự nói với mình, đừng tính toán chênh lệch số chữ nói chuyện giữa hai bọn họ.

Lam Diễm để hải sâm đã thái xong vào đĩa, sau đó rửa hành tây. Ngoài tiếng vòi nước, trong bếp chỉ còn lại âm thanh cô ăn dưa hấu.

Hần nhìn đĩa trái cây, để hành trong tay xuống, đi qua cầm lấy miếng dưa hấu lên ăn.

Doãn Tiểu Đào thấy lạ, “Anh không khổ não sao?”

“Khổ não thì khổ não đi.” Lam Diễm phụng hạt dưa ra, “Đào thị vệ, cô mấy tuổi bắt đầu học võ vậy?”

Cô lại giải quyết xong miếng dưa trong tay. “Bốn tuổi.”

“Vậy còn có một ít tuổi thơ a.” Hần đã hiểu một chút vì sao cô lại ngốc như quả dưa vậy. Con gái mới bốn tuổi, cha mẹ cô lại có thể tàn nhẫn quyết định vậy, “Luyện võ rất khổ cực đi.”

“Đúng vậy.”

“Tại sao không than phiền với cha mẹ cô.”

Doãn Tiểu Đào bình thường nói, “Muốn luyện võ, không sợ khổ.”

“Cô thiếu ngốc sao.” Lam Diễm hung cô một chút, “Bé gái nên mặc váy hoa, đánh đàn dương cầm, chơi đu quay.”

“Không thích.” Váy rất vướng víu, quần rộng vẫn thoải mái hơn.

“Ngu xuẩn.” Lam Diễm cảm thấy, tính cách của cô hần là trời sinh. Có thể tưởng tượng, cô bình thường cũng không có bao nhiêu thú vui. Chắc là ăn uống rồi. Nghĩ đến đây, hần bắt đầu nói, “Tối nay ăn nhiều com vào, nấu cho cô hải sâm sốt hành tây.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu, “Được.” Cô thích ăn món hần nấu.

Lam Diễm rửa sạch tất cả nguyên liệu, cắt gọn.

Lúc đang muốn cho vào nồi, đột nhiên rung mình một cái.

Hần làm bầm, “Tập trung nấu com đã quên còn có chuyện nghiên thuốc này.”

“Đào thị vệ.” Lam Diễm để đồ ăn sang một bên. “Tôi vào phòng hút hai cái. Cô chịu khó chờ, đói bụng ăn tạm dưa hấu trước.

“Khóa kỹ cửa sổ.” Từ sau khi xuất hiện tập kích ngoài cửa sổ, mỗi lần hần một mình, Doãn Tiểu Đào đều nhắc nhở câu này.

Lam Diễm liếc nhìn cô một cái, đi vào phòng, khóa cửa.

Doãn Tiểu Đào đoán hần không ra ngoài nhanh, liền đến ghé sa lông ngồi tĩnh tọa.

Cô nhớ lại câu hỏi của Lam Diễm.

Bốn tuổi cô bắt đầu tập võ, có rất ít suy nghĩ làm những thứ khác. Khi đó cha Doãn và mẹ Doãn muốn sinh một đứa con trai để kế thừa gia nghiệp, thế nhưng chậm chạp không có tin gì.

Tập võ rất gian khổ, cha Doãn sợ chính mình mềm lòng, liền giao con gái cho sư phụ của võ quán khác.

Doãn Tiểu Đào không nhớ thời kỳ tuổi thơ của mình qua như thế nào. Chỉ nhớ rõ, những đứa trẻ khác đang chơi đùa, cô muốn luyện võ. Những đứa trẻ khác đang đi học, cô muốn luyện võ.

Cô vừa sinh ra, đã mang trên lưng gánh nặng Hoành quán.

Nghe sư phụ nói, khi còn bé cô đáng yêu lanh lợi. Một bên kéo chân, một bên gào khóc, đáng thương làm sư phụ không trị được. Sau đó dần dần lớn lên, cô không đáng yêu nữa. Cũng không nói chuyện nhiều, chỉ dốc sức luyện tập.

Sau khi sinh em trai cô Doãn Tiểu Nhuệ, cha Doãn thờ phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, thân thể Doãn Tiểu Nhuệ không tốt lắm, hay đau ốm. Em trai ba tuổi rưỡi bắt đầu luyện võ, luyện được mấy ngày bắt đầu sốt cao, gián đoạn đến hơn một tháng.

Bởi vậy gánh nặng của Doãn Tiểu Đào không giảm bớt.

Có điều tập võ đối với cô đã trở thành một thói quen.

Trước đây lúc ở Hoành quán, mỗi ngày đều muốn luyện võ. Sau khi đi ra ngoài, lại chưa từng luyện.

Cô không khỏi thấy ngứa ngáy trong lòng.

Mấy ngày trước sau khi cô chuyển giường tới phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ này liền trống không.

Sau khi cô tỉnh tọa xong, lấy những đồ đạc trong phòng ra ngoài.

Dọn ra xong không gian phòng khoảng tám đến chín mét vuông.

Khoảng trống còn hạn chế, chỉ có thể để cô di chuyển vài bước.

Lần này Lam Diễm không hút trong phòng lâu. Lúc hắn đi ra nhìn thấy ngoài cửa phòng ngủ phụ là tủ quần áo và bàn học, cả người sững sờ. Sau khi đi tới, hắn thấy Doãn Tiểu Đào hành vân lưu thủy(mây bay nước chảy) trong phòng.

Chiều thức của cô đơn giản mà khéo léo. Lực phát bên hông, thân như cột buồm chân như thuyền, co duỗi như roi, tư thế như sóng.

Trước đây khi Lam Diễm xem đánh võ trong tuồng kịch, rất thích nhìn những cô gái xinh đẹp chơi đùa hoa thương(một loại vũ khí cổ, giống giáo nhưng ngắn hơn). Đương nhiên, quan trọng phải là cô gái xinh đẹp. Khuôn mặt đẹp, khoa chân múa tay hắn cũng yêu thích.

Dáng dấp Doãn Tiểu Đào, không phải kiểu con gái mỹ lệ kia. Dung mạo của cô rất anh khí, tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, nổi bật giữa hai lông mày có nét mạnh mẽ. Hơn nữa, động tác vững vàng phóng khoáng, hây hây sinh phong.

Đột nhiên Lam Diễm có cảm giác, đã không thể lấy xấu đẹp bình thường để hình dung Doãn Tiểu Đào.

Khuôn mặt cô tựa hồ nên phải như vậy, không kiều mị, không thô lỗ, đậm bạc giống như một cây trúc.

Sau khi tâm tư này chợt lóe lên, hắn ý thức được, có thể bản thân hút thuốc mạnh còn chưa tan hết, vì vậy sinh ra một loại ảo giác.

Quả nhiên không nên ra ngoài quá sớm.

Hợp tác giữa nhà xưởng và quản lý Quách tan võ.

Lý Dũng Hoa nhớ lại ngày đó quản lý Quách nói về chuyện đại sự cả đời của Lam Diễm, trong lúc nhất thời suy đoán mấy khả năng. Có điều, suy đoán thế nào cũng vậy, đều không thể thay đổi kết quả.

Lý Dũng Hoa chỉ hi vọng sau này không còn việc tư ảnh hưởng đến công trạng của công xưởng như vậy.

Lại qua một tuần lễ, là hội nghị thường kỳ của nhà xưởng và tập đoàn. Trước đây đều là họp hội nghị video, lần này, tập đoàn yêu cầu giám đốc nhà máy và công nhân viên đại diện đến báo cáo trực tiếp ở Thương thành.

Lý Dũng Hoa và Lam Diễm nói về chuyện này.

Lam Diễm kiểm tra dự báo thời tiết, than thở, “Chủ nhật tới thời tiết không tốt.”

Lý Dũng Hoa nhớ lại nói, “Báo là có mưa dông.”

“Tôi sẽ không đi.” Dù sao đến đó cũng vô dụng, chuyện công việc Lam Diễm căn bản không hiểu rõ. “Lý xướng trưởng, anh đi là được.”

Lý Dũng Hoa cũng không ngoài ý muốn với đáp án này, hần sớm đoán được Lam Diễm lười biếng, “Vậy tôi đi trước báo cáo một chút.”

Chờ sau khi Lý Dũng Hoa đi khỏi, Lam Diễm mở màn hình máy tính, xem lướt qua tên các bộ phim Nhật.

Lam Diễm liên tục nhấn trang kế tiếp.

Qua mấy trang, hần phản nản, “Phim tình cảm bây giờ càng ngày càng không kịch tính, lời thoại cũng không nhiều. Quá giả tạo, coi như hẹn nhau pháo cũng phải nói mấy câu khách sáo trước chứ.”

Hần vốn muốn mở một phòng Internet nhỏ ở tầng một, kiếm tiền lời từ tiền làm việc của công nhân. Nhưng bộ phim ra gần đây nhất chất lượng không cao. Đặc biệt là ngôi sao nữ nào đó vừa mới trở thành diễn viên chuyên nghiệp, báo trước bộ phim sẽ tương đối rung động, lộn lộn đầy đủ hai tháng. Hôm trước sau khi xuất hiện bộ phim gốc, Lam Diễm cảm thấy như bị đổ chậu nước lạnh, vừa vào không tới mười năm phút đã xem xong rồi.

Vì để tránh cho các công nhân nghi ngờ thương thức của xưởng trưởng hần, hần bỏ đi ý nghĩ mở quán Internet.

Ngày tháng trôi qua Lam Diễm càng thấy tẻ nhạt, tiền còn lại càng ngày càng ít. Sắp đến giờ tan làm, hần nói chuyện phiếm với Doãn Tiểu Đào, “Đào thị vệ, chúng ta đi bộ trên đường, xem có thể thể làm xiếc kiếm bán thân kiếm ít tiền đi.”

“Được.”

“Không ngờ cô nghe lời.” Hần nghe cô nhạt nhẽo trả lời, tâm tình lại hào hứng, “Đào thị vệ, có phải cô tuổi chó không?”

“Không phải.”

Lam Diễm cười, “Hóa ra cô sinh non rất nhiều năm.”

Doãn Tiểu Đào lái chiếc xe cũ, đi vòng quanh Vượng thành.

Lam Diễm cũng không biết đường, đúng là mù chỉ huy. Một lúc sang trái, một lúc sang phải, cuối cùng cũng không biết vòng đến đâu. Lúc đến con đường có trường nghệ thuật nào đó, hần thấy một con đường từ đầu tới cuối đều có hát rong, nhất thời nổi lên hứng thú, “Dừng xe dừng xe.”

Doãn Tiểu Đào dừng xe ở cuối đường.

Hai người xuống xe, đi dọc theo con đường.

Đi không bao xa, chỉ thấy phía trước có một nhóm người lớn quây thành một vòng, còn truyền đến tiếng ghi ta đàn hát.

Sau khi Lam Diễm đến gần nghe, có chút buồn bực: “Đào thị vệ, cô cảm thấy hần hát thế nào?”

Doãn Tiểu Đào không hề có té bào âm nhạc, nghe không hiểu thế nào, thành thật trả lời: “Không biết.”

Lam Diễm dựa vào ưu thế chiều cao, nhìn phía trong đám người.

Người hát Giáp là một thiếu niên có khuôn mặt tuần tú. Giai điệu ca khúc hát lên vương vít xung quanh, vô cùng có tài năng. Đám người rất sôi nổi, còn có rất nhiều nữ sinh vây quanh kêu la.

Lam Diễm tiếp tục đi về phía trước. Được khoảng mười thước, nghe được một hồi tiếng ca ngân vang trầm mạnh, tiếng nhạc được đánh vào rất phù hợp.

Hần dừng bước.

Người hát Ất là một người trẻ tuổi đôn hậu, khuôn mặt bình thường, lại có một giọng hát hay đầy từ tính. Nhưng mà, người dừng chân lại nghe không nhiều.

Mất Lam Diễm bị ánh tà dương chiếu bị híp lại một nửa, “Những người này bị nghề nhướng sao?” Thực ra hần cũng đoán được đại khái nguyên nhân.

Doãn Tiểu Đào vẫn trả lời, “Tôi không biết.”

Lam Diễm lắc đầu, không ôm hi vọng với cảm xúc âm nhạc của cô. Hần cho người hát Ất 20 đồng, lặng lặng nghe xong hai bài hát.

Sau khi hát xong, thấy người hát Ất lật bản nhạc lên, Lam Diễm cười hi hi tiến lên, “Này, anh em.”

Ất vuốt cằm nói cảm ơn: “Cảm ơn.” Hần hát đã hơn một tiếng, giọng nói hơi khàn.

Lam Diễm nhìn về phía cái đàn ghi ta, bộ dáng khuôn mặt xúc động, “Tôi đã lâu không đánh, thật hoài niệm.”

Át lập tức cười nói, “Anh cũng có thể đánh một bài.”

Hát rong xung quanh đây, thường thức đa dạng. Người qua đường dừng tiền để hát mấy bài hoặc chơi nhạc cụ một chút cũng phải chuyện ngac nhiên.

“Được đó.” Lam Diễm cho Át năm đồng tiền, “Có điều đã lâu không chơi, có chút không quen. Bài hát để cho anh hát nhé.”

Át cười đưa đàn ghi ta cho Lam Diễm. “Tùy anh.”

Lam Diễm tùy ý ngồi trên bồn hoa bên cạnh. Hắn đánh mấy âm, ngược mắt nhìn hướng người hát Giáp, thấp giọng nói một câu, “Hừ, không phải chỉ so mặt sao.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Giọng hát của người hát Át, phối hợp với màn biểu diễn của Lam Diễm, tạo hiệu quả ra đám đông.

Một nữ sinh dừng lại vừa lấy đi động ra chụp ảnh, vừa ngac nhiên thú vị nói: “Người có đôi mắt lam kia thật soái a!”

Một số ít có thể nghe ra đầu mối, thì lại vỗ tay cho người hát Át.

Trong chốc lát, không khí náo nhiệt hoàn toàn khác với lúc đầu.

Đã hơn một năm Lam Diễm không đánh đàn ghi ta, hiện tại ngón tay có hơi không quen. Có điều hắn đoán, ở đây ước chừng không có mấy người có thể nghe ra hắn đánh sai đoạn nào. Lúc trước khi hắn học đàn ghi ta, đã nghĩ, nếu như một ngày nào đó sắp chết đói, sẽ mang đàn ghi ta phiêu bạt chân trời, cũng có thể tạm nuôi sống gia đình.

Không ngờ đến, bây giờ bản thân thực sự nghèo như vậy.

Bởi vì số người vây xem tăng lên, người hát Át dần dần phấn khởi hơn. Biểu diễn dâng trào, cơ thể động đưa, dường như hắn đã đặt mình bên dưới ánh hào quang.

Hứng thú của khán giả được kéo theo, một ít người vỗ tay phụ họa.

Sau đó, tiếng vỗ tay rất lâu không ngừng.

Lam Diễm rất trầm tĩnh, giống như huyền não xung quanh không quan hệ gì với hắn. Hắn hạ lỏng mày cup mắt, tầm mắt chỉ cố định trên bản nhạc, chưa từng nhìn người xem xung quanh một chút. Đáng vẻ cao lạnh như vậy, ngược lại khiến ánh mắt những cô gái trẻ liên tiếp lưu luyến trên mặt hắn.

Doãn Tiểu Đào hoàn toàn như vịt nghe sấm. Lam Diễm biết nấu ăn, cô đã cảm thấy rất lợi hại rồi. Không nghĩ tới hắn còn có thể đánh đàn ghi-ta.

Cô từng cho rằng, cuộc sống của Lam Diễm rất đơn điệu, đơn giản ngay cả khi ngủ.

Hóa ra không phải vậy.

Doãn Tiểu Đào chú ý biểu cảm của người xem xung quanh.

Đáng lý ra, địch ở trong tối, Lam Diễm thực sự không thích hợp tụ họp đông người ở nơi công cộng như vậy. Cô không hiểu hắn có phải thật hay không không sợ chết.

Lúc này, một cô gái Giáp đứng bên cạnh, hết sức cao hứng trao đổi với bạn, “Cậu nói cho anh ấy bao nhiêu tiền tốt hơn?”

Bạn của cô gái chần chờ một chút: “Hai mươi đi.”

Cô gái Giáp lập tức phản bác: “Quá ít.”

“Người hát phía trước, tớ vừa cho 10 đồng đó.”

“Người này đẹp trai như vậy, cho khoảng 50 đi.” Lúc nói chuyện, đôi mắt cô gái Giáp chưa từng rời khỏi Lam Diễm, “Thời đại hiện nay, lớn lên đẹp trai thật sự rất không dễ dàng a!” Thanh âm của cô gái đè nén kích động.

Doãn Tiểu Đào hơi buồn bực. Tướng mạo là cha mẹ cho, có cái gì cho không dễ dàng.

Cô đưa ánh mắt đặt trên khuôn mặt Lam Diễm.

Biểu cảm thường ngày của hắn rất phong phú, sướng vui đau buồn, từng cái thoáng hiện. Như bây giờ là yên tĩnh lạnh lùng, đúng là hiếm thấy. Đường như càng ở bên hắn lâu, cô càng cảm thấy thực ra bản chất của hắn không xấu.

Sau khi một bài hát kết thúc, cô gái Giáp cười đi tới bên cạnh Lam Diễm, đỏ mặt hỏi hắn có thể chụp ảnh chung hay không.

“Xin lỗi.” Hắn mỉm cười, ánh tà dương chiếu vào đôi mắt hắn, bao phủ lên khuôn mặt hắn một tầng ánh vàng.

Cô gái Giáp có phần lúng túng. Cô đặt 50 đồng vào hộp đàn ghi ta, sau đó lại hỏi lại một lần.

Câu trả lời của Lam Diễm như trước.

Cuối cùng cô gái Giáp về mặt đầy thất vọng, quay trở về bên cạnh cô bạn.

Người hát Át nhìn tờ tiền kia, trong lòng có muôn vàn cảm xúc. Trước đây lúc hắn hát, nhận được đa số là mấy hào một đồng, ngay cả tờ năm mươi đồng cũng hiếm khi xuất hiện. So sánh với nhau, năm mươi đồng này thực sự là một số tiền lớn rồi.

Tâm tình Lam Diễm rất tốt, đánh thêm bốn năm bài.

Dừng bước lại vì hắn, đa số đều là con gái.

Còn có cô gái Át trực tiếp nhét tiền vào trong tay hắn. Sau khi trở lại chỗ người xem, bạn của cô gái Át liu ra liu riu kêu lên: “Oa, cầm được tay anh ấy rồi!”

Cô gái Át dưới sự trêu đùa của cô bạn ngại ngùng nở nụ cười.

Bề ngoài Lam Diễm điềm đạm như trước, trong lòng lại rất không cao hứng, hận không thể nắm tay ngay lập tức.

Lúc hắn chuẩn bị rời đi, người hát Át liên tục nói cảm ơn. Sau mấy giây do dự, người hát Át khom lưng lấy tờ năm mươi đồng từ dưới hộp đàn ghi ta lên, đưa tới. “Vô cùng cảm ơn.”

Lam Diễm không khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Ban đầu hắn chỉ là không ưa người hát Giáp dùng mặt để thắng mà thôi. Hiện tại hắn tính toán một chút, bản thân đánh bại mấy bài hát, lại kiếm được gần hai trăm đồng.

Có thể đi chợ bán thức ăn mua mấy cân thịt thăn cốt nuôi kẻ ngốc kia.

Sau khi Lam Diễm đi được một đoạn, quay đầu hỏi, “Đào thị vệ, cô cảm thấy tôi ca hát như vậy có thể kiếm được tiền mua thức ăn không?” Sức ăn của cô, làm hắn có áp lực kinh tế rất lớn.

“Không biết.” Cách trả lời của Doãn Tiểu Đào trước sau như một.

Lam Diễm hung dữ trừng cô, “Nếu sức ăn của cô không như vậy, sao tôi có thể khổ cực đến mức này.” Tốt xấu gì bên ngoài danh hiệu của hắn cũng là Lam nhị thiếu gia, nghèo đến mức này, thực sự làm người nghe thấy đau lòng, người nghe rơi lệ. Hắn suy nghĩ lại, nếu mỗi ngày ra ngoài ca hát kiếm tiền, một tháng cũng có thể thêm vào mấy ngàn đồng. Thêm vào lương cơ bản của giám đốc nhà xưởng, cũng có thể ứng phó tiền thuê nhà với tiền chi tiêu hàng ngày rồi.

Chỉ là không biết được, ngang nhiên xuất hiện như thế, tỷ lệ bị vỗ đầu có phải là tăng thêm vài lần.

Nói thật, có một kẻ ngốc đi theo mỗi ngày, bây giờ hắn còn không muốn chết sớm như vậy.

Việc ca hát kiếm tiền này, có lẽ chỉ có thể là ngẫu nhiên.

Doãn Tiểu Đào nhìn về phía hắn, “Com canh đậm bạc cũng được.” Một đồng thịt cá kia, đều là hắn chủ động mua. Rõ ràng là chính hắn cũng muốn ăn.

“Vậy cô ăn com trắng với canh súp lơ là được rồi.” Lam Diễm lễ thắng khí hùng, “Tôi là đang tuổi lớn, muốn có dinh dưỡng cân đối.”

“Được.” Có thể ăn no là được, cô không bắt bẻ.

Hắn cười đến khoe miệng cong cong, “Đào thị vệ, cô làm sao trưởng thành được vậy?” Ngu ngốc làm hắn luôn muốn bắt nạt. Nhìn cô nghiêm túc thật trọng, dáng vẻ cứng nhắc, hắn thực sự không có cách nào kiềm chế bản thân không ác miệng.

Bởi vì, bắt nạt cô sẽ làm tâm tình hắn rất tốt.

Bởi hôm nay kiếm được tiền, Lam Diễm lại mua thật nhiều đồ ăn.

Trên đường về lúc đi qua chợ ở bên cạnh tiểu khu, nhìn thấy có một bà lão nơi khác đang bán bánh dày ngải.

Lam Diễm chưa ăn bao giờ, cảm thấy hiếu kỳ, liền mua một gói, coi như món ngọt sau khi ăn.

Cũng chính vì sự hiếu kỳ này, làm dạ dày hần lại trở nên không tốt.

Trước khi âm ỉ mười nam phút, Lam Diễm đang ở trong phòng khách xem kịch hồ sơ hoàng kim máu chó. Hần gặm miếng dưa hấu, gác hai chân lên, vô cùng thích ý. Một giây sau cái bụng bắt đầu đảo lộn khác thường.

Hần ôm bụng, nhìn về phía phòng vệ sinh.

Doãn Tiểu Đào đang tắm bên trong.

Tốc độ tắm của cô rất nhanh.

Vì vậy hần thấy tạm thời nhịn một chút là được.

Nhưng mà, đột nhiên xuất hiện quặn đau, cùng với đó là một trận tiếng “Ừ ục”.

Lam Diễm không đi phân tích đã ăn sai cái gì rồi. Hần ba bước rồi hai bước, chạy tới phòng vệ sinh, nặng nề gõ cửa, “Đao thị vệ, tắm xong chưa!” Hần tưởng là chính mình có thể gào lên. Nhưng đến khi mở miệng, lại là tiếng run run.

“Ừ.” Doãn Tiểu Đào đóng vòi sen.

“Nhanh... Tôi không xong rồi!” Hần cực kỳ cáu giận, tại sao lúc trước không thuê nhà có hai phòng vệ sinh.

Doãn Tiểu Đào nghe được câu này, trong lòng lạnh lẽo, cho rằng hần bị tập kích. Cô không kịp lau thân thể còn ướt, phủ thêm áo khoác liền chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra.

Lam Diễm khom nửa người, che bụng, trên mặt có một lớp mồ hôi lạnh, môi hần run run nói, “Tôi...muốn đi nhà vệ sinh...”

Cô yên lòng, gạt đầu, nhường đường cho hần.

Hần vội vã đi vào, đóng cửa lại đi thẳng đến bồn cầu.

Sau khi xong xuôi, Lam Diễm dẫn lông mày thờ dài,. Còn kém một chút nữa thôi, thực sự ngàn cân treo sợi tóc.

Sau khi hần than thở xong, tạm thời ngồi không nghĩ đến. Tầm mắt đảo qua đồ vật trên giá, có một món đồ hấp dẫn ánh mắt của hần.

Đó là vải bố quần ngực.

Lam Diễm hí hóp mắt, cẩn thận đánh giá.

Nhìn ra được là vải bố bền chắc. Cuộn lại thật dày.

Trời nóng như vậy, thật khó cho cô có thể chịu được.

Lam Diễm cố gắng nhớ lại vừa rồi Doãn Tiểu Đào không quần ngực có bộ đáng gì. nhưng hoàn toàn không nhớ ra được.

Lúc đấy hần chỉ nghĩ đến đau.

Sau khi Lam Diễm rửa tay xong, vẫy vẫy nước trong tay. Lại dùng khăn giấy lau khô, hần đi qua ước chừng vải bố quần ngực trên tay.

Thần sắc của hần là vẻ mặt không đồng ý.

Thời đại bây giờ còn hữu dụng món đồ này. Thực sự gò núi đều bị làm hại bức bách.

Hần đặt vải bố quần ngực trở lại chỗ cũ, ra khỏi phòng vệ sinh.

Doãn Tiểu Đào ngồi ngay ngắn quay lưng lại phía hần ở trên ghế sa lông, nghe thấy tiếng mở cửa, cô quay đầu lại.

“Đao thị vệ.” Lam Diễm uể oải nói chuyện, “Cô không có không hợp thủy thổ à?” Từ lúc hần đến Vượng thành, đều gắn bó keo sơn với bồn cầu.

“Không biết.”

“Cô ăn mấy cái bánh dày ngải?”

“Bốn cái.”

“Thảo! Dạ dày như sắt vậy, lại có thể trung tiện cũng không có.” Chẳng lẽ bình thường hấn hút quá mạnh, cho nên mới không hề kháng được độc tố? Cái này có tính là bếp trưởng bị ai hay không.

Lam Diễm ngã nửa người vào ghế sofa, đặt một tay lên trán.

Doãn Tiểu Đào nhìn đáng vẻ của hấn rất suy yếu, liền qua kiểm tra cơ thể bắt mạch cho hấn.

Mí mắt hấn hơi nhấc lên.

Trước đây thấy trước ngực cô bằng phẳng bình thường, hấn đều trực tiếp coi cô là mục nam nhân. Hiện tại cô không có quần lót lóe vai bó đầy kia, chỉ khoác áo ngoài. Bên dưới như ẩn như hiện, có thể nhìn thấy bên trong là đôi gò núi. Nụ hoa bên trong, dường như rất mềm mại.

Doãn Tiểu Đào giữ chặt cổ tay hấn, không nói một lời.

Hấn đưa mắt dời đến khuôn mặt cô. Cô cũng nhìn hấn.

“Thả tôi ra!”

Doãn Tiểu Đào buông tay hấn ra, nhưng vẫn chăm chú nhìn hấn.

Hấn nóng nảy nói, “Cô làm gì!”

“Anh chảy máu mũi.”

“....” Lam Diễm bất động tròn sáu giây.

Sau đó hấn gờ tay lên chạm chạm mũi.

Lại sáu giây sau, hấn cười gượng lên tiếng.

“Thời tiết nóng bức, khí hư nóng tương đối mạnh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lam Diễm xem rất nhiều phim, coi trọng nhất chính là hình dáng ngực.

Hấn thích loại căng đầy, đàn hồi tốt.

Chiều dài lớn không lớn, cho dù kém hơn.

Nhiều nữ chính trong phim lừa đảo mang một gò thịt, là nằm sấp. Lam Diễm nhìn đi nhìn lại, cuối cùng luôn suy nghĩ, nếu như đây là một khối thịt lợn, nên đi dao chỗ nào.

Doãn Tiểu Đào rèn luyện quanh năm, kiểu ngực rất đầy chắc. Cho dù áo ngoài sẫm màu cũng không che được hình dáng hiện lên.

Lam Diễm thầm nghĩ, đây thật đúng là một gò núi đẹp. Không lớn không nhỏ, nằm trong lòng bàn tay hấn là thích hợp. Có lẽ một ngày nào đó, hấn có thể đến nhà bếp nắm cái bát xấp xỉ thử xem.

Chuyện quan trọng bây giờ là, hấn phải cầm máu trước đã.

“Đào thị vệ, lấy cho tôi cái khăn giấy.” Lam Diễm ngửa đầu gối lên trên ghế sofa, giọng điệu bình thản, giống như không phải hấn chảy máu mũi.

Doãn Tiểu Đào trả lời, đưa khăn giấy qua.

Sau khi Lam Diễm nhận lấy, mắt nhìn thẳng.

Động tác lau của hắn rất nhẹ, rất nhu. Tiêu cự ánh mắt vẫn cố định trên hoa văn của tấm chụp đèn trên trần.

Sau khi thấm xong một tờ giấy, hắn nhìn vết máu loang lổ trên khăn giấy, bình tĩnh nói, “Ngày mai được tiếp tục ăn lót dạ.” Trong lúc nói chuyện, hắn cũng không tiếp tục đáng giá ngực của cô.

Doãn Tiểu Đào giúp hắn vớt tờ giấy ăn kia, “Tôi lấy cho anh thuốc Đông y.”

“Đao thị vệ.” Lam Diễm nhẹ giọng chậm rãi nói, chỉ lo âm lượng lớn, sợ sẽ mất không chế máu mũi. “Cô đừng nói chuyện, để tôi ngủ một giấc thật ngon.”

Nói xong hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới phòng ngủ.

Đến gần giường, hắn đá giày ra, ngã xuống.

Doãn Tiểu Đào theo phía sau, “Tôi đắp chăn cho anh.” Cô thấy hắn bây giờ cũng không có khí lực để kéo chăn.

Lam Diễm nhắm hai mắt, lắc lắc đầu. Hắn bây giờ không muốn tiếp tục suy nghĩ chuyện gì, chỉ mong ngủ được nhanh một chút.

Mỗi ngày xem phim cũng không đại thương nguyên khí như đêm nay.

Quả nhiên cấp hai cùng cấp ba có bản chất khác nhau.

“Đao thị vệ...” Hắn mở miệng nói, “Cô nhanh đi mặc quần áo vào, đừng để bị lạnh.” Hắn cũng không muốn mất máu mà chết.

Doãn Tiểu Đào thân thể khỏe mạnh, rất ít khi cảm cúm bị bệnh. Nghe thấy hắn hiếm khi quan tâm, cô thấy ngạc nhiên. “Được.”

Cô nhìn hắn, đi ra ngoài.

Doãn Tiểu Đào lấy quần ngực quần lại. Mặc xong, cô nhảy nhảy tại chỗ.

Trước ngực không hề lay động, rất thuận tiện.

Sau đó cô trở lại phòng.

Lam Diễm nằm yên lặng. Tư thế của hắn có hơi cứng ngắc, không giống như thường ngày tùy ý giãn ra.

Doãn Tiểu Đào hoài nghi hắn còn có những bệnh khác. Cô nhẹ nhàng đi qua kéo chăn lên cho hắn, sau đó lẳng lặng ngồi vào cái giường khác.

Thời điểm Lam Diễm bắt đầu ngáy ngủ, cơ thể cứng ngắc mới lại thả lỏng.

Doãn Tiểu vừa nghe, vừa ngồi suy nghĩ.

Nhiệm vụ lần này của cô được gần một tháng rồi.

Thời điểm ở Thương thành, Lam Diễm gặp phải tập kích khá nhiều lần. Sau khi đến Vượng thành, thì ít hơn rất nhiều. Ngoại trừ cái đêm nửa tháng trước.

Hì vọng hai tháng tiếp theo sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Lam Diễm ngủ thẳng tới nửa đêm, khát nước không thôi, nóng đến toát mồ hôi. Trong cơn mê mông lung, hắn bắt đầu sờ mò bên trên quần.

Không ướt.

May mắn.

Hắn kéo chăn kín quá chừng, không tới ba giây lại xốc lên. Hắn nghi ngờ máy điều hòa có phải không mở hay không.

Không khí trong phòng nóng hầm hập, làm hắn tỉnh giấc.

Hắn lập tức đá tất cả chăn xuống.

Doãn Tiểu Đào thấy có tiếng vang, sớm đã ngồi dậy.

Lam Diễm biết cô luôn ngủ nông. Hắn dựa vào ánh sáng mờ, nhìn về phía cô bên kia, “Đao thị vệ, cô nóng không?” Vừa nói, hắn vừa vặn mở đèn bàn đầu giường.

“Không nóng.” Máy điều hòa vẫn đang hoạt động, nhiệt độ trong phòng duy trì ở hai mươi năm độ. Thực sự không nóng.

Hắn rất dữ, “Tôi con mẹ nói nóng chết, máy điều hòa có phải hỏng rồi không.” Không phải vậy tại sao hắn lại một người mồ hôi.

Doãn Tiểu Đào bình thường trả lời, “Lòng tĩnh tự nhiên lạnh.”

“Phi!” Lam Diễm muốn ném dép về phía cô.

Cô lạnh cái quỷ!

Một khắc trước, hắn dường như mơ cái gì đó, bây giờ cũng không nhớ được nữa. Chỉ biết là rất nóng, rất nóng, nóng đến hoảng rồi.

Hắn âm thầm hít sâu, điều chỉnh hơi thở. Nhắc nhở chính mình, lòng tĩnh tự nhiên lạnh.

Doãn Tiểu Đào nhìn hắn ngồi trên giường không nhúc nhích, hỏi: “Anh không ngủ được à?”

Tầm mắt Lam Diễm vẫn nhìn chằm chằm rèm cửa sổ, “Tôi có muốn ngủ hay không, mắc mớ gì tới cô!”

Cô nghe xong cũng không tức giận. Cho dù hắn tỉnh hay ngủ, đều giống nhau quấy rầy cô.

Hắn nghiêng cứu hoa văn trên rèm cửa một lúc lâu, sau đó đảo mắt nhìn phía vùng đất bằng phẳng trước ngực cô. Gò núi này thấp thoáng xuất hiện trong giấc mơ của hắn. Ưông phí, tương đối có cảm xúc. Hắn bật thốt hỏi: “Đạo thị vệ, mẹ cô cũng không dẫn cô đi mua quần áo sao?”

“Cái này là cha mua.” Doãn Tiểu Đào chỉ vào quần áo thể thao trên người.

Lam Diễm lườm cô một cái. Hắn thực sự thương thay cho chồng tương lai của cô, có ngực tốt như vậy, nhưng lãng phí.

Chỉ tưởng tượng một chút hình dáng ngực của cô, hắn cũng cảm giác trong mũi có cái gì đó muốn trào ra. Hắn ngay lập tức, cấp tốc, quả quyết thay đổi suy nghĩ, bắt đầu đọc thuộc lòng bảng cửu chương.

Một nhân một là một, hai nhân hai là bốn...

Bỗng chốc, hắn ý thức được một vấn đề nghiêm túc.

Sẽ không phải sau này hắn xem phim đều sẽ chảy máu đi...

Nghĩ đến đây, Lam Diễm định tìm bộ phim đã cất kỹ để kiểm tra phản ứng dưới mũi.

Doãn Tiểu Đào kỳ lạ nhìn hắn đột nhiên xuống giường mở máy tính.

Sự thật chứng minh, trong lúc xem phim, Lam Diễm rất bình thường. Cô gái đẹp kia là kiểu hắn thích, ngực căng trắng, hình dáng giống như đào mật.

Hắn lại hơi liếc nhìn ngực Doãn Tiểu Đào, an ủi nói, “Chắc là khí hư nóng mà thôi.”

Nhất định là vậy.

Liên quan tới chuyện hội nghị thường kỳ, sau khi Lý Dũng Hoa nói chuyện điện thoại với tập đoàn, đến nói rõ tình hình với Lam Diễm.

Tập đoàn yêu cầu Lam Diễm phải tham gia.

Sau khi Lam Diễm biết, ha ha cười cợt.

Buổi sáng xuất phát, bầu trời âm u, một ngọn gió cũng không có, trong không khí bao phủ oi nóng.

Lam Diễm đi đến bãi đỗ xe của nhà xưởng, nhìn mây đen phía xa, hắn ngáp một cái, “Ly xưởng trưởng, xe này có thể rỉ nước không?” Tốt nhất là rỉ nước giữa đường, như vậy có thể lấy lý do vắng mặt rồi.

“Không đi chiếc này.” Lý Dũng Hoa cười. “Qua đi xe của tôi.”

Lam Diễm nâng mắt, “Anh có xe riêng à?” Hắn đang là giám đốc nhà xưởng, sống đến mức còn không bằng phó.

“Đúng vậy.” Lý Dũng Hoa lấy chìa khóa xe, “Đi được năm, sáu năm.”

Từ Vượng thành đến Thương thành rất nhanh, con đường thành phố.

Công ty con A Thị hôm nay cũng phải qua tập đoàn Lam thị họp thường kỳ. Lý Dũng Hoa rất quen chủ nhiệm Giáp của công ty con này, hắn thấy xe bảy chỗ này rất rộng rãi, liền mời chủ nhiệm Giáp đi cùng.

Lý Dũng Hoa ở giao lộ cao tốc A Thị đón chủ nhiệm Giáp và hai người khác đi cùng.

Lúc chủ nhiệm Giáp nghe thấy Lam xưởng trưởng, thái độ liền nịnh hót.

Lam Diễm nghe đến muốn ngủ, mí mắt nửa sụp, không hề che giấu con buồn ngủ của chính mình.

Chủ nhiệm Giáp thấy đáng vẻ lạnh lùng của Lam Diễm, sau đó không làm sao bắt chuyện nữa.

Trên xe im lặng một lúc, Lam Diễm bắt đầu ngủ say như chết. Giai điệu tiếng ngáy làm ba người của công ty con thay đổi sắc mặt.

Lý Dũng Hoa thấy thế, cười hòa giải. “Lam xưởng trưởng làm việc khá cực khổ, mệt muốn chết rồi.”

Đầu Lam Diễm vốn tựa trên cửa sổ xe, sau khi xe chuyển hướng, hắn lắc lư thay đổi hướng, đầu hướng về phía Doãn Tiểu Dao. Lúc đụng vào cô, hắn lều bều một tiếng, theo bản năng cọ cọ vào cô, tìm tư thế ngủ thoải mái.

Cuối cùng gối trên vai cô.

Về mặt Doãn Tiểu Dao bình thường, chỉ là nhắc vai lên phía trên, đề đầu hắn không nghiêng quá thấp.

Trên xe nói chuyện, không liên quan đến Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao.

Hai người họ một ngủ, một ngồi thẳng.

Trên đường, Lam Diễm đứng là có tỉnh lại.

Hắn híp nửa mắt, trước mắt xuất hiện một đường cong cổ rất đẹp, trong nháy mắt, hắn tưởng mình trong mơ. Sau đó tầm mắt hắn dời lên trên, nhìn thấy tai Doãn Tiểu Dao, liền tỉnh táo.

Thời gian tĩnh táo rất ngắn.

Trong chốc lát, hắn an tâm ngủ thiếp đi.

Doãn Tiểu Dao ngồi yên lặng, tầm mắt đảo qua Ất (tác giả cũng gọi anh này là Giáp nhưng sợ dễ bị nhầm nên tớ để là Ất ^^) đi cùng ở công ty con. Cô sớm chú ý tới, Ất luôn lén lút quan sát Lam Diễm. Mặt cô không chút biến sắc, tay phải thì lại kéo căng thành trạng thái tấn công. Thân hình của Ất đi cùng rất phù phiếm, cô tính toán chỉ cần một chiêu là có thể bắt lại.

Ất đi cùng không hề động thủ, chỉ mơ hồ lộ ra không thoải mái. Hắn đột nhiên tức giận nói với Chủ nhiệm Giáp về chuyện em gái của một người bạn bị một công tử nhà giàu lừa gạt.

Hắn nói, người công tử kia là người phong lưu, quen biết em gái qua Internet. Sau nửa năm yêu đương qua mạng, chuyển thành đời thực. Hồi trước cậu ấy đó muốn cầu hôn với em gái. Ai ngờ trong chớp mắt không biết đã đi đâu.

Hắn còn nói, cậu ấy kia là con lai mất lam.

Lúc nói đến chỗ này, ánh mắt hắn nhìn Lam Diễm càng thêm xem thường, “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng.”

Doãn Tiểu Dao không nói tiếng nào, duy trì tư thế chuẩn bị.

Chủ nhiệm Giáp nghe xong chuyện này, nói rằng, “Kẻ lừa đảo đâu cũng có. Ngoài đời thực cũng không nhất định tin được, huống chi trên Internet.”

“Con gái không lý trí như vậy.” Ất đi cùng lắc đầu một cái, “Em gái của bạn tôi cũng thật đáng thương. Hiện tại mỗi ngày đều cầm vật đính ước kia, vẫn không chịu tin rằng mình bị đá rồi.”

“Tuổi vẫn còn quá trẻ.” Chủ nhiệm Giáp than thở.

“Đúng vậy.” Giáp đi cùng ôn ào, “Chính là lừa gạt con gái cái gì đó, mấy chục viên từ trực trên Internet.”

Lúc này, ánh mắt Doãn Tiểu Dao dao động.

Người nào đó nhiều năm trước, từng tặng cô một chuỗi hạt từ trúc.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Dù Át đi cùng ám chỉ Lam Diễm là công tử kia chơi đùa tình cảm của em gái thế nào, Doãn Tiểu Đào vẫn thờ ơ không chút động lòng.

Trùng hợp quá nhiều, sẽ không phải trùng hợp nữa.

Cô tò mò quan hệ của Lam Diễm với người nào đó, nhưng sẽ không có ý truy hỏi.

Lúc sắp tới Thương thành, trời bắt đầu mưa to.

Tiếng sấm qua đi, Lam Diễm mơ mơ màng màng tỉnh lại, oán giận nói, “Gối này cứng quá.” Nói xong hắn giờ tay vỗ hai cái lên vai Doãn Tiểu Đào, biểu thị bất mãn.

Doãn Tiểu Đào thả lỏng đáng ngồi.

Lam Diễm ngồi thẳng lên, lười biếng duỗi eo, “Lý xương trưởng, chúng ta đi đến đâu rồi?”

Lý Dũng Hoa nhìn mưa bụi, “Còn hơn nửa canh giờ nữa sẽ đến.”

“Vậy đi đến có thể ăn cơm trưa.” Lam Diễm đã nghĩ đến chuyện mang Doãn Tiểu Đào đến những nơi mình từng đến. Vì thế, tối hôm qua hắn đã lấy thêm ít tiền mặt vào trong ví.

Sau khi tiến vào khu vực nội thành, đèn điện xung quanh bỗng nhiên lộng lẫy hơn. Đường cao tốc thuộc vào đoạn đường ven biển, nội thành đối diện với hai bờ biển, là những tòa nhà cao chọc trời chạm đến mây. Mưa to rào rào liên tục gột rửa bên ngoài cửa sổ xe, khiến cảnh sắc bên ngoài mơ hồ đi nhiều. Tiếng mưa rơi cũng che đi lời oán trách của Át đi cùng bên trong xe ít đi một chút.

Đề tài của Át đi cùng với chủ nhiệm Giáp, đã chuyển từ dẹp loạn đám phụ tình tới công kích mạng lưới buôn bán hàng giả tràn lan.

Lam Diễm thấy thật phiền. Hai người đàn ông, nói chuyện lúi ra lúi rúi, còn đáng ghét hơn đám bác gái.

So sánh với nhau, Đào thị vệ vừa ngoan vừa nghe lời.

Đúng là hơi ngu ngốc.

Sau khi đến tập đoàn, Lam Diễm không muốn tiếp tục nghe giọng nói khàn khàn của người đi cùng Át, hắn sợ lỗ tai mọc kén. Vì vậy khi chủ nhiệm Giáp nhắc tới mời khách, Lam Diễm khéo khéo từ chối.

Lam Diễm thà rằng nhìn ai đó ngu ngốc lại ăn nhiều, cũng không muốn nghe mấy đại lão gia tán gẫu chuyện nhà.

Hắn cùng Doãn Tiểu Đào đi đến nhà hàng buffet.

Đắt giá, cao cấp. Ăn xong một bữa, là tiền lương ba ngày của hắn. Nghĩ tới đây, hắn có hơi phiền muộn, vì sao lúc chính mình còn xa xỉ không mang Doãn Tiểu Đào tới đây mở mang tầm mắt.

Lúc đi vào thang máy, Lam Diễm muốn khoe khoang một chút, cố ý hỏi, “Đào thị vệ, cô biết tiệc đứng là gì không?”

Doãn Tiểu Đào gật đầu, “Biết.”

“Lại biết!” Hắn còn tưởng cô là người nhà quê đấy.

“Thời gian trước đây khi làm nhiệm vụ, cố chủ mời ăn cơm.”

“Có gì đặc biệt.” Không phải mời bữa cơm sao, hắn đã mời cô một tháng rồi. “Hắn có bản lĩnh tự xuống bếp a.”

“Ông ấy không biết.”

“Hừ.” Lam Diễm vênh vang đắc ý hơn, “Tuy rằng đầu bếp ở đây hơi kém hơn tôi, nhưng vẫn là có trình độ. Để bụng ăn thoải mái đi.”

“Được.”

Doãn Tiểu Đào đồng ý trả lời, lúc đến lấy đồ ăn, vẫn tiếp tục theo sau hắn.

Lam Diễm quay đầu lại, “Cô không tự đi ăn được à?”

“Bảo vệ anh là nhiệm vụ của tôi.” Hấn vừa rời khỏi tầm mắt của cô, cô sẽ không yên tâm. Huống hồ nơi này là Thương thành.

“Ăn hết đồ là nhiệm vụ cuối cùng của tôi.” Hấn cười phá lên, nhìn con hầu phía trước: “Có ăn món này không?”

“Có.”

“Có ăn món này không?”

“Có.”

Đi qua mấy vòng, Lam Diễm không hề hỏi ý kiến nữa, trực tiếp lấy hai phần ăn.

Nói từ góc độ người đầu bếp, hấn thích thực khách như Doãn Tiểu Dao vậy. Nhưng là một người trả tiền, hấn rất ghét sức ăn lớn của cô.

Doãn Tiểu Dao chưa bao giờ để ý tới Lam Diễm nghèo hay không, cô chỉ yên lặng ăn.

Lam Diễm nhìn tướng ăn của cô hồi lâu, lúc lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy trước mặt có mấy người.

Có chút quen mặt.

Hiển nhiên, đối phương cũng thấy như vậy. Nam nhân Giáp phía trước đến gần chào hỏi, “Ồ, Lam Nhị thiếu, dạo này anh đi đâu vậy?”

Quả nhiên là biết, chỉ là không nhớ nổi người này là ai. Lam Diễm cười trả lời: “Đi công tác.”

“Tôi còn tưởng anh đi chạy trốn đấy.” Nam nhân Giáp ha ha mấy tiếng. Tin tức Lam Diễm bị đuổi giết không phải bí mật. Lam Diễm ở Lam thị không hề có lực uy hiếp, tất cả mọi người đều tò mò rốt cuộc là ai muốn lạnh lùng hạ sát thủ với hấn, cũng rất chờ mong kết quả cuối cùng.

“Tôi thấy không phải chạy trốn, là nợ đào hoa quá nhiều.” Không biết ai bên cạnh chen vào một câu.

Nam nhân Giáp cười càng lớn tiếng, dẫn tới những ánh mắt xung quanh. Hấn chăm chú nhìn Doãn Tiểu Dao, cười đến áy náy, “Anh có em gái mới à?”

Lam Diễm phủ nhận rất nhanh, “Không phải.” Em gái cũ cũng không có, ở đâu ra em gái mới.

Nam nhân Giáp nhún vai, “Ăn sơn hào hải vị lâu, thay đổi cháo loãng cơm trắng, tôi hiểu.”

Lam Diễm không nói chuyện với hấn về em gái mới em gái cũ, hấn cầm đĩa ra chỗ khác, “Nước miếng của anh phun vào đĩa của tôi.”

Sắc mặt Nam nhân Giáp cứng đờ, lúng túng rời khỏi, “Hôm nay tôi có bữa tiệc, rảnh rồi lại tìm anh.”

“Ừ.” Lam Diễm lười biếng.

Nam nhân Giáp đi mấy bước, nhớ tới chuyện gì, lại quay trở lại, vô cùng thần bí kề gần tai Lam Diễm, “Tôi mới nhập hàng mới rất nguyên chất. Ngày mai đến vui đùa một chút không?”

Trong chớp mắt, cuối cùng Lam Diễm cũng nhớ ra đây là người nào.

Người này tên là Trần Hiếu Quý, dính líu đến hoạt động phi pháp. Hàng Lam Diễm hút, chính là do Trần Hiếu Quý cung cấp cho Lam Úc.

Bên trong có một tin đồn, Lam Úc rất thương em trai, chỉ mua hàng tốt nhất. Vì có thể làm cho em trai thoải mái, bao nhiêu tiền Lam Úc cũng không tiếc. Lời đồn đúng là giả, mỗi người nói một kiểu. Có điều, thực sự đã có người tận mắt nhìn thấy Lam Úc khuyên Lam Diễm cai nghiện, đáng vẻ kia được xưng tặc là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trần Hiếu Quý thông qua hợp tác với Lam Úc, kiếm tiền một túi lại một túi. Thỉnh thoảng còn có thể gọi Lam Diễm qua hút miễn phí mấy lần. Buổi tối hôm Lam Diễm gặp Doãn Tiểu Dao lần đầu, chính là đang cùng mấy người bạn của Trần Hiếu Quý tụ tập ăn chơi.

Lam Diễm ung dung thản nhiên, “Phải xem ý kiến của anh trai tôi.”

“Chờ anh.” Trần Hiếu Quý cười vỗ vai Lam Diễm, quay người đi vào bên trong.

Lam Diễm nhìn Trần Hiếu Quý rời đi, cho đến khi không thấy. Cuối cùng hất xì một cái.

Doãn Tiểu Dao nghe thấy lời nói thì thầm của Trần Hiếu Quý, cô tiếp tục gấp thịt trên đĩa đút vào trong miệng.

Giờ phút này trong lòng cô xẹt qua suy nghĩ là, nếu như hấn có thể không nghiện hút thì tốt.

Hội nghị thường kỳ buổi chiều đều là Lý Dững Hoa báo cáo.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào bên cạnh không nói tiếng nào.

Lam Úc khí định thần nhàn ngồi ở ghế trên, ánh mắt gần như đều đảo quanh trên người Doãn Tiểu Đào.

Hắn nhớ lại hôm cô cùng hắn giao thủ. Ánh nắng tươi sáng, trời cao không mây, ở trước cửa nhà xưởng, điều kiện không tốt lắm. Khi đó gân cốt linh hoạt khoan khoái, làm hắn vẫn thấy hưng phấn đến tận bây giờ.

Hắn mở năm ngón tay.

Nắm vào buông ra.

Buông ra nắm tay.

Truyền tới âm thanh rắc rắc của tiếng xương, dần dần khiến hắn không kiềm chế được.

Quả nhiên, trong chớp lát, Lam Úc ở giữa cuộc họp rời chỗ, đồng thời gọi Lam Diễm đi ra ngoài.

Trước khi đi, Lam Diễm chia tay vào đĩa trái cây trên bàn hội nghị cầm hai cái kẹo, cho vào miệng nhai kỹ. Nhai được một nửa, hắn nhỏ ra ngoài, nói thầm: “Thật khó ăn.”

Mọi người vì hành động này của hắn mà ứa ra mồ hôi lạnh.

Lam Úc quay đầu lại cười cợt, thân thiết hỏi, “Em trai muốn ăn sao?”

“Miệng rảnh rồi không chịu nổi.” Lam Diễm cười theo. “Muốn xem thử mùi vị.”

“Đi thôi, hai anh em chúng ta đi hội tụ thật tốt.” Lúc Lam Úc nói chuyện, tầm mắt lướt qua Doãn Tiểu Đào.

Thấy thế, ánh mắt Lam Diễm trầm xuống, sau đó khôi phục như thường.

Lam Úc đi vào thang máy chuyên dụng, ấn số tầng cao nhất.

Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào đi theo.

Lam Diễm có ý định che khuất ánh mắt quan sát của Lam Úc với Doãn Tiểu Đào, hơn nữa âm thầm đi tới phía góc. Hắn ước chừng được động tác phía sau của Lam Úc.

Ánh mắt Lam Úc sâu như biển, hiểm độc đến đáng sợ. Trong quá trình thang máy đi lên, hắn thờ phào một hơi. Giờ khắc này máu hắn sôi trào, sôi trào đến không kịp đợi ra khỏi thang máy.

Vì vậy hắn ra tay luôn.

Bên trong không gian nhỏ hẹp, sát khí xâm chiếm không khí đá ngang hướng về Lam Diễm.

Doãn Tiểu Đào nhanh chóng bảo vệ Lam Diễm, mạnh mẽ dùng lưng của mình chặn lại sức mạnh của Lam Úc. Lam Úc ra chiêu ác độc, lực mạnh làm cô suýt chút nữa không đứng vững. Cô cắn răng, nuốt tiếng rên xuống.

“A.” Lam Úc liếm môi, nở nụ cười.

Giữa trán Lam Diễm nảy lên, trong lòng thầm mắng Lam Úc này bị bệnh thần kinh. Hắn nhìn đèn tầng trệt của thang máy, lui vào bên trong góc. Hắn chỉ có thể để mình đứng trở thành gánh nặng của Doãn Tiểu Đào. Một đòn vừa rồi, hắn cảm giác được thân thể cô kéo căng trong nháy mắt, đã hiểu Lam Úc là đánh thực sự.

Doãn Tiểu Đào quay người lui về phía Lam Diễm, bảo vệ trước mặt hắn, giải quyết toàn bộ công kích của Lam Úc.

Thân thể cao to của Lam Úc chiếm hai phần ba không gian của thang máy. Đôi mắt hắn rợn rợn, tầm mắt dán chặt vào Doãn Tiểu Đào. Kẻ nhát gan bên trong góc, hắn căn bản xem thường để ý tới.

Lam Úc chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ nào có thể chịu được đòn của hắn.

Cô gái trước mắt này, làm hắn muốn uống máu tươi của cô.

Hắn hận không thể cắn cổ cô một cái. Mùi vị của máu này nhất định rất ngọt ngào.

Lam Diễm nhìn lưng Doãn Tiểu Đào, không biết một đòn nghiêm trọng vừa rồi có làm cô bị thương không. Hắn lại nhìn đèn lên tầng trệt.

Sau khi đèn tầng trệt, hắn nhanh chóng đè nút cửa mở lại.

Cửa từ từ mở ra.

Người đàn ông trung niên đứng ở phía ngoài tay phải nâng một lồng chim, cười đến hiền lành mà khoan thai. Nhìn thấy hai nam một nữ trong thang máy, người đàn ông trung niên không lộ một chút kinh ngạc nào.

Lam Úc không chú ý tình hình bên ngoài thang máy, quả đầu của hắn xẹt qua bên người Doãn Tiểu Dao.

Lam Diễm nhanh chóng thò đầu ra, cung kính gọi: “Chú.”

Tiếng gọi này làm đồn tấn công của Lam Úc dừng lại. Đôi mắt sắc bén nhắm lại, “Chú?”

Hắn cho rằng hôm nay có thể bóp chết Doãn Tiểu Dao, hắn chờ đợi ngày này bao lâu, mãi mới chờ đến lúc.

Lại bị phá rồi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chú Lam đùa chiếc đầu nhỏ của con chim, “Tốc độ của thang máy thật chậm, chú đã chờ một lúc lâu rồi.”

“Chú đến thật đúng lúc.” Bởi vì vừa vận động nên Quần áo Lam Úc có hơi lộn xộn, hắn sửa sang lại, đi ra khỏi thang máy.

Lam Diễm vịn vào Doãn Tiểu Dao đứng lên, bị dọa làm chân run mềm nhũn xuống.

Doãn Tiểu Dao không rõ tình hình, vẫn duy trì trạng thái đề phòng. Trong tiềm thức của cô, chỉ có Lam Diễm là người mình.

Chú Lam hòa nhã nói, “Chú lấy kẹo cho Diễm nhi đến rồi. Không biết ai mua kẹo trong phòng họp, không hợp khẩu vị của Diễm nhi.”

Nghe vậy, Lam Diễm hé ra nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn chú.”

Lam Úc nhếch miệng, “Chú luôn sẵn sóc em trai như vậy.”

“Đều là cháu của chú.” Chú Lam giải thích một đằng nghĩ một nẻo, “Cháu muốn ăn kẹo, chú cũng sẵn sóc giống vậy.”

Lam Úc u ám cười, “Cảm ơn chú.”

Trên căn bản, khi hai chú cháu đối lập ở đây, Lam Diễm không có quyền nói chuyện nhiều. Đương nhiên, hắn cũng không có ý muốn tham dự vào tranh đấu quyền thế. Ở trạng thái trung gian, duy trì biết điều mới là thượng sách. Hơn nữa, có lúc biết được càng nhiều, lại càng gần với cái chết. Vì vậy hắn thà rằng không nghe không nhìn cái gì.

Chú Lam đùa cái đầu nhỏ của con chim, vui vẻ nói, “Tổng giám đốc Lam, theo chú làm ván cờ?”

“Chú có nhã hứng này, cháu đương nhiên phụng bồi.” Thủ đoạn của Lam Úc bị phá hỏng, hắn vận cổ. Ý nghĩ chiến đấu của hắn hiện tại không giảm, chỉ sợ trong quá trình chơi cờ không nhận được, vụn rơi đầu chú Lam.

“Diễm nhi, kẹo ở đây.” Chú Lam chỉ hộp kẹo trên bàn, “Trở về từ từ ăn.”

“Cảm ơn chú.” Về mặt Lam Diễm cung kính, sau khi lấy hộp kẹo, quay trở về thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, đi xuống.

Lam Diễm thoáng thờ phào. Hắn liếc nhìn lưng của Doãn Tiểu Dao, ngữ khí không tự giác hung dữ lên, “Ngủ giấc, đau không?”

“Không đau.” Doãn Tiểu Dao đã từng gặp những vết thương lớn hơn, hơn nữa cô bắt đầu tập từ lúc nhỏ, sẽ không kêu đau.

Lam Diễm lại nhìn sang lưng cô, không nói chuyện. Hắn ra ngoài tòa nhà tập đoàn, gọi xe trở về nhà ở Thương thành.

Trong phòng vẫn giống như một tháng trước, chỉ là rơi xuống không ít tro bụi.

Lam Diễm vừa về đến nhà, liền đi tìm hòm thuốc. Hắn cũng không tin rằng cô ngốc kia một chút đau cũng không có. Hắn cầm hòm thuốc ra ngoài phòng

khách, “Đạo thị vệ, lại đây.”

Doãn Tiểu Đào theo lời đi tới bên cạnh hắn.

Hắn cúi đầu tìm liếm chai chai lọ lọ, rất không bình tĩnh nói: “Vết thương của cô ở chỗ nào?”

Cô chuyển động vai, nhói lên đau nhức sau lưng: “Trên lưng.”

Hắn đưa lọ thuốc tới, “Tự mình làm đi.”

Doãn Tiểu Đào cầm lấy rượu giảm đau, đổ vào lòng bàn tay, sau đó đưa tay từ vạt áo lên tìm vết thương. Rượu giảm đau nhỏ xuống từ cổ tay, làm bắn quần áo của cô.

Lam Diễm nhìn động tác của cô, chậm rãi nói, “Đạo thị vệ, trước đây tôi đã nói với cô như thế nào?”

“Hả?” Cô không hiểu lời nói của hắn.

Lam Diễm thu lại vẻ mặt, “Hắn muốn đánh tôi, đừng chống đỡ. Đã bị đánh mấy lần, không mất mạng được. Cô đâu cần phải đối nghịch với hắn.”

Động tác thoa thuốc của Doãn Tiểu Đào dừng lại, nhắc lại nói: “Bảo vệ anh là nhiệm vụ của tôi.”

“Mẹ kiếp có phải cô muốn chết!” Lam Diễm trở nên nóng nảy, “Tôi với cô nói thẳng đi, cô không bảo vệ được tôi. Hôm nay là may mắn, có chú trong phòng họp, tôi mới có thể cầu cứu.” May mắn lớn nhất không phải điều này, mà là chú Lam lại đồng ý giúp đỡ. Nếu không, cô chết thế nào cũng không biết.

Cô nhàn nhạt trả lời, “Ừ.”

Nếu như chú Lam Không ra mặt, coi như cô bị Lam Úc đánh chết, tôi cũng không có năng lực. “Tuy rằng rất tàn khốc, nhưng đây chính là thực tế. Hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Doãn Tiểu Đào gật đầu. Vẫn là cô bảo vệ hắn, mà không phải hắn bảo vệ cô.

“Biết cái gì!” Hắn gần như gào lên, “Cô về quê cày ruộng sớm một chút đi, kém thông minh như vậy cũng đừng ra ngoài phiêu bạt giang hồ.”

Cô lắc đầu, “Không về.”

“Bộ đáng như này sớm muộn cũng đoán mệnh.”

Cô vẫn kiên trì, “Không quay về.”

“Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa.” Hoàn toàn nói không thông, thực sự là tức chết hắn.

Hắn không nói, cô cũng không nói nữa.

Vết thương sau lưng, Doãn Tiểu Đào tự xoa rất khó, chỉ có thể cố gắng ấn vào vết thương.

Lam Diễm nhìn cô, “Có nghiêm trọng không.” Dáng vẻ không chút do dự bảo vệ hắn trong thang máy của cô, bóng lưng kiên nghị này, hắn sẽ vĩnh viễn không quên.

“Vẫn tốt.” Nói thật, Doãn Tiểu Đào cũng không cho là mình đánh không lại Lam Úc. Cô chỉ không hèn hạ như hắn. Nếu như không phải không gian nhỏ hẹp, cô hoàn toàn có thể đánh với hắn đến trời đất mù mịt.

Nội tâm Lam Diễm đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng vẫn là quan tâm đến vết thương của cô, “Cô tự cho rượu thuốc vào bên trong áo đi, tôi giúp cô xoa bóp.” Ngữ khí của hắn rất tồi tệ, lộ ra một chút không tình nguyện.

Doãn Tiểu Đào gật đầu, tự xoa rượu thuốc, sau đó xoay người lùi về phía hắn.

Lam Diễm cách áo nhẹ nhàng ấn xuống lưng cô, “Là nơi này à?”

Cô bởi vì đau đớn mà cứng lại, “Ừ.”

Hắn thở dài một hơi. May là không phải phạm vi quần ngực. Hiện tại hắn có hơi sợ hãi hậu quả cô coi bỏ quần ngực.

Nắm tay phải của hắn, xoay lăn trên lưng của cô, “Như vậy có đau không?”

“Vẫn tốt.” Khả năng chịu đựng của Doãn Tiểu Đào rất cao, đây chỉ là lời khách sáo.

Lam Diễm hàm hồ.

Da thịt của cô khá rắn chắc, thậm chí có chút cứng chắc. Thử nghĩ, muốn luyện một thân võ công như vậy, khẳng định không phải một sớm một chiều. Cô ngốc này, như vậy trước đây đã ăn qua rất nhiều khổ.

Hắn tự nhận mình không phải người có lòng thông cảm rộng rãi, nhưng khi nhìn cô, hắn có chút cảm xúc kỳ lạ.

Có lẽ bởi vì cô quá đơn thuần, khiến hắn không nhẫn tâm nghĩ làm chuyện xấu. Hắn không muốn thấy cô bị cuốn vào trong ân oán của Lam thị. Cô ngốc này vốn thẳng thắn ngu ngốc, sao đầu thắng được kẻ lang sói một bụng đen tối kia.

Hắn là một con cò.

Hắn hi vọng cô không phải.

Sau khi kết thúc hội nghị, Lý Dũng Hoa trở về nhà xưởng.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào vẫn còn phải ở lại Thương thành. Bởi vì Lý Hiếu Quý mời tụ họp, Lam Úc đã tự chủ trương đáp ứng.

Thực ra Lam Diễm cũng sớm đoán được kết quả này. Lam Úc còn ước gì Lý Hiếu Quý sẽ tụ tập mỗi ngày đấy.

Lam Úc vẫn chưa hề quên tình trạng Lam Diễm bị đóng băng tài khoản, hắn quan tâm gọi điện báo: “Em trai, anh biết gần đây tình hình kinh tế của em eo hẹp. Hàng tối nay của Lý Hiếu Quý, em còn thiếu bao nhiêu tiền, anh có thể giúp em phía tiền.

“Cảm ơn anh.” Trưa nay Lam Diễm đã kiểm tra hàng có sẵn, vẫn còn lại không ít. Về chuyện cung cấp ma túy, hắn không có gì phải lo lắng. Lam Úc tự nhiên sẽ đưa tới.

Cuộc tụ họp này, Lý Hiếu Quý đúng là làm lớn, còn phái xe riêng đến đón.

Lam Diễm nghe được sắp xếp của Lý Hiếu Quý, hơi cười gằn, sau đó thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Thời điểm hắn ở Vương thành, ăn mặc đều khá tùy tiện. Một nhà xưởng nhỏ, nếu như hắn mặc tây trang, ngược lại càng kỳ quái. Hơn nữa, bày ra khuôn mặt đáng người này, hắn chính là hiện lên một thân đất giá, cũng không kém chỗ nào đi.

Thế nhưng, đến địa bàn của Lý Hiếu Quý, Lam Diễm phải chuẩn bị một lúc.

Từ đầu đến chân, đều là đồ thủ công làm theo yêu cầu.

Trong nháy mắt như vậy, Lam Diễm xuất hiện ý nghĩ. Nếu như còn tiếp tục nghèo thế này, hắn sẽ bán toàn bộ quần áo trong tủ đi. Dù sao, dưới tình huống đang sinh sống túng quẫn, quần áo quý giá không bằng tiền mặt thực tế.

Lam Diễm nhân lúc chờ thang máy đến, nhắc nhở: “Đao thị vệ, nơi đó buổi tối rất loạn, cô phải theo sát tôi.” Kỳ thực hắn không muốn cô đi cùng. Cái gì cô cũng không hiểu, không chú ý đến cô sẽ làm chuyện ngu ngốc.

Doãn Tiểu Đào gật đầu, “Tôi biết.”

Nơi Lý Hiếu Quý tụ tập, là một khu giải trí.

Cũng chính là nơi Lam Diễm gặp Doãn Tiểu Đào lần đầu tiên. Thậm chí, ngay cả căn phòng này, cũng giống nhau.

Lý Hiếu Quý đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ. Rượu, thuốc, người đẹp, chỉ đợi Lam Diễm tự mình chọn.

Lam Diễm vừa mới đi vào phòng, một thanh niên bên cạnh đưa tới một điếu thuốc.

Lam Diễm nhận lấy, ngậm trong miệng.

Người thanh niên kia mở bật lửa, giúp châm thuốc.

Lam Diễm hít một hơi, sau đó đi tới ghế sa lông ngồi.

Khuôn mặt Doãn Tiểu Đào không có biểu tình, đi theo ngồi xuống bên cạnh hắn. Cô phát hiện, hắn vừa hút điếu thuốc này xong, vẻ mặt khác với trước kia, nhất thời trở nên không tinh táo, còn mang theo mơ màng.

Những người khác trong phòng, trên mặt cũng lộ ra hư ảo như vậy.

Đây là nơi làm việc xấu.

Lần đầu tiên Doãn Tiểu Đào đến đây, nhìn thấy những kẻ bại hoại này, trong lòng từng nảy sinh sát khí.

Hiện tại vẫn có ý nghĩ này.

Nhưng trở thành bên cạnh Lam Diễm, cô cũng không căm ghét hắn như lúc đầu. Cô thà rằng nghe hắn mắng cô ngu ngốc, cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng chán chường của hắn như vậy.

Lý Hiểu Quý vỗ tay, đẩy cô gái bên cạnh, “Lam Nhị thiếu, mấy người đẹp này, đều đưa cho anh.”

Lam Diễm nửa mở đôi mắt mơ màng, cười lên bất cần đời: “Cám ơn Quý tổng.”

Ba cô gái trang điểm xinh đẹp yêu kiều thướt tha đi tới trước mặt Lam Diễm.

Người đẹp Giáp trong số đó ngồi xuống chỗ trống bên cạnh hắn.

Bên trái Lam Diễm là Doãn Tiểu Đào, bên phải là người đẹp Giáp.

Hắn ôm chầm người bên phải, cúi đầu hôn mặt cô ta, sau đó cười haha không ngừng.

Hai cô gái khác hai mặt nhìn nhau, không biết ngồi cạnh người đẹp Giáp, hay ngồi bên cạnh Doãn Tiểu Đào.

Cuối cùng, mỗi người một bên.

Thế là, Lam Diễm kẹp ở giữa, mỗi bên trái phải hai người phụ nữ.

Nhưng mà người hắn động vào, chỉ có người ngồi bên phải.

Người đẹp Giáp mặc váy thắt lưng.

Lam Diễm cúi đầu nhìn, có thể nhìn thấy hơn một nửa ngực của cô ta. Hình dáng nhìn thích hợp. Một tay hắn thăm dò vào xoa nắn, đồng thời hít sâu điều thuốc trên miệng mấy cái.

Một trận vui sướng điên cuồng phát ra từ trong xương, cảm giác kia giống như khơi thông kinh mạch của hắn, toàn thân đều lâng lâng.

Lam Diễm nắm chặt ngực của người đẹp Giáp, cảm xúc nhu mềm làm nụ cười hắn lớn dần.

Loại cảm giác sống mơ màng này, ăn mòn nhân tính nhanh nhất.

Chính hắn cũng không hiểu từ được lúc nào đã tan vỡ hoàn toàn, bị trở thành nô lệ của ma túy.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Doãn Tiểu Đào nhìn Lam Diễm, lại nhìn người đẹp Giáp. Sau đó nhìn đĩa trái cây trên bàn trà.

Lam Diễm nhắm mắt, giống như người đẹp Giáp đoan trang.

Thực ra hắn không nhìn rõ khuôn mặt của cô ta. Mí mắt hắn rất nặng, khuôn mặt của cô ta dưới cái nhìn của hắn là mấy cái bóng chồng lên nhau. Những cái bóng chồng lên nhau này đủ mọi màu sắc, giống như một bông hoa.

Mĩ lệ nhưng không chân thực.

Không biết Lam Diễm nghĩ đến điều gì từ bông hoa kia, hắn hé môi cười, bóp lấy cằm của người đẹp, càng kề càng gần, ý đồ muốn hái hoa. Lúc hắn muốn cắn môi cô ta, trên vai bị vỗ.

Hắn vùng nhẹ một cái, tiếp tục nghiêng người muốn hôn người đẹp Giáp.

Sức mạnh phía sau bỗng nhiên thay đổi, ngăn cản hắn.

Lam Diễm không thể không dừng lại.

Bông hoa chỉ cách mặt hắn một chút, nhưng lại miễn cưỡng bị ngăn cản. Hắn rất ám ức quay đầu lại.

Một miếng dưa hấu suýt chút nữa va vào mặt hắn.

“Dưa hấu.” Doãn Tiểu Đào cầm miếng dưa hấu đưa đến bên miệng hắn.

Lam Diễm chớp mắt, trước mắt vẫn có ảo ảnh.

Hắn vừa hút mấy lần. Nếu như là điều thuốc hẩn pha, thì chỉ có rất ít bột phấn. Nhưng điều thuốc Trần Hiếu Quý đưa, không nghi ngờ gì có lượng ma túy không nhỏ.

Cơ thể Lam Diễm dần dần mất đi kiểm soát. Hắn mạnh mẽ gờ tay, gạt miếng dưa hấu ra.

Doãn Tiểu Đào cũng không buông tha, giữ chặt hắn.

Lam Diễm cố gắng mở to mắt, nhưng vẫn không nhìn rõ người trước mắt, hắn phun ra một chữ, “Cút.”

Cô đề vai hắn lại, “Dưa hấu.” Giọng nói của cô rất vững vàng, không nghe ra bất kỳ dao động nào.

Lông mày của hắn đã nhíu lại một chỗ, thấp giọng nói, “Cút cho tôi.”

Khuôn mặt Doãn Tiểu Đào bình tĩnh, sau khi buông vai hắn ra, đưa tay nắm được cánh tay hắn, bóp chặt.

Cảm giác đau đớn làm Lam Diễm hơi tê liệt, trong đầu hắn rất choáng váng, nặng nề, lóe lên rất nhiều hình ảnh. Mọi thứ xung quanh đều dao động, hắn không biết đây là hiện thực hay ảo tưởng. Trong người tràn ra một trận vui sướng lướt nhẹ.

Bên trong mê ảo, hình ảnh dưa hấu đỏ hiện lên dày đặc.

Hắn dường như được đặt trên đám mây bảy màu, chỉ cách một chút tới bầu trời.

Tâm tình Lam Diễm đột nhiên tốt hơn. Hắn nhìn cô cười, cũng không giãy giụa, tùy cô giữ chặt như vậy.

Ánh mắt Doãn Tiểu Đào lạnh lẽo. Cô không thích bộ dáng này của hắn, hắn tức giận rộng to đẹp hơn gấp trăm lần so với bây giờ. “Dưa hấu.” Cô cố chấp đưa miếng dưa đến bên miệng hắn, giống như sau khi hắn ăn xong sẽ khôi phục thành người con trai cô độc buồn phiền một mình kia.

Ánh mắt Lam Diễm mông lung, nhìn đồng màu đỏ này, bỗng nhiên hắn đưa tay gãi.

Về mặt Doãn Tiểu Đào không đổi, nhìn hắn cầm miếng dưa hấu trong tay chơi đùa.

Lam Diễm đùa nắn, khẽ cười thành tiếng. Sau đó lau tay đầy nước dưa hấu lên váy của người đẹp Giáp.

Khuôn mặt của người đẹp Giáp căng lên như gan heo.

Lau tay xong, Lam Diễm mệt mỏi dựa vào ghế sofa, cảm thụ cực hạn vui sướng. Hắn vừa hưởng thụ, vừa đưa tay đảo qua eo nhỏ của người đẹp Giáp, sờ nắn qua lại.

Doãn Tiểu Đào vứt vỏ dưa hấu đi. Thấy hắn lại mơ màng như muốn ngủ thiếp đi như vậy, không cho hắn ăn dưa hấu nữa.

Qua một lúc lâu, khi cô cho rằng hắn đã ngủ thiếp đi, đột nhiên hắn gọi, “Chủ nhiệm Đào.”

Doãn Tiểu Đào nhìn về phía hắn.

Lam Diễm hé nửa mắt, mở miệng nói gì đó. Nhưng âm lượng quá nhỏ, cô không nghe thấy.

Cô lại gần hắn.

Hắn hơi ngòai thẳng người, đến gần bên tai cô, giọng nói rất nhẹ, “Đừng ăn cái gì.”

Doãn Tiểu Đào lập tức hiểu được. Miếng dưa hấu này có vấn đề.

Lam Diễm nói xong lại dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Người đẹp Giáp, Át, Bính ngồi bên cạnh không hề lên tiếng.

Trái ngược với yên tĩnh nơi Lam Diễm ngồi, những trai gái ngoài hắn ra đều rất ồn ào. Tiếng hét to, tiếng kêu chói tai, âm thanh ồn ào vẫn chưa từng dừng lại.

Trần Hiếu Quý phóng túng buông thả, nhìn về phía Lam Diễm.

Lam Diễm ham ngủ, chuyện này rất nhiều người biết. Cơ thể hút thuốc trong thời gian dài, một môi không có sức là rất bình thường. Trước đây, Lam Diễm phải hút một lượng nhất định mới có thể duy trì trạng thái hưng phấn. Nếu như không đủ liều, hần sẽ ngáp cả ngày.

Trần Hiếu Quý cảm thấy kỳ lạ là, rõ ràng thời gian Lam Diễm nghiện không ngắn, sao vẫn duy trì trạng thái hút thuốc, cũng không thấy hần tiêm. Tuy rằng Lam Diễm từng nói hần ghét tiêm. Nhưng tiêm ma túy khác với tiêm bệnh bình thường, đó là cách thức một luồng dễ chịu trực tiếp chạy tới nơi sâu nhất xương tủy. Cái cơ sở nghiện này thật không còn gì để nói.

Có điều dù cách nghĩ của Lam Diễm như thế nào, Trần Hiếu Quý cũng không quan tâm.

Trần Hiếu Quý chỉ quan tâm giao dịch buôn bán. Lam Nhị thiếu gia nghiện ma túy quần thần, Trần Hiếu Quý sẽ không cần lo nghĩ chuyện làm ăn. Hơn nữa nhìn từ thái độ của Lam Úc, khả năng Lam Diễm cai nghiện là rất thấp.

Trần Hiếu Quý gọi nhân viên phục vụ tới, lấy một chai rượu. Sau đó hần mang theo chai rượu và hai cái chén đi về phía Lam Diễm.

Đi tới trước mặt Lam Diễm, Trần Hiếu Quý đặt chai rượu và hai chén rượu xuống trên bàn, “Lam Nhị thiếu, hôm nay đặc biệt khách khí, rượu thuốc đều tính cho tôi.”

Nghe vậy, Lam Diễm thu tay từ cái eo nhỏ của người đẹp Giáp, mở mắt ra. Lúc này ma túy mạnh đã giảm bớt một chút, thần trí rõ ràng không ít. Hần phá lên cười, “Quý tổng khách khí.”

Trần Hiếu Quý ngồi xuống đối diện, lướt nhanh một vòng bốn người phụ nữ ngồi hai bên trái phải Lam Diễm, “Sao vậy, không vừa ý ba người đẹp này sao?” Nói xong, tầm mắt của hần dừng trên người Doãn Tiểu Đào hai giây.

“Vừa ý, sao lại không vừa ý.” Lam Diễm ôm người đẹp Giáp vào ngực, càn rỡ nói, “Tôi thích những đại mỹ nhân vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời như vậy.”

Trần Hiếu Quý ha ha hai tiếng, “Tôi nói anh biết những em gái mới này, đều được dạy bảo rất tốt, tận mắt thấy anh tìm vui cũng không phản ứng.

Lam Diễm không để ý cười. Hần không muốn vòng đề tài đến trên người Doãn Tiểu Đào, liền xoa đôi môi đỏ của người đẹp Giáp, nhẹ giọng nói bên tai, “Đại mỹ nhân, uống cùng tôi mấy chén.”

Người đẹp Giáp yếu điệu cười trả lời được, vô tình hay cố ý cọ sát bộ ngực hần.

Trần Hiếu Quý trực tiếp rót đầy hai chén rượu. Hần đưa một chén cho người đẹp Giáp. Một chén khác là hướng về Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm cười với người đẹp Giáp, dư quang khỏe mắt lại quét về phía chén rượu kia.

Trần Hiếu Quý nhìn về phía Lam Diễm, thăm dò nói, “Cô ấy chỉ ngồi xem, cũng không hưởng thụ việc gì vui, không phải là uống công đến một chuyển sao. Nếu truyền ra ngoài, mọi người còn tưởng Trần Hiếu Quý tôi keo kiệt không mời nổi.”

Lam Diễm thay đổi bộ dáng lười biếng. Đôi mắt hần sáng ngời, dường như rất có hứng thú. Sau khi thả người đẹp Giáp ra, hần đưa tay cầm chén rượu lên, suy nghĩ rồi cười hỏi, “Đây là thú vui gì?”

“Bằng, không thích hợp với Nhị thiếu.” Về chuyện hàng tốt hay xấu, trước giờ Trần Hiếu Quý đều thẳng thắn. Hơn nữa, không cần thiết phải giấu diếm. Dù sao người nghiện đều biết đó là ma túy, chỉ là không cai được thôi.

Lam Diễm cầm chén lên, nhìn xuyên qua rượu bên trong chén thủy tinh.

So với giả tiền bốn số, băng đã rất tiện nghi rồi. Tất nhiên không phải là vật phẩm nguyên chất mà Lam Úc nói tới.

Món đồ băng này, thấy tương đối nhiều ở những nơi giải trí. Bởi thành phần nguyên chất, sau khi hút băng cơ bản đều trở nên kích động. Hộp đêm khá hơn một chút đều sẽ sắp xếp băng muối, nhằm làm cho khách hàng kích thích. E rằng ba người đẹp bên cạnh chính là làm cái này.

Trần Hiếu Quý muốn rót cho Doãn Tiểu Đào uống cái này, ý đồ rất rõ ràng.

Lam Diễm nở nụ cười, “Cô ấy là do chú Lam phái tới, tôi không dám động. Anh sẵn lòng làm chim đầu đàn, tôi có thể coi như không nhìn thấy.”

Sắc mặt Trần Hiếu Quý cứng đờ. Hần không ngờ cô gái này là chú Lam sắp xếp. Trần Hiếu Quý chỉ làm ăn, ai trả tiền thì cười với họ, ai cũng không muốn đắc tội.

Lam Diễm để chén rượu xuống, một lần nữa ôm người đẹp Giáp. Giống như Doãn Tiểu Đào có bị rót rượu không, hần cũng không để ý chút nào.

Hần nói bên tai người đẹp Giáp mấy câu.

Người đẹp Giáp cười đến thiên kiều bá mị.

Doãn Tiểu Đào thấy vậy lại muốn vỗ vai Lam Diễm.

Trần Hiếu Quý cân nhắc một chút, gọi nhân viên phục lại đổi chén rượu.

Chờ sau khi Trần Hiếu Quý rời đi bắt chuyện với người bạn mới tới, Lam Diễm nhin không được hắt hơi một cái, hần vất mũi nói, “Điều hòa mở lớn vậy...”

Người đẹp Giáp ôm chặt hần, đôi môi đỏ tươi in trên cổ hần, “Nhị thiếu, em sưởi ấm cho anh.”

Lam Diễm cười nắm khuôn mặt cô ta, “Đúng là áo bông nhỏ tri kỷ.” Hần đang muốn cúi đầu chôn sâu vào trong rãnh sâu của cô ta, đột nhiên nhớ tới bên cạnh còn có người đi cùng ngu ngốc, liền quay đầu lại.

Hần đối mặt với tầm mắt của Doãn Tiểu Đào.

Doãn Tiểu Đào trừng mắt nhìn, theo dõi động tác của hần.

“...” Hoi thông minh một chút đều biết phi lễ chó nhìn chứ. Hần ho, suýt chút nữa thì tự mình sặc chết. Sau đó hần hỏi một câu, “Cô có lạnh không?”

“Không lạnh.” Doãn Tiểu Đào là thuộc vào loại không biết điều.

“Vậy thì tốt. “ Lam Diễm muốn tiếp tục với người đẹp Giáp, nhưng đằng sau lại có một ánh mắt làm hần đứng ngồi không yên.

Cuối cùng hần buông tha hành động sưởi ấm của đại mỹ nhân, dựa vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay ảnh hưởng của điều thuốc kia tan khá nhanh.

Đây không phải điều tốt.

Vì vậy hần không hề hút nữa.

Những nam nữ khác trong phòng, sau khi hút băng càng thêm hưng phấn, giữ người bên cạnh giờ trò, không khí trong phòng liền trở nên dâm mị.

Tuy rằng bình thường Lam Diễm hay xem phim làm tình, nhưng cũng không thể hiện hần sẽ thưởng thức những cảnh xuân xấu xí này.

Hần mượn cơ đi rửa tay.

Hơn nữa, còn vịn Doãn Tiểu Đào đưa đi.

Trần Hiếu Quý nhìn bộ dáng mặt mũi không có sức của Lam Diễm, bật cười nói, “Lam Nhị thiếu cần phải bảo trọng thân thể.”

Lam Diễm xua tay, cũng không có hơi sức để nói.

Đi tới ghế lô ngoài cửa phòng vệ sinh, đã nghe thấy bên trong có tiếng gào thét của hai nam một nữ.

Lam Diễm mừng vì người bên trong còn biết đóng cửa, nếu không hần có thể bị đau mắt hột rồi.

Hần cùng Doãn Tiểu Đào đi tới hành lang bên ngoài phòng vệ sinh.

Lúc đến cửa, Lam Diễm nhẹ giọng nói, “Cô chờ ở đây.”

Doãn Tiểu Đào cũng không buông tay, “Cô đừng cử động.” Hần đề toàn bộ trọng lượng lên vai cô, cô chỉ lo vừa buông ra, hần sẽ ngã xuống mất.

Dư quang khóe mắt Lam Diễm liếc về máy theo dõi bên trong góc, thay đổi ý định.

Hần để Doãn Tiểu Đào đỡ vào.

Bên trong một người con trai vừa giải quyết xong đi ra, nhìn thấy có phụ nữ đi vào, giật mình.

Lam Diễm coi như không thấy, đi vào phòng riêng.

Về mặt Doãn Tiểu Đào vẫn như thường, chờ ngoài cửa phòng của hần.

Người con trai trốn mất há mồm, sau khi lấy lại tinh thần mắng một câu “Bệnh thần kinh”, rồi vội vã đi ra ngoài.

Trong phòng Lam Diễm dựa vào vách ngăn, động tác có hơi chậm chạp.

Hần dò ra nhìn thẳng vào cánh cửa phía trước.

Hần nhìn thấy cánh cửa, nhưng trong đầu lại thoáng qua hình ảnh phía sau cánh cửa là dáng người rất thẳng của Doãn Tiểu Đào.

Trước đây Lam Diễm đều giữ suy nghĩ được ngày nào hay ngày ấy với những người ám sát kia, nhưng giờ phút này, hấn lại muốn quý trọng mạng sống của mình.

Bởi vì, có một kẻ ngốc cố chấp đến mức đuổi đi không đi.

Mà có cô giúp đỡ mấy ngày nay, nếu không lại tòi tệ.

Lam Diễm đợi một lúc lâu, chờ suy nghĩ không còn chậm chạp, hấn mới chuẩn bị đi ra.

Hai người ra khỏi nhà vệ sinh không được mấy bước, còi báo cháy đột nhiên vang lớn.

Doãn Tiểu Đào lập tức cúi người xuống, “Tôi công anh.”

“...” Vì câu nói này mà suýt chút nữa Lam Diễm ngã xuống, hấn tức giận, “Cô ngốc à?”

“Có cháy.” Cô sợ hấn chạy không nhanh.

“Không cháy.”

Tiếng còi báo động tại khách sạn này, ngoại trừ bên ngoài có hỏa hoạn, nhưng còn có tiếng mật hiệu, chính là có cảnh sát xông vào kiểm tra.

Các cửa phòng trên hành lang lần lượt mở ra, những vị khách không biết chuyện dồn dập hỏi nhân viên phục vụ đã xảy ra chuyện gì.

Lúc trước Lam Diễm đã hút thuốc, nếu bị tra ra được, hấn sẽ trốn không thoát. Liền nhanh chóng mang theo Doãn Tiểu Đào xuống lầu.

Hai người họ vừa mới ấn tầng thang máy cao nhất, liền gặp một đám cảnh sát.

Lam Diễm không thay đổi sắc mặt, quay người đi về phía cửa thoát hiểm.

Doãn Tiểu Đào vốn cũng không có vẻ mặt gì, cho nên cô cũng không có sợ hãi nào.

Đi được mấy bước, cô cảm thấy điều gì đó. Lúc sắp rẽ vào hành lang trốn đi, cô nhìn về phía sau.

Một người cảnh sát đang nhìn chằm chằm về phía này.

Cô thu lại ánh mắt, theo Lam Diễm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Phía ngoài sắp xếp mấy chiếc xe quân cảnh.

Trước đó Trần Hiếu Quý phái xe đến đón, sau khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát, liền để tài xế lái đi. Xe đi vòng quanh vùng phụ cận để chờ tin tức.

Sau khi Trần Hiếu Quý nói chuyện với tài xế, liền gọi cho Lam Diễm báo vị trí của xe.

Lam Diễm cười cợt, “Xem ra Quý tổng rất an toàn.”

“Một việc rất nhỏ.” Bên này Trần Hiếu Quý rất ôn ào, hấn nói còn bận chuyện khác, cúp điện thoại.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào đứng chờ xe ở giao lộ.

Doãn Tiểu Đào đang suy nghĩ điều gì, quay đầu nhìn bảng hiệu của thành giải trí kia. Cô có hơi chú ý đến người cảnh sát kia.

Lam Diễm thấy mệt, liền tựa vào cửa kính của cửa hàng bên cạnh. Hấn nhìn pizza bày trong cửa hàng, hỏi: “Đao thị vệ, đói bụng không?”

Cô lấy lại tinh thần, “Đói bụng.”

“Tôi cũng đói.” Nhưng hấn không mang ví. “Về nhà nấu trứng chân giò hun khói đi.”

So với cửa hàng pizza, cô càng chờ mong ăn món hắc nấu, “Được.”

Lam Diễm nhìn ánh đèn nê ông đỏ trên đường, đột nhiên có hơi nhớ Vượng thành. Nơi đó cách xa Lam thị, không có nhiều chuyện xấu như thế này.

Cũng không biết được thân thể có thể càng gần thêm một bước đến bị hủy hoại, đêm nay sau khi hút xong, vô cùng mệt mỏi. Hơn nữa, liều lượng kia cũng chỉ duy trì không tới mười phút vui sướng cho hắc.

Hắc nghĩ có phải là sau này cần tăng thêm liều lượng.

Tác dụng phụ của ma túy đã lớn hơn. Trí nhớ của hắc ngày càng kém, ngủ càng ngày càng nhiều. Đi tới Vượng thành một tháng, hắc thậm chí đã quên cả hình khuôn mặt của Trần Hiểu Quý.

Lam Diễm đã sớm đoán trước tương lai của chính mình. Nếu không phải chơi ma túy quá liều rồi đi đòi nhà ma, chính là chết trong tay Lam thị.

Dù sao nhất định cũng không có kết quả tốt.

Hôm qua sau khi tạnh mưa không khí hơi chuyển lạnh, có gió lạnh nhẹ thổi qua. Biển quảng cáo cách đó không xa đột nhiên sáng lên, màu hồng nhạt sáng lấp lánh bầu trời.

Đó là quảng cáo thương mại giới thiệu thất tịch sớm.

Đột nhiên Lam Diễm kêu lên một tiếng: “Đạo thị vệ.”

“Ồi.” Doãn Tiểu Đạo bày trận sẵn sàng đón địch.

Hắc cười lên: “Tôi có một kế hoạch.”

“Hả?”

“Nếu độc thân khổ não, vậy thì yêu đương là được rồi.” Có ý kiến nói rằng tình yêu là phép thuật. Chỉ cần hắc vừa nghĩ đến mình còn không có trải qua phép thuật liền lo nghĩ, quá là thiệt thòi.

Doãn Tiểu Đạo nhìn hắc khó hiểu, cô vẫn không hiểu rốt cuộc là hắc khổ não cái gì.

Có điều, lúc về Lam Diễm thao thao bất tuyệt chuyện này. Hắc không còn bộ dạng chìm trong thế giới mê ảo, đôi mắt lam được ánh sáng hồng nhạt chiếu đến.

“Được.” Tùy hắc có kế hoạch gì, dù sao hắc vẫn là Lam Diễm độc mồm là được.

Lam Diễm thuộc phái hành động.

Đêm đó trở về hắc liền bắt đầu tự mình lật tìm danh bạ.

Bác gái Triệu, bác gái Lý, bác gái Lưu, bác gái Trương...vân vân, cùng rất nhiều bác gái họ Thị.

Hắc nhìn danh bạ tròn vẹn hai lần.

Đối với những người bác gái này, vậy mà hắc lại không nhớ ra được một chút nào.

Hoàn toàn không ấn tượng.

Trước đây sao hắc lại lười như vậy, ít nhất ở mặt sau những bác gái này ghi chú một chút có phải tốt hay không.

Lam Diễm nhớ tới bác gái Hồ người hại hắc bị giáng chức đến Vượng thành. Tập trung suy nghĩ một lúc lâu, nhưng cũng không nhớ ra bộ dáng của cô ta ra sao.

Hắc nhìn ngắm Doãn Tiểu Đạo bên cạnh, thuận miệng hỏi: “Đạo thị vệ, cô còn nhớ bác gái Hồ không?”

“Không biết.” Từ lúc làm nhiệm vụ tới giờ, cô chỉ có ấn tượng sâu với hắc và Lý xưởng trưởng. Không quen những người khác.

Lam Diễm nhớ lại hôm bác gái Hồ xuất hiện ấy, nhắc cô, “Chính là người một tháng trước xông vào phòng tôi, lúu ra lúu rúu làm phiền tôi ngủ.” Hắc chỉ nhớ rõ có bóng người như vậy, nhưng đã quên hình dáng khuôn mặt của bác gái Hồ.

Doãn Tiểu Đạo suy nghĩ một chút, có vẻ như là có chuyện như vậy. Chính mình còn ngăn cản bác gái Hồ kia kích động đánh Lam Diễm. “Nhớ rồi.”

Hắc nghiêng đầu mắt, “Cô ta trông ra sao nhỉ?”

“Hai con mắt, một cái mũi, một cái tát.” Doãn Tiểu Đào trả lời đến đàng hoàng trình trọng.

“....” Lam Diễm vừa nhếch khóe miệng, cười gượng hai tiếng, “Hóa ra cô cũng sẽ nói đùa, thực sự là đánh giá thấp cô. Thế nhưng, cũng không buồn cười chút nào!”

“Không phải chuyện cười.” Mà cô chỉ biết miêu tả như vậy.

“Tôi hỏi cô, khuôn mặt của cô ta có xinh đẹp hay không!” Cái cô đầu gỗ này, làm hấn tức giận đến mạch máu cũng muốn vỡ tung.

“Đẹp.” Khuôn mặt xinh, quần áo đẹp. Hơn nữa còn có mùi rất thơm.

Lam Diễm nổi lên hứng thú, “Đẹp tới trình độ nào? So với tôi thế nào?”

“Không sánh bằng anh.”

Đáp án này làm mặt mày hấn dẫn ra, “Anh chàng đẹp trai đều rất cô đơn, muốn một khuôn mặt đẹp xứng với tôi, vô cùng khó khăn.”

Doãn Tiểu Đào làm như không nghe thấy câu này.

Lam Diễm nhìn thông tin ghi chép bên trên của họ, “Phòng chừng những bác gái này đều là người có nhan sắc bình thường, không phải vậy thì sao tôi không nhớ nổi được một người.”

Hấn sống hơn hai mươi ba năm, còn không có lĩnh hội mùi vị của tình yêu. Hấn đã từng thích mấy bác gái có khuôn mặt, nhưng hấn cũng chẳng muốn đi ứng phó.

Cuối cùng, Lam Diễm ném điện thoại đi động.

Hấn bỏ qua những bác gái lưu trong danh bạ.

Có điều, hiện tại hấn ở nhà xưởng tại Vương thành, làm gì có cơ hội kết bạn với bác gái mới chứ.

Không biết có thể ở lại Thương thành thêm mấy ngày được không, tìm một mối nhân duyên tốt.

Đêm nay Lam Diễm bị quảng cáo thất tịch kia kích thích tới, tưởng tượng một lúc lâu.

Nấu xong đồ ăn khuya, hấn về với hiện thực.

Hấn là một kẻ nghiện. Con gái bị đầu kẹp cửa mới có thể yêu đương với hấn.

Vậy hấn sẽ tính toán đường tắt khác.

Hiện tại trên mạng thịnh hành người yêu giả. Giá cả rất phù hợp, còn có đáng yêu, thông minh, dịu dàng vãn..vãn các kiểu tùy ý cho anh lựa chọn.

Sau khi Lam Diễm ăn uống no đủ, liền lên mạng chọn hình một bạn gái dịu dàng.

Thực sự rất dịu dàng, mỗi câu trả lời đều mang theo khuôn mặt tươi cười, còn hỏi hấn có yêu cầu gì.

Lam Diễm trả lời: “Gọi tôi một tiếng Tứ lang là tốt rồi.”

Bạn gái dịu dàng gửi tới một giọng nói: “Tứ lang “ Âm thanh nhẹ nhàng, mềm mại không yếu.

Lam Diễm nghe lại ba lần, sao đó ném điện thoại sang bên cạnh.

Điện thoại di động vang lên “ting ting ting.”

Sau đó hấn điều chỉnh thành cấu hình im lặng.

Một lúc sau, Doãn Tiểu Đào rửa bát xong đi vào phòng, thấy hấn nằm ngửa trên giường nhưng không ngủ, không khỏi buồn bực hỏi: “Ngài không ngủ à?”

“Ngài cả nhà cô!” Lam Diễm nhảy dựng lên, “Này, hai ta ở chung một tháng, còn không thấy cô dùng hình thức bình thường gọi tên tôi.”

“Cái gì là bình thường?” Cô cảm thấy câu kia của hấn “Đao thị vệ” mới không bình thường.

Hấn cầm điện thoại di động lên, mở ra giọng nói của bạn gái dịu dàng kia, “Cô thấy tên gọi Tứ lang này thế nào?”

Doãn Tiểu Đào nghiêm nghị, “Đương gia tướng trung can nghĩa đảm.” Trong giọng nói mang theo kính phục.

“...” Hấn thấy trước khi ngủ vẫn là đừng tìm cô nói chuyện thì tốt hơn, có thể sẽ bị tức đến mất ngủ.

Lam Diễm nhìn những câu nói sẵn sóc mà bạn gái dịu dàng gửi tới, không nổi lên được tinh thần tiếp tục tán gẫu, hấn tắt máy.

Cẩn thận nghĩ lại, hiện tại hấn có một người có thể tiếp hấn nói chuyện bất cứ lúc nào, còn tìm cái gì giả vờ cùng tán gẫu.

Lãng phí ba đồng của hấn.

Thành giải trí kia xảy ra chuyện.

Bắt được một nhóm chơi ma túy.

Lam Diễm không rõ bên trong có hay không người bạn cùng phòng với hấn.

Dù sao, Trần Hiếu Quý đã sớm chuẩn.

Thời sự thành phố phát tin tức này. Phóng viên còn phỏng vấn một sinh viên năm hai đến hút. Mặt sinh viên bị làm mờ, giọng nói cũng được xử lý. Hấn thẳng thắn kể về chuyện mình chơi ma túy

Lam Diễm nghe được mấy câu, liền cảm điều khiển lên muốn đổi kênh.

Lúc này, sinh viên vừa vắn nói đến hấn đưa bạn cùng phòng đưa vào vòng nghiện.

Lam Diễm cười châm chọc, “Chính mình không tự trọng thì thôi, còn gây tai họa cho người khác, loại cặn bã này nên ngủ mê phanh thây.”

“Đúng vậy.” Doãn Tiểu Đào đồng ý lời nói của hấn.

Hấn không xem được nữa, chuyển đến chương trình nghệ thuật tổng hợp, sau đó ném điều khiển đi.

Tin tức nói một chút, nhưng mãi mãi không bắt được người đứng đầu. Có tác dụng quái gì. Ở Thương thành Trần Hiếu Quý còn không phải đứng đầu sao, ngay cả hấn còn có thể nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, đừng nói chỉ tới kẻ đứng sau.

Doãn Tiểu Đào lại đột nhiên cầm lấy điều khiển, chuyển về thời sự.

Lam Diễm trừng mắt, “Cô làm gì thế?” Đơn giản là muốn qua trương trình này mĩa mai hấn phải không.

Cô nhìn TV chằm chằm, “Nhìn cảnh sát.”

Phóng vấn đại đội trưởng đội truy bắt ma túy, xuất hiện một bóng lưng.

Doãn Tiểu Đào liếc mắt đã nhìn ra, không phải người tới hôm qua. Cô cũng không hiểu vì sao lại đặc biệt đề ý người kia.

Có lẽ là một loại ý thức với mỗi nguy.

Người kia rất mạnh.

Lam Diễm bỏ ra hai ngày tìm bạn gái, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Hấn tức giận, “Đao thị vệ, cô nói hoa đào của tôi vượng như vậy, sao lại không tìm được đối tượng chứ?”

“Không biết.” Vấn đề này của hấn, Doãn Tiểu Đào hoàn toàn không biết.

“Cô ngoại trừ đáp án này, còn có cái khác không?” Cô chỗ nào là cùng tán gẫu, căn bản là đầu gỗ.

Cô suyết chút nữa lại trả lời không biết, liền dừng lại, sửa lại lời: “Không tìm được thì không tìm.”

“Tôi phil.”

Nếu không có chuyện gì ở Thương thành, Lam Diễm liền lên đường về nhà xường.

Xe mới ra khỏi Thương thành, chú Lam lại đột nhiên gọi điện thoại tới, bảo Lam Diễm cùng đi chùa báỉ Phật.

Mi tâm Lam Diễm nhúu lại, nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt hần lạnh xuống.

Mấy hôm nay thời tiết cũng không tốt, lúc đó có trận mưa. Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào xuống xe ở khu phục vụ trên đường cao tốc. Vừa mới ngồi xuống, đột nhiên một trận mưa rào tầm tã. Hai người họ đang ở khu phục vụ tiện lợi mua đồ ăn vặt, vừa ăn, vừa chờ đợi.

Khu phục vụ này cực kỳ đắt, Lam Diễm vì ví tiền của mình mà đau lòng một lúc lâu.

Hần ăn đậu phộng hạt dưa, Doãn Tiểu Đào thì ăn cỏ vịt.

Lam Diễm ăn xong nửa gói đậu phộng, nhìn mưa mù mịt bên ngoài, “Đao thị vệ, hành trình lần này không biết sẽ phát sinh chuyện gì, cô tự mình tùy cơ ứng biến.”

“Được.”

Tướng ăn này của cô, làm hần rất muốn làm bộ không quen cô, “Nơi riêng tư ngu ngốc như này thì thôi, ở trước mặt người ngoài, phải ra vẻ khôn ngoan một chút.”

“Được.”

“Đừng lúc nào cũng lấy nhiệm vụ làm trọng, vì bản thân suy nghĩ nhiều một chút.” Đây là điểm quan trọng nhất.

Doãn Tiểu Đào chuyên tâm cắn cỏ vịt trong tay, không trả lời.

Rất nhiều lúc, động tác của cô còn nhanh hơn suy nghĩ. Cô không kịp nghĩ xem có nên ra tay hay không, cũng đã chần phía trước.

Cô nghĩ, có lẽ mình thực sự muốn cứu hần.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào chờ ở khu phục vụ hơn hai tiếng, cuối cùng chú Lam cũng tới.

Lúc này, đã tạnh mưa, rất mát mẻ.

Xe thương vụ màu đen đến cả cửa cũng đen thui, không nhìn được bên trong. sau khi cửa xe hạ xuống, một cái đầu lộ ra ngoài, là của con chim cú mèo.

Nó nghiêng đầu tròn, trừng đôi mắt to.

Lam Diễm trong nháy mắt này, đột nhiên cảm thấy Doãn Tiểu Đào thật là giống con cú mèo này. Ý nghĩ này làm hần suy nghĩ nửa không thức thời bật cười.

“Diễm nhi lên xe đi.” Giọng nói của chú Lam thâm trầm vang lên.

Lam Diễm lên tiếng trả lời được, sau đó để Doãn Tiểu Đào đi ra sau chiếc xe kia.

Doãn Tiểu Đào nhìn hần, nhìn trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Sau khi Doãn Tiểu Đào lên xe, cảm thấy bầu không khí trong xe có chút dị thường.

Chiếc xe cô ngồi này, có ba người đàn ông. Mặc âu phục đen, thân hình rất cao lớn. Vẻ mặt đều lạnh như băng. Chiếc xe thương vụ bảy chỗ này, vì sự có mặt của họ mà có vẻ chật chội.

Doãn Tiểu Đào đảo qua từng người một, sau đó ngồi xuống. Cô không chủ động đi đóng cửa xe. Một người đàn ông áo đen ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế xuống xe, “Àm” một cái kéo cửa vào.

Trong xe có ba hàng ghế, ngoài trừ người đàn ông áo đen ngồi ghế phụ, hai người đàn ông khác hơi gầy ngồi ở hàng cuối cùng.

Doãn Tiểu Đào ngồi ở giữa. Bình tĩnh như thường.

Ba người đàn ông và tài xế cũng không nói chuyện.

Lúc này điều Doãn Tiểu Đào lo lắng không phải mình có gặp nguy hiểm ở đây hay không, mà là Lam Diễm ngồi ở chiếc xe kia có an toàn hay không. Cô thấy chú Lam mang theo chim cú mèo như vậy, thật kỳ lạ. Tuy rằng trong ấn tượng đầu tiên, dáng vẻ chú Lam rất hiền lành. Có thể tự cô cảm thấy kỳ lạ.

Người Lam thì, cô gặp ba người. Lam Úc, Lam Diễm, cùng với người mang chim cú mèo Lam Thúc. Lam Diễm thuộc loại người tốt.

Khoảng cách của hai chiếc xe không xa không gần, bầu không khí rất trầm lặng.

Chú Lam nói xong công chuyện, liền không nói chuyện nữa.

Lam Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ về chuyện nếu như người đuổi giết hắn đã được chú Lam giải quyết, vậy còn giữ lại Doãn Tiểu Đào làm gì.

Lam Diễm mong sao cô ngục này trở về sớm một chút. Tốt nhất là sau này đều sống trong núi sâu, đừng làm nhiệm vụ nữa. Ai có thể đảm bảo cô vẫn có thể gặp phải một ông chủ tốt. Nếu như gặp phải dạng người như Lam Úc, thì phiền toái.

Con cú mèo đang trước bay chạy trong xe một lúc, sau đó đứng vào lồng chim.

Nó trừng đôi mắt to nhìn Lam Diễm.

Dáng vẻ chậm chạp này, rất giống Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm thực sự không nhịn được, không tiếng động nở nụ cười.

Lúc này, chú Lam liếc nhìn con chim cú mèo, khoe miệng cười lại.

Lam Diễm cười xong thì không nhìn con chim cú mèo nữa, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Về mặt khôi phục lại yên tĩnh.

Ngoại ô Thương thành cũng là núi lớn, thời điểm những ngày nghỉ lễ, sẽ khá náo nhiệt. Hôm nay thời tiết không quá nắng ráo, hơn nữa không phải chủ nhật, vì vậy khách hành hương bái Phật rất ít.

Trên đường xe dừng lại ở lưng chừng núi.

Chú Lam xuống xe.

Thói quen của ông là thấy Phật liền bái. Cốp sau xe đựng đầy hương nến. Nơi này từ lưng chừng núi bắt đầu liên tục có những chùa miếu lớn nhỏ, vì vậy ông đi qua thấp hương dọc đường.

Lam Diễm ở phía sau làm theo răm rắp, bái lạy từng cái.

Xã hội này cũng thật kỳ lạ, càng có tiền càng đi bái Phật. Nghe những người kia nói ở chùa linh thiêng, giá cả hương nến đều bị nâng lên rất cao. Cũng không biết câu nói “Thành tâm thì linh” có phải là do người dân bình thường tự an ủi chính mình không.

Doãn Tiểu Đào cùng ba người đàn ông áo đen đi cách xa ở phía sau.

Hàng ngũ vẫn là một người đàn ông đi phía trước, cô ở giữa, hai người đàn ông còn lại đi sau.

Khuôn mặt người đàn ông áo đen đầy hung dữ, không phù hợp với nơi chùa chiền thờ Phật nên không được vào. Thời điểm chú Lam đi vào khấn bái, những người đàn ông áo đen chỉ đứng canh giữ ở cửa chùa.

Doãn Tiểu Đào cũng không cảm thấy mình cũng bị ngăn cản bên ngoài Phật đường. Cô quân tử đường hoàng, ngẩng đầu bước qua bậc cửa, tiếp tục bước theo Lam Diễm ở trong miếu.

Người đàn ông áo đen cường tráng muốn ngăn cô lại, lại bị một người khác ngăn cản.

Người đàn ông áo đen cường tráng cau mày, lui về phía cửa.

Doãn Tiểu Đào không để ý những người đàn ông này, một mình đi về phía trước.

Cô nhìn Lam Diễm và chú Lam thấp hương ở phía xa, khom người cúi đầu trước tượng Phật.

Góc độ chú Lam khom lưng thấp hơn rất nhiều với Lam Diễm.

Cô cảm giác Lam Diễm có chút làm có lẽ.

Không thể nói Doãn Tiểu Đào rất mê tín quỷ thần, nhưng cô vẫn luôn giữ lòng kính trọng với Phật tử. Cô nhìn bóng lưng Lam Diễm, nghĩ đến một chuyện rất quan trọng. Thế là cô chấp hai tay, nhắm mắt lại cầu nguyện.

Cô cách tượng Phật rất xa, thế nhưng thánh giác Phật tử nên rất nhạy cảm.

Vì vậy, hi vọng Lam Diễm sớm ngày cai nghiện.

Cô không có hương nến, chỉ bằng tâm không tạp niệm. Nếu như ngày nào đó, Lam Diễm thật sự thoát khỏi ma túy, cô nhất định sẽ mua gói hương to trở lại lễ tạ thần.

Doãn Tiểu Đào đi theo bước chân Lam Diễm chuyển qua mấy ngôi miếu. Cô vừa đi đến đâu liền đọc thầm trong lòng.

Thực ra đều cùng là một ý nguyện. Ý nghĩ của cô là, Phật tử này mất linh, không biết chừng Phật tử sau có phương pháp.

Chú Lam bái Phật đúng là kiểu thông suốt, ngay cả miếu Nguyệt Lão nhỏ nhỏ trên đỉnh ngọn núi cách đó không xa cũng không bỏ qua. Lam Diễm bên cạnh nhìn, khuôn mặt không biểu cảm. Không biết người đàn ông trung niên này nhiều tuổi rồi, còn muốn tìm duyên phận thế nào.

Doãn Tiểu Đào vẫn là thấy Phật liền vái lạy. Cô ước nguyện trước Nguyệt Lão, hi vọng Lam Diễm sớm ngày cai nghiện.

Trước Nguyệt Lão có một ống thẻ, dùng để nam nữ cầu duyên thuận lợi.

Doãn Tiểu Đào nhìn ống thẻ, rất chú tâm lắc lắc.

Lắc mấy lần, thì rơi ra một thẻ.

Sau khi cô đi đổi que lấy thơ, thì rơi vào trong sương mù, không hiểu đây là tốt hay xấu.

Cuối cùng, cô gấp giấy thăm, cất vào trong túi, nghĩ tìm thời gian hỏi Lam Diễm một chút xem có hiểu ý thơ này hay không.

Sau khi chú Lam bái xong tất cả chùa miếu, đã gần hai tiếng.

Miếu thờ có một nhà ăn. Mỗi lần chú Lam tới, đều ăn chay ở đây. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Ông quen đường quen cửa đi nhận phần đồ ăn chay, ngồi trên một chiếc ghế đơn sơ.

Lam Diễm vẫn rậm rạp làm theo như cũ.

Mấy người đàn ông áo đen và Doãn Tiểu Đào ngồi cách khá xa. Có chút ý tứ khác biệt giữa chủ và tớ.

Buổi sáng Doãn Tiểu Đào chỉ ăn hai cái củ vệt ở khu phục vụ trên đường cao tốc, hiện tại bụng đói đến sợ. Đồ ăn không đủ, cơm tẻ vừa đến gần. Cô không ngại ngừng chút ào ăn bốn bát cơm lớn.

Ba người đàn ông ngồi cạnh liếc nhìn cô.

Cô không chú ý nhiều.

Lam Diễm vừa ngẩng đầu lên chỉ thấy Doãn Tiểu Đào ở cách mấy cái bàn đang hưng hăng vui đầu vào ăn. Trong lòng hân thầm than, đúng là đã đánh giá cô quá cao, sao có thể chờ mong cô không phải thùng cơm đầy.

Chú Lam và Lam Diễm ăn cơm xong, đi tới sân trong của chùa.

Người đàn ông áo đen trông giữ ngoài cửa như cũ.

Doãn Tiểu Đào muốn đi vào, lại bị ngăn cản.

Ngăn cản cô là một hòa thượng của chùa, hân chấp hai tay trước ngực, khiêm tốn nói: “Người không phận sự không được vào.”

Cô nhìn chú hòa thượng, lại nhìn vào bên trong. Suy nghĩ một chút, không xông vào.

Chú Lam ở bên trong hơn một tiếng, lúc ra khỏi sân, hân đảo mắt nhìn thấy Doãn Tiểu Đào đáng đứng thẳng như tùng trúc.

Trong mắt hân chớp hiện một tia sáng, vậy Doãn Tiểu Đào nói: “Cô gái, tới đây một chút.”

Chuông báo động trong lòng Doãn Tiểu Đào vang lớn, chầm rãi đi về phía ông ta, “Ngài đây?” Giọng của cô nói ra không chút nhiệt độ.

“Hân buồn ngủ, đang ngủ.” Lam thúc ôn hòa cười, “Chúng ta trước tiên nói chuyện được không?”

Cô mới không muốn nói chuyện cùng ông ta, đặc biệt dưới tình huống Lam Diễm không ở bên cạnh mình. Cô lập tức quay người muốn quay trở về.

Ba người đàn ông áo đen nhanh chóng xông tới ngăn cản.

Doãn Tiểu Đào liếc nhìn họ một chút, bất ngờ nghiêng người chạy đến dưới một cái cây lớn. Mượn những đoạn đan nhau của cành cây, cô lập tức trèo lên, leo tường mà đi.

Những người đàn ông choáng váng, sau khi phản ứng lại lập tức muốn đi bắt cô. Nhưng nhớ tới chú Lam không cho bọn họ vào trong sân.

Cho nên bọn họ dừng lại ở cửa, chờ chỉ thị của chú Lam.

Chú Lam ngẩng đầu lên, nhìn cây lớn. Ánh sáng thưa thớt xuyên qua khe hở của những lớp lá cây chiếu vào, làm hấn nheo mắt lại, “Khả năng đúng là không tệ. Tiếp tục huấn luyện, nhất định sẽ là một sát thủ hoàn mỹ.”

Sau đó, hấn nở nụ cười. Mặt mày hiền hậu.

Doãn Tiểu Đào nhảy xuống từ tường cao, nhảy lên trên hàng ngói. Nhờ vào cột trên hàng lang, trượt xuống mặt đất.

Hàng lang có mấy phòng.

Cô mở tung một phòng gần đó.

Trống không.

Doãn Tiểu Đào đang muốn gọi tên Lam diễm, bỗng nhớ lại lời hấn từng nói, liền sửa lại nói, “Tứ lang!” Cô mặc kệ tên gọi này đúng là không bình thường, nếu như hấn muốn nghe, cô sẽ gọi cho hấn nghe.

Cô lại mở tung một phòng.

Vẫn là trống không.

“Tứ lang!”

Hơn một tiếng trước, nơi này còn có một chú hòa thượng. Hiện tại đến một người cũng không có, toàn bộ sân trống không.

“Tứ lang!”

Giọng nói của Doãn Tiểu Đào không nũng nịu, còn có chút mộc mạc. Kém xa bạn gái dịu dàng mà ba đồng đưa tới.

Trong phòng Lam Diễm nghe thấy, nhưng lại khẽ cười.

Thức sự rất ngu ngốc. ‘Lang’ có thể gọi tùy tiện như vậy sao.

Lam Diễm nửa ngã trên mặt đất, thân thể thỉnh thoảng co giật. Ý thức khi thì mơ hồ, khi thì tỉnh táo. Hấn không muốn đáp lại tiếng gọi của cô. Thứ nhất, hấn không phải là lang của cô. Thứ hấn, hình như tình hình của hấn bây giờ rất xấu.

Đáng tiếc, trên hàng lang chỉ có mấy phòng như vậy. Cô sớm muộn sẽ tìm được nơi này.

Lam Diễm vịn vào ghế, muốn ngồi dậy. Ít nhất không muốn để cho mình thảm hại như vậy.

Khi đang cố gắng, cửa mở.

Doãn Tiểu Đào nhìn thấy hấn, thở phào nhẹ nhõm, “Anh tỉnh ngủ.” Thế như, sau khi cô vừa bước vào, liền phát hiện không ổn,

Trên mặt đất rải rác hai ống kim tiêm, đầu ống còn có vết máu. Hơn nữa, nhìn động tác của hấn rất chậm chạp.

Cô nhanh chóng tới đỡ hấn.

Sắc mặt Lam Diễm tái nhợt, toát mồ hôi lạnh, miễn cười nở nụ cười, “Bị cô tìm được rồi...” Hấn nói chuyện hơi thờ rất yếu.

“Anh... Làm sao vậy?” Giờ phút này Doãn Tiểu Đào chỉ hi vọng hấn như vậy chỉ là triệu chứng đau bụng.

“A.” Hấn thờ gấp nói: “Có thể sắp tắt thở...”

Trong lòng Doãn Tiểu Đào kinh hoàng.

Không biết Lam Diễm làm sao, vừa nhìn thấy cô sẽ đặc biệt có ham muốn sống tiếp. Rõ ràng một phút trước hần còn có ý nghĩ cam chịu, hiện tại lại cấp bách muốn sống sót. Hần dựa vào cô, “Có thể tôi dùng quá liều rồi...”

Suýt chút nữa thì cô hỏi qua liều cái gì. Thế nhưng trong chớp mắt, cô hiểu được.

Doãn Tiểu Dao chăm chú đỡ cánh tay hần.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Cuối cùng, Lam Diễm không chết.

Trước khi chú Lam chưa thực sự lật đổ được Lam Úc, vẫn sẽ bảo vệ Lam Diễm. Hơn nữa Lam thúc không muốn làm bản noi của Phật.

Bên ngoài đã sớm có bác sĩ chờ, những dụng cụ và thuốc cần thiết đã chuẩn bị xong.

Tuy Doãn Tiểu Dao coi chú Lam là kẻ thù, nhưng không kích động đến nỗi từ chối sự giúp đỡ của bác sĩ. Chỉ là cô tỏ ý nhất định phải cùng đi ở bên cạnh.

Chú Lam cười cợt, không làm khó dễ. Hần đi ra ngoài miếu đọc kinh.

Doãn Tiểu Dao lạnh lùng nhìn bóng lưng hần, sau đó hướng ánh mắt lên người Lam Diễm.

Trên mặt Lam Diễm đã hoàn toàn không có chút huyết sắc, lông mày nhíu lại rất sâu thành chữ xuyên, còn không ngừng co dật.

Thấy cơ thể hần co lại, cô nhẹ nhàng cầm tay hần. Lạnh như băng. Cô không biết phải nói cái gì cho phải, chỉ lặp lại lời gọi, “Tứ lang.”

Bên cạnh, bác sĩ kỳ quái nhìn cô một cái, tiếp tục động tác trên tay.

Lam Diễm khó chịu tưởng muốn chết. Trước mắt trong chớp lát mọi thứ hoàn toàn trắng xóa, đột nhiên bầu trời lại đỏ như máu. Máu đỏ qua đi, lại là thế giới đen kịt. Làm hần tưởng rằng đã chạy tới diêm vương địa phủ.

Hần kéo bước chân nặng nề chậm rãi đi về phía trước.

Phía trước sương mù dày đặc, không biết phía sau có phải cầu Nại Hà không. Có người nói người tốt mới có thể thuận lợi đi qua cầu. Người làm nhiều việc ác thì sẽ bị nước huyết trì nhân chìm.

Lam Diễm tự nhận mình không phải kẻ gian người ác. Hần sẽ nấu cơm, sẽ đánh đàn, chưa bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt. Chỉ là nghiện ma túy.

Sau khi chết đi, thân thể biến mất theo. Như vậy sẽ không còn bị nghiện nữa rồi.

Hần bời vì... vừa nghĩ đến phương pháp này mà thầm vui vẻ, không kìm được bước chân nhanh hơn.

Đang muốn xuyên qua đám sương mù dày, trên trời truyền đến tiếng gọi.

Âm thanh hơi nhỏ. Hần không nghe rõ.

Hần ngẩng nhìn bầu trời.

Một mảnh tối om.

Hần liền tiếp tục bước về phía đám sương mù dày.

Lần này, tiếng gọi lại vang lên. Lớn hơn tiếng gọi trước.

Sau đó, gọi một câu lại một câu.

Bước chân của hần chậm lại.

Lúc ngẩng đầu nhìn trời lần nữa, đã thấy có ánh sáng xuyên thấu qua một góc tầng mây. Tiếng gọi “Tứ lang” này dường như là truyền tới từ đó.

Hắn nhìn phía trước một lúc, lại nhìn bầu trời một lúc.

Hắn nhớ ra rồi. Còn có một kẻ ngốc đang chờ hắn. Cô ngốc đó biết rõ hắn nghèo, nhưng mỗi ngày ngu ngốc chờ hắn cho ăn. Cô ngốc đó lúc nào cũng làm hắn tức giận gần chết, lại cố chấp ngu ngốc bảo vệ hắn.

Nếu như hắn chết, theo tính cách của cô, có thể tự trách mình không bảo vệ hắn tốt hay không.

Như vậy có thể làm cho cô ghi nhớ một quãng thời gian cũng không tệ.

Xuyên qua lớp sương mù dày, trước mắt hắn hiện ra một bệ đứng.

Chỉ cần hắn bước lên, là có thể quên hết chuyện trước đây. Mười tám năm sau lại là một người đàn ông.

Nếu như quay đầu lại, mỗi ngày lại là tiếp tục ma túy. Thông minh nên quyết đoán lựa chọn ý trước.

Nhưng là...

Có lẽ là sống chung với cô ngốc lâu, sự thông minh của hắn cũng bị kéo xuống.

Hắn lại không biết xảy ra chuyện gì, dừng bước.

Lam Diễm mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là Doãn Tiểu Đào.

Trong mắt của cô hiện lên sự ngạc nhiên mừng rỡ. Bình thường đều là khuôn mặt hờ hững, nên có chút ý vị ân tình. “Tứ lang.”

“Lang cái đầu cô.” Bốn chữ này của hắn nhỏ đến không nghe thấy được.

Doãn Tiểu Đào thấy hắn nói chuyện, cúi đầu kề gần hắn, “Tứ lang.”

Lam Diễm liếc cô một cái.

Chính là cái âm thanh này, kéo hắn trở lại từ bóng tối.

Cũng được, được sống một lần không dễ dàng. Có thể chống đỡ bao lâu thì bao lâu đi.

Tâm tư trở lại bình thường, Lam Diễm hít thở dịu lại.

Bác sĩ khám chữa xong, đi ra ngoài. Hắn nghe Doãn Tiểu Đào niệm “Tứ lang” một lúc lâu, giờ phút này muốn yên tĩnh một lát.

Doãn Tiểu Đào không quan tâm phản ứng của bác sĩ, cô nghiêm túc nhìn Lam Diễm chăm chăm.

Giọng nói Lam Diễm không khỏi trở nên hung dữ, “Cô làm gì thế?”

“Tĩnh rồi.” Cô rất lo hắn cứ ngủ tiếp như vậy, cũng không mở mắt nữa. May là, hắn tỉnh rồi.

Hắn chống người dậy, “Phí lời.”

Doãn Tiểu Đào nhanh chóng đến dịu hắn. Động tác của cô nhẹ nhàng, sợ mình dùng quá dùng sức làm hắn đau.

Thực ra Lam Diễm đã khôi phục bình thường, không nghĩ cô tưởng mình yếu ớt, nhưng mà hắn chẳng muốn giải thích. Hắn tựa ở đầu giường, nhìn mặt đất.

Kim tiêm đã bị xử lý vứt đi rồi.

Hắn nhớ lại lời chú Lam nói “Nhất tướng công thành vạn cốt khô.”

Lam Diễm chính là quân cờ lót đường của chú Lam. Cho dù ngoài miệng chú Lam nói là đáng tiếc, nhưng ở thời điểm cần bỏ đi, tuyệt đối không mềm lòng. Chú Lam đã từng chấp tay dâng Lam thị cho Lam Úc. Hiện tại, chú Lam muốn đoạt lại.

Lam Diễm chân thành hi vọng, chú Lam sớm ngày được toại nguyện. Như vậy, hắn có thể rời khỏi rồi.

Doãn Tiểu Đào thấy Lam Diễm đang suy nghĩ điều gì, thì không lên tiếng, ngồi ở bên cạnh bảo vệ hắn.

Hiện tại sắc mặt hắn đã tốt hơn một chút, trên trán cũng không chảy mồ hôi. Nhìn hoàn toàn không giống người nghiện. Điều này làm cô yên lòng, đồng thời kiên định ý nghĩ trong lòng mình.

Lam Diễm suýt chút nữa mất mạng nơi cửa Phật, có thể thấy được cô khẩn cầu Phật tổ không đáng tin lắm. Đã như vậy, thì tự bản thân cô sẽ thực hiện nguyện vọng này.

Cô nhất định sẽ giúp hần cai nghiện.

Đầu tiên, phải giết chết con chim cú mèo của chú Lam.

Nghĩ đến đây, Doãn Tiểu Đào lập tức đứng dậy.

Lam Diễm lấy lại tinh thần từ trong suy nghĩ, “Cô làm gì thế?”

Cô thành thật trả lời, “Tôi báo thù giúp anh.”

“...” Hần biết, một khi hần chết rồi, cô nhất định sẽ làm chuyện điên rồ. Hần kéo tay cô. “Ngu ngốc, tôi không chết mà.”

“Chờ anh chết đã quá muộn.” Có lẽ vì xuất hiện ý niệm báo thù, giọng nói của cô trở nên lạnh lùng.

Lam Diễm nghe được, cực kỳ vui mừng vì mình sống sót. “Không có chuyện gì, đừng động vào chú. Ở trong phim, anh hùng dũng cảm có thể chiến đấu một mình. Thế nhưng trên thực tế, người như thế thường có kết cục rất thảm.”

Cô cúi đầu nhìn hần.

Hần bổ sung nói: “Không có thiên thời địa lợi, đừng tự mình đi chịu chết.”

Doãn Tiểu Đào nắm chặt tay. Bình thường đầu óc cô thẳng thắn, lần này lại nghe hiểu được lời hần nói, “Thiên thời địa lợi, báo thù giúp anh.”

“Ngu xuẩn, đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Thời gian qua Lam Diễm sống như vô tri vô giác, cho dù có vướng bận bên người, cũng quên dần đi theo thời gian. Nhưng ở cửa quý môn quan, hần không bỏ xuống được cô. Chỉ lo cô vì hần mà xúc phạm đến chú Lam. Chỉ lo một mình cô không đủ năng lực địch lại nhiều người xấu. Chỉ lo cô còn trẻ, lại vì hần mà mất tương lai.

“Tôi biết.”

“Biết là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Từ sau khi Doãn Tiểu Đào biết được ý nghĩa của quẻ thăm, thì vô cùng lạc quan, thậm chí còn khích lệ Lam Diễm.

Lúc đó Lam Diễm đang ăn bánh màn thầu, hần suýt chút nữa bị bánh màn thầu làm nghẹn chết. Vội vàng uống một hộp nước. nửa ngày mới trở lại bình thường. “Tôi nói...Lão hòa thượng kia, cô đừng tin là thật.” Cô cũng không cầu xin thánh thần, sẽ linh nghiệm mới là lạ. Nhưng mà hần cũng không biết việc cai nghiện này là do nhóm thần tiên nào quản lý.

“Tôi sẽ giúp đỡ.” Đương nhiên cô sẽ không hoàn toàn dựa vào Phật tổ.

Hần nuốt hết bánh màn thầu, “Cô sẽ không muốn trói tôi lại chứ?” Trên Tivi đều diễn như vậy, hơn nữa cô có sức mạnh cao cường, tám phần mười sẽ lấy phương pháp lấy bạo chế bạo.

“Đúng thế.” Cô rất thân thiện.

Lam Diễm cứng lại, “Cô có cần thành thực như thế không?”

Cô nói tiếp: “Buổi tối tôi trói anh lại.”

Hần liếc cô một cái, “Khẩu vị quá nặng, tôi không chơi cái này. Hơn nữa, biện pháp này của cô tương đối thích hợp với ma túy giả.” Thử hần hút có độ tinh khiết rất cao, không thể dựa vào những phương pháp khác để cai nghiện, sẽ trở nên không bằng chết.

Cô dừng lại động tác và com, “Ma túy cũng có giả?”

“Không phải vậy sao gọi là đất nước hàng nhái.” Hiện tại trên thị trường có rất nhiều loại ma túy chất lượng kém, qua tay con buôn sẽ trộn lẫn thêm những bột phần khác để gia tăng trọng lượng nhằm mục đích kiếm nhiều tiền lời. Đương nhiên, nếu như vậy, mức độ nghiện không quá mạnh. Nếu như ý

chỉ đủ kiên cường, vẫn có khả năng cai nghiện thành công.

Cô trở nên nghiêm túc, “Vậy anh muốn cai như thế nào?”

“Tôi biết tôi đã cai sớm, còn đến lượt cô đi xin quẻ?” Lam Diễm gấp miếng đậu, sau đó nhìn thấy đồ ăn của cô đã hết hơn nửa rồi, hần liền để miếng đậu lên trên đĩa của cô. “Nơi này chỉ có đậu phụ cải xanh, ăn nhiều com một chút.” Dừng một lát, giọng nói của hần lại tức giận, “Đừng để nửa đêm mang cái bụng ừng ực ừng ực đến làm phiền tôi.”

“Được.” Trong lúc đang nói chuyện, Doãn Tiểu Đào đã giải quyết xong một bát com. Cô cắn đũa, an ủi nói: “Từ từ, sẽ bỏ được.”

Lam Diễm ngược mắt nhìn cô.

Khuôn mặt cô vẫn không một chút gọn sóng, nhưng ánh mắt lại có chút không giống trước đây. Cuộc đời này, có lẽ chỉ có cô mới có thể dùng giọng điệu bình thường nói chuyện với hần về cai nghiện.

Hần trả lời: “Ừ.”

Nghe vậy, Doãn Tiểu Đào đứng dậy đi qua trước cửa sổ xới com, xới đầy bát,

Ánh mắt của những đầu bếp của nhà ăn trong chùa không quá thân thiện.

Cô không để ý.

Lam Diễm đã nói với cô, com là tặng. Cho nên cô có thể ăn rất nhiều.

Ăn no mới có sức lực để bảo vệ hần.

Có lẽ bộ dáng Lam Diễm đau đớn lúc chiều đã làm Doãn Tiểu Đào ghi nhớ trong lòng, đầu cô đều là chuyện cai nghiện. Đột nhiên cô nghĩ đến, không biết ông nội có biết phương pháp cai nghiện hay không.

Ngay sau khi ăn com xong, cô gọi điện thoại về Hoàn cảnh quán.

Điện thoại di động của cô là kiểu cổ. Lần đầu tiên Lam Diễm nhìn thấy, đã từng lạnh lùng chế giễu nói, “Cô vẫn sống ở thế kỷ chín mươi à.”

Cô không cho là vậy. Điện thoại di động đối với cô chỉ là dụng cụ liên lạc.

Nhận điện thoại là cha Doãn, nghe được con gái muốn gặp ông nội, cha Doãn thấy hơi kỳ lạ. Nhưng vẫn để Doãn Hiểu Nhuệ đi gọi ông nội Doãn đến.

Ông nội Doãn đã bảy mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, tiếng cười cực kỳ vang dội, “Tiểu Đào!” Thanh âm xuyên qua điện thoại di động truyền tới, ngay cả Lam Diễm ở bên cạnh cũng nghe được.

“Chào ông nội.” Khuôn mặt Doãn Tiểu Đào dịu dàng, sau đó đi thẳng vào vấn đề, hỏi chuyện ma túy.

Lam Diễm liếc lại đây một chút, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt của cô. Tâm tình của hần giống như phát hiện được một đại lục mới. Hóa ra cô không phải mặt đơ.

Doãn Tiểu Đào nói chuyện một lúc với ông nội, có đựng tới mấy từ ngữ Đông y.

Lam Diễm gác hai chân ở bên cạnh. Phương pháp chữa bệnh của Đông Y cùng cai nghiện giống nhau ở chỗ, đối với người quen hút ma túy tình khiết trở thành người nghiện không có tác dụng lớn. Tuy nhiên thuốc Đông Y có thể áp chế đôi chút đau khổ khi lên cơn nghiện.

Hần tự biết hi vọng cai nghiện xa vời, vì vậy không thể nói là bi quan hay lạc quan. Thế nhưng hiện tại tâm tình của hần đúng là thoải mái.

Thanh âm mộc mạc của Doãn Tiểu Đào quanh quẩn bên tai hần, khiến khóe miệng hần nhếch lên. Thì ra lúc hần đã buông tha sinh mệnh từ lâu, có người khác nỗ lực thay hần. Khi hần càng lún sâu vào đầm lầy, cô ở bên bờ đưa tay ra với hần.

Cảm giác được quý trọng như vậy thật là tốt.

Sau khi Doãn Tiểu Đào cúp điện thoại, suy nghĩ một chút.

Cô quay đầu lại, thấy Lam Diễm ung dung thành thoi.

Cô nhìn đồng hồ, “Hôm anh không có chuyện gì à?” Ngày thường vào giờ này, là thời điểm hần lên cơn nghiện.

“Ừ, đêm nay không hút.” Buổi chiều suýt chút nữa hần bị giày vò chết. Có thể bởi vì lúc đó quá liều, vì vậy hiện tại thân thể hần chưa xuất hiện phản ứng thèm thuốc.

Doãn Tiểu Đào nghe lời hần nói, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cô không thích nhìn dáng vẻ của hần sau khi hút ma túy, nhìn rất xa cách. Vẫn là bộ

đáng nóng này như thường ngày của Lam Diễm thân thiết hơn.

Lam Diễm lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngày mai chúng ta đi lên núi đi dạo xung quanh.” Hấn nhàn rỗi không có việc gì làm. Nhà xưởng ở Vượng thành, người xưởng trưởng hấn có ở đó hay không cũng không ảnh hưởng. Ở đây điều kiện môi trường tốt, hấn tỉnh huyện ở thêm mấy ngày. Khi làm một người hiểu rõ tương lai của mình không còn ánh sáng, thì càng nên quý trọng từng giây từng phút ở hiện tại. Ít nhất đến lúc cuối sinh mệnh, hấn còn có thể tự an ủi mình, đã từng tốt xấu ương bướng phóng khoáng qua.

“Được.” Từ trước đến giờ Doãn Tiểu Đào cũng không có dị nghị.

Buổi tối hai người vẫn cùng phòng.

Trước khi ý thức của Lam Diễm chưa hoàn toàn mơ màng, buồn bực. Không phải chú Lam nói không có người đuổi giết nữa sao, Doãn Tiểu Đào có thể đến phòng bên cạnh ngủ. Nhưng suy nghĩ này vừa lóe lên. Một giây sau, hấn đã đi gặp Chu công rồi.

Đương nhiên Doãn Tiểu Đào sẽ không nghĩ đến vấn đề cô nam quả nữ cùng chung một phòng. Ở một bên cô ngã ra đất nghỉ.

Sàn nhà rất lạnh, chỉ lót cái chiếu. Hơn nữa rất cứng.

Doãn Tiểu Đào nằm yên lặng, ngay cả chân cũng không có.

Lam Diễm ngáy một lúc, bắt đầu nghiêng răng, nghiêng một lúc lại ngáy.

Trước đây khi mới bắt đầu nghe tiếng ồn của Lam Diễm, cô không ngủ được. Hiện tại ngược lại tốt hơn một chút.

Cô nhắm mắt lại, yên ổn ngủ.

Rạng sáng ngày thứ hai, tinh thần Lam Diễm phấn chấn, đi dạo xung quanh cùng Doãn Tiểu Đào.

Đêm hôm qua có một trận mưa to, hôm nay mặt trời mọc lên vô cùng rực rỡ. Không ít người ở khu vực gần đó cũng tới núi lớn để tập thể dục buổi sáng, vì vậy đường lên núi cũng không vắng vẻ.

Doãn Tiểu Đào đi cùng Lam Diễm, mặt không đỏ không thở gấp, sung sức vững vàng.

Lam Diễm thì thỉnh thoảng lại câu một câu, “Đường này là ai làm? Độ dốc lớn như vậy, thật mẹ nó mệt.”

Cô dừng bước, quay đầu lại: “Tôi cũng anh.”

Hấn trừng mắt nhìn cô: “Không cần!” Cô gái này khỏe như trâu vậy, một chút mùi vị con gái cũng không có.

Phía sau miếu Nguyệt Lão, có một rừng trúc. Dưới sườn dốc của rừng trúc, có một con suối cạn. Nước suối mát lạnh sạch trong hiện ra, cũng không có thiếu những con cá nhỏ vui đùa trong khe.

Lam Diễm cách rừng trúc nhìn dòng suối nhỏ kia, híp mắt: “Đao thị vệ, có muốn ăn cá không?” Chùa chiền ngay cả một chút hơi thịt cũng không có, hấn khẳng định cô đói bụng đến sợ rồi.

Quả nhiên, Doãn Tiểu Đào đồng ý rất nhanh, “Muốn.”

“Đi, đi bắt cá.”

Con đường đi đến suối nhỏ, không được con người làm. Hai người chỉ có thể đi trên đường đất xuyên qua rừng trúc.

Lúc xuống dốc, Lam Diễm trượt chân, cả người ngã xuống.

Doãn Tiểu Đào bằng một tay nhanh chóng nắm chặt cây trúc bên cạnh, sau đó nhanh tay nhanh mắt kéo hấn, làm hấn rơi xuống chậm hơn.

Thực ra Lam Diễm không lăn tới đáy dốc, nhưng lại ngã ở lưng chừng. Mặt hấn còn bị đập vào bùn đất. Hấn ngẩng đầu hét một tiếng, “Tôi thảo!” Sau đó hấn có chút thâm hại ổn định cơ thể, nói chuyện mang theo nghiêng răng, “Đao thị vệ, sau này cô có thể dùng đê mặt tôi chạm đất được không?” Hấn còn muốn dựa vào khuôn mặt này đi lừa tiền.

“Được.” Cô thấy hấn đứng lên, thì buông tay ra.

Lam Diễm nhảy xuống phía dưới sườn núi.

Doãn Tiểu nhẹ nhàng nhảy một cái, tới bên dòng suối.

Lam Diễm nhìn chằm chằm vào cá trong suối, cười đến rất thoải mái, “Đao thị vệ, đi bắt mấy con cá tới, chúng ta nướng ăn.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào nhận lệnh. Cô nhặt một hòn đá chừng nắm tay, ném về hướng một con cá.

Một kích thẳng vào trong.

Con cá này vùng vẫy ở khe suối, tạo nên một chút gợn sóng.

“Một con không đủ cho cô ăn, bắt nhiều một chút.” Tầm mắt Lam Diễm tìm kiếm trong suối, sau đó nhắm về bên phải, “Con kia mới cho cô ăn no.” Hắn chỉ kém không nói thẳng cô là cái thùng cơm.

Doãn Tiểu Đào làm theo lời hắn, bắt được con cá lớn.

Lam Diễm thấy thế, không khỏi cảm khái. Doãn Tiểu Đào quả thực là công cụ sinh sống dã ngoại vạn năng, võ nghệ cao cường, leo cây bắt cá, có cô ở đây, hắn sẽ không phải tự làm việc vất.

Cuối cùng hai con cá này biến thành cá nướng.

Lam Diễm lo sẽ phát nghiện, vì thế có mang theo thuốc lá và bật lửa. Bằng không đốt lửa dã ngoại phải đánh lửa rồi.

Hắn dùng cành trúc nhỏ dựng thành một dàn nướng nhỏ, sau đó đặt hai xâu cá lên, tại chỗ xoay vòng chậm rãi nướng.

Từng làn hương vị thơm ngon bay lên, làm khẩu vị của Doãn Tiểu Đào dâng cao.

Hắn nhìn bộ dáng của cô, là biết cô đói chết rồi, “Còn chưa có chín, nhịn thêm”

Cô gật đầu, nhìn chăm chăm con cá kia không rời.

Lam Diễm nhìn đồng lửa, than thở nói: “Đây gọi là món cá tươi. Nếu có hương liệu, mùi vị càng ngon hơn.”

“Ừ.” Cô biết, nhất định sẽ rất ngon.

“Đến, thử một chút.” Hắn đưa con cá to đã nướng kỹ đưa cho cô.

Doãn Tiểu Đào đang muốn mở miệng lớn cắn xuống, hắn lại nói, “Cẩn thận bỏng.”

Cô mở miệng thôi thôi.

Vị thịt nướng, so với đồ bán ở chợ thêm mềm hơn rất nhiều. Mặc dù không có gia vị, nhưng vẫn rất ngon.

Doãn Tiểu Đào không nói câu nào, yên lặng ăn cá.

“Đám hòa thượng này thực sự rất đáng tiếc, bao nhiêu đồ ăn ngon không thử.” Lam Diễm cắn in mồm bên trong con cá nhỏ.

“Đúng thế.” Hôm qua cô ăn hai bữa cơm trắng cải xanh, thực sự không no.

Hắn đặt lại con cá lên giá, sau đó nằm xuống bãi cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Suy nghĩ của Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại hoàn toàn trái ngược.

Vì vậy mà sau khi Lam Diễm hoàn hồn, buông tiếng thở dài khó nghe thấy được, nhắm mắt lại.

Doãn Tiểu Đào liếc hắn một cái, tiếp tục ăn cá. So với Lam Diễm, cô lạc quan hơn nhiều.

Ánh mặt trời có hơi chói mắt.

Lam Diễm hơi ngẩng dậy, quan sát chung quanh, đứng dậy đi đến dưới bóng trúc râm mát, ngủ ngon một lần nữa. Trước lúc ngủ, hắn còn dừ dằn quát lớn với Doãn Tiểu Đào: “Ngu ngốc, chúc cô phơi nắng thành than đen.” Khuôn mặt của cô vốn bình thường, lại đen thì chắc chắn xấu không còn gì.

Cô duỗi thẳng cánh tay, da thịt màu mặt ong hiện ra khỏe mạnh rực rỡ: “Tôi phơi nắng từ nhỏ đến lớn.”

Lúc này, con buồn ngủ của Lam Diễm ập đến, ý thức bắt đầu mơ hồ, thế nhưng không quên nói với cô một câu, “Vì lẽ đó mà đầu cô bị tia tử ngoại bức xạ thành bã rồi.”

Leo núi quá mệt mỏi, mà hấn sống không lâu nữa, liền ngủ thiếp đi.

Nơi này rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước suối, còn có tiếng hót của những chú chim nhỏ không biết tên, hòa với tiếng gió lay động rừng trúc.

Doãn Tiểu Đào ăn cá xong, dập tắt đồng lửa, đi tới bên cạnh Lam Diễm ngồi xếp bằng xuống.

Bọn họ rời giường chưa tới hai tiếng, hấn lại còn có thể ngủ. Sau khi gặp hấn, biểu hiện lợi hại nhất của hấn, chính là ngủ. Tâm tình tốt, ngủ. Tâm tình không tốt, ngủ.

Tình ngủ sẽ tỉnh khí nóng nảy.

Những đặc tính này, đều có thể có quan hệ với ma túy.

Lam Diễm cũng chưa từng nói bản thân đã nghiện ma túy bao lâu rồi, bắt đầu như thế nào. Doãn Tiểu Đào không quá tò mò nguyên nhân. Kết quả đã rồi, biết hay không đều như vậy.

Lam Diễm cảm giác ngủ chưa được bao lâu. Thứ nhất không có gối không có giường. Thứ hai, có vật gì đó đứng trên đùi hấn, làm hấn hơi ngứa.

Sau khi hấn phát hiện, bỗng nhiên ngồi dậy, sau đó trừng mắt nhìn nhau với con chim nhỏ trên đầu gối.

“Đao thị vệ, chúng ta nướng nó lên ăn.”

Chú chim dường như nghe hiểu, lập tức bay đi.

Lam Diễm nhìn con chim càng bay càng cao, hừ một cái: “Coi như ngươi biết điều.”

Hấn đứng lên, vỗ bỏ bụi bặm, lại gãi gãi đầu, “Sau này ra ngoài phải mang một cái túi lớn mới được.”

Doãn Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn hấn, chăm chăm.

Lam Diễm cúi đầu, nhìn thẳng tầm mắt của cô, lông mày hấn giương lên, “Mỹ nam mới ngủ dậy làm cho cô kinh diễm đến sững sờ đúng không?”

Cô lắc đầu, “Trên đầu anh có một đám cỏ, rất buồn cười.”

“Nói xạo! Cô căn bản không cười.”

“Rất buồn cười.” Mặt cô không cảm xúc lặp lại.

“...”

Chú Lam đi rồi, không liên lạc với Lam Diễm nữa.

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào ở trong chùa hai ngày, sau đó khởi hành về Vượng thành.

Tại trong hai ngày này, buổi tối Lam Diễm như bình thường khóa mình trong phòng hút thuốc phiện.

Doãn Tiểu Đào bảo hấn có thể nhịn thì nên nhịn.

“Hiện tại tôi không cai được.” Lam Diễm thực sự nói thật. Hiện tại tuy rằng hấn vẫn trong giai đoạn hút, nhưng thân thể mình chính bản thân hấn biết, hấn đã dần dần không còn thỏa mãn rồi. Hơn nữa suy nghĩ muốn hút rất lớn, loại cảm giác như mèo cào này, hấn không chịu được bao lâu nữa.

Chú Lam nói, phân tích từ lý thuyết, tiềm đề cai hơn hút.

Lý luận bà nội nó. Ông ta không hút đương nhiên có thể thoải mái nói thế.

Lam Diễm biết rõ, cai nghiện vô cùng khó. Không chỉ là tâm nghiện mà còn thể nghiện, chỉ nghĩ lại đã cảm thấy dày vò. Đây không phải là đôi lời của Doãn Tiểu Đào là có thể giải quyết được vấn đề.

Hấn không tin Doãn Tiểu Đào, cũng không tin tưởng mình.

Lúc Lam Diễm nói chuyện không quay đầu lại, ngược lại bắt luận hấn nói cái gì, Doãn Tiểu Đào cũng không có vẻ mặt gì. Hấn nói xong thì đi vào phòng.

Doãn Tiểu Đào lẳng lẳng ngồi trên lan can gỗ trên hành lang, nghiêng người dựa vào cây cột.

Tiểu hòa thượng vô tình đi ngang qua, nhìn cô, sau đó rời đi.

Lam Diễm hút xong, “két” một cái kéo cửa phòng ra. Hắn rất vui vẻ, trên mặt đều là ý cười.

Cô nhìn nụ cười phù phiếm như vậy của hắn lại cảm thấy không thoải mái. Thời điểm hắn mắng mỗ hét to đều thân thiết hơn so với lúc mới hút thuốc xong.

Buổi tối trước khi đi, Lam Diễm lại cuộn điếu thuốc.

Động tác cuộn thuốc của hắn rất chậm, một chốc một lát, đột nhiên nghĩ đến điều gì, hắn mở miệng gọi, “Đao thị vệ.”

Doãn Tiểu Đào quay đầu nhìn hắn.

“Một ngày kia tôi phiêu chết rồi, ngay cả một người bạn nhặt xác cũng không có.” Lúc nói lời này, Lam Diễm không ngẩng đầu, sự chú ý vẫn đặt trên ngón tay.

“Sẽ không chết.” Cô khẳng định trả lời.

Động tác của hắn dừng lại, sau đó cười cười, gần như lẩm bẩm nói, “Nếu cô xuất hiện sớm một chút thì tốt.”

Doãn Tiểu Đào không nghe rõ, “Cái gì?”

“Không có gì.” Hắn không nói gì nữa, để tất cả thuốc vào trong hộp.

Sáng ngày thứ hai, chủ trì của chùa đưa tới bánh chay, chúc phúc thuận buồn xuôi gió.

Lam Diễm vui mừng vỗ vỗ vai Doãn Tiểu Đào, “Lần này có thể tiết kiệm một chút tiền ăn rồi.”

Chờ sau khi chủ trì rời khỏi, hắn liền nhú mày, “Đao thị vệ, vai của cô cứng quá.!”

Cô gật đầu. Không cứng đánh nhau thế nào.

“Cô cả đời này không ai thêm lấy.”

“Không phiền anh nhọc lòng.”

“A phi! Tôi mới không nhọc lòng thay cô.”

Lý Dũng Hòa trở về từ lâu quản lý công việc trong xưởng, Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào chỉ có thể đi xe buýt.

Lam Diễm vừa lên xe, đã ngửi thấy một mùi kỳ lạ, trộn lẫn với mùi điều hòa trong toa xe kín.

Hắn ngồi bên cạnh cửa sổ, Doãn Tiểu Đào ngồi sát lối đi.

Lam Diễm càng ngày càng không thoải mái. Hắn cảm thấy có mùi lạ, khiến hắn nghẹt thở. “Đao thị vệ, cô có cảm thấy chỗ này rất hôi thối không?”

Doãn Tiểu Đào gật đầu.

Hắn quay đầu nhìn về ông chú bên cạnh, nhất thời tức giận, “Tôi thảo cả nhà ông! Có đạo đức hay không, đánh cái rắm hút thuốc a!”

Ông cụ cao to thô lỗ, khuôn mặt hung hãn, nói rằng nghe không hiểu từ địa phương, còn cố ý thở vòng khói trong miệng ra.

Lam Diễm tức giận, “Bên trong xe cấm hút thuốc, ông không biết chữ à.”

Ông chú tức giận trừng mắt.

Lam Diễm trừng lại.

Ông chú cuộn ống tay áo, có vẻ như muốn đánh nhau.

Lam Diễm càng hung hăng hơn, “A, muốn đánh nhau à. Nói cho ông biết, tôi không sợ nhất chính là đánh nhau.” Nói xong hắn ngồi lại, chỉ huy nói, “Đao thị vệ, lên cho tôi!”

Doãn Tiểu Dao nhìn ông chú, ánh mắt lạnh lùng.

Về mặt ông chú tức giận.

Cô vẫn cứ nhìn chăm chăm như vậy.

Cuối cùng không hề ra tay.

Hành khách xung quanh thấy không ổn, ồn ào nói to, cầm hút thuốc.

Ông chú thấy vậy, chỉ có thể biết điều tắt điều thuốc.

Thế nhưng Lam Diễm vẫn cảm thấy thôi.

Cũng không biết xe này đã không dọn dẹp bao lâu rồi, túi rác bên cạnh vẫn còn là của một hành khách trước để lại. Hơn nữa còn có nhiều loại mùi vị khác pha tạp, hẳn không chịu nổi, “Đạo thị vệ, trạm tiếp theo xuống xe, nhất định phải xuống xe!”

“Được.”

Trạm tiếp theo là nhà ga vùng ngoại thành.

Ngoại trừ những xe đi về hướng Vượng thành, có rất ít xe khác đi qua.

Lam Diễm hơi dựa vào biển quảng cáo, tầm mắt đảo một hồi, phát hiện ở trong góc có quảng cáo tuyển người quan hệ xã hội của khách sạn. Có vẻ như hắn đã tới nơi này.

Hắn tầm tắc lên tiếng, “Làm ăn khó khăn, đến quảng cáo cũng đặt ở Vượng thành rồi.”

Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao đợi một lúc lâu, cũng không có xe buýt đi qua. Mặt trời nóng hừng hực, sắp làm nộ khí của Lam Diễm dâng lên rồi.

Thời điểm đang muốn phát tác, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại bên cạnh. Cửa sổ xe hạ xuống sau, tài xế thò đầu ra, “Muốn đi đâu à?”

“Đi Vượng thành.” Lam Diễm nhìn bên trong xe, chỗ ngồi bên cạnh tài xế còn có một người đàn ông.

“Muốn đi nhờ xe không? Một chỗ ngồi bốn mươi.”

Xem dáng vẻ tài xế, không giống như là người chở khách, hơn nữa xe là xe riêng mười vạn. Lam Diễm quay đầu, lười biếng hỏi, “Đạo thị vệ, có ngồi hay không?”

Doãn Tiểu Dao nhìn liếc qua tài xế và người ngồi ghế phụ, “Theo anh.”

“Vậy thì đi thôi, sớm một chút về nhà ngủ.” Lam Diễm nói xong thì mở cửa xe, ngồi vào.

Doãn Tiểu Dao theo sau.

Xe chạy trên đường cao tốc, tất cả đều không nói chuyện. Sau khi đi qua cao tốc một đoạn, tài xế cùng người khách đi cùng nói chuyện. Nghe bọn họ nói qua, dường như hành khách này cũng là đi nhờ xe.

Lam Diễm ngáp một cái, dựa đầu. Chỉ chốc lát sau, ngủ thiếp đi.

Doãn Tiểu Dao đã thành quen.

Cô chú ý hai người đàn ông phía trước.

Hành khách này dường như rất quen thuộc với thiết bị trong xe, vừa mở quạt thông gió, vừa ở bên trong bảng điều khiển điều chỉnh lượng gió.

Có như vậy trong nháy mắt, cô ở trên gương chiếu hậu, va chạm tầm mắt với tài xế một lúc.

Ánh mắt cô lạnh lùng.

Tài xế run lên. Vốn muốn rẽ vào một đường bên cạnh đường cao tốc rồi lại đi vòng một lát, trở lại đường ngay.

Hành khách không phản ứng lại, nói rằng, “Tôi muốn xuống chỗ đó.”

Tài xế ho nhẹ, “Vậy để lát nữa quay trở lại đi thôi.” Lúc hắn nói chuyện lại nhìn mắt Doãn Tiểu Dao, đột nhiên không còn dừng khí.

Lúc này Doãn Tiểu Dao đã rõ ràng, đây là xe đen. Bọn họ hẳn là định tìm cơ hội trên đường cao tốc, thế nhưng kế hoạch không thành.

Sau đó, một đường yên ổn vững vàng.

Lam Diễm mơ hồ tỉnh lại, nói: “Vẫn là người Vượng thành thuần phác.”

Tài xế gượng cười hai tiếng.

Sau khi đến chỗ cần đến, Lam Diễm trả tiền, “Tài xế đại ca, vất vả rồi.” Hắn nâng mắt nhìn thấy mặt hành khách ngồi ghế phụ có vẻ không thích. Cái này gọi là nội chiến đi.

Tài xế vung tay rời đi.

“Đao thị vệ, chúng ta thật may mắn nhỉ.” Lam Diễm vui vẻ cười nói, “Thời buổi này, tài xế có lòng tốt như vậy không nhiều lắm.”

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Vừa đến phòng trọ, Lam Diễm mới biết, nơi này dễ chịu thế nào.

Hắn xúc động vô cùng, “Cô nói trước đây sao tôi có thể ở Thương thành lâu như vậy chứ?”

“Không biết.” Doãn Tiểu Dao trả lời kiểu điển hình.

Đối với loại trả lời này, hắn đã quen ngược lại cũng không cảm thấy không thỏa đáng.

Lam Diễm vui vẻ suyết chút nữa bỏ nhào trên ghế sa lông, “Đao thị vệ, cô có tâm tình khóc ròng khi trở về nhà hay không?”

“Không có.”

Hoàn toàn không có.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Vừa về tới phòng trọ, Lam Diễm thấy hết sức cảm khái: “Cô nói tại sao trước đây tôi có thể ở Thương thành lâu như vậy đây.”

“Không biết.” Doãn Tiểu Dao trả lời kiểu điển hình.

Hắn đã quen kiểu trả lời này, ngược lại cũng không cảm thấy không thỏa đáng.

Hắn mừng rỡ suyết chút nữa bỏ nhà trên ghế sa lông, “Đao thị vệ, cô có loại tâm tình khóc ròng khi trở về nhà không?”

“Không có.”

Hoàn toàn không có.

Lam Diễm liếc cô một cái. Giữa hai người bọn họ không có cùng cấp bậc về chỉ số thông minh, thực sự rất khó nảy sinh sự hiểu ngầm.

“Cô cái gì cũng không hiểu.”

Thương thành quá buồn chán, còn có một đám biến thái ở đó. Thực sự biến thái đó, một hai người cũng không phải người tốt. Vượng thành bên này lại không như vậy, độ tự do khá cao, buồn bức còn có thể ra ngoài chọi ghẹo chơi bời. Dù sao hắn cũng có nữ hộ vệ.

Nghĩ như vậy, Lam Diễm cảm thấy, chức vị giám đốc nhà máy này thoải mái hơn giám đốc kia nhiều. Tuy rằng lương ít một chút, tiền thuê nhà đắt một chút, giá gạo tăng một chút, cô ngồi bên cạnh kia có sức ăn lớn hơn không phải một chút như thế. Nếu như phương diện kinh tế có thể xa xỉ thêm, vậy hắn thực sự không còn gì tiếc rồi.

“Đao thị vệ, trong xưởng khi nào phát lương thế?” Lam Diễm đến Vượng thành chưa tới một tháng, còn chưa có lĩnh được tiền lương.

Chi tiêu trong khoảng thời gian này, đều là hắn hi sinh nhan sắc đi lừa gạt mà có.

“Không biết.” Trước nay Doãn Tiểu Dao không hỏi qua chuyện nhà xường, biết mới là lạ.

“Nói vậy.” Đột nhiên Lam Diễm lóe lên linh quang: “Cô là chủ nhiệm cũng có lương à.”

Cô bình thường trả lời: “Không biết.”

“Cô ngoài ăn ra, còn biết cái gì!” Hấn rất muốn chọc trán cô, thế nhưng trị số sức mạnh của hai người chênh lệch lớn, khiến hấn từ bỏ suy nghĩ này, đổi thành lý lẽ thẳng thừng nói rằng: “Tôi tuyên bố, tất cả tiền lương của cô đều phải giao cho tôi, quyền lực tài chính do tôi phụ trách.”

“Được.” Chủ nhiệm nhà xường không phải nghề của cô lúc này, cô đương nhiên sẽ không chiếm lấy số tiền kia. Lại nói, chức vị này là do hấn nói mò, trong xường có công nhận hay không còn là một vấn đề.

Nghe được câu trả lời của cô, Lam Diễm nở nụ cười. Có một cô ngốc đi theo thật tốt, nếu như cô không ngốc, làm sao chấp nhận bồi tiếp hấn như vậy. Vì thế, vẫn là ngốc có điểm tốt, “Dao thị vệ, hai ta đứng là hợp tác hoàng kim a, cô ngu ngốc, tôi cơ trí.”

Doãn Tiểu Dao rất nghi ngờ hai từ hấn dùng để miêu tả hấn kia, nhưng cô không phản bác nữa.

“Để ăn mừng cộng sự hoàng kim ra đời, tối nay chúng ta ăn gà hoa điều.”

“Được.” Nhiều ngày rồi không được ăn cơm hấn nấu, cô rất nhớ.

“Vẫn là cô rửa bát.” Hấn giống như ra lệnh.

Cô thoải mái gật đầu.

“Cô rửa bát, tôi nấu cơm.” Lam Diễm đắc ý cười, đôi mắt lộ ra tia sáng, “Cụm từ hợp tác hoàng kim này quả thực là tạo nên vì chúng ta mà.”

Doãn Tiểu Dao đã quen kiểu nói chuyện không logic của hấn. Cô nhìn thần thái trong mắt hấn, người hút ma túy sẽ có đôi mắt trong suốt như vậy sao?

Lam Diễm cũng không để ý sự yên lặng của cô, dù sao hấn tự nói với mình cũng có thể kéo rất dài. Hấn cười hai tiếng nữa, sao đó dần gân cốt một cái, “Tôi ngủ trước một giấc, tỉnh dậy sẽ đi mua thức ăn. Cô tự làm gì đi, đừng làm phiền tôi.”

“Được.” Doãn Tiểu Dao dừng lại, nghiêm túc nhắc nhở: “Không được hút ma túy.”

“...” Lam Diễm nuốt chút nữa nghẹn thở, hấn thở ra một hơi, giọng nói nhấn mạnh: “Tôi chỉ đi ngủ thôi.” Hấn dù sao cũng xem như là quân tử có chút tích cực hướng về phía trước, cô thật sự cho rằng hấn lúc nào cũng làm mấy chuyện sa ngã sao.

“Được.” Doãn Tiểu Dao nghe được câu trả lời của hấn thì rất vui mừng. Cô từ trước đến giờ khuyết thiếu sự biểu cảm, mặc dù tâm tình tốt cũng không lộ rõ sắc mặt lắm. Vì lẽ đó, lúc này vẫn là gương mặt cứng nhắc.

Lam Diễm đi về phòng.

Lúc đóng cửa, đột nhiên hấn nhớ tới chú Lam. Bây giờ Doãn Tiểu Dao đã không còn nhiệm vụ, có thể rời đi.

Hấn định sau khi ngủ dậy, sẽ nói cho cô biết chuyện này. Đây là vì muốn tốt cho cô, tính cách như cô, không thích hợp ở thành phố lớn.

Trước khi ngủ Lam Diễm muốn như vậy, lúc nằm trên giường nhắm mắt lại vẫn nghĩ thế.

Thế nhưng, tỉnh ngủ lại quên.

Sau khi rời giường hấn một lòng một dạ suy nghĩ món ăn tối nay, nóng lòng muốn thử.

Lam Diễm rất có hứng thú với chuyện nấu cơm. Đặc biệt là bên người còn theo một kẻ không kén ăn Doãn Tiểu Dao, thì hấn càng thêm có ý nghiên cứu trù nghệ rồi.

Trước đây khi hấn còn ở một mình, nấu ăn xong còn phải rửa bát. Hiện tại có người rửa chén miễn phí, hấn không biết vui mừng rất nhiều.

Hai người đi siêu thị mua một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn và mắm muối.

Doãn Tiểu Dao xách năm túi đồ lớn, vững vàng đi phía sau.

Lam Diễm đi trước cười nhạo cô, “Dao thị vệ, mặc dù cô không có vị con gái, nhưng có thể làm người sai bảo khỏe mạnh, cũng rất có giá trị nhân sinh.”

“Đúng vậy.” Mỗi người đều có giá trị riêng, cô không ngoại lệ, hấn cũng vậy.

Câu trả lời ngốc nghếch của cô làm miệng hấn càng tổn hại hơn: “Tôi kiến nghị với cô sau này tìm ma bệnh mà gả đi, cũng không có nhiều người đàn ông có sức khỏe tốt. Cô gả cho người bình thường, sẽ rất thương tổn cho tự ái đối phương.”

“Không lấy chồng.” Doãn Tiểu Đào trả lời rất nhanh.

“Phụ nữ cuối cùng vẫn phải tìm đàn ông dựa vào.” Nói xong câu này, Lam Diễm nhớ tới bờ vai rắn chắc của cô, liền sửa lời nói, “Phụ nữ cuối cùng phải tìm đàn ông để sinh con.”

“Hoàng quán đã có người nối nghiệp.” Doãn Tiểu Nhuệ trước sáu tuổi thường xuyên đau ốm, sau đó chuyển biến tốt hơn. Qua một thời gian, hẳn khẳng định có thể vượt qua cô, tiếp nhận Hoàng quán. Vì vậy, cô không lo lắng vấn đề người thừa kế.

“Ai để ý đến quán rách nhà cô.” Lam Diễm liếc cô một cái. Cô gái này trưởng thành như vậy thật thiếu gốc đức hạnh, tất cả đều là cái quán bỏ đi này tạo thành.

Thực sự là cha mẹ không có trách nhiệm.

Thế nhưng, cũng may là cô là một cái cọc gỗ.

“Đào thị vệ.” Hần nở nụ cười, “Sau này cô cũng cần phải tiếp tục ngu ngốc như vậy nhé.” Chỉ ít khi hẳn còn sống, hi vọng cô có thể duy trì bộ dáng ngu ngốc này.

“Tôi không ngu.” Doãn Tiểu Đào trả lời rất bình thản. Dưới cái nhìn của cô, hẳn thực sự không thông minh tới đâu đi.

“Tôi thông minh hơn cô nhiều.”

“Người thông minh không chơi ma túy.” Cô đánh một đòn thẳng vào điểm yếu.

“...” Quả nhiên, gân xanh trên trán Lam Diễm nhảy một cái, hung thần ác sát nói: “Tôi nay cô đừng nghĩ ăn com”

“Được.” Cô không ăn com, có thể dùng bữa.

Và lại, trải qua nhiều lần như vậy khiến cô hiểu rằng, tuy miệng hẳn như dao nhưng tâm lại như đậu hủ. Ba lần bốn lượt là hết không cho cô ăn com, nhưng mỗi lần đều quan tâm đến sức ăn của cô, sẽ nấu một nồi com lớn, làm nhiều món ăn hơn. Hẳn làm thay đổi nhận thức của cô với công tử bột giàu có.

Lúc này, cô nghĩ đến chuyện hẳn lún sâu vào đầm lầy ma túy, liền kêu, “Tứ lang.”

“Lang cái đầu cô. Tôi đang tức giận, không muốn để ý đến cô.” Lam Diễm cũng không quay đầu lại, càng chạy càng nhanh.

Cô không lên tiếng, xách 5 cái túi lớn, ung dung đi theo bước chân hẳn,

Hòa khí của Lam Diễm đến rất nhanh, đi càng nhanh hơn.

Lúc về đến nhà, hẳn đã sớm quên chuyện vẫn tức giận Doãn Tiểu Đào, vui vẻ đi vào trong bếp.

Doãn Tiểu Đào cất những nguyên liệu nấu ăn còn lại vào tủ lạnh, sau đó quay đầu lại thì thấy bóng lưng của Lam Diễm.

Phần lớn thời gian, cô đều đi ở phía sau hẳn, cho nên cô rất quen thuộc bóng lưng của hẳn. Bởi vì dùng ma túy quanh năm, vóc người hẳn thon gầy, gầy hơn bất kỳ người con trai nào ở Hoàng quán.

“Đào thị vệ, cảm cho tôi cái bát bé.” Lam Diễm cúi đầu bận rộn.

Doãn Tiểu Đào gạt đầu, tìm một cái trên tủ bát đưa tới.

Hẳn cầm lấy để một bên, trên tay quấy đồ ăn: “Bình thường bếp trưởng đều có người phụ tá, sau này cô sẽ phụ giúp cho tôi.”

“Được.”

Lam Diễm tiếp tục lảm nhảm: “Ra ngoài hành tẩu giang hồ, nắm giữ một tay nghề là khá quan trọng.”

“Đúng thế.”

“Cô biết xã hội hiện nay, tiền lương đầu bếp cao bao nhiêu không?” Âm điệu cuối dâng lên cảm giác ưu việt.

“Không biết.”

“Ngu ngốc.” Hần hạ xuống kết luận.

Mãi đến khi món gà hoa điều nấu xong, Lam Diễm mới nhớ tới ghi nhớ của mình lúc trước khi đi ngủ. Liền hẳn nhân lúc mình còn nhớ việc này, nói: “Đào

thị vệ, nhiệm vụ của cô kết thúc, có thể thu dọn quần áo trở về quán rách kia của cô.” Tiếc nuôi là, bếp trưởng lại không có phụ tá.

“Tại sao kết thúc?” Doãn Tiểu Đào ngửi mùi thơm của món gà hoa điều trên bàn, cảm thấy đói bụng.

“Chuyện này cô muốn nhúng tay vào không được rồi.” Đột nhiên hấn quay đầu nhìn cô, trong mắt có một tia chăm chú, giống như không muốn bỏ qua sự thay đổi biểu cảm của cô, “Ngày mai cút về cày ruộng đi.”

“Không về.” Về mặt của cô vẫn bình thản như vậy.

“Cô không còn giá trị lợi dụng.” Hấn cũng rất bình thản.

“Không về.”

“Ngu ngốc, về sớm một chút.” Bên trọng giọng nói của hấn hơi gọn sóng.

“Không về.”

Lam Diễm nhếch khóe miệng, “Cô là người nhắc lại à?”

“Không phải.”

“Chẳng muốn quản cô.”

Bên trong Lam thị rất loạn, cô không nên tới vùng nước đục.

Không biết hiện tại tranh đấu trong nội bộ Lam thị tiến triển đến giai đoạn nào. Lam Diễm có linh cảm, cho dù là chú Lam hay Lam Úc, bất luận là ai cũng không lưu cho hấn đường sống. Chỉ có điều, chú Lam sẽ mặc hấn tự sinh tự diệt, mà Lam Úc, sẽ đuổi tận giết tuyệt.

Sống hay chết, Lam Diễm đều coi nhẹ rồi. Hấn chỉ hi vọng Doãn Tiểu Đào có thể trở về trọn vẹn.

Thế nhưng cô thật sự quá thẳng thắn rồi.

Mấy ngày sau đó, Lam Diễm đều nói lại chuyện này, thái độ ác liệt muốn Doãn Tiểu Đào đi nhanh.

Doãn Tiểu Đào không hề bị lay động.

Hấn không đánh lại cô, mắng cô không được. Thậm chí, ngược lại cô còn giải thích với hấn, “Tôi còn có nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?” Ngờ khí của Lam Diễm rất kém. Hấn quyết định, không nấu cơm cho cô.

Doãn Tiểu Đào nhìn đôi mắt màu lam của hấn, bình tĩnh nói: “Cai nghiện cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Lam Diễm nhất thời dừng lại, theo bản năng ấn chèn chốt cửa lại, hấn giật mình nhìn chăm chăm Doãn Tiểu Đào, “Cô không phải họ Đào à?”

“Tôi không phải họ Đào.”

“Cô không họ Đào tại sao gọi là Đào thị vệ?”

Doãn Tiểu Đào im lặng, lẳng lặng nhìn hấn.

Hấn cũng nhìn cô, chờ cô giải thích. Kết quả, hấn chờ được câu trả lời của cô: “Không biết.”

“Cô quá ngốc rồi.” Lam Diễm đẩy điện thoại trở lại, dặn dò bảo vệ: “Tôi để chủ nhiệm Đào xuống lấy.”

Doãn Tiểu Đào theo lời đi ra ngoài.

Khi trở về, khiêng một cái valy lớn, cao bằng nửa người.

Lam Diễm đang muốn đeo tai nghe xem phim, hần nhìn thấy valy này, không khỏi lấy tai nghe ra cảm khái nói: “Anh trai thật bạo tay, mang một quả bom lớn như vậy đến đây.”

Doãn Tiểu Đào đặt valy xuống, “Không phải bom.”

“Vậy là cái gì?”

Cô cầm kéo cắt đi bao đóng gói: “Là đồ của tôi.”

“Cô...” Lam Diễm nghi ngờ nói, “Ồ chỗ này chính là vì nhận gói hàng này à?”

“Không phải.”

“Vậy cô còn có chuyện gì?” Hần nhìn nam nữ đang đánh vào nhau trên màn hình, cảm thấy vô vị, dứt khoát tắt phim đi, lại lớn tiếng với Doãn Tiểu Đào: “Đừng có mặt dày mày dạn quần lấy tôi không buông. Lăn đi sớm một chút, cút cút cút.”

“Tôi có nhiệm vụ.” Doãn Tiểu Đào nghiêm nghị nói.

“Nhiệm vụ gì?” Ngữ khí của hần rất kém.

“Cai nghiện cho anh.” Cô vừa nói chuyện vừa mở valy ra xem, bên trong còn có những bao bọc khác, cô lại tiếp tục tháo ra.”

Lam Diễm hơi run lên. Nhìn thái độ này của cô, là nghiêm túc. Mấy hôm trước mặc dù cô nói qua không muốn hần chơi ma túy, nhưng cô cũng không ngăn cản hần dùng thời gian hút mỗi ngày, hần còn tưởng cô đã quên lời đã nói trên chùa rồi.

“Khụ khụ.” Hần ho hai tiếng không tự nhiên, nói rằng: “Đây là chuyện riêng của tôi, không tới lượt cô đến quản.”

Hần cho rằng sẽ hung hãn mà nói ra nửa câu sau, nhưng giọng nói ra lại trầm thấp.

“Tôi bằng lòng, sẽ giúp tứ lang cai nghiện.” Cuối cùng Doãn Tiểu Đào cũng tháo hết được các lớp giấy bọc, cô đi đến nhắc đồ vật lên.

Lam Diễm thấy trong tay cô cái gì đó, hơi sừng sốt. Hần cho rằng chỉ có trong phim võ hiệp mới có vũ khí như vậy.

Doãn Tiểu Đào rút thanh trường đao từ trong vỏ, thân đao có màu hơi tối, chỉ có nơi lưỡi đao mới sáng một chút.

“Đao...thị vệ.” Hần hoàn hồn, “Cô là muốn đi diễn xiếc trên phố à?”

“Không phải.” Doãn Tiểu Đào thường thức trường đao xong, lại tiếp tục cầm đồ trong valy lên.

Lần này, Lam Diễm hoàn toàn há hốc mồm.

Lại một cái nữa.

Hình dạng của thanh thứ hai khá dài nhỏ khinh bạc, không giống thanh thứ nhất dày thấy nặng. Lúc ra khỏi vỏ, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy.

Lam Diễm không nhịn được nhìn ngầy thẳng trên đao, công nguyên hai trăm mười bốn, không sai. Hần nhẹ giọng hỏi: “Cô ở triều đại nào xuyên không tới đây vậy?”

“Không phải xuyên qua, là di vật của ông nội.” Doãn Tiểu Đào nhắc thanh đao trên tay trái lên, “Đào đao.” Lại vung xuống tay phải, “Câu kiếm kiếm.”

Nhìn đao kiếm sắc bén này, Lam Diễm nói chuyện đều trở nên cẩn thận từng li từng tí: “Xin hỏi...Hai món đồ này xuất hiện ở đây có ý nghĩa là...”

“Bảo vệ anh.” Tư thế cầm kiếm của Doãn Tiểu Đào vô cùng mạnh mẽ.

“....” Hần cảm thấy như mình nghe nhầm, “Tôi nhớ tôi và cô đã nói, nhiệm vụ cả cô đã kết thúc rồi.”

“Không có.” Những điều đã nói cô đều không nghe.

“Đánh rầm!” Nói lớn tiếng được một nửa, nhìn thấy lưỡi kiếm lóe sáng, Lam Diễm lập tức hạ thấp giọng xuống, “Tôi rõ ràng đã nói rất nhiều lần rồi.”

“Tôi muốn giúp anh cai nghiện.”

“....Cô... Là vì muốn cai nghiện cho tôi mới mang đến hai vật nguy hiểm như vậy à?”

“Đúng thế.”

Lam Diễm ngẹn lại. Lúc chính thức làm nhiệm vụ không thấy cô mang theo vũ khí, đến nói này làm khẩu, lại đột nhiên mang hai cái thứ đáng sợ đó đến, hần thấy thế nào cũng giống như dùng để đối phó với hần. Hần chậm rãi mở miệng: “Đao thị vệ à, trước tiên để vũ khí xuống.”

Doãn Tiểu Dao gật đầu, gác đao đao câu hiển kiếm trên ghế sa long.

Hắn vẫy tay gọi cô: “Lại đây.”

Cô đi đến bên cạnh bàn làm việc của hắn.

“Cô làm thế nào gọi là mang theo đao cụ phi pháp! Sẽ bị bắt lại!” Thấy cô không còn vũ khí, Lam Diễm hưng lên: “Là công ty chuyển phát nhanh nào đưa tới? Tôi muốn đi báo cáo.”

Cô lắc đầu một cái, “Không phải chuyển phát nhanh.”

“Vậy là ai?”

“Ông nội phái tới.”

“...” Lam Diễm không nói gì hỏi trời xanh. Trong cái quán rách kia từ già đến trẻ đều bị ngốc sao? Hắn thở than một tiếng: “Đao thị vệ, cô vẫn nên trở về sớm một chút đi, sau đó liền ở núi sâu rừng hoang đừng ra ngoài.”

“Không trở về, tôi nhất định giúp tứ lang cai nghiện.” Hôm nay Doãn Tiểu Dao nói tương đối nhiều, thể nhưng lập đi lập lại đều là một ý.

“Nếu cai dễ dàng như vậy, tôi đã sớm cai rồi.” Hắn bắt đầu tức giận, “Cô có biết khả năng nghiện ma túy bị tái phát lại cao bao nhiêu không?”

“Tôi biết, có tôi giúp anh.” Cô nói rất kiên định.

“Giúp ư? Cô giúp thế nào? Cai nghiện là chuyện của chính tôi, mắc mớ gì tới cô chứ, bắt chó đi cày.” Thực sự là tức chết hắn.

Doãn Tiểu Dao thấy hắn giận dữ, cảm giác thấy hắn nôn nóng. “Chờ ông nội chuyển phát nhanh đến.”

“...” Chuyển phát nhanh cái gì?” Lam Diễm hung hãn vỗ bàn, “Cô còn muốn mang đồ cấm gì đến?”

“Không phải...” Cô còn chưa nói xong, hắn đã cắt lời: “Tôi mặc kệ cô còn cái đồ vậy quý quái gì, nói tóm lại, cô lập tức cắt cho tôi.” Âm lượng của hắn đủ để chứng minh lửa giận của hắn.

“Tôi không đi.”

“Thảo!” Lam Diễm thấy thật phiền.

Hắn chưa từng thấy tâm tuyệt vọng như vậy.

Thực ra, Lam Diễm biết chính hắn không có làm tuyệt tình. Trong tiềm thức của hắn có chút muốn kéo dài.

Hắn muốn thật độc ác, không đến mức không đuổi được cô. Có lúc hắn muốn tốc chiến tốc thắng, để cô chết đói luôn đi. Nhưng là một hồi nhớ lại trong tháng mấy ở Lam thị, bóng lưng của cô kiên quyết che chở cho hắn, hắn liền dao động. Kết quả liền trở thành, một mặt hắn hung ác mắng cô, mặt khác cho cô ăn đến thỏa mãn.

Vẫn dừng chân tại chỗ.

Mẹ kiếp. Vốn là một mình hắn đang tốt đẹp, không lo lắng. Ai biết rồi cô ngốc này đến, ở chung lâu, làm hắn cảm thấy, tháng ngày trôi qua như vậy không còn tội tệ. Hơn nữa, ý nghĩ này một khi nảy sinh, lại càng ngày càng bén rễ. Cho tới bây giờ, chính hắn cũng không biết là mình muốn cô ở lại hay rời đi.

Lam Diễm tức giận trừng cô: “Cô cho rằng chỉ bằng mấy tháng của cô là có thể cai nghiện cho tôi à? Ngây thơ.”

“Tôi có lòng tin, tứ lang cũng phải có lòng tin.” Liên quan tới điểm này, Doãn Tiểu Dao gần như tin tưởng không nghi ngờ.

“Tôi không có!” Lam Diễm lời ngay nói thật. Việc này ai có thể kết luận. Hiện tại cai được không có nghĩa sao đó sẽ không nhảy lại hồ lừa. Có thể khắc chế tính của chính mình. Cũng không có mấy người, huống chi là nhanh chóng. Cảm giác so với mặt đất. Chuyện cai nghiện ma túy cao gấp trăm ngàn lần.

Một khi đã ném thử cảm giác sau khi hút ma túy, đối với chuyện khác đều thiếu đi tinh thần. Hiện tại tuy rằng hắn xem phim mỗi ngày, thời gian thực sự muốn phát tiết cũng không nhiều. Đối với hắn mà nói, chuyện gì cũng không sánh nổi với sự tuyệt vời sau khi hút ma túy.

“Tôi giúp anh.”

“Giúp thế nào?” Lam Diễm treo lên nụ cười châm chọc.

“Tôi có thuốc, nhưng chưa tới.” Quá trình chắc chắn là cực khổ, nhưng cô sẽ giúp đỡ hắn. Bất luận hắn không phải là người nào đó, cô đều muốn cứu

vớt hần.

Hần nhủ mày: “Thuốc gì?” Hiện tại đất nước ủng hộ việc cai nghiện. Thuốc, chính là bột mỳ, cũng là loại thuốc phổ thông. Thuốc cai nghiện, dường như đều là lấy hình thức độc trị độc. Uống thuốc lâu dài, vẫn nghiện như vậy, vẫn đoán mệnh như vậy.

“Mạn đà la.”

“Nghe tên...Không giống như là thứ tốt.” Tuy rằng không phải thứ tốt, nhưng đích thực là thuốc cai nghiện. Có điều, đối với hần sẽ không có tác dụng gì.

“Ông nội đi hái trên núi.”

Lam Diễm thuận miệng hỏi: “...Ông nội cô bao nhiêu tuổi vậy?”

“Bảy mươi năm tuổi.”

Hần liếc qua một chút: “Sao lại để ông cụ leo núi.”

“Ông nội không già.” Hơn nữa, ghét nhất là người khác nói ông là già.

Lam Diễm nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời màu xám, nhưng lại hiện ra ánh sáng nhợt nhạt. Mấy ngày nay hần nói tới nước miếng cũng khô, cô lại không dao động chút nào. Cô ngọc này bảo thủ đến mức này, hần cũng không thể làm gì. “Đạo thị vệ, tôi với cô thảo luận về chuyện tôi hút thuốc.” Nếu muốn cai, như vậy trước hết phải để cô biết bản chất của ma túy.

Về mặt Doãn Tiểu Dao không đổi, “Được.”

Lam Diễm đi tới ghế sofa ngồi, ra hiệu cho cô cùng ngồi xuống, sao đó tự rót cho mình một chén trà.

Thực ra, hần cũng không muốn nói chuyện về ma túy với người khác. Có điều trước mặt cô, hần đã làm không ít chuyện ngoại lệ, cũng không quan tâm có nhiều thêm một chuyện.

Lam Diễm uống hớp trà, sau đó dựa vào ghế sofa.

Thứ hần hút đã từng là vua của ma túy, hải lạc. Bởi vì

Hai năm trước, chú Lam đưa cho hần hai túi đồ, một là hải lạc. Một túi khác là băng. Đều là ma túy.

Lam Diễm tự chọn cái trước. Hần cười ha ha, giải thích cho chú Lam lý do là, đồ đắt tiền mới có thể biểu bộ khí phách của Lam thị.

Khi đó sau khi chú Lam nghe, về mặt trở nên kỳ lạ, thế nhưng không nói gì.

Sau đó, Lam Diễm cũng vẫn không đụng vào băng.

Hải lạc và băng là hai loại ma túy xung khắc nhau. Cái trước là thuốc an thần, cái sau lại là thuốc kích thích. Băng là loại ma mới túy do người ta mới kết hợp, hủy hoại trung khu thần kinh, lạm dụng trong thời gian dài, sẽ dẫn đến tinh thần có vấn đề. Hải Lạc làm thể nghiện và tâm nghiện rất lớn, nhưng so sánh với nhau, Lam Diễm càng không muốn trở thành người thần kinh.

Mục đích của chú Lam là để Lam Diễm mắc nghiện. Nghiện, có hại đến thể nào, cũng không sao.

Từ khi Lam Diễm hút hải lạc. Về sau, cũng rất khống chế lượng ma túy.

Sau đó Lam Úc đưa cho Lam Diễm hàng có độ tinh khiết cực cao.

Bởi vậy sau ba tháng, khoảng cách thời gian mà Lam Diễm xuất hiện phản ứng tăng lên gấp đôi. Ở trong thống khổ, hần chịu đựng không đi xuống, cuối cùng vẫn chịu khuất phục. Bởi vì không thể tránh được được tính, lượng thuốc hiện tại hần hút, so với ban đầu đã nhiều gấp sáu lần.

Theo lời Lam Diễm nói, sắc mặt Doãn Tiểu Dao ngày càng nghiêm túc.

Hần nói rất bình thản.

Cô nghe lại có tâm tình lên xuống, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hai người kia.

“Tứ lang.” Lời Doãn Tiểu Dao nói ra lộ ra khí lạnh.

Lam Diễm dựa lưng ở ghế sofa, ngược mắt.

Cô đứng lên, về mặt so với bình thường càng lạnh hơn, “Cai nghiện từ từ.” Bột hần hút quá tinh khiết, thuốc Đông y phổ thông căn bản không có cách chống lại. Hơn nữa thuốc Đông y là điều trị nắn tính, nghiện ma túy lại là cấp tính.

Lam Diễm hơi ngẩng đầu nhìn cô.

Hắn nghĩ, hắn thật sự không muốn đuổi cô đi. Cô đi rồi, hắn phải đến đâu để tìm người biết rõ hắn là kẻ nghiện không thể cứu chữa, nhưng đồng ý bảo vệ hắn một cách ngu muội.

“Đao thị vệ.” Lam Diễm đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng gọi cô.

Doãn Tiểu Đao cúi đầu nhìn lại hắn.

“Tôi nay tôi làm cho cô tôi dung khai biên tôm.” Nụ cười của hắn tỏa ra vô cùng xán lạn.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ngày thuốc đông y được chuyển phát nhanh đến, Lam Diễm có chút buồn bực. Cuộc sống mơ màng của hắn có lẽ phải kết thúc.

Doãn Tiểu Đao có vẻ rất thoải mái, rất nhẹ nhàng, gọn gàng nhanh chóng tháo gói bọc của đồ chuyển phát nhanh.

Lam Diễm thấy thế, không khỏi mở miệng nói xấu cô: “Đao thị vệ, bộ dáng này của cô thực sự là hoàn toàn ngu xuẩn!”

Cô không để ý đến hắn, sắp xếp thuốc đông y trong tay.

Ông nội Doãn còn gửi mấy tờ giấy đến, nói là đơn thuốc.

Doãn Tiểu Đao chậm rãi đọc từng từ từng chữ. Trước giờ cô cũng không hiểu quá rõ những kiến thức về cai nghiện. Nếu như sớm biết có thể gặp Lam Diễm, cô nhất định sẽ chăm chỉ nghiên cứu.

Trên đời cũng không có loại thuốc nào cai nghiện vĩnh viễn. Thuốc đông y chỉ là phụ trợ.

Hiện nay cai nghiện. Thuốc, đơn giản có hai loại. Một là thay thế thuốc giảm đau. Ví dụ như bột mỳ. Hoặc khúc mã. Nhưng, tác dụng phụ của chúng vẫn sẽ bị nghiện, chỉ là không sinh ra cảm giác vui sướng. Loại thuốc này gây ra tổn thương rất lớn đến gan thận. Một loại khác là thuốc kháng tinh thần, nếu như sử dụng trong thời gian dài, sẽ tổn hại đến đại não.

Thuốc đông y cai nghiện, quá trình khá chậm, gần như là điều trị, mà không phải hướng đến bệnh nặng bộc phát. Đa số người cũng chờ được phát huy hiệu quả cũng đã từ bỏ.

Doãn Tiểu Đao tin chắc thành công, không chỉ đến từ tờ giấy được gửi đến kia, còn có tín nhiệm của cô đối với Lam Diễm. Tuy rằng cả ngày hắn luôn mơ màng, thế nhưng cô có một loại trực giác, hắn có đủ ý chí và nghị lực.

Lam Diễm thấy Doãn Tiểu Đao hoàn toàn đặt hết sự chú ý tập trung tên tờ giấy này, nổi lên một loại tâm tình phức tạp.

Liên quan đến cai nghiện, hắn cũng không lạc quan, hắn chỉ muốn đáp lại sự kiên trì của Doãn Tiểu Đao.

Nghĩ như vậy, hắn cảm thấy mình đúng là một người tốt mà. Cô ngốc kia có thể có cơ hội gặp được ông chủ có tâm địa lương thiện như hắn cũng coi như là may mắn.

Doãn Tiểu Đao đọc kỹ tờ giấy xong, sau đó cất đi.

Tình trạng thân thể của người nghiện khác nhau, vì vậy những điều chưa biết trong quá trình cai nghiện của Lam Diễm, ông nội Doãn không cách nào dự đoán.

Cô chỉ có thể đi từng bước một.

“Từ lang, chúng ta trở về.” Đây là lần đầu tiên, Doãn Tiểu Đao chủ động đưa ra hành trình.

Lam Diễm hí nửa mắt, bộ dáng như chưa tỉnh ngủ, “Về sớm như vậy làm gì, vẫn chưa tới thời gian ăn trưa.”

“Trở về đun thuốc.”

Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thay đổi: “Đao thị vệ, đừng nói tôi không nhắc nhở cô, tôi lên con nghiện sẽ lục thân bất nhận(lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ con, đều không nhận).”

Tuy rằng hần ước gì cả đời hần bị hủy bằng ma túy với cái gọi là “lục thân”, không biết điều gì cả.

“Tôi không sợ.” Cô có thể dự liệu được trạng thái của hần lúc lên cơn nghiện, nhưng cô không sợ.

“Cô không sợ, tôi sợ!” Lam Diễm tăng cao âm lượng, vì an toàn tính mạng bản thân mà lên tiếng: “Cô có hai thanh thần khí thượng cổ, cất kỹ cho tôi. Dao kiếm không có mất, cũng đừng thương tổn tôi.”

“Đó không phải là thần khí thượng cổ.” Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt: “Chúng nó gọi là đao đao câu hiển kiếm.”

Thái dương hần nảy lên, “Tôi quản cô cái gì đao cái gì kiếm.”

“Sẽ không làm thương tổn anh.” Cho dù cô đã từng có ý nghĩ trời hần lại, đó cũng chỉ dưới tình huống hần không bị thương.

“Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, tôi thật không yên tâm.” Trước đây Lam Diễm không hút cùng người khác khi hần hút, vì vậy hần không xác định được tính tình của bản thân sẽ thay đổi lớn đến mức nào.

“Tôi có chừng mực.”

Thôi, không nói được với cô ngốc này, Lam Diễm lựa chọn đổi đề tài: “Đừng nói chuyện cai nghiện với người ngoài.” Hần không tin, chú Lam và Lam Úc sẽ bỏ mặc hần tự do ở Vượng thành. Nếu như Lam thị biết hần cai nghiện, hậu quả rất khó lường được.

“Được.” Doãn Tiểu Dao gật đầu, sau đó mới nhớ tới sự giúp đỡ của ông Doãn bên kia, liền nói bổ sung: “Hoàn quán không phải người ngoài.”

Lam Diễm khinh thường bĩu môi một cái.

Người ngoài hay không, tạm thời hần không biết. Điều duy nhất hần có thể xác định là, họ đều ngu ngốc.

Hiện tại chu kỳ cơn nghiện của Lam Diễm, so với lúc ở Vượng thành, đến sớm hơn một tiếng.

Mặc dù hần nhiều lần kiểm chế, cũng không thể làm gì được.

Buổi chiều Doãn Tiểu Dao sắc thuốc cho hần uống.

Lam Diễm không tình nguyện lắm, nhìn canh thuốc đen sì, lẩm bẩm nói: “Khăng định rất đắng.”

Cô máy móc an ủi: “Thuốc đắng dã tật.”

Hần nhìn cô, lại nhìn bát thuốc một chút, cuối cùng nhận lấy, bóp mũi lại, uống liền hết một bát.

Thật sự rất đắng.

Đắng đến mức đầu lưỡi hần chất chất. không Giống như hần không nhìn thấy hi vọng nhân sinh.

Thang thuốc đầu tiên, Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao đều biết, sẽ không có tác dụng gì. Với mấy vị thuốc thảo dược, không cách nào thay thế thuốc ngoại.

Doãn Tiểu Dao cũng không có ý định để Lam Diễm ngừng hút thuốc ngay lập tức. Cai nghiện là một quá trình chậm chạp, thời gian dài hay ngắn phải xem toàn bộ thể chất cá nhân. Trước tiên cô muốn quan sát phản ứng của Lam Diễm.

Lam Diễm uống thuốc đông y xong thì gục đầu đi ngủ, mãi đến tận năm giờ chiều mới tỉnh lại.

Hần đi làm vô cùng nhàn rồi, trong xưởng có hần hay không có hần, vẫn hoạt động như bình thường, vì vậy hai buổi chiều gần đây hần đều chẳng muốn tới. Ngủ úp xáp ở văn phòng kém xa giường trong phòng, ngủ rất thoải mái.

Khi Lam Diễm tỉnh lại, còn không muốn rời giường. Liền ôm chăn trên giường lăn lộn.

Nằm tiếp một lúc, khoảng cách đến thời điểm nào đó ngày càng gần, hần bắt đầu trở nên buồn bực.

Tâm nghiện hút nóng của hần tương đối lớn.

Tác dụng phụ của tiêm ma túy vào nghiêm trọng hơn hút nóng, cho nên lúc ban đầu Lam Diễm đã định cho mình quy tắc, hần tình nguyện nhẫn nhịn từng cơn ham muốn như mèo cào tâm. Hi vọng, không muốn hủy hoại thân thể này hoàn toàn.

Sau đó, hần hiểu được, căn bản không nhịn được. Bất luận hần duy trì ý chí của mình thế nào, cuối cùng vẫn cứ khuất phục.

Hiện tại, cảm giác này lại tới nữa rồi. Hắn khát vọng điều thuốc kia, điều thuốc đó mang đến sung sướng mà bất cứ chuyện gì hay vật nào cùng đều không thể thay thế.

Giờ phút này, sự kiên trì của Doãn Tiểu Đào, Lam Diễm đều ném ra sau đầu.

Lời trong què thăm chết tiệt đó, hiện tại hắn tin liền kỳ lạ rồi.

Một mình hắn tự do biết bao, dựa vào cái gì cô nói hắn phải nghe theo.

Cô tính toán cái trứng!

Cô là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, cũng không phải cô chơi ma túy, làm sao dễ dàng như vậy nói cai liền cai.

Nếu như cô thật sự muốn giúp hắn, tại sao không xuất hiện sớm một chút.

Tâm tư của Lam Diễm càng phiêu càng xa, theo mức độ nghiện tăng dần, hắn đã hoàn toàn bỏ đi tâm ý của Doãn Tiểu Đào.

Vào giờ phút này, ngoài trừ điều thuốc kia, hắn không muốn cái gì cả.

Nếu như có thể hút một điếu, để hắn chết cũng cam nguyện.

Bỗng chốc Lam Diễm ngồi dậy.

Vốn là Doãn Tiểu Đào đang chớp mắt ở một bên, nhận ra động tĩnh của hắn, cô lập tức mở mắt.

Về mặt Lam Diễm không được nhẹ nhàng như thường ngày, cau mày, trên trán lấm tấm mồ hôi, tỏ ra hơi u ám.

Cô biết được, hắn đến con nghiện rồi.

Hai người nhìn nhau vài giây, Lam Diễm bộc phát trước, giọng nói rất nặng nề: “Cô rút cho tôi!”

Đối mặt với sự khác thường của hắn, Doãn Tiểu Đào rất bình tĩnh: “Tôi từ chối.”

“Thật sự cho rằng tôi sẽ không đánh cô sao?”

Hắn cảm giác như có con kiến đang bò tận sâu trong xương hắn, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Hắn nhắc chân lên, “Cô là loại không nam không nữ, tôi nhìn là thấy chán ghét.”

Cô không tranh luận với hắn, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

“Thào!” Lam Diễm dùng sức xoa cánh tay của mình, nhưng lại không bắt được những con kiến kia, “Mụ đàn ông, cô có biết xấu hổ không? Có chấp dây đưa đến chết như vậy.”

Cô vẫn không để ý đến như cũ.

Lam Diễm để chân trần xuống giường, tư thế bước đi có hơi nghiêng ngã, giọng điệu nói chuyện cũng không có khí thế: “Tôi lệnh cho cô, rút ra ngoài cho tôi.”

Doãn Tiểu Đào nắm chặt tay: “Anh hít thở sâu chậm rãi.”

“Hít thở cả nhà cô.” Hắn trực tiếp đi về hướng tủ bên cạnh. Hắn không có thời gian cãi nhau với cô, hắn phải đi hút thuốc.

“Tứ lang.” Âm thanh của cô trầm lạnh: “Nhịn thêm.”

Giờ phút này lòng Lam Diễm như lửa đốt, làm sao nghe thấy lời nói của cô. Hắn bước ba bước thành hai bước đi về phía trước.

Doãn Tiểu Đào mặt không thay đổi, đi tới giữ chặt vai hắn, kéo về phía sau.

Cả người hắn bị cô đẩy đến giường.

Lam Diễm tức giận, chống thân thể dậy gào thét: “Tôi và cô có quan hệ như sợi lông thôi. Muốn lo chuyện bao đồng?”

Doãn Tiểu Đào quỳ chân trái lên giường, hay tay giữ lấy tay của hắn, áp chế hắn lại.

Nhất thời hắn không ổn định, ngã xuống giường: “Mụ đàn ông, cô thật chán ghét.” Hắn hận chết cô.

Doãn Tiểu Đào nhìn hắn, về mặt đến bây giờ cũng không thay đổi: “Nhịn thêm.”

Lam Diễm bị cô kim chặt, không thể động đậy, tức giận đến chửi bậy.

Cô đều vào tai này ra tai kia.

Cô nhìn khuôn mặt dữ tợn của hắn, cảm thấy Lam Diễm lúc trước chỉ biết ăn vờ ngủ mới thực sự là tốt.

Trong người Lam Diễm khó chịu càng thêm mãnh liệt, phản kháng của hắn cũng từ từ tăng lên.

Doãn Tiểu Đào mới không để ý một chút, bị hắn giãy thoát. Cô trở tay đè hắn xuống giường một lần nữa.

Thân thể Lam Diễm lúc lạnh lúc nóng, không nhịn được co giật. Hắn đã sớm không còn lý trí, chỉ muốn giết chết cô gái trước mặt, sau đó hút một điếu thuốc. Mà hắn cũng thật sự rống to lời nói trong đáy lòng.

Cô nghe lời nói ác ý của hắn xong, trên mặt không biểu hiện vẻ khác thường, trong lòng lại nhớ tới hắn trước đây: “Tứ lang.” Cô gọi tên hắn.

Nhưng hắn không nghe được cái gì cả.

Trước đây Lam Diễm chưa từng nhịn lâu như vậy, hắn cảm giác mình khó chịu như muốn chết. Trước khi chết, hắn còn muốn hút một điếu. Không phải vậy hắn đã chết thật rồi.

Doãn Tiểu Đào nhìn thời gian, cuối cùng buông lỏng hắn.

Lam Diễm được tự do, liền chạy về phía tủ, bước chân lao đảo, suýt chút nữa va vào góc bàn.

Cô ngồi tại chỗ nhìn theo hắn.

Hắn run rẩy nhanh chóng kéo ngăn kéo, muốn tìm điếu thuốc, ngón tay không theo khống chế, không lấy được.

Đầu của hắn cúi xuống càng ngày càng thấp, giống như muốn vùi cả mặt vào trong ngăn kéo. Cái trán bị đập vào ngăn kéo, hắn cũng không cảm giác được đau đớn.

Hắn dùng sức ngửi mùi trong ngăn kéo.

Điếu thuốc mê người này, đang ở trước mắt.

Lam Diễm cố gắng khống chế ngón tay run run, cuối cùng thành công cầm được một điếu thuốc lên.

Sau đó một tay khác của hắn tiếp tục lục lọi ngăn kéo.

Không có.

Chỗ nào cũng không có bật lửa.

Hắn nôn nóng khó nhịn, thậm chí chửi mắng trong miệng.

Vẫn không tìm được.

Lam Diễm trực tiếp hút đưa điếu thuốc lên ngửi, sau đó kéo những tủ khác để tìm.

Ngay ở thời điểm hắn hoang mang luống cuống, trong phòng đột nhiên “cạch” một tiếng.

Tại Lam Diễm không nghe thấy bất kỳ tiếng gọi nào, nhưng không nghe sai được âm thanh nhẹ vang lên này.

Là bật lửa.

Hắn quay đầu nhìn về nơi có tiếng động.

Doãn Tiểu Đào đứng thẳng. Cô gấp nắp lại, sau đó lại “cạch” một tiếng mở ra.

Lam Diễm chăm chú nhìn ngọn lửa kia.

Cô tắt bật lửa lần thứ hai, sau đó tung bật lửa trong tay chơi đùa.

Hắn vẫn chưa để ý đến vẻ mặt của cô, trong mắt hắn chỉ có công cụ để hút thuốc.

Doãn Tiểu Đào bắt được bật lửa: “Muốn à?”

Lam Diễm không lên tiếng, thế nhưng ánh mắt đã lộ ra khát vọng của hân.

Ánh mắt của cô trong suốt lạnh lùng: “Đến cướp.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lam Diễm chậm rãi ngồi thẳng dậy.

Một tay của hân chống lên mặt bàn, đôi mắt chăm chú tập trung nhìn bật lửa trong tay Doãn Tiểu Đào. Một cánh tay khác nắm điều thuốc đang run lên, từ cánh tay đến đầu ngón tay đều co rút lại. Hân hao phí rất nhiều sức lực mới không để điều thuốc rơi xuống.

Cơ thể Lam Diễm đang loại trạng thái vô cùng không có thực. Trong cơ thể có đủ loại đau đớn, làn da bên ngoài, xương tủy bên trong, hoặc nhẹ hoặc nặng đều hiện lên đau đớn. Hơn nữa hân bắt đầu hồi hộp.

Nếu như giờ phút này hân còn lý trí, hân sẽ không đi cướp bật lửa.

Lúc hân ở trạng thái bình thường, chênh lệch thực lực với Doãn Tiểu Đào còn chưa hết mười dãy phố. Càng khỏi nói, hiện tại hân đứng cũng không vững.

Thế nhưng lúc này trong đầu hân chỉ còn lại ý niệm hút thuốc, vì thế hân gắng gượng cơ thể tan tác, xông về phía bật lửa.

Doãn Tiểu Đào nhẹ né qua, lùi lại vô cùng thông dong. Sắc mặt cô như thường, không vui không buồn.

Lam Diễm không vững, suýt chút nữa vấp ngã bên cạnh giường.

Hân dùng chân, nhìn bật lửa, đang muốn cướp lần thứ hai, đột nhiên cơ bắp phía sau lưng truyền đến đau đớn như kim châm, thế là căng cứng của hân, lại mạnh mẽ buông lỏng, theo bàn trượt xuống dưới. Hân đau đến mức co giật.

Doãn Tiểu Đào hơi nghiêng người, muốn đến dìu hân.

Bỗng nhiên hân vùng tay cô ra, sau đó vẽ mặt hân hung ác nhét điều thuốc vào miệng, lại ra sức nhai.

Lúc nuốt xuống, hân nghẹn lại.

Nuốt xuống quá khó khăn, nhưng hân không quản được nhiều như vậy. Hân nghĩ thấy xen lẫn bên trong điều thuốc có mùi vị của một loại bột, đó là thứ hân từng ăn...nhất hương gì đó.

Doãn Tiểu Đào hạ thấp lưng, ra tay bắt gờ đoạt lại điều thuốc mà hân nhai.

Lam Diễm tức giận muốn một đao chém chết cô. Cơ thể hân không có sức, chỉ có thể dùng ánh mắt lăng trì cô.

Cô vịn bờ một đoạn điều thuốc “Chỉ có thể hút một nửa.”

“Cô mẹ nó vừa xấu vừa buồn nôn.” Thân thể hân run rẩy, tiếng nói không ổn định.

Doãn Tiểu Đào ném bật lửa trước mặt hân: “Anh còn nói, tôi sẽ không cho anh nữa.”

Tuy rằng Lam Diễm không tinh táo lắm, nhưng vẫn nghe hiểu được. Thế là hân mím môi không nói.

Cô suy tính thời gian, quyết định không làm khó hân nữa, thả bật lửa và điều thuốc vào tay hân. Sau đó cô ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt hân.

Đồ vừa đến tay, Lam Diễm liền hoàn toàn không để ý đến cô. Hân vội vàng đốt luôn, sau đó hút vào hai hơi lớn.

Hút nóng có được hiệu quả tương đối chậm, ma túy cần đi qua bao tử, sau khi hấp thụ mới có thể đi vào trong máu. Lam Diễm không chuẩn bị cho mình bất kỳ công cụ tiêm nào, vì lẽ đó mặc dù giờ phút này cần vô cùng gấp, hân cũng không có con đường nào khác.

Nửa điều thuốc, nhanh gọn hút xong. Cảm giác bồng bênh kém xa sự mãnh liệt trước kia, quấy cho lòng hân càng thêm ngứa ngáy.

Lam Diễm đưa ánh mắt dời về phía ngăn kéo. Chỗ đó còn rất nhiều rất nhiều thuốc.

Doãn Tiểu Đào nhận ra ý đồ của hắn, liền ngăn cản hắn: “Chỉ có thể hút nửa điếu.”

Hắn ra sức giãy giụa, lại bị cô dùng sức giữ chặt: “Cút ngay! Cô cái đồ xấu xí!”

“Tứ lang, không có chuyện gì.” Trước nay Doãn Tiểu Đào không thích nói chuyện, cũng không hiểu động viên người khác, chỉ có thể lặp lại: “Không có chuyện gì.” Thuốc đông y lúc trước cũng có tác dụng trấn tĩnh, qua khoảng thời gian này, thì hắn sẽ không khó chịu như vậy nữa.

Tuy rằng lượng hải lạc cần hút theo thân thể chịu đựng được tính mà tăng lên, nhưng nó cũng có thời kỳ suy yếu. Chỉ cần không kéo dài việc hút, sẽ chậm rãi biến mất trong người. Trong thời kỳ suy yếu, người nghiện sẽ sinh ra phản ứng cai nghiện kịch liệt.

Doãn Tiểu Đào cũng không có để Lam Diễm cai nhanh. Cô lựa chọn phương thức là, kéo dài thời gian suy yếu, giảm bớt thống khổ của việc cai nghiện.

Đương nhiên, giảm bớt không đại biểu là không có.

Tháng ngày Lam Diễm phải chịu đựng, vẫn còn rất dài.

Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào giằng co rất lâu.

Cuối cùng, hắn yên tĩnh lại.

Cảm giác thân thể vui sướng duy trì trong thời gian rất ngắn.

Qua đi, hắn vô lực ngã vào một bên.

“Tứ lang.” Doãn Tiểu Đào thấp giọng gọi hắn.

Lam Diễm không mở mắt, mơ hồ đáp lời: “Ừ.”

Cũng chính vì hắn nhắm hai mắt, vì lẽ đó bỏ lỡ vẻ mặt Doãn Tiểu Đào thay đổi. Khuôn mặt cứng nhắc trước nay của cô, hiện lên một nét dịu dàng.

Cô nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên trán hắn: “Đau không?”

Lam Diễm khẽ lắc đầu.

Vì hải lạc làm thần kinh tê dại, hắn không cảm giác được đau đớn,

Cô vỗ vỗ vai hắn: “Dậy.” Hắn co người lại.

Doãn Tiểu Đào cố chấp nâng hắn dậy, “Đi nghỉ ngơi.” Lúc cô chạm vào người hắn, phát hiện trước ngực và sau lưng hắn đều là mồ hôi, ướt hết cả áo.

Lam Diễm rất mệt mỏi, không muốn nhúc nhích. Hắn dứt khoát đề trọng lượng cơ thể lên vai cô.

Cô vừa đỡ hắn vừa nâng hắn dậy, thả hắn trên giường.

Hắn vừa dính vào giường, càng mệt rũ rời hơn. Tư thế cũng không thay đổi chút nào, mắt khép lại lập tức ngủ thiếp đi.

Doãn Tiểu Đào xử lý vết thương trên trán cho hắn. Cô nghĩ, chờ hắn tỉnh táo lại, phỏng chừng sẽ oán giận vết thương này xuất hiện trên khuôn mặt mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Cô thấy áo hắn ướt đầm, liền cởi ra. Sau đó đắp chăn giúp hắn, bung kín.

Lam Diễm lầu bầu một tiếng, bỏ chăn ra.

Cô sợ hắn cảm lạnh, lại đắp lại. Sau đó hạ thấp nhiệt độ của máy điều hòa.

Lúc Lam Diễm ngủ, Doãn Tiểu Đào lấy đơn thuốc mà ông nội Doãn gửi tới. Cô tính quan sát thêm mấy ngày, sẽ cân nhắc điều chỉnh phương thuốc.

Ông nội Doãn còn gửi mấy quyển sách có liên quan tới, cô cũng lật xem cẩn thận.

Doãn Tiểu Đào rất khó để hết sức chăm chú làm một chuyện nào đó, bởi vì mọi thời điểm cô đều duy trì cảnh giác. Đây là thói quen qua nhiều năm.

Lam Diễm trở mình bao nhiêu lần, cô đều nhìn hắn bấy nhiêu lần.

Mãi đến khi hắn tỉnh lại.

Lam Diễm nhắm hai mắt ngáp một cái, sau đó nghiêng người sang. Hắn ngủ ngon thoải mái.

Lúc dễ chịu, hắn vô thức ưỡn lưng mấy lần.

Sau đó, hắn xoa bóp hông của mình, lại mò lưng của mình, lại vỗ vỗ vai của mình.

Bỗng nhiên Lam Diễm mở mắt, kéo chăn ra nhìn vào bên trong.

Ồ trần.

May là, vẫn còn quần ở nửa người dưới.

Hắn dùng chăn che trước ngực lại, ngồi dậy, sau đó hướng thẳng tầm mắt về phía Doãn Tiểu Đào: “Nói! Cô thừa dịp tôi ngủ, làm việc gì không đúng!”

Hắn vừa nói, Doãn Tiểu Đào liền biết, Lam Diễm tức đến nỗi phổi đã trở lại. Cô đặt sách trong tay xuống: “Tôi quang minh lỗi lạc.”

“Tôi phil!” Lam Diễm quần cả người vào trong chăn: “Có người nào quang minh lỗi lạc sẽ cởi bậy quần áo của người khác chứ.”

“Anh chảy mồ hôi, quần áo ướt.” Cô nhàn nhạt giải thích, không thấy không thích hợp.

Lam Diễm nhăn lông mày: “Lấy có!”

Doãn Tiểu Đào nghe hắn lên án vô lý, không phản ứng. Cô đi thẳng ra ngoài.

Lam Diễm thấy cô không trả lời, cũng chán rồi. Hắn lập tức xuống giường, tốc độ mặc quần áo nhanh trước nay chưa từng có.

Hắn cảm giác giấc ngủ vừa rồi không lâu lắm. Bây giờ là hơn tám giờ tối.

Hắn và cô đều chưa ăn cơm.

Nghĩ đến đây, Lam Diễm ra ngoài lục tủ lạnh.

Cũng may ngày hôm qua mua rất nhiều đồ ăn, tối nay còn có thể có một bữa cơm phong phú.

Hắn đi vào nhà bếp.

Doãn Tiểu Đào ở đó.

Lam Diễm hung dữ: “Cuồng nhìn trộm!”

“Tôi không nhìn trộm.” Doãn Tiểu Đào dùng đũa trộn lẫn thuốc đông y bên trong.

“Ai tin cô.” Hắn ngửi thấy một trận mùi thuốc trong bếp, nhăn mũi lại: “Thật là thú vị.”

“Thuốc đắng dã tật.” Cô vẫn nói câu này.

“Hừ hừ.” Hắn thuận miệng đáp lại hai tiếng, sau đó bắt đầu biểu diễn tay nghề bếp trưởng của mình. Trong lúc đó, hắn còn thiên mã hành không(ý chỉ văn chương, thi ca hào phóng) nói: “Đào thị vệ, cô đi khắc cho tôi một bảng hiệu thân bếp đi.”

“Được.” Cô cảm thấy danh hiệu này đối với hắn mà nói, thực tế đến tên gọi về.

Lam Diễm nghe được lời chấp nhận của cô, cười đến vui vẻ.

Về thăm trạng lên cơn nghiện của hắn lúc trước, hai người đều không nhắc tới. Dường như cũng không coi là chuyện gì đáng kể.

Thực ra, trong đoạn thời gian ấy, Lam Diễm vẫn có ký ức. Cũng chính vì có ký ức, nên hắn mới biết, không có thuốc, hắn khổ sở thế nào. Hắn thật không muốn trải qua quá trình nóng lạnh giày vò như vậy. Thế là trên bàn ăn, hắn nhìn Doãn Tiểu Đào đã ăn ba bát cơm: “Đào thị vệ, cô vẫn nên về quê cấy ruộng đi thôi.”

Không đến một giây, cô đã trả lời: “Tôi từ chối.”

“Cô thật đáng ghét.” Ăn của hắn, ngủ của hắn, nhưng một mực không nghe lời của hắn.

Doãn Tiểu Đào không lên tiếng, tự mình gấp rau gấp thịt.

Hắn nói cái gì cô cũng không để ý.

Cô vẫn giữ vững niềm tin vẫn sẽ hướng về phía trước. Cô muốn thấy được Lam Diễm sau khi cai nghiện.

Cô nhất định sẽ nhìn thấy.

Lam Diễm ăn cơm xong đến cả phim tình ái cũng không có tâm tình xem, chỉ muốn ngủ.

Doãn Tiểu Đào ép hấn uống thuốc, hấn rất không vừa lòng.

Khi tắm, nhìn thấy vết thương trên trán, Lam Diễm càng tức giận bất bình: “Thật sự là bảo vệ chủ không tận sức!”

Nhưng mà hấn chán việc găm gào với Doãn Tiểu Đào, hấn quá buồn ngủ. Liền nhào lên giường ngủ thiếp đi.

Doãn Tiểu Đào biết nguyên nhân là vì thang thuốc mà hấn buồn ngủ.

Lúc tiếng ngáy của hấn vang lên, cô lại tiếp tục nghiên cứu những sách vở có liên quan.

Nửa đêm, đột nhiên Lam Diễm tỉnh lại.

Hấn cảm thấy vô cùng khó chịu, còn có chút buồn nôn.

Bởi vì không cung cấp đầy đủ hải lạc, là sẽ mất ngủ. Vì vậy rất nhiều người sẽ ý lại vào thuốc kháng tinh thần.

Lam Diễm ước chừng đoán được thuốc đông y của Doãn Tiểu Đào có tác dụng trấn tĩnh, thế nhưng hiệu quả không kéo dài.

Hấn chưa thực sự cai nghiện được, nên dẫn tới một loạt phản ứng cai nghiện. Hấn không dám tưởng tượng, một khi dừng hút, sẽ rơi vào địa ngục như thế nào.

Đáng sợ nhất là, khi thời kỳ phản rã hải lạc kết thúc, không có nghĩa là đã cai nghiện thành công. Phía sau còn có thời kỳ khôi phục rất dài. Quá trình cai nghiện rất đau đớn, điều trị khôi phục cũng chưa chắc dễ chịu. Kê nghiện hút bột trong thời gian dài, cơ chế sinh lý không giống với người bình thường. Bên ngoài chất độc phê thái phá hủy, bên trong thân thể tự phê thái. Làm biến mất phê thái bên ngoài, mà bên trong phê thái lại tới, không kịp sản sinh, các chứng bệnh gộp lại lập tức bạo phát. Hơn nữa, không biết tới thời điểm bạo phát đó, cũng không biết sẽ là bệnh gì.

Ở trên giường Lam Diễm ngủ cũng không được, ngồi cũng không xong.

Sao hấn lại vì một kẻ gốc kiên trì mà đưa mình vào trong đau khổ không biết.

Hấn mới là kẻ gốc!

Hấn tâm phiền ý loạn, càng sợ hãi cai nghiện, càng nôn nóng.

“Tứ lang.” Lúc hấn tỉnh lại, Doãn Tiểu Đào nhận ra ngay.

Lam Diễm quay đầu nhìn phía cô. Trong phòng không bật đèn, hấn chỉ nhìn được bóng người tối đen của cô: “Làm gì!” Thái độ của hấn tồi tệ.

“Sao không ngủ?”

“Vì không ngủ được.”

“Tôi có biện pháp.” Doãn Tiểu Đào nói xong mở đèn giường.

Hấn nghi ngờ nhìn cô.

Cô ngồi lên bên giường: “Nằm úp sấp.”

Sắc mặt Lam Diễm hơi biến đổi: “Đao thị vệ, tôi có thể nhắc nhở cô, nếu như cô phá hủy sự trong sạch của tôi, là phải chịu trách nhiệm!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đương nhiên Doãn Tiểu Đào không ngờ Lam Diễm lại trong sạch. Trên thực tế, cô không có khái niệm gì về chuyện nam nữ kia. Cô thành thực nói: “Tôi xoa bóp cho anh.”

Lông mày Lam Diễm nhí nhếch một cái: “Cô còn có thể làm việc này sao?”

Cô gật đầu: “Doãn gia của chúng tôi, truyền dạy qua đời đời.”

“Không phải cô họ Đạo sao?” Lam Diễm nói chuyện cũng không hăng say, hẳn có cảm giác hoang mang không tên, còn có một loại cảm xúc cực kỳ bi quan xông lên đầu.

“Tôi không phải họ Đạo.” Câu nói này, cô nói lần thứ hai rồi.

“Đạo thị vệ.” Hắn trở mình: “Tâm tình của tôi rất tồi tệ.”

“Tôi biết.” Lời này của Doãn Tiểu Đạo rất nhẹ nhàng: “Tứ lang.”

“Hà?” Đột nhiên xuất hiện tâm lý bi quan chán đời, làm hắn chán nản. Hắn đang cực kỳ gắng sức kiềm chế tâm tình cho ổn định.

“Từ từ sẽ tốt hơn.” Giọng nói của cô không còn luôn bình tĩnh như trước, mà dịu dàng rất nhiều.

“Đột nhiên tôi muốn khóc.” Lam Diễm cũng không biết tại sao, nhưng hẳn chính là cảm thấy rất khổ sở, rất nhiều bi thương gì đó nổi lên, nhưng hắn không nói ra được cụ thể là cái gì.

“Tôi sẽ giúp anh.”

Lam Diễm nghe vẫn nghe được, nhưng cảm xúc của hắn đã tan vỡ. Đột nhiên hắn tàn nhẫn cắn ngón tay trỏ của mình. Ngón tay đau đớn, vị máu tanh làm hắn hơi hơi hòa hoãn một chút.

Doãn Tiểu Đạo vẫn nhẹ giọng an ủi: “Tứ lang, anh sẽ hạnh phúc.”

Lam Diễm mờ mịt nhìn trần nhà.

Doãn Tiểu Đạo thấy hắn cắn ngón tay không buông, liền cứng rắn giữ chặt cằm hắn, để hắn nhả ra.

Hắn cúi đầu trách mắng: “Quản việc không đâu.”

Cô đứng dậy đi về phía túi hành lý của mình.

Cô vừa đi, hắn lại tiếp tục cắn ngón tay.

Doãn Tiểu Đạo tìm được một cái dây hành quân, kéo ngang ra hai lần.

Lam Diễm không chú ý động tác của cô, hắn đang chìm đắm trong thế giới bi thương của mình.

Vì vậy, lúc cô nhanh chóng quán quanh, chói chặt hai tay của hắn lại, hắn không hề phòng bị.

“Cô ____” Hắn tròn mắt nhìn.

“Không nên tự tổn thương mình.” Doãn Tiểu Đạo khôi phục giọng điệu thường thường, dùng khăn giấy lau máu trên ngón tay hắn.

Lam Diễm trầm mặc, sau đó trực tiếp nằm xuống. Hắn nhắm mắt lại, trong lòng hoảng sợ một trận, khiến hắn không biết làm thế nào.

Doãn Tiểu Đạo ngồi trên đầu giường, để đầu của hắn hướng về phía mình, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp huyệt vị trên đầu hắn.

Từ nhỏ cô đã học Đông y, nắm bắt huyệt vị rất chuẩn xác.

Lúc mới bắt đầu, Lam Diễm có hơi không thoải mái, trong chốc lát, tốt hơn nhiều rồi.

Hắn thở ra một hơi, thần kinh căng thẳng thả lỏng xuống.

Doãn Tiểu Đạo điều chỉnh độ sáng của ánh đèn.

Ban đêm yên tĩnh, tia sáng tối tăm.

Lam Diễm nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Doãn Tiểu Đạo cúi đầu nhìn hắn.

Hắn vẫn còn nhũ lông mày.

Hơn hai mươi phút sau, rút cục mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của hắn cũng giãn ra.

Cô an tâm rồi.

Ngày thứ nhất Lam Diễm cai nghiện, tuy rằng gian nan, nhưng ít nhất đã ổn.

Thế nhưng, hắn nghĩ đến cuộc sống sau này cũng phải chịu đựng những thống khổ này, không khỏi có chút buồn bực.

Buồn bực một lúc, hắn đi nấu bữa sáng.

Lam Diễm rán hai quả trứng ốp la, sợ Doãn Tiểu Dao ăn không đủ no, hắn lại lấy vài lát bánh mì đường, cùng với canh nấm bò.

Doãn Tiểu Dao ở phòng khách đã ngủ thấy mùi thơm, cô không nhịn được đi đến nhà bếp nhìn hắn.

Lúc nấu ăn, Lam Diễm rất có mị lực. Không còn nóng nảy, không có buồn ngủ. Lúc này nhìn hắn vô cùng vừa mắt.

Động tác trong tay Lam Diễm không ngừng lại, chăm chú nhìn cô: “Cô phải nộp trước tiền ăn mới được, sức ăn của cô gấp đôi tôi!”

Cô nhìn trứng rán ốp la: “Tôi không có tiền.”

“Không có tiền thì chạy về quê đi.”

“Tiền sinh hoạt phí của tôi do anh phụ trách.”

“Tôi đã nghèo thành như vậy, cô còn muốn đổ thừa vào.” Hắn bày bữa sáng lên đĩa.

Doãn Tiểu Dao giúp hắn bung lên bàn ăn, sau đó cô đi lấy bát thìa, sắp xếp ngăn nắp.

Lam Diễm cũng lấy những đĩa còn lại bung đến, hắn vừa đặt xuống, cô đã bắt đầu ngồi xuống ăn.

Lam Diễm nhai mấy miếng trứng ốp la, bắt đầu lo lắng về một ngày mới.

Cai nghiện. Việc này đại biểu mỗi ngày hắn đều phải trải qua thống khổ từng giây như cả năm trời, thật con mẹ nó ưu sầu. Đời người vô vọng. Mới qua một ngày, hắn đã có tâm lý hoảng sợ với phản ứng cai nghiện.

Hắn ăn xong một phần trứng ốp la.

Đối diện Doãn Tiểu Dao đã gặm thêm bánh mì đường.

Lam Diễm uống mấy ngụm canh nấm, thì dừng ăn. Khẩu vị của hắn cũng không phải rất tốt.

Cô nhận ra hắn dừng, nhẹ giọng nói: “Đợi lát nữa uống thuốc.”

Hắn cúi đầu tự nhìn tay nghề của mình: “Hừ.”

“Sẽ vất vả, tôi giúp anh.” Lời an ủi của Doãn Tiểu Dao nói rất cứng nhắc.

Lam Diễm ngẩng đầu nhìn cô. Khuôn mặt cô vẫn như vậy, không có chút rung động nào, hắn ngoài cười nhưng trong không cười: “Ha ha.”

“Com nước xong, chúng ta ra ngoài chơi.”

“...Chơi cái gì?” Hắn đặt nĩa xuống.

“Chơi thứ anh thích.”

Hắn bừa bãi một cái: “Tôi cái gì cũng không thích.”

“Đi ra ngoài dạo một chút.”

“Tôi không muốn đi.”

Doãn Tiểu Dao gặm hai miếng bánh mì nướng: “Tôi mời anh ăn dưa hấu.”

“Ai con mẹ nó muốn ăn dưa hấu cô mời.”

Nói thì nói như thế, nhưng mà.

Mặc dù Lam Diễm không muốn ra khỏi cửa bao nhiêu, vẫn bị kéo ra ngoài. Hắn thật hận bản thân đánh không lại Doãn Tiểu Đào.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thấy cô hiện ngang đi về phía trước, hắn buồn bực hỏi: “Cô rốt cục là muốn đi đâu?”

“Không biết.” Doãn Tiểu Đào trả lời.

“Không biết cô đi cái rắm à!” Lam Diễm thấy chán, chỉ muốn trở về.

Lại bị cô kéo cổ áo lại: “Đi nơi anh muốn chơi.”

“Chơi cái len sọt(chỗ này anh nam chính nói vậy á)! Tôi không muốn chơi!”

“Đi chơi, thì sẽ không muốn những cái khác.” Bằng không, chỉ là buổi sáng, hắn cũng khó chịu đựng.

Lam Diễm sùng sốt, lúc này cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của cô. Trong chốc lát, hắn chỉ có thể thấp giọng nói: “Ngu xuẩn.”

Giữa thành phố và trị trấn Vượng thành, quãng đường đi xe cũng không xa.

Lam Diễm tìm tòi những điểm vui chơi của Vượng thành, chỉ vào một nơi: “Đi, chúng ta đi ngồi tàu lượn!” Đi mạo hiểm một chút, dọa những bệnh độc kia chạy đi.

“Được.” Nghe lời như Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm suy nghĩ một chút, muốn đi mò đầu cô, vẫn tốt, có lý trí kiềm chế rồi.

Hai người lên xe bus, trên đường dừng dừng đi đi, mất hơn một tiếng mới đến nơi vui chơi.

Từ xa Lam Diễm nhìn vòng tàu lượn nói: “Đạo thị vệ, cô đã chơi tàu lượn chưa?”

“Không có.”

Đáp án trong dự liệu. Hắn nói nhẹ như mây gió: “Này, tuyệt đối đừng sợ hãi. Đồ vật kia rất khủng bố, nếu như cô sợ hãi, tôi cũng sẽ không giúp cô.”

“Tôi không sợ.” Tuy rằng Doãn Tiểu Đào chưa chơi qua, nhưng cô biết chuyện gì sẽ xảy ra,

“Không sợ thì tốt.” Hắn cười đến xấu xa.

Vượng thành là thành phố nhỏ, không thể so sánh với Thương thành phồn hoa. Đang trong ngày đi làm, du khách đi chơi không nhiều.

Hai người xếp hàng không tới mười phút, đã đến lượt.

Lam Diễm khẽ hát, đi tới chỗ lựa chọn.

Xếp phía sau là hai học sinh nữ đang theo dõi khuôn mặt hắn, kẻ tai nhau nói nhỏ: “Rất đẹp trai.” Sau đó thầm cười.

Doãn Tiểu Đào liếc nhìn hai cô gái, sau đó nghiêng đầu, nghiên cứu đường nét góc cạnh của hắn. Trước đây lúc nhìn thấy Lam Úc trong tạp chí, cô còn nghĩ rằng, dung mạo của hai anh em này đều rất khá. Hiện tại, ở trong mắt cô, Lam Úc sớm đã xấu đến tận chân trời, Chỉ có Lam Diễm, càng ngày càng có sức hấp dẫn.

Lam Diễm chọn hàng thứ nhất, hắn ước gì thấy được khuôn mặt thất sắc của Doãn Tiểu Đào. Hắn quay đầu lại, thấy cô nhìn mình chằm chằm, không nhin được hung lên: “Còn đứng ngây ra đó làm gì! Lại đây!”

“Được.” Doãn Tiểu Đào vẻ mặt như thường, đi tới bên cạnh hắn.

Đợi sau khi cô ngồi xuống, Lam Diễm kiểm tra thiết bị an toàn cho cô: “Đừng bị dọa khóc nhé.” Nói xong, hắn buông khóa an toàn của cô ra, lại cài lại,

sau đó kéo ra.

“Được rồi.” Doãn Tiểu Đào nhìn động tác của hắn, ánh mắt lại rơi vào khuôn mặt hắn.

Hắn khẽ nâng mắt, đối diện với tầm mắt của cô: “Làm gì, không phải là cô có ý đồ không an phận chứ?”

“Không phải.” Quân tử thẳng thắn vô tư trả lời.

Tàu lượn này xoay chuyển theo quỹ đạo, thời gian là hai mươi năm giây. Còn chưa bắt đầu khởi động, đã có mấy nữ sinh hét lên.

Bên này Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào không có động tĩnh.

Đột nhiên, điện thoại di động của Doãn Tiểu Đào rung lên. Cô hướng về trong túi, lấy điện thoại ra.

Điện thoại hiển thị là ông nội Doãn.

Lam Diễm đang muốn bảo cô đừng nhận, nhưng động tác của cô rất nhanh: “Chào ông ạ.”

Lam Diễm ở bên thăm mắng cô ngu ngốc.

Lúc này tàu lượn khởi động.

Tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía.

Đoàn tàu rầm rầm đẩy lên điểm cao nhất.

Doãn Tiểu Đào bình tĩnh nói với ông nội Doãn qua điện thoại: “Vâng, buổi tối hắn không ngủ được.”

Lam Diễm: “....”

Đoàn tàu bắt đầu trở về, nhanh như chớp. Âm thanh của gió vù vù quét qua bên tai, phía sau vang lên, đều là tiếng gào thét, trộn lẫn với giọng nam và giọng nữ.

Doãn Tiểu Đào: “Con ngồi tàu lượn, rất ồn ào.”

Lam Diễm: “...”

Đoàn tàu bắt đầu quay vòng, các hành khách bị treo ở không trung, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Doãn Tiểu Đào: “Buổi tối cháu thêm thuốc cho hắn.”

Lam Diễm: “...”

Lúc này, đến điểm uốn khúc cao nhất, bởi thân thể mất trọng lượng, nhẹ như lông chim, giống như bay lượn. Thế giới trước mặt, chỉ có bầu trời xanh thẳm.

Doãn Tiểu Đào: “Lúc hắn lên con, rất đau.”

Lam Diễm: “...”

Lập tức lao xuống, cảnh sắc bầu trời bị chuyển thành núi xa xanh biếc.

Doãn Tiểu Đào: “Vâng.”

Lam Diễm: “...”

Sau đó Doãn Tiểu Đào cúp điện thoại. Cô đang chuẩn bị hưởng thụ thật tốt cảm giác ngồi tàu lượn, kết quả, hành trình kết thúc.

Sau khi đoàn tàu dừng lại, Lam Diễm không nói lời nào, đứng lên đi ra ngoài.

Doãn Tiểu Đào rời đi theo hắn.

Chờ ra khỏi khu vực tàu lượn, hắn quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Lần sau chơi tàu lượn, đừng nghe điện thoại. An toàn là trên hết.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào sáng khoái đáp ứng, sau đó vì cảm ơn ý tốt của hắn, cô nói: “Ngồi xe này nhận điện thoại không quen, điện thoại suýt nữa bị rơi rồi.”

“....” Sao hắn lại ngốc đến mức dẫn cô đi chơi tàu lượn chứ. Vốn định nhìn vẻ mặt thất sắc của cô, kết quả, vẫn là phụ đức hạnh. “Cô quá ngốc rồi.”

Doãn Tiểu Đào nghiêng đầu nhìn mặt hắn. Dưới ánh mặt trời, đường nét của hắn sắc đến mức có thể chiết ánh.

“May là cô ngu ngốc triệt để.” Lam Diễm tiếp tục đi về phía trước: “Có câu nói gì ấy nhỉ? Ngu đến mức mạnh tự nhiên. Ngày nào đó gặp phải người mất mù, nói không chừng hắn còn có thể cảm thấy cô đáng yêu.”

Doãn Tiểu Đào không lên tiếng trả lời.

“Có điều.” Lam Diễm dừng lại, quay đầu nhìn cô, bỗng nhiên cong môi cười: “Đàn ông mất mù, quá khó tìm.”

Sau đó hắn một mình ngâm nga một giai điệu, hát.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Vừa đến trưa, Lam Diễm liền trở về.

Vội vã rang cơm, lại vội vã ăn xong.

Doãn Tiểu Đào biết hắn không vui vẻ lắm, yên lặng rửa bát xong, vào phòng cùng hắn.

Lam Diễm nhìn thời gian hiện tại, chưa tới hai giờ. Còn không phải thời gian phát nghiện, hắn đã nôn nóng. Miệng khô lưỡi khô, phiền lòng, buồn nôn.

Hắn nhìn Doãn Tiểu Đào.

Cô ngồi trên ghế sa lông đọc sách. Hiện tại cô coi việc cai nghiện cho hắn như sứ mệnh, không làm gì liên cảm sách xem.

Buổi sáng hắn còn cảm thấy cô thật có lòng, hiện tại thân thể không khỏe, hắn liền suy đoán cô theo chiều hướng ác độc.

Lam Diễm cắn cắn ngón trỏ, cân nhắc tỷ lệ bản thân lên đi lấy thuốc. Lấy thân thủ của Doãn Tiểu Đào, hắn không có phần thắng. Biện pháp duy nhất, chính là đẩy cô ra.

Lúc này tư duy của hắn còn khá rõ ràng, hiểu được rằng chơi ma túy hủy đi đạo lý một đời. Nhưng chỉ cần đau đớn vừa đến, hắn sẽ không tự giác nhìn về phía ngăn kéo đựng thuốc.

Doãn Tiểu Đào chú ý tới hắn, ngẩng đầu lên.

Lam Diễm chột dạ, chỉ có thể mạnh mẽ nói: “Tôi không thoải mái.”

“Ừ.” Cô đứng lên, cầm viên thuốc bên cạnh: “Ăn cái này.”

“Đùa cái quỷ gì vậy.”

“Vitamin.”

“....”

“Còn có canxi.”

“...”

“Bổ sung dinh dưỡng rất quan trọng.”

“Cảm ơn.” Hắn hung hăng.

“Đừng khách khí.”

Doãn Tiểu Đào giống như không nghe được mĩa mai của hắn.

Tháng ngày Lam Diễm cai nghiện chính là như vậy, thỉnh thoảng hắn đã nghĩ một mình đấu với Doãn Tiểu Đào, hiện thực lại rất tàn khốc: đến ngày thứ ba, Doãn Tiểu Đào cất toàn bộ thuốc đi.

Lam Diễm muốn bóp chết cô.

Hắn vốn là đòi tiền không có, liều mạng một cái, cũng coi như hào hiệp. Từ sau khi gặp phải cô ngốc này, hắn liền đi lên con đường gian khổ chống trời với ma túy. Con đường này, dài không nhìn thấy điểm cuối.

Doãn Tiểu Đào nắm giữ tất cả ma túy của Lam Diễm. Không chỉ là thuốc đã cuốn, ngay cả hai túi bột Lam Úc đưa, cô đều tịch thu.

Mỗi ngày cô chỉ cho Lam Diễm nửa liều thuốc.

Nhiều hơn, đều không có cửa.

Bất kể là Lam Diễm chửi bới cũng được, xin khoan dung cũng được, giả bệnh cũng được, Doãn Tiểu Đào cũng không bị lay động.

Lam Diễm chịu đựng đau đớn như ở trong nước sôi lửa bỏng. Hắn uống thuốc mỗi ngày, mãi đến tận ngày thứ tư, hắn mới cảm thấy được những thang thuốc này có chút tác dụng trấn tĩnh.

Hiện tại giấc ngủ của hắn rất kém, cũng khôi phục lại trạng thái ngủ ít hơn trước đây.

Mỗi khi vào lúc này, Doãn Tiểu Đào lại nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói chuyện cùng hắn. Hắn không rõ lắm cô nói cái gì, thân thể hắn lúc nóng lúc lạnh, ý thức lộn xộn.

Hắn cảm giác mình đang đi dạo tại quý môn quan.

Có lúc tỉnh táo, biết mình còn sống, hắn cũng không biết nên vui hay buồn.

Trong cơ thể bởi vì thiếu hải lạc, khiến những chứng bệnh ẩn giấu của Lam Diễm liên tục hiện rõ. Xương ngựa đến lợi hại, hơn nữa hiện tại hắn vô cùng sợ hãi đau đớn.

Doãn Tiểu Đào nghe xong triệu chứng của hắn, đi ra ngoài mua canxi gluconat, ép buộc tiêm cho hắn. Lại cho hắn dùng một chút thuốc đông y an thần.

Nếu để Lam Diễm nhớ lại mấy ngày nay, chỉ có bốn chữ: “Sống không bằng chết.”

Thế nhưng con nghiện qua đi, hắn lại hết sức vui mừng, có một Doãn Tiểu Đào cùng ở bên hắn. Cô mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều, nếu không có cô, hắn căn bản không chịu đựng nổi.

Kỳ thực, Doãn Tiểu Đào mặc dù có thể ở lại bên cạnh hắn, là bởi vì trị số sức mạnh của cô cực kỳ cao. Đối thành người bình thường, sớm đã bị Lam Diễm lúc lên con nghiện giết rồi.

Trải qua mấy ngày vừa rồi, Doãn Tiểu Đào biết được, thực ra Lam Diễm không gầy yếu như trong tưởng tượng của cô. Hắn vì một liều thuốc, cũng có thể đánh với cô mấy hiệp.

Lúc không đánh lại cô, hắn liền mắng cô. Mắng chửi khó nghe thế nào, hơn nữa còn có thể nói liên liên tiếp, cũng không dừng lại giữa chừng.

Doãn Tiểu Đào nghe, không phản bác. Cô nghĩ, hiện tại hắn đang phát bệnh, rối loạn nên không lựa chọn lời nói. Chờ sau này hắn khỏe mạnh, tất cả sẽ tốt thôi. Cô không tính toán với người bệnh.

Từ buổi tối ngày hôm sau, Lam Diễm không vào bếp nữa. Hắn chống trời lại ma túy đến mức không còn sức lực, đâu còn quản được cơm.

Mới bắt đầu, là gọi phục vụ bên ngoài.

Thế nhưng ăn đi ăn lại, chỉ có mấy cửa hàng. Ăn hai ba ngày, Lam Diễm mất hứng, xoi mói món này món kia, ồn ào công lực của những đầu bếp này không bằng một phần mười của hắn. Tính khí cực kỳ lớn.

Thế là Doãn Tiểu Đào liền trối chết hắn lại, tự mình ra ngoài ăn cơm. Trong thời gian hắn rời khỏi tầm mắt của cô, cô đều lo lắng vì buồn lòng hắn mà hắn sẽ làm tổn thương bản thân. Cho nên cô đều đi nhanh về nhanh.

Lúc Lam Diễm bị trối, tâm tư phiền đi khắp nơi, lúc nào đó còn phiền tới ngày bản thân không cẩn thận hút ma túy.

Trong hình ảnh trống rỗng thoáng qua này, có người đưa một liều thuốc lại.

Hắn nhận lấy.

Người kia giúp hắn châm lửa.

Hắn hút. Mùi vị rất sặc.

Sau đó còn có chuyện gì, hần làm thế nào cũng không nhớ rõ được.

Khi Doãn Tiểu Đào trở về, thấy Lam Diễm nhú mày, lo lắng hần lại đau đầu, liền đi qua ngồi vào bên giường của hần, xoa bóp huyết thái dương của hần.

Lam Diễm mở mắt, vuốt ve tay cô.

Cô lặng lẽ nhìn hần.

Hần chậm rãi ngồi dậy: “Đao thị vệ, tôi cảm thấy tôi không xong rồi.” Hần cai nghiện năm ngày, giống như già đến năm mươi tuổi rồi, cơ năng của thân thể giảm đi rất nhiều.

Cô nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước đều đã qua.”

“Đó là bởi vì tôi có hút mỗi ngày.” Lam Diễm rìa mép kéo cuộn, cực kỳ chán chường, trong lời nói tất cả đều là tuyệt vọng: “Một khi ngừng, tôi thật sự không chịu được nữa.”

“Năm ngày trước, anh cũng nói không được.” Doãn Tiểu Đào nhìn sâu vào đôi mắt hần.

“Cô về quê có được không? Đừng để ý đến tôi.” Hần cúi thấp đầu, nói chuyện cũng đều tổn sức.

“Tôi không đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Lam Diễm cũng không có cách nào khai thông cô, cô hoàn toàn không chịu thay đổi suy nghĩ. Rốt cuộc là đầu đất này đi từ nông thôn nào ra.

Hần nằm xuống một lần nữa, kéo chăn lại che đầu.

Mấy ngày nay, gần như hần đều trải qua ở trên giường, phần lớn thời gian, như một xác chết.

Lam Diễm nghĩ đến rất nhiều, nghĩ đến cuộc sống trước kia của chính mình, lại nghĩ tới phe cánh của Lam Úc và chú Lam.

Có lúc, Lam Diễm bị Doãn Tiểu Đào làm mê hoặc, sẽ ảo tưởng bản thân được tự do. Hần mở quán cơm nhỏ, lúc buôn bán vắng vẻ, sẽ đi đầu đường làm xiếc. Tích góp đủ tiền sẽ cưới vợ, sẽ cưới một cô gái xinh đẹp, một người vợ đồng ý rửa chén... Nhưng mà đa số con gái xinh đẹp đều không chịu rửa chén, vậy thì cưới người bằng lòng rửa chén, vợ không cần xinh đẹp cũng được. Sau đó sẽ sinh mấy đứa trẻ.

Thật là tương lai tốt đẹp mà.

Đã hơn nửa tháng Lam Diễm không đi làm.

Có lúc Lý Dũng Hoa cũng gọi điện thoại tới đây, nếu đúng vào thời điểm Lam Diễm tỉnh táo, hần sẽ nói đùa với Lý Dũng Hoa.

Nếu như đúng vào lúc lên cơn nghiện, Lam Diễm liền hoàn toàn không để ý tới. Thậm chí còn hung dữ ném điện thoại đi động đi. Chờ đau đớn đi qua, Lam Diễm mới gọi lại.

Ngày cai nghiện thứ chín, Lam Úc gọi điện thoại đến.

May mắn là khi đó, Lam Diễm ngoại trừ cả người không có sức lực, thần trí vẫn tỉnh táo.

“Anh trai.” Lam Diễm thở hổn hển.

Lam Úc nghe được tiếng động phía Lam Diễm, lơ mơ đoán được cái gì, cười khế: “Em trai, sao gần đây không thấy em ở công ty?”

“Công ty?” Lam Diễm rùng mình: “Công ty gì?”

“Em phụ trách xưởng ống dẫn khí.”

“Nhà xưởng là nhà xưởng mà.” Lam Diễm im lìm nói: “Anh nói là công ty, có vẻ đẳng cấp thật cao. Em phản ứng không kịp.”

Lam Úc không lên tiếng.

Lam Diễm lại bắt đầu thờ: “Anh, em không muốn đi làm.”

“Hử? Làm sao vậy?”

“Lượng hàng kia, em sớm hút hết. Anh, em sợ, anh...” Giọng nói của Lam Diễm trở nên sốt ruột: “Có thể lại cho em thêm một ít không?”

Doãn Tiểu Dao nghe xong, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Lam Diễm.

Lam Diễm hơi chớp mắt với cô.

Hắn ý trong mắt cô tiêu tan, một lần nữa cúi đầu đọc sách.

“A.” Lam Úc kêu một tiếng: “Em trai, em có biết anh thanh toán bao nhiêu tiền cho Quý tổng không? Hàng nhiều như vậy, em đúng là ăn tiêu hoang phí, chuyên chọn thứ đắt tiền.”

“Anh.” Lam Diễm dáng vẻ như muốn khóc: “Không có nó, em sẽ chết.”

“Bây giờ em không đi làm mỗi ngày, liền chiều có hút hàng à?”

Lam Diễm tránh không đáp, tiếp tục cầu xin: “Anh, anh cấp cho em một ít đi. Em làm trâu làm ngựa cho anh cũng được.”

“Không có tiền đồ. Gần đây Thương thành xuất hiện một nhóm cảnh sát chống ma túy, hàng không dễ làm.”

“Anh, em thật sự sắp chết rồi.”

“Quý tổng vì tránh đầu sóng ngọn gió nên đi rồi.”

“Van anh.”

“Chờ Quý tổng trở lại hẵng nói đi.”

Lam Diễm vừa mừng vừa sợ: “Cảm ơn anh.”

“Em trai, nhìn em khổ sở như vậy, anh nở lòng nào. Trước hết anh sẽ đưa chút lễ vật có ích cho em.”

“Cảm ơn anh.”

Sau khi cúp điện thoại, Lam Diễm hỏi: “Đao thị vệ, tôi còn bao nhiêu lượng ma túy vậy?”

Ngữ khí của hắn rất tự nhiên, Doãn Tiểu Dao trả lời cũng tự nhiên, giống như đang nói chuyện về thời tiết: “Mười chín điều thuốc, cùng với hai túi bột lớn.”

“Ra ngoài, cô đưa cho tôi mấy điều. Nhờ may có gặp chuyện gì, tôi có thể đối đáp kịp thời.” Không biết chú Lam và Lam Úc đấu đá thế nào, tuy Lam Diễm biết rằng mình là tấm bia đỡ đạn, thế nhưng có thể kéo dài một ngày tốt một ngày.”

“Được.” Doãn Tiểu Dao bỏ thêm câu: “Nhưng không cho hút.”

Lam Diễm không tỏ ý kiến gì.

Lại nói, bây giờ quan hệ của Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao như ở hai thái cực.

Lúc lên con nghiện, hắn nhìn cô quả thực giống như kẻ thù. Mà khi đau đớn đi qua, cô là người hắn tin tưởng nhất, tín nhiệm đến mức chính hắn cũng cảm thấy khó tin nổi.

Lam Diễm nghĩ, nếu như ngày nào đó Doãn Tiểu Dao phản bội hắn, vậy hắn thật sự mãi mãi chờ ở địa ngục, cũng không thể ra ngoài được nữa.

Lễ vật Lam Diễm gửi tới, chỉ dùng một cái hộp lớn để đựng. Bên ngoài còn buộc một dải lụa.

Vì lễ vật này, Lý Dũng Hoa gọi Lam Diễm trở lại xưởng.

Lam Diễm thật sự không muốn ra khỏi cửa, bước chân của hắn đều như không có thực.

Lý Dũng Hoa lại nói, Lam Úc nhấn lại, muốn Lam Diễm phụ trách xét duyệt quyết toán trong xưởng.

Lam Diễm thấy mệt mỏi. Tình hình bây giờ của hắn, đến xưởng chống đỡ không bao lâu sẽ lên cơn ngien.

Hắn tính toán thời gian, hỏi Doãn Tiểu Đào muốn nửa điều thuốc trước giờ.

Mạnh mẽ hút xong, hắn mới đi nhờ xe đến nhà xưởng.

Lý Dũng Hoa dựa theo lời dặn của Lam Úc, tự mình đưa chiếc hộp cho Lam Diễm.

Lam Diễm nhìn thấy dải lụa màu hồng nhạt này, không nhận được mắc ói.

Đội Lý Dũng Hoa đi ra ngoài văn phòng, Lam Diễm tám tấc lên tiếng: “Thường thức thật tệ.”

“Đúng vậy, rất xấu.” Doãn Tiểu Đào phụ họa nói.

“Đoán xem đây là cái gì?” Lam Diễm cầm cái kéo bên cạnh, xoay xoay cắt bỏ dải lụa hồng.

“Không biết.”

Khóe miệng Lam Diễm nhếch lên cười nhạt: “Khẳng định không phải

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Theo Lý Dũng Hoa miêu tả, Lam xưởng trưởng cười hi hi thổi phồng cái hộp lễ vật trở lại, sau khi đi làm liên tục mấy ngày, rồi lại nghỉ việc.

Bởi nghiệp vụ trong xưởng trở nên bận rộn hơn, Lý Dũng Hoa cũng không đi quản Lam xưởng trưởng và chủ nhiệm phân xưởng đến muộn về sớm kia.

Lần thứ hai Lý Dũng Hoa nhìn thấy Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào, là ở tiệc sinh nhật chủ tịch của Lam thị ở Thương thành.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lý Dũng Hoa cảm thấy Lam Diễm gầy đi trông thấy, sắc mặt cũng nhợt nhạt, nụ cười vẫn xán lạn như thường ngày, bên người vẫn có chủ nhiệm Đào kia đi theo.

Nếu nói giám đốc nhà xưởng cùng chủ nhiệm phân xưởng không có gì, đánh chết Lý Dũng Hoa cũng không tin. Hắn nhìn hai người họ, mọi thời điểm đều sánh vai cùng nhau.

Lý Dũng Hoa bận bịu kết bạn với những người làm ăn, cũng không để ý nhiều đến Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào nữa.

Ở một lúc nào đó, hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy bóng lưng của Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào biến mất ở hành lang.

Tiệc sinh nhật của chủ tịch Lam thị, rất có thanh thế. Chỉ cần đã từng có hợp tác với Lam thị, đều nhận được thiệp mời.

Lam Diễm với danh Nhị thiếu gia đương nhiên không ngoại lệ.

Hắn rất không tình nguyện tham gia.

Ngày ấy, sau khi nhận được thiệp mời sinh nhật, Lam Diễm đứng yên bên giường, trầm mặc một lúc lâu.

Ngay khi Doãn Tiểu Đào muốn đi đến hỏi, hắn mở miệng: “Đào thị vệ, trả hai túi bột phấn lại cho tôi.”

Ánh mắt cô lập tức lạnh lùng: “Tôi từ chối.”

“Tôi phải xử lý một chút.” Lam Diễm liếc cô một cái.

Doãn Tiểu Đào quan sát vẻ mặt của hắn, cũng vẫn là bộ dáng như bình thường. Cô liền đi ra ngoài, sau đó tìm được rồi đưa cho hắn. Lúc đưa tới, cô nhắc nhở nói: “Nếu như bị tôi phát hiện anh lại chơi ma túy, tôi sẽ không khách sáo.”

Lam Diễm nhếch miệng: “Ôi, tôi rất sợ đó.”

Hắn một lần nữa cuộn khoảng mười liều thuốc.

Trong quá trình này, hắn thật sự không nhận được. Nhân lúc Doãn Tiểu Đào đang giúp hắn sắp xếp thuốc, hắn lặng lẽ dùng ngón trỏ dính một chút bột, cúi đầu đưa vào trong miệng.

Chưa kịp nuốt, Doãn Tiểu Đào ném một con dao tới.

Lam Diễm đau đến ngã ra sau.

Về mặt cô ảm giận tức giận, lấy lại túi bột trong tay hắn, nhìn hắn chăm chú.

Hắn ho mấy cái, cười gượng: “Chỉ một chút chút.” Nói xong hắn hung dữ nói: “Đổ hai túi này vào bồn cầu.”

Doãn Tiểu Đào lấy dây thừng ra.

Lam Diễm há hốc mồm: “Này này, tôi không có lên con mà.”

“Không tin anh được.” Cô thành thạo trói chặt hắn.

Doãn Tiểu Đào thu lại hai túi bột và toàn bộ thuốc cuộn, còn dùng khăn lau sạch sẽ bột phấn rơi ra ngoài. Sau đó cô đến phòng vệ sinh, xé hai túi bột ra, đổ đi toàn bộ.

Trong không khí tràn ngập mùi chua.

Cô nhìn dòng nước xoáy xối đi thứ hại người này, trong lòng sinh ra tâm tình rèn sắt không thành thép.

Lúc ra ngoài, nhìn thấy dáng vẻ ngã trên giường của hắn, Doãn Tiểu Đào không nhận được đánh hắn một quyền. Sức mạnh không lớn.

Hắn trừng mắt nhìn cô: “Được rồi. Sau này anh trai... gửi những đồ chơi này lại đây, toàn bộ đều giao cho cô xử lý. Được chưa?”

Doãn Tiểu Đào gạt đầu, tiến lên cởi dây thừng giúp hắn: “Tứ lang, anh phải cố gắng.”

Lam Diễm không trả lời.

Hắn không nói cho cô biết, tỉ lệ hút lại ma túy là một trăm phần trăm.

Mãi đến tận buổi sáng ngày có tiệc sinh nhật, Lam Diễm mới bắt đầu suy nghĩ đi Thương thành thế nào.

Trong xưởng chỉ có chiếc xe van rách kia.

Lam Diễm ngẫm lại liền bức bối: “Với sắc đẹp của tôi, thế nào cũng phải là Lamborghini hoặc Maserati mới xứng. Ngũ Lăng Vinh Quang (là tên cái xe van) là cái thá gì?” Nói xong, hắn theo thói quen nói tiếp: “Đao thị vệ, cô nói phải không?”

Doãn Tiểu Đào căn bản không để ý nội dung hắn nói đến, gạt đầu trả lời: “Đúng thế.”

Cuối cùng, Lam Diễm dự định bắt xe buýt về Thương thành.

Lúc đầu, hắn không muốn Doãn Tiểu Đào đi cùng. Đối với Lam thị mà nói, nhiệm vụ của cô đã kết thúc, không có lý do gì cần phải ở bên cạnh hắn. Hơn nữa, Lam Úc nhìn thấy cô, không biết chừng sẽ lại nổi điên lên. Đáng lo.

Thế nhưng cô vẫn theo, mắng thế nào cũng đuổi không đi.

Lam Diễm chỉ có thể mua hai vé xe.

Trên đường đi, Lam Diễm trách mắng nói: “Chưa từng thấy người nào ngực kéo dài như cô vậy. Nói với cô bao nhiêu lần, chuyện này không liên quan đến cô.”

“Tôi muốn bảo vệ anh.”

“Cô tự bảo vệ tốt chính mình đi, ngu ngốc.” Nói xong, hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý đến cô. Hiện tại tinh thần của hắn rất kém, nhưng lại không thể muốn ngủ liền ngủ, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn trời giết thời gian.

Lúc đến Thương thành, là hơn một giờ chiều.

Hai người còn chưa ăn cơm.

Lam Diễm không muốn ăn, nhưng vẫn mang Doãn Tiểu Đào đi ăn tiệc đứng.

Hắn nhắc tới nói: “Đao thị vệ, bữa này ăn no, sau đó chúng ta lộ đường về, cầu về cầu.”

Doãn Tiểu Đào cắt một miếng bò bít tết to: “Chờ chúng ta đều hạnh phúc mỹ mãn, chúng ta liền lộ đường về, cầu về cầu.”

“Ai hạnh phúc mỹ mãn cùng cô hả?” Lam Diễm muốn cầm dao nữa xiên chết cô.”

Đúng lúc này, điện thoại của Lam Diễm báo có tin mới. Cầm lấy nhìn, lại là trợ lý chủ tịch đề nghị dẫn đoàn tới, kéo lớn nhỏ nhà họ Lam vào.

Trong nháy mắt, lời chúc mừng đồng sự trưởng, liên tiếp xuất hiện.

Lam Diễm nhìn, đi nịnh hót đám người kia, hắn không quen. Lam Úc không lên tiếng, chú Lam cũng không. Vì vậy Lam Diễm cũng không đến tham gia náo nhiệt.

Hắn thiết lập những thứ này thành âm thanh yên tĩnh.

Doãn Tiểu Đào ăn thật nhiều. Khay khay đĩa đĩa xếp chồng trên bàn, chín mươi phần trăm là cô ăn.

Lam Diễm chỉ uống bát canh, ăn một chút cải xanh.

Hắn nhìn dáng vẻ sành ăn rất nhanh của cô, tâm tình không tên tốt lên: “Đao thị vệ, cô phải ăn cả suất của tôi, nếu không thì chúng ta lỗ vốn.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào đáp ứng rất sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Hắn không khỏi trầm ngâm: Thật sự là cô ngốc ăn uống no đủ là không buồn không lo.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lam Diễm trở về nhà.

Hắn thực sự rất mệt, gần như là gắng gượng để chống đỡ thân thể. Lúc này có giường, hắn ngã gục liền.

Đây là ngày thứ hai mươi hắn cai nghiện. Hai mươi ngày đau đớn không chịu nổi, mỗi ngày chỉ có nửa liều thuốc. Qua ngày mai, hắn ngay cả nửa liều thuốc cũng không có. Bởi vì Doãn Tiểu Đào chỉ cho phép hắn quá độ hai mươi ngày. Sau đó, hắn sẽ hết toàn bộ lương thực.

Ngẫm lại thật đáng sợ, vậy là, so với trước đây sẽ càng gian nan hơn.

Có đôi khi, Lam Diễm thật muốn tự sát cho rồi. Cho dù cai nghiện được, nhưng cứ kéo dài thân thể ốm đau này, còn có thể sống bao lâu đây.

Nhưng ý tưởng cuối cùng cũng chỉ là ý tưởng. Bởi vì, hắn có một người, đủ để cho hắn dựa vào cùng tín nhiệm, Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm ho hai cái, quay đầu hỏi, “Đao thị vệ, cô nói hôm nay tôi hút nửa liều, có thể tăng lượng thêm một chút được không?”

“Không thể.” Doãn Tiểu Đào trực tiếp từ chối.

Hắn không ngạc nhiên chút nào, quay người đi nghỉ ngơi.

Doãn Tiểu Đào đi qua nói lỏng dây giúp hắn, để cho hắn ngủ thoải mái hơn.

Cô tinh tế nhìn khuôn mặt của hắn.

Sắc mặt hắn rất kém.

Nhìn hắn lúc đau đớn co giật, trong cô cũng không thoải mái. Cũng chính bởi vì vậy, cô không thể mềm lòng.

Sau khi Lam Diễm tỉnh lại, đi theo Doãn Tiểu Đào đòi nửa liều thuốc.

Hai ba ngày này, hần cảm thấy tốt hơn một chút rồi. Ít nhất sẽ không vì đòi nửa điều mà cùng Doãn Tiểu Đào chém giết.

Hần vẫn là tránh ở phòng vệ sinh để hút.

Lam Diễm dựa lưng vào tường, châm thuốc.

Sương khói lượn lờ, hần khéo hờ dôi mắt, thân thể chậm rãi trượt xuống, cho đến khi ngồi xuống đất.

Lúc này Lam Diễm thấy vui vẻ. Thực tế bất đắc dĩ, thân thể ốm đau, đều không có quan hệ gì với hần. Hần nghiêng người, thật yên ổn. Hần thậm chí cảm thấy, cứ chết đi như vậy, cũng rất thoải mái.

Thời gian tốt đẹp như vậy, ngoại trừ điều thuốc này, những thứ khác đều không thể thay thế.

Sau khi thần trí của Lam Diễm thanh tỉnh một chút, trở lại hiện thực. Hần miễn cưỡng xóc lại tinh thần, đỡ vách tường đứng thẳng dậy.

Ngước mắt, Lam Diễm nhìn bóng người trong gương.

Hiện tại hần gầy đến mức quần áo đều rộng ra, cả người lộ ra một loại bệnh trạng. Cho dù hần làm ra vẻ lạc quan như thế nào, trên mặt cũng không có một chút sức sống. Hần nhìn chính mình, trong đầu hiện ra bốn chữ: Gần đất xa trời.

Hần cùng Doãn Tiểu Đào quen biết chỉ có hai tháng, rốt cuộc là cố chấp như thế nào, làm cho cô đối với hần không buông tay như vậy. Thắc mắc này, hai mươi ngày nay, hần vẫn luôn muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Lam Diễm đứng ở đó một hồi lâu. Mãi đến khi thần trí tỉnh táo hoàn toàn, hần rửa mặt, cạo râu mới mọc. Sau đó tự mình trêu chọc nói: “Mới nhìn, vẫn là một thanh niên đầy hứa hẹn.”

Sau khi hần ra ngoài, hần thành thạo mở túi hành lý, lấy ra một hộp kim tiêm.

Doãn Tiểu Đào ánh mắt nghiêm nghị.

Hần nhìn cô cười cười: “Chúng ta cũng không thể phụ long những tâm ý của đại ca, phải không?”

Cô hiểu được.

Doãn Tiểu Đào tiêm thuốc bỏ vào tĩnh mạch trên cánh tay trái của Lam Diễm. Cô cố ý tiêm lệch.

Lam Diễm nhìn cô, cảm thấy bộ dáng chuyên tâm của cô như vậy có sự đáng yêu không tên, vì thế hần hi hi đi véo hai má của cô.

Tay hần mới đưa ra, Doãn Tiểu Đào đã tự động tiến vào trạng thái đề phòng. Nhưng bởi vì là hần, cô khắc chế không ngăn cản.

Lam Diễm véo hai má của cô, cười đến vui vẻ, “Đao thị vệ, cô đồ ngu ngốc.” Hần còn véo véo ba lần.

Doãn Tiểu Đào rút ống tiêm đi, vỗ vỗ chỗ mạch máu bị lưu lại mấy vết bầm, hỏi: “Có giống không?”

“Cực kỳ giống.” Lam Diễm buông hai má của cô ra.

Hần đến tủ quần áo chọn một bộ tây trang đen, phối hợp với áo sơ mi lam nhạt. Không chọn caravat. “Vẫn tốt, tôi có đủ quần áo cỡ lớn nhỏ, có gầy một chút vẫn còn có quần áo mặc.”

Thay xong quần áo đi ra ngoài, hần nhìn về phía Doãn Tiểu Đào.

Cô vẫn mặc kiểu dáng thể thao.

Lam Diễm hừ nói: “Đao thị vệ, bộ dạng này của cô sẽ không vào được.” Ý của hần là, cô chớ đi vào.

Trong chốc lát, Doãn Tiểu Đào không quen hần ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy lắm, ba giây sau mới trả lời: “Vậy tôi mặc quần áo của anh.”

“Sao đi đâu cô cũng kẻ cận tôi vậy?”

“Bởi vì chuyến này lãnh ít đồ nhiều.”

“...” Lam Diễm im lặng, chuyển đề tài hỏi: “Đao thị vệ, năm nay cô bao nhiêu tuổi thế?”

“Hai mươi lăm.” Doãn Tiểu Đào không che dấu chút nào.

“Không nhìn ra nha.” Lam Diễm giật mình, “Cô so với tôi ăn cơm nhiều hơn hai năm, sao vẫn ngốc như vậy?”

Cô liếc hán một cái, không trả lời.

“Cô biết cái gì mới là dữ nhiều lành ít không?” Hán sùng sộ lên dạy dỗ, “Ý nghĩa là, cô có khả năng hai mươi lăm tuổi liền treo.”

“Tôi biết.”

“Vậy cô còn đi theo ta làm gì?”

“Nếu không đi theo anh, anh có khả năng hai mươi ba tuổi liền treo.”

“...” Lam Diễm không muốn đề ý đến cô: “Ôi, không tranh luận với cô. Mạng của cô, tự mình lo đi.”

Trước khi đi, hán tìm hộp thuốc lá bình thường.

Khi ném hộp thuốc lá cho Doãn Tiểu Đào, hán nở nụ cười, “Lo trước vô hại.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Lam Diễm này đối với Doãn Tiểu Đào, là điển hình của việc trong lòng không đồng nhất.

Hán hung hăng nôn mửa với quần áo của cô, ra bộ không muốn đứng cùng cô. Thế nhưng giây tiếp theo, hán vẫn đưa cô đến cửa hàng cao cấp.

Là cửa hàng âu phục.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Lam Diễm, cười khanh khách tiến lên: “Lam nhị thiếu.”

Lam Diễm giương đuôi mắt lên: “Tôi biết cô không?”

Sắc mặt của nhân viên cửa hàng cứng lại, lập tức cười: “Lam nhị thiếu thật sự là quý nhân hay quên.” Khi nói chuyện, nhân viên cửa hàng quét tầm mắt về hướng Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm chú ý thấy vậy, cười ha ha nói: “Đến đây, giới thiệu một chút, vị này là cô gái đáng yêu của tôi, Đào Đào.” Trong lời nói có sự kiêu ngạo không tự xét.

“Thật sự là thanh lệ thoát tục.” Nhân viên cửa hàng mở to mắt nói mò.

Doãn Tiểu Đào nhìn nhân viên cửa hàng, ánh mắt nghiêm nghị khiến lưng của nhân viên cửa hàng chột lạnh. Nhân viên cửa hàng vội vàng chuyển về phía Lam Diễm: “Xin hỏi, hôm nay Lam nhị thiếu muốn chọn kiểu dáng thế nào?”

Lam Diễm nhìn đồ trưng quanh trong cửa hàng: “Chọn một bộ âu phục phù hợp với cô ấy.”

Nhân viên cửa hàng hơi kinh ngạc. Cô nhìn trước ngực Doãn Tiểu Đào một mảnh bằng phẳng, khuôn mặt là nữ, nhưng khí chất thì rất đàn ông, có phần nam nữ khó phân.

Toàn bộ nổi lòng, nhân viên cửa hàng đều che giấu dưới nụ cười chuyên nghiệp. Cô nhanh chóng chọn bốn, năm bộ hợp dáng người.

Lam Diễm quét mắt, chỉ giữ lại hai bộ màu đen: “Tìm áo sơ mi trắng cho cô ấy.”

Nhân viên cửa hàng lập tức niềm nở đưa tới.

Doãn Tiểu Đào nhìn Lam Diễm, lại nhìn quần áo, lên tiếng trả lời rồi nhận lấy, vào phòng thử đồ.

Nhân viên cửa hàng tiếp đón, mời Lam Diễm ngồi, còn rót chén trà nóng.

Lam Diễm nghịch chén trà, ánh mắt thỉnh thoảng lại chuyển về phía phòng thử đồ.

Khi Doãn Tiểu Đào đi ra, vẫn là vẻ mặt không chút thay đổi như vậy.

Cô cao một mét bảy, thân hình thon dài, so với một người con trai mét bảy nhìn càng gầy hơn. Khuy áo sơ mi, cô đều cài lên. Áo trắng, âu phục đen và quần đen, phối hợp với khí chất của cô, lại thích hợp lạ kỳ.

Lam Diễm đánh giá, cảm thấy giờ phút này, cô so với những bác gái hán từng gặp đều đẹp hơn. Chính là ngực bị quần bằng phẳng, đáng tiếc cho cup thật.

Hắn không khỏi nhớ lại hình dáng ngực của Doãn Tiểu Đào. Độ cong cao chắc thật hoàn mỹ.

“Lam nhị thiếu...” Nhân viên cửa hàng lên tiếng cắt ngang liên tưởng của Lam Diễm.

Hắn lấy lại tinh thần.

“Anh...” Về mặt của nhân viên cửa hàng không được tự nhiên, đưa khăn giấy đến: “Anh... Chảy máu mũi...”

Lam Diễm bình tĩnh nhận lấy, nhẹ nhàng lau mũi: “Thời tiết tháng tám thế nào vậy, nóng bức khô hanh.”

Lam nhị thiếu chảy máu mũi với một người ngực phẳng không rõ nam nữ mặc âu phục, thật là đại bát quái, nhân viên cửa hàng lập tức không chịu nổi, chỉ có thể cười gượng: “Đúng vậy.”

Lam Diễm vứt giấy lau đi, đến quầy chọn một cái caravat. Sau đó hắn đi đến trước mặt Doãn Tiểu Đào, tự mình giúp cô thắt caravat.

Nhân viên cửa hàng nhìn động tác của hắn, đã kinh ngạc không thốt lên lời.

“Trước kia, cấp bậc của cô ở cạnh tôi chính là Đào thị vệ ngu ngốc.” Động tác của Lam Diễm linh hoạt, không đến mấy lần đã làm xong một cái nơ đẹp: “Còn hiện tại, tôi quyết định thăng cấp cho cô, phong cô là Đào thị vệ đẹp trai.” Hắn đắc ý cười.

Doãn Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn hắn, “Được.” Trong mắt chỉ ánh lên nụ cười của hắn.

“Đi, đi sửa lại mái tóc ngắn của cô.”

“Được.”

Địa điểm Sinh nhật tiệc là ở khách sạn dưới cờ Lam thị.

Cô gái đón khách ngoài cửa, miệng cười rực rỡ, khi nhìn thấy Lam Diễm, ngọt ngào gọi: “Lam nhị tiên sinh.”

Lam Diễm khước miệng giật nhẹ, bước chân đi vào bên trong.

Doãn Tiểu Đào đương nhiên đi theo.

Lễ tân lại ở bên cạnh ngăn cản: “Chào ngài, xin hỏi ngài có thiệp mời không?”

Lam Diễm quay lại ôm vai Doãn Tiểu Đào: “Đây là bạn của tôi.”

Cô gái đón khách sững sốt một chút, kinh nghi nhìn Doãn Tiểu Đào, lúc này mới nhận ra cô là phụ nữ. Cô gái đón khách ngượng ngùng cười: “Là tôi mạo phạm.”

Lam Diễm cao ngạo ngẩng đầu, xoay người đi về hướng hội trường.

Cô gái đón khách nhìn bóng dáng hai người đi xa: “Không nghĩ tới khẩu vị của Lam nhị tiên sinh đột nhiên trở nên như vậy.”

Trên hội trường rất náo nhiệt. Lam Diễm không ngạc nhiên chút nào, hắn cảm thấy khung cảnh này rất phù hợp với tâm lý hư vinh của Lam thị.

Đối với chuyện làm ăn xã giao, Lam Diễm lười quan tâm. Hắn kéo theo Doãn Tiểu Đào chuồn đến khu tiệc đứng. Hắn chọn cho cô mấy món cô đặc biệt thích, xếp vào một đĩa lớn: “Đào thị vệ, nơi này ăn uống đều miễn phí, đêm nay cô ăn no đi, tốt nhất là ăn xong luôn lượng của ngày mai. Như vậy tôi có thể tiết kiệm tiền.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào nhận đĩa của hắn.

Hai người tìm một cái bàn nhỏ trong góc.

Doãn Tiểu Đào phụ trách ăn.

Lam Diễm thì ở bên cạnh ngáp một cái, một bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

Hắn sở dĩ chọn góc này, chính là không muốn để người khác chú ý. Thế nhưng luôn có một số người, khứu giác nhạy bén, thị giác sắc bén.

“Lam Diễm, cuối cùng em cũng tìm được anh.” Không biết cô gái nào bỗng nhảy ra, vừa xuất hiện liền lôi kéo cánh tay của Lam Diễm.

Doãn Tiểu Đào hơi ngược mắt, xác định đối phương không có lực sát thương, sự chú ý của cô lại chuyển đến đĩa đồ ăn.

Lam Diễm không vui, liếc cô gái vừa đến một cái.

Cô gái đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng đẩy trán của hắn, hờn dỗi: “Anh nói, anh không nhân diện thoại của em, có phải lại đi lảng tránh chỗ nào rồi không?”

Lam Diễm đứng lên, bỏ tay cô ta ra: “Đừng chạm bừa vào tôi.” Hắn rút giấy ăn bên cạnh, mạnh mẽ lau trán của mình.

“Anh giỏi lắm!” Cô gái cắn môi một cái, điệu bộ kiêu diễm ướt át: “Tôi hôm đó khi anh ôm em đã nói như thế nào?”

“Tôi không biết cô, bác gái cô là ai thế?” Lam Diễm thấy phiền, ngón tay chỉ về phía Doãn Tiểu Đào, “Buổi tối mỗi ngày tôi chỉ ở cùng với cô ấy.”

Lúc này Doãn Tiểu Đào ngẩng đầu lên, miệng còn chưa nuốt trôi miếng thịt.

Cô gái này vừa thấy, then quá thành giận. Chính mình lại có thể bại bởi loại hàng này: “Anh phụ tình.” Cô hung hăng giẫm chân một cái, quay đầu rồi đi.

“Phụ mẹ cô!” Lam Diễm một lần nữa ngồi xuống, nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Doãn Tiểu Đào, quát lớn nói: “Ăn đồ của cô đi.”

Cô không nói lời nào, vùi đầu tiếp tục ăn.

Chỉ chốc lát sau, Doãn Tiểu Đào ngồi thẳng người: “Ăn xong rồi.”

“...” Lam Diễm nhìn cái đĩa trống trơn kia, chế nhạo nói: “Khẩu vị của cô thật tốt.”

“Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Ăn no không?”

“Không ăn no.”

“...” Hắn vô lực phát tay một cái: “Vậy lại đi lấy. Đêm nay mục đích chúng ta đến đây, chính là cho cô ăn no.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào đi đến khu tiệc đứng, xoay một chút, rồi đặt vào một chiếc đĩa lớn.

Lúc trở về, Lam Diễm trừng mắt nhìn cái đĩa lớn của cô: “Đao thị vệ.”

“Hả?” Cô không cảm thấy có cái gì không ổn.

“Cô lấy nhiều cơm rang như vậy làm gì?”

“Cơm mới ăn no.”

Hắn muốn đánh cô: “Đến nơi như thế này, đương nhiên phải chọn đồ ăn gì đó tôi không mua được. Ăn cơm rang cái rắm à? Cô muốn ăn, tôi có thể rang cho cô một cho thùng.”

Động tác đưa cơm vào miệng của Doãn Tiểu Đào dừng lại: “Khi nào thì anh rang một thùng cơm cho tôi ăn?”

“...” Lam Diễm không nói gì. Hắn giữ vững lý trí rộng lượng với trẻ em có trí tuệ thấp, đứng lên: “Đừng ăn cơm rang, đi theo tôi đi.”

Cô gật đầu.

Hắn nhân cơ hội dạy dỗ cô: “Đến những nơi phô trương hư vinh như thế này, phải giữ vững một nguyên tắc, chỉ ăn đồ đắt tiền. Hiểu không?”

Doãn Tiểu Đào lắc đầu: “Không hiểu.”

“Tôi không biết cô, cô đừng nói chuyện với tôi.”

Lam Diễm thật không muốn gặp đám người Lam thị kia. Có điều hết cách rồi, tuy rằng nhiều người biết hấn nghèo, nhưng vẫn gắn danh hiệu là Nhị thiếu gia.

Trong chốc lát, có người đến mời hấn đến tụ họp với đoàn người Lam thị.

Lam Diễm rất muốn đáp một câu: “Tụ họp cái rắm!”

Nhưng người nghèo chí ngẩn, cho nên hấn cũng uy phong không đứng dậy.

Hấn dặn dò Doãn Tiểu Đào: “Đào thị vệ, tôi rời đi một chút, cô đừng đi theo.”

Doãn Tiểu Đào lập tức đặt thìa xuống, đứng lên: “Tôi bảo vệ anh.”

Lam Diễm vỗ vỗ vai của cô: “Nhiệm vụ tối nay của cô là ăn no.”

“Tôi ăn no rồi.”

“Cái rắm! Chỉ một chút đồ mà cô có thể ăn no à?”

“No rồi.”

“Vậy trở về ngủ.”

“Tôi bảo vệ anh.”

“Ngủ xuẩn!” Lam Diễm quát lớn: “Tôi đi chào hỏi với bọn họ rồi sẽ trở lại. Không có việc gì.”

Doãn Tiểu Đào nghi ngờ nhìn hấn.

Hấn vỗ vai của cô: “Ta nói không có việc gì là không sao. Tiệc rượu toàn chuyện vô vị, tôi đi qua một chút mà thôi.”

“Tôi đứng cách anh xa một chút.”

“... Quên đi. Tôi không có cách nào khai thông cô.”

Lam Diễm chẳng muốn giải thích nữa, hấn xoay người đi về một hướng khác của hội trường.

Một đám thanh niên của Lam thị, tại phòng nghỉ bên trái của hội trường.

Dưới ánh đèn thủy tinh lộng lẫy, tốp năm tốp ba, chuyện trò vui vẻ.

Lam Diễm ngáp một cái, mặc dù quần áo của hấn cũng gọn gàng như đám thanh niên kia, nhưng không che giấu được vẻ mặt uể oải.

Chú Lam và Lam Úc mỗi người ngồi một bên. Ở giữa cách mấy thanh niên.

Lam Diễm đi đến chào hỏi chú Lam.

“Ngồi.” Chú Lam đánh giá Lam Diễm: “Diễm Nhi, sao mới có một thời gian không thấy, sắc mặt lại kém như vậy?”

Lam Diễm cười cười: “Giấc ngủ kém.”

Lam Úc đưa tới một ánh mắt quan tâm.

Lam Diễm nhận ra được, tiếng gọi vang dội: “Anh trai.”

Lam Úc nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiếp tục tán gẫu cùng phó giám đốc bên cạnh.

Lam Diễm ngồi vào sô pha bên cạnh.

“Anh hai.” Lam Tương ngồi bên cạnh Lam Diễm nói chen vào: “Vượng thành chơi vui không?”

“Chơi vui.” Đây là lời nói thật, so với ở nơi này, cùng họ một đám bằng mặt không bằng lòng, cuộc sống tại Vượng thành cùng Doãn Tiểu Đào mới là vui vẻ.

Lam Tương khoa trương cười: “Vậy anh còn phải cảm ơn Hồ tiểu thư rồi.”

“Đúng vậy, vô cùng cảm ơn.” Lam Diễm cười theo.

Sau đó, lại có mấy người đến tìm Lam Diễm nói chuyện, Lam Diễm đều rất lễ độ.

Lam Diễm không muốn quản chuyện tranh đấu người lừa ta gạt, có điều, hần đoán được có mấy phe thế lực đang ngồi đây.

Đại cô đồng của Lam thị, có năm người. Hiện nay, người nắm giữ số cổ phần cao nhất, ngoại trừ lão chủ tịch cùng vợ của lão, chính là Lam Úc. Tiếp theo, chú Lam. Lam thị còn có mấy người chỉ chiếm mấy phần trăm cổ phần, đều bị chú Lam thu mua rồi.

Đứng thứ ba, là Lam Hào. Từng một đời kiêu hùng, giúp đỡ lão chủ tịch tranh đấu giành thiên hạ, cả đời chưa lập gia đình. Là người ngoan cố, quan hệ với Lam Úc, chú Lam đều không tốt.

Mấy vị trí sau, trẻ tuổi có, lớn tuổi có, đều là cô đầu tường.

Hiện tại nhìn lại, Lam Diễm không có lực uy hiếp. Nhưng Lam Hào từng nói, hần vô cùng thương thức Lam Diễm. Đợi sau này hần từ chức, sẽ để Lam Diễm nhận vị trí.

Nói thật không thể nói lung tung. Lam Diễm vốn đang trong tháng ngày tự do tự tại, bởi vì Lam Hào thương thức, bị quấy lên rồi tỉnh rồi mù. Hơn nữa, sau này cũng không thấy Lam Hào có trợ giúp thực chất với Lam Diễm.

Lam Diễm hoài nghi, Lam Hào là thà giết nhầm không bỏ sót, cố ý tìm quả hồng mềm để nắm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Lam Diễm hoài nghi, đó chỉ là tự mình nhất thời đoán mò. Tin tức chính xác, hần lười suy nghĩ, rất hao tâm tốn sức.

Hần nhìn một đám nhân sĩ họ Lam trong phòng, không có một chút hảo cảm. Nhìn kẻ ngốc nào đó ăn cơm thú vị hơn nhiều so với chò ở đây ứng phó với đám giả dối này.

Hần kéo kéo cổ áo, cởi áo khoác ra, lại xắn tay áo lên. Sau đó lấy từ trong túi áo vest một bộ bài pu-kho, hỏi: “Chơi bài không?”

Mấy người Lam thị nhìn vết kim tiêm trên tay Lam Diễm, từ chối tránh ra.

Lúc này, có một người trông như nhân viên phục vụ đến gần, nói gì đó bên tai Lam Úc.

Lam Úc xin lỗi người bên cạnh không tiếp được nữa, sau đó rời đi.

Lam Diễm liếc mắt nhìn chú Lam.

Chú Lam nhìn bóng lưng của Lam Úc, nở nụ cười sâu xa khó hiểu.

“Anh hai.” Lam Tương nói: “Em nghe nói, hiện tại Hồ tiểu thư thích anh cả.”

Lam Diễm thuận miệng đáp: “Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên.”

“Hôn sự của anh ba đã định rồi, cùng con gái của vua đầu tư Uông Miểu Miểu.”

“Chúc bọn họ trăm năm hảo hợp.”

“Nhưng Uông Miểu Miểu đào hôn.”

“Trời ạ, thật kinh ngạc.” Lam Diễm nói có lệ.

Lam Tương nói, đều là chuyện tình yêu của Lam thị, Lam Diễm nghe đến một chỉ muốn ngủ.

Trong chốc lát, có một ông cụ đến tìm chú Lam. Sau đó, chú Lam đi ra ngoài cùng ông cụ.

Lam Diễm cảm thấy nếu mình tiếp tục nghe Lam Tương nói chuyện, sẽ thật sự ngủ luôn. Dù sao chú Lam cùng Lam Úc cũng không ở đây, hần cũng tìm

lý do trốn đi.

Hắn mới ra khỏi phòng, liền bắt đầu tìm vị trí của Doãn Tiểu Đào.

Quả nhiên, cô đứng ở cách đó không xa, ánh mắt luôn luôn đặt trên người hắn.

Trong hội trường con gái đều là áo quần lộng lẫy. Doãn Tiểu Đào thân hình thon dài nhưng tạo nên một phong cách khác biệt.

Lam Diễm cười cười, hơi vẫy tay với cô.

Cô lập tức bước nhanh tới.

Lam Diễm nhìn bước chân của cô, cảm thấy một thân âu phục này thực rất soái. Hắn không khỏi cảm khái thương thức của mình thật sự là không thể bắt bẻ.

Doãn Tiểu Đào đứng lại trước mặt hắn: “Tứ lang.”

“Đi, đi phòng vệ sinh trước.” Hắn xoay người đi về phía hành lang: “Miễn cho lát nữa cùng đám người đối trá kia, chính tôi lại muốn ới.”

“Được.”

Khách sạn này thật lộng lẫy, lộng lẫy như một mê cung. Hơn nữa đi tới đi lui, cũng không thấy người phục vụ nào.

Cuối hành lang có một cánh cửa. Cửa không có khóa, chỉ là khép hờ, khe hở khoảng chừng mười centimet.

Lam Diễm trực tiếp đẩy ra.

Sau cửa, lại là một hành lang dài.

Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào đi vòng một vòng lớn, cuối cùng cùng tìm được phòng vệ sinh.

Hắn đi vào.

Cô chờ ở ngoài cửa.

Trong phòng vệ sinh nam không có những người khác. Lam Diễm giải quyết xong, huyết sáo, mở vòi nước rửa tay. Lúc rút giấy lau ra, hắn nhìn thùng rác trong góc có một tờ giấy gác.

Xuống chút nữa, có một tờ giấy vo tròn.

Hắn tắt vòi nước, thăm dò nhìn.

Lại nhìn xuống dưới nữa, có một món đồ gì đó được bọc khăn.

Sau đó về mặt hắn buông lỏng, vứt khăn giấy dùng xong vào thùng rác, vừa vịn che khuất tờ giấy gác.

Lam Diễm ra toilet, vẻ mặt như thường. Hắn dựa vào trí nhớ đi về.

Doãn Tiểu Đào yên lặng đi theo.

Nhưng là, hành lang nơi này rất rối, hơn nữa không có bảng hướng dẫn, tả xuyên hữu đột, lại nhìn thấy phòng vệ sinh.

Lam Diễm đặc biệt vào xem lại thùng rác. Tờ giấy hắn vứt vẫn còn, xem ra thực sự đã quay lại.

Sau khi hắn đi ra ngoài, lớn tiếng nói: “Đi theo tôi.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu.

Trong lúc vô tình Lam Diễm ngược mắt nhìn mắt trần nhà, phút chốc chú ý tới hành lang nơi này, vậy mà một cái máy theo dõi cũng không có.

Hắn tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới đi lui, nhưng cũng tìm được đường trở về. Hơn nữa rất kỳ lạ, không biết sao đi ra bên ngoài. Nơi này có vẻ như là sân trước. Dưới ánh trăng sáng, bóng cây chập chờn, gió lạnh thổi qua, một trận hương hoa phiêu tán.

“Đi lâu như vậy, ngay cả một người hỏi đường cũng không có.” Lam Diễm nhìn mắt bầu trời đêm, “Hôm nay ánh trăng thật tròn thật lớn nhé.”

Doãn Tiểu nhìn theo: “Đúng vậy.”

Hắn đành phải quay đầu trở về.

Đi tới đi lui, lại đến phòng vệ sinh.

Thế là, hai người nhìn nhau không nói gì, mắt to trừng mắt nhỏ.

Trùng mắt nhìn một lát, Lam Diễm chỉ chỉ bên phải: “Đi bên này.”

“Được.”

Đi được mấy mét, bên kia hành lang truyền đến âm thanh.

Hai người liếc nhìn nhau, dừng bước lại.

Bên kia có ba người đàn ông đang nói chuyện. Cách một khoảng, âm thanh không lớn.

Giáp: “Dừng để hắn chạy, hướng bên này đuổi theo.”

Nghe thấy lời nói bất thiện, Doãn Tiểu Dao lập tức quan sát hoàn cảnh hành lang. Đi quay lại, còn khoảng hơn hai mươi mét mới đến chỗ rẽ, không kịp ẩn náu. Tiếp tục đi về phía trước, sẽ gặp phải bọn họ. Cô lập tức chuẩn bị đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Át: “Cửa ngầm không đóng, có thể đến phòng tiệc được không?”

Lam Diễm cất bước đến phòng gần nhất, vặn tay cầm. Phòng khóa rồi.

Bình: “Tôi đến hội trường. Máy người tiếp tục ở đây.”

Giáp, Át: “Vâng.”

Trong tay Lam Diễm không biết lấy từ đâu ra một que kim thép, hắn cắm vào khóa cửa.

Tiếng bước chân của mấy người đàn ông kia hướng về phía Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Dao.

Lam Diễm liếc mắt ra hiệu với Doãn Tiểu Dao, nhẹ nhàng điều chỉnh góc độ của kim thép.

Tiếng bước chân tới gần.

Khóa mở.

Lam Diễm đẩy cửa ra, Doãn Tiểu Dao phản ứng cực kỳ nhanh, cách hai bước liền nhảy vào.

Lam Diễm vọt vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, quên khóa.

Doãn Tiểu Dao đứng lên, lập tức đề cao cảnh giác. Cô nghe thấy trong phòng có tiếng vang vô cùng nhẹ nhàng.

Nàng nhảy đến Lam Diễm bên người, nhắm mắt lại, tìm tay Lam Diễm nắm chặt.

Lam Diễm chú ý động tĩnh của đám người bên ngoài.

Tiếng bước chân từ xa tới gần, lại từ gần tới xa.

Lam Diễm thả lỏng, lúc này mới phát hiện tay của mình bị Doãn Tiểu Dao cầm lấy.

Hắn đang muốn giáo huấn cô, cô lại âm thầm dùng lực.

Lam Diễm cũng không biết như thế nào, đáng lẽ ra, hắn và cô không nên ăn ý như vậy, thế nhưng hắn lại hiểu được ý của cô. Tựa như vừa mới hắn liếc mắt cho Doãn Tiểu Đào để vào phòng này trước, cô cũng có thể hiểu được.

Trong phòng một mảnh tối đen. Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào nắm tay nhau. Người bên ngoài không có động tĩnh.

Bên ngoài tiếng của đám kia người đi xa, bên trong phòng vẫn im lặng.

Lúc này Doãn Tiểu Đào mở mắt ra. Sau khi ánh mắt thích ứng, cô có thể thấy rõ tình huống trong phòng. Cô nhìn chung quanh một vòng. Nơi này hắn là phòng tài liệu, không có gì ngoài bức tường thủy tinh, bên kia có một dãy bàn cùng hai cái ghế tựa, còn lại đều sắp xếp những tủ cao hai mét rưỡi. Trong phạm vi tầm mắt, cũng không nhìn thấy bóng người. Nếu như đối phương ẩn náu, rất dễ thấy được cô cùng Lam Diễm ở cạnh cửa. Hơn nữa đối phương ở đây lâu hơn cô, sớm thích nghi với bóng tối. Nhưng không hề có động tĩnh.

Trước mắt Lam Diễm vẫn là tối như mực. Nếu trong phòng người kia không có động thủ, vậy đối phương hẳn là không muốn lộ diện.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hắn xoa tay Doãn Tiểu Đào, nói nhỏ bên tai cô: “Đi.”

Doãn Tiểu Đào lại nhìn chung quanh một vòng, gật đầu.

Lam Diễm nhẹ nhàng mở cửa, lại nghe thấy có tiếng nói chuyện truyền đến. Hắn chạy nhanh lại lần nữa rồi đóng cửa lại.

Một người cung kính: “Mời tới bên này.”

Một tiếng nói khác hồn hậu: “Cám ơn.”

Nghe âm thanh không phải mấy người vừa rồi.

Hai người này đi qua trước cửa.

Đúng lúc này, Doãn Tiểu Đào đột nhiên buông tay Lam Diễm, tiến lên một bước dài, xoay người đá chân đón công kích bất ngờ.

Lam Diễm kinh ngạc, trong nháy mắt nhìn thấy trước mắt có hai bóng đen.

Doãn Tiểu Đào phá được đòn thứ nhất của đối phương, lập tức vùng quyền tới.

Đối phương né ra, đồng thời tấn công về phía Lam Diễm.

Cô lui về phía sau hai bước, lấy khuỷu tay ngăn đối phương, lại xoay ngang, khuỷu tay trực tiếp đánh vào ngực đối phương.

Đối phương mạnh mẽ ngăn cản sức mạnh của cô.

Doãn Tiểu Đào nhanh chóng đá về phía đầu gối của hắn.

Hắn không thể không lui về phía sau.

Doãn Tiểu Đào lo lắng Lam Diễm bị thương, vì thế tiến về trước bức đối phương cách xa chút. Cho đến khi đến giữa phòng, cô mới buông quyền đấu võ với hắn. Nhưng hắn lại không ngừng muốn tới gần cửa. Trong quá trình này, đôi bên đều không lên tiếng.

Lam Diễm nghe tiếng bước chân của hai người bên ngoài, họ đã đi xa, nhẩn mòi nhìn hai bóng đen, nhẹ giọng nói: “Này, tôi chỉ đi nhà vệ sinh, mỗi người đi một bên.”

Đối phương nhảy sang bên cạnh: “Tôi muốn đi ra ngoài, tránh ra.” Giọng nói của hắn trầm thấp mà mạnh mẽ.

“Muốn đi ra ngoài thì mày đi đi, đi lên liền vùng nắm đấm, quý mới biết mày muốn làm gì.” Lam Diễm tuy rằng không vui, nhưng là cũng không dám nói quá to. Hắn đi đến cạnh cửa, “Đào thị vệ, dừng tay.”

Doãn Tiểu Đào đề phòng đối phương, đi về phía Lam Diễm.

Đối phương đi thẳng tới, kéo cửa ra hướng bên trái chạy đi ra ngoài.

Lam Diễm thò đầu, nhìn trái nhìn phải ngoài hành lang: “Không có người. Chúng ta đi.” Hắn đi về bên phải.

“Được.”

“Có bị thương ở đâu không?”

“Không có.”

Lam Diễm nghĩ lại, Át từng nói qua: “Cửa ngăm”, đây có lẽ là nguyên nhân hấn vòng ở đây hai lần.

Dựa vào trí nhớ, Lam Diễm trở lại khu vực lúc trước có cánh cửa kia.

Cánh cửa này không có gì đặc biệt, giống cửa phòng khác..

Lúc này khóa lại rồi.

Lam Diễm lấy ra kim thép, dễ dàng mở ra.

Hắn vẽ mặt tự nhiên, bước qua cánh cửa, đi vào bên kia hành lang. Doãn Tiểu Đào đi theo phía sau, không lộ vẻ gì.

Đợi đi đến chỗ rẽ, Lam Diễm ngoái đầu nhìn lại.

Có một máy theo dõi ở đối diện cửa ngăm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào trở lại phòng tiệc.

Lão chủ tịch đang trên đài biểu đạt lời cảm ơn. Nhóm người Lam thị vừa ở phòng nghỉ, tất cả đều đã ở dưới đài vỗ tay. Chú Lam cười nhả nhả. Lam Úc vẫn vắng mặt.

Lam Diễm nhìn đám người kia. Trên khuôn mặt họ, rành rành hai chữ lớn -- “Đối trá”.

Lam Diễm nghiêng đầu nhìn về phía Doãn Tiểu Đào.

Cô cũng quay đầu nhìn hắn.

Hắn nở nụ cười.

Cô không cười.

Vì thế hắn quay đầu tiếp tục nhìn đám người giả dối kia.

Lão chủ tịch nói xong, cắt bánh ngọt trong một loạt lời chúc mừng.

Lam Diễm dặn dò Doãn Tiểu Đào nói: “Đừng đi theo, nhìn ánh mắt của tôi mà làm.”

Cô gật đầu.

Hắn không yên tâm bỏ thêm một câu: “Cô có hiểu được ánh mắt của tôi không?”

“Nhìn không hiểu.” Cô nhìn đôi mắt lam của hắn.

“... Vậy ở chỗ này đừng nhúc nhích!”

“Được.”

Lam Diễm chậm rãi đi đến, đứng ở bên cạnh Lam Tương.

Lão chủ tịch liếc nhìn sang một chút.

Lam Diễm lễ phép nở nụ cười.

Lão chủ tịch nói chuyện qvới chú Lam xong, liền đi thẳng đến chỗ Lam Diễm. Trên khuôn mặt là vẻ mặt hòa ái hiền lành.

Lam Diễm lấy hộp quà từ trong túi áo: “Ông nội, sinh nhật vui vẻ.” Nụ cười của hắn không sáng lạn rực rỡ như mọi ngày, mà nội liễm hơn nhiều. Hắn đưa món quà tới.

Thư ký đứng phía sau lão chủ tịch nhanh chóng nhận lấy.

Lão chủ tịch hí hóp: “Lần này đi Vượng thành trải nghiệm thế nào?”

“Rất tốt.”

“Cháu cũng là, gây nên nhiều cái nợ phong lưu vậy. Hồ nha đầu kia, gần đây say mê Lam Úc. Chuyện của cháu không sao rồi.” Lão chủ tịch vỗ vỗ vai Lam Diễm, “Nghe Thi Mạch nói, mấy tháng nay cháu quản lý nhà xưởng có công trạng tốt lắm.”

“Chỉ là làm tròn trách nhiệm mà thôi.”

“Mấy ngày này trở lại công ty đi. Đừng làm bậy nữa, đi theo anh trai con rồi làm cho tốt.”

“Vâng.”

“Nhìn thấy anh em cháu, hòa thuận với nhau, trong lòng ông thấy vui mừng.” Gừng càng già càng cay. Lão chủ tịch nói những lời này không hề có sơ hở, hơn nữa trên mặt giống như thật sự vui vẻ.

“Vâng.” Lam Diễm cười theo, âm thầm khâm phục công lực nói dối không chớp mắt của lão chủ tịch. “Con cũng rất vui.”

Lão chủ tịch tiếp tục đi đến khích lệ Lam Tương.

Chú Lam đi đến, cười hỏi Lam Diễm: “Sao cô gái ở Hoàn quán kia vẫn ở đây?”

“Bảo mẫu miễn phí, để cháu sai bảo miễn phí trong ba tháng.” Lam Diễm cười có vẻ tùy tiện.

Ý cười của chú Lam càng sâu.

Lúc này, đột nhiên tay phải của Lam Diễm run lên, hần lập tức nắm chặt tay.

Lam thúc nhẹ giọng nói một câu: “Tháng tới chú sẽ bận rất nhiều việc.”

“Vâng.” Về mặt Lam Diễm hiện lên nét sợ hãi: “Chú cứ lo công việc của mình đi.”

Chú Lam cười nhẹ: “Chú không đành lòng.”

Lời này nói đến thương xót, chẳng qua là lời khách sáo. Hần xoay người đi, chưa từng ngoái đầu nhìn lại Lam Diễm.

Lam Diễm đứng tại chỗ, tay hơi run.

Lam Tương nhìn thấy, không khỏi lui lại mấy bước. Lam thị chung quanh đi theo lão chủ tịch rời đi.

Xung quanh Lam Diễm, là một vòng khoảng trống lớn. Hần lộ ra dáng vẻ lúng túng, sau đó cúi đầu.

Đợi đến khi lão chủ tịch giao lưu với tất cả người Lam thị xong, mọi người đều tụ họp lại chỗ khác.

Lam Diễm chần chờ bước chân về bên phải, nhưng cuối cùng rút trở về. Hần nhìn gia tộc Lam thị vui vẻ lần cuối, xoay người rời đi, bóng lưng suy diễn đều là cô đơn.

Doãn Tiểu Đào vẫn luôn nhìn hần, nhìn hần chậm rãi đến gần. Ánh mắt của hần âm ỉ, giống như bị vút bỏ vậy.

Lam Diễm đi đến trước mặt cô, liếc nhìn cô một cái: “Đi thôi.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu, theo sau lưng hần, rời khỏi bữa tiệc.

Rời khỏi phòng điều hòa, nhiệt độ đột nhiên tăng lên.

Lam Diễm quay đầu.

Đại sảnh bữa tiệc xa hoa, không có quan hệ gì với hần. Trở về ăn khuya mới là chuyện chính.

Hần chỉnh lại trang phục, đi xuống bậc thang.

Đợi hần và Doãn Tiểu Đào đi xa khoảng mười thước, Lam Diễm hỏi: “Vừa rồi thật sự ăn no không?”

“Không.” Cô ngẩng đầu nhìn hần. Về mặt của hần, đâu còn nửa điểm cô đơn nào, lúc này hần, không khác gì Lam Diễm bình thường.

Hắn trừng mắt nhìn cô: “Cuộc đời của cô có lẽ chỉ ăn cơm cũng có thể cho ăn no được.”

Nghe xong lời này, Doãn Tiểu Đào nhớ đến một chuyện, hỏi: “Khi nào thì anh rang một thùng cơm cho tôi ăn?”

“...” Lam Diễm đột nhiên nhìn thấy có một người hướng chỗ này đi tới. Hắn chớp chớp mắt, khi mở ra, ánh mắt cô đơn lại xuất hiện, lời nói tiếp theo, cũng nói rất nhẹ: “Tôi mệt quá, ời.”

Ánh mắt của Doãn Tiểu Đào quét đến người kia, ánh mắt cô lạnh lùng.

Người đang đến cao khoảng 1m75, trên vai và cánh tay đều phồng lên khối cơ bắp lớn. Hắn đi thẳng đến trước mặt Lam Diễm, khuôn mặt kéo căng: “Vị tiên sinh này, ông chủ của tôi muốn gặp ngài.”

Lúc này, một ý niệm xuất hiện trong lòng Lam Diễm: Cô ngốc kia đúng là miệng quạ đen, trước khi ra khỏi cửa nói cái gì dữ nhiều lành ít, lần này thì đúng rồi. Hắn miễn cưỡng cười: “Ông chủ của cậu là ai? Nói gấp là gấp.” Dưới ánh trắng sáng và ánh đèn đường, của hắn sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Thân thể hắn không ổn định, nghiêng về phía Doãn Tiểu Đào.

Doãn Tiểu Đào tự giác tiến lên đỡ hắn.

Hắn dựa vào cô, kề sát bên tai cô, thở mấy hơi.

Suýt chút nữa cô quăng hắn ra.

“Cô đừng nói chuyện.” Lam Diễm nhỏ giọng nói.

Về mặt của Doãn Tiểu Đào không chút thay đổi.

1m75 nói, “Đi gấp sẽ biết.”

“Tôi không gấp.” Lam Diễm định đi vòng qua: “Đại thúc, xin lỗi.”

Cơ thể cường tráng của 1m75 chắn ngang: “Tiên sinh, ông chủ chúng tôi đã dặn, nhất định phải ngài đến.”

Doãn Tiểu Đào cảm giác phía sau có người đến gần, cô tăng thêm lực đỡ Lam Diễm.

Lam Diễm đánh giá 1m75, trong lòng âm thầm đoán ông chủ kia có phải Lam Úc không. Bữa tiệc này dưới cờ Lam thị, sự tồn tại của cửa ngầm, đương nhiên một số lãnh đạo đã biết.

Hắn hơi thở dốc: “Mấy lời này của cậu, trong phim truyền hình, đều là chính chất của xã hội đen đó.”

1m75 lộ ra nụ cười không tự nhiên: “Tiên sinh lo quá rồi. Ông chủ chúng tôi là người làm ăn.”

“Phim truyền hình cũng nói như vậy.”

1m75 không hề nói nhiều, trực tiếp giơ tay một cái: “Tiên sinh, mời.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Lam Diễm ngoái đầu liếc nhìn lại phía sau, bên kia có ba người đàn ông cường tráng đứng chắn.

Lam Diễm khinh thường.

Còn nói không phải xã hội đen?

Phi.

Lam Diễm cực kỳ chán ghét tranh giành đầu đá, có thời gian rồi không bằng sào hai đĩa đồ ăn lấp đầy bụng. Không cần thận đi vào cửa ngầm, lại có thể gặp phải phiền toái.

Xem ra, phiền phức này không xử lý trong đêm nay, sau này càng phiền toái.

Ông chủ của 1m75 không phải Lam Úc, mà là một người đàn ông trung niên hào hoa phong nhã, tiếng nói hồn hậu.

Lam Diễm vẫn chưa đoán được hắn là ai.

Doãn Tiểu Đào nghe người đàn ông nói câu đầu tiên xong, lập tức nhận ra được, hắn chính là một trong hai người đi qua ngoài hành lang lúc cô và Lam Diễm trốn ở trong phòng.

Người đàn ông trung niên nói chuyện rất khách khí với Lam Diễm, đơn giản là hỏi chuyện Lam Diễm đi vào cửa ngõ.

Lam Diễm dựa nửa người vào xô pha, run rẩy cầm tay Doãn Tiểu Đào, trung khí nói chuyện cũng không đủ.

Nói không được vài câu, hắn run run hỏi cô lấy điều thuốc.

Doãn Tiểu Đào liền từ hộp thuốc lá, lấy ra một điều đưa cho hắn.

Hộp thuốc lá này, Lam Diễm nói không có thêm thuốc, cô tin. Ngoại trừ lời nói dối của hắn khi lên con nghiện, còn những lúc khác, cô đều tin tưởng hắn. Giống như hắn tín nhiệm cô vậy.

Lam Diễm nóng nảy châm thuốc, bất chấp còn có người đàn ông trung niên cùng với những kẻ cường tráng ở đây, hắn mạnh mẽ hút ba bốn hơi. Hơn nữa hắn còn nhả khói đi khắp nơi.

Hút xong một điều, hắn nhắm mắt tựa vào vai Doãn Tiểu Đào, giống như đang ngủ.

Người đàn ông trung niên an nhàn cười nói, cũng không thúc giục.

Qua một lúc lâu, Lam Diễm tỉnh. Hắn giản lược nói rõ quá trình bản thân đi tìm phòng vệ sinh, còn oán giận biển chỉ đường không rõ ràng, làm hại hắn đi vài vòng lớn.

Hắn nói phần lớn là sự thật.

Toàn bộ quá trình Doãn Tiểu Đào không nói lời nào.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm: “Lam tiên sinh có chứng cứ không?”

Lam Diễm hỏi lại: “Vậy ông có chứng cứ gì?”

Người đàn ông trung niên cười cười: “Thật ra, khi Lam tiên sinh đi lạc, mấy nhân viên của tôi vừa lúc ở đó, lại không nhìn thấy Lam tiên sinh.”

“Tôi đang thái phân...”

Lời này vừa ra, bên cạnh 1m75 mặt lộ vẻ bất mãn. Người đàn ông trung niên vẫn cười như trước.

Lam Diễm tạm dừng, tiếp tục nói: “Gần đây nóng quá, táo bón mấy hôm rồi.”

Người đàn ông trung niên trả lời, “Có thể hiểu được.”

“Tôi thả phân xong thì đi ra, tìm không thấy đường. Nói tới điều này, mấy người ngay cả mốc chỉ đường cũng không có, ý thức phục vụ quá kém.”

Lúc này, người đàn ông trung niên liếc mắt về phía Doãn Tiểu Đào, cười đến hiền lành: “Người đẹp, lời chủ của cô nói đều là thật à?”

“Chính xác trăm phần trăm.” Cô rất bình tĩnh.

Người đàn ông cười sâu thêm: “Đáng tiếc, không có chứng cứ. Tôi không tin.”

Lam Diễm tính khí nổi lên: “Vậy ông muốn như thế nào?”

Người đàn ông trung niên buông tay: “Lam tiên sinh, ngài gia thế hiển quý, cho dù tôi muốn thế nào, tôi cũng không có can đảm để làm.”

“Phí lời ít nói, tôi muốn về nhà ngủ.”

Người đàn ông trung niên nhìn về giận dữ của Lam Diễm, nở nụ cười: “Lam tiên sinh đừng kích động, một lát sẽ để ngài ngủ.” Hắn dùng tay ra hiệu cho 1m75.

1m75 muốn bắt Lam Diễm, bị Doãn Tiểu Đào lập tức chặn lại.

Người đàn ông trung niên thấy buồn cười: “Hóa ra người đẹp là cao thủ.”

Doãn Tiểu Đào nhìn hắn, ánh mắt ẩn chứa sát khí: “Người nào muốn động vào hắn, phải thắng tôi trước.”

“Hào hào hảo, ta không động.” Người đàn ông trung niên cười ha ha: “Thực ra lời Lam tiên sinh nói, tôi cũng không phải không tin. Chỉ là ta cảm thấy Lam tiên sinh có phải thiếu sót cái gì không?”

Lam Diễm nhìn người đàn ông trung niên, bộ dáng như sáng tỏ, không vui nói: “Tôi còn phải nói hình dáng phân cho ông biết à?”

1m75 nghe xong lời xấu xa của Lam Diễm, lui một bước.

Tiếng cười của người đàn ông càng lớn hơn: “Nghe như vậy, Lam tiên sinh thực sự không có gặp ai rồi.”

“Chẳng lẽ tôi nên gặp ai?”

Trung niên nam tử vô tội nói: “Tôi cũng không biết.”

“Này, tôi muốn về nhà ngủ.” Giả ngu, ai không biết?

“Đúng rồi.” Người đàn ông trung niên vỗ vỗ cái trán, ngời thẳng người: “Nghe nói Lam tiên sinh hút ma túy?”

Lam Diễm nhú chặt mày: “Mắc mớ gì tới ông.”

“Mỗi lời nói hành động của Lam tiên sinh đều là huyết khí phương cương nhĩ.” Trung niên nam tử cười đến nếp nhăn ở mắt đều hiện lên: “Gần đây cảnh sát phòng chống ma túy ở Thương thành vô cùng chịu khó, Lam tiên sinh vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

“Ha ha.” Lam Diễm đã chẳng muốn trả lời.

“Tôi còn nghe nói ____”

“Chỉ có tam cô lục bà mới có thể đi nghe nói khắp nơi.” Lam Diễm đứng lên: “Gặp lại.”

Người đàn ông trung niên cũng không tức giận, hắn nhìn tàn thuốc Lam Diễm phui đi lúc nãy: “Lam tiên sinh thật lãng phí.”

Lam Diễm lập tức nghe ra tâm ý ẩn trong lời nói.

Hút thuốc là cách thức chơi ma túy vô cùng lãng phí. Hút thuốc 20 gam cũng không có lực bằng tiêm vào 1 gam.

Lam Diễm cười nhạt: “Tôi có tiền. Ông quản tôi à.”

“Tôi đoán một liều thuốc này của cậu, giá khoảng một vạn đồng.” Người đàn ông trung niên cười: “Lam tiên sinh muốn kiếm tiền, tôi có thể giới thiệu một con đường.”

“Tôi có núi vàng núi bạc, cần con đường của ông làm gì?” Lam Diễm đi ra ngoài.

1m75 muốn đi cản lại, bị người đàn ông trung niên ngăn cản.

Người đàn ông trung niên nhìn Lam Diễm mở cửa, sập cửa. Sau đó quay về phía 1m75 nói: “Trương Ba, cậu cảm thấy lời nói của Lam tiên sinh này tin được không?”

“Thuộc hạ không tin.” Trương Ba cung kính nói: “A Đông bọn họ đến nhà vệ sinh tìm.”

“Tôi cũng không tin.” Người đàn ông trung niên chỉnh sửa âu phục: “Vẫn là biện pháp của Lam tổng hay. Bất luận Lam Diễm có phải giả heo ăn cỏ, đã chạm vào ma túy, đời này của hắn chẳng khác nào bỏ đi. Muốn không chế một kẻ hút ma túy, dễ như trở bàn tay.”

“Vâng, Hạng gia.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Lam Diễm quyết định! Chờ về đến nhà phải chửi Doãn Tiểu Đào một trận. Cái gì miệng xấu, tốt mắt linh xấu. Từ lúc cô nói “Lành ít dữ nhiều”, điều xấu một chuyện lại một chuyện, cái sau lớn hơn cái trước.

Sau khi bọn họ vừa ra khỏi phòng, trong lúc nhất thời không phân biệt được phương hướng.

Doãn Tiểu Đào nhớ rõ khi đến có nhìn thấy một đồng tiền và cây trúc đan với nhau hình trăng lưỡi liềm. Vì thế cô nhìn xung quanh, chỉ về một bên: “Bên này.”

Lam Diễm hơi nghi ngờ cô, nhưng khi nhìn sang, đúng là có ấn tượng với mấy món đồ mỹ nghệ treo trên tường. Vì thế hắn và cô đi về hướng đó.

Mới xoay người một cái.

Lam Diễm liền hỏi hận.

Phía đối diện, là một người tuấn tú tuyệt luân, xuất sắc, một thanh niên có khí thế thống trị thiên hạ. Tên gọi Lam Úc.

Nơi này là khách sạn hội nghị sáu tầng, không gian lịch sự tao nhã, ánh đèn êm dịu. Chỉ là, chiếu vào mắt Lam Úc, lại lộ ra sự u ám hung ác nham hiểm. Hắn nhìn thấy Lam Diễm, khẽ cười: “Em trai, sao em lại chạy lên đây? Vừa rồi ông nội còn hỏi anh, em đi đâu vậy.”

Lam Diễm có hơi sợ sệt: “Anh trai... Em... Có chút việc...”

“Chút chuyện của em, ông nội đã biết rồi.”

Lam Diễm sợ hãi: “Ông nội người có hay không ___”

“Không có.” Lam Úc cười nói: “Chỉ cần em cai được, chúng ta sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

“Ôi ôi.” Lam Diễm liên tục gật đầu: “Cảm ơn anh, cảm ơn ông nội. Cảm ơn, cảm ơn.”

Lam Úc nhìn bộ dáng nhu nhược và hèn mọn của Lam Diễm, thân thiết nở nụ cười. Hắn đi lên trước, đang muốn đến vỗ vai Lam Diễm, thì có một bàn tay chặn hắn lại.

Ánh mắt Lam Úc sắc bén đảo qua, sau đó ngậy ra mấy giây.

Hắn là hiện tại mới nhìn rõ đó là Doãn Tiểu Đào.

Mấy lần trước thấy cô, cô đều là một thân đồ thể thao. Mà hôm nay âu phục giầy da, hắn bỗng chốc không nhận ra được.

Tóc của cô ngắn hơn lúc trước, tăng thêm phần anh khí.

Lam Úc không hiểu là, chính mình thế nhưng nhớ rõ khuôn mặt của cô.

Cô không gọi là xinh đẹp, ưu điểm duy nhất, có lẽ chính là khỏe mạnh. Nhất là đứng bên cạnh Lam Diễm đang có bệnh, đối lập càng thêm rõ ràng. Vóc người cô có tỉ lệ, ngoại trừ bộ ngực bằng phẳng, những thứ khác có thể nói là hoàn mỹ.

Lam Úc đã từng có rất nhiều kiểu bạn gái, dáng người nóng bỏng, khuôn mặt đẹp, thế nhưng không một ai có thể làm cho hắn nhớ kỹ quá một tháng.

Doãn Tiểu Đào thì phá lệ, mà cô thậm chí không có sắc đẹp khuynh thành.

Lúc này Lam Úc đã quên có một người em trai bên cạnh, hắn nghe thấy tiếng máu của mình đang sục sôi. Hắn cười mê hoặc, đôi mắt sâu xa thần bí, chấn động tâm hồn.

Doãn Tiểu Đào không chút gợn sóng.

Lam Diễm ở bên cảm thấy rất phiền muộn. Lam Úc cười như vậy, nói thời thượng một chút, gọi là tà mị điên cuồng. Nói trắng ra, chính là dâm đảng. Lam Diễm rất ghét Lam Úc cười với Doãn Tiểu Đào như vậy.

Cũng may, cái cô ngốc kia hoàn toàn miễn dịch nụ cười tà mị của Lam Úc.

“Anh trai...” Lam Diễm mở miệng, thanh âm không dễ chịu lắm “Em em muốn về nhà trước.”

Lam Úc giật nhẹ caravat, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt Doãn Tiểu Đào: “Em chỉ có chút tiền đồ. Ngày tốt như vậy, muốn làm ông nội không vui à?”

“Em không thoải mái.” Lam Diễm vô cùng tủi thân: “Em muốn về nhà.”

“Vậy em về đi.”

Lam Diễm lập tức nở nụ cười: “Cảm ơn anh.”

“Nhưng cô ấy ở lại.” Ánh mắt của Lam Úc nhìn chằm chằm Doãn Tiểu Đào, càng ngày càng không bình thường.

Lam Diễm ngẩn người: “Em còn muốn cô ấy đi theo... Em sợ đi đến nửa đường...”

“Luu Phong.” Lam Úc ngắt lời Lam Diễm.

“Có.” Phía sau một người vệ sĩ tiến lên.

“Đưa nhị thiếu gia về nhà.”

“Vâng. Nhị thiếu gia, mời.”

Lam Diễm chớp mắt, nhìn Lam Úc: “Anh trai, anh giữ vệ sĩ của em làm gì vậy?”

Lam Úc một ánh mắt cũng không cho quảng cho Lam Diễm: “Anh đã để lại một vệ sĩ cho em.”

Lam Diễm đánh giá Luu Phong, oán giận nói: “Anh là thay đổi không công bằng.”

“Ngươi nói cái gì?” Không khí xung quanh Lam Diễm như muốn đóng băng, trong mắt đầy lạnh lùng, bắn thẳng về phía Lam Diễm.

Lam Diễm rụt rè, thấp giọng nói: “Vệ sĩ của em còn kiêm chức bảo mẫu, giặt quần áo, rửa bát, quét dọn, lau chùi, việc gì cũng có thể làm.”

“A.” Lam Úc đã không nhìn được sát khí: “Em muốn bàn điều kiện với anh ư?”

Lam Diễm liên tục xua tay, “Không có, không có. Em chỉ muốn tìm một người toàn năng như vậy.”

“Luu Phong.” Lam Úc lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Diễm, “Sau này cậu đi theo Nhị thiếu gia.”

“Vâng.”

Lúc này, Doãn Tiểu Đào nhìn Luu Phong, quả quyết nói: “Hắn không bằng tôi.” Dáng người Luu Phong to gấp đôi cô, nhưng chỉ có cơ thể dễ làm gì? Cô ba lần là có thể quật ngã hắn.

Ánh mắt của Lam Úc một lần nữa trở lại trên mặt của Doãn Tiểu Đào: “Hả?” Trong mắt của hắn hiện rõ sự tàn nhẫn, thế nhưng khóe miệng lại nhếch lên cười: “Thú vị.”

Trong lòng Lam Diễm thầm than. Cô đầu đất này căn bản không hiểu nghe lời đoán ý. Dáng vẻ của Lam Úc như muốn giết người, cô còn không hề biết.

Nhưng cô có ngốc hay dại, Lam Diễm cũng phải bảo vệ cô. Hắn đặt tay lên vai Doãn Tiểu Đào: “Đừng nói mò.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, không nói.

Lam Diễm cười bời: “Anh, cô chưa từng thấy việc đòi, đọc mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp, liền cho mình là võ công hơn người. Anh đừng tức giận.”

Tầm mắt Lam Úc xẹt qua tay Lam Diễm đặt trên vai Doãn Tiểu Đào.

Thái độ của Lam Diễm, từ lần đầu gặp Doãn Tiểu Đào, Lam Diễm liền phát hiện. Lúc đó, Lam Úc có hơi kinh ngạc, nhưng không để trong lòng. Bây giờ, thì không như thế nữa. Lam Diễm lại bảo vệ cô nhiều lần, đây không phải là thái độ của một ông chủ. “Em trai, em thật tốt bụng.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

“Chưa nói tới tốt bụng.” Lam Diễm bộ dáng chột dạ, cúi đầu nói: “Cô ấy là do chú Lam phái tới, xảy ra sự cố gì, em sợ phiền phức.”

Lam Úc nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hiện tại Lam Diễm, trong những người cùng thế hệ, là người hèn yếu vô năng nhất. Trần đầy nhược điểm, ai cũng có thể chà đạp, ai cũng xem thường. Nhưng, khi Lam Diễm còn thiếu niên, là người kỳ tài. Bảy năm trước, Lam Diễm gặp phải truy sát, bị thương nặng, hôn mê hơn ba tháng. Sau đó, chuyển ra nước ngoài trị liệu một năm rưỡi, rồi trở về, trở thành nhị thiếu gia vui cười ha ha bây giờ.

Em trai trong trí nhớ của Lam Úc, còn tuổi nhỏ nhưng tâm tư sâu. Mà qua bảy năm này, chưa từng gặp lại người thiếu niên tối tăm ấy. Trong lòng Lam Úc tràn đầy nghi ngờ, vì thế thiết kế để Lam Diễm hút thuốc phiện. Mãi đến khi xác nhận Lam Diễm thật sự nhiễm phải ma túy, rốt cục Lam Diễm cũng

thoải mái.

Thiếu niên kia đã chết rồi. Còn lại, chỉ là một kẻ nghiện sống tạm bợ. Mà kẻ nghiện thì sao, chỉ cần cho hắn thuốc phiện, hắn sẽ đàn độn, cả đời không thể vươn mình lên được.

Lam Úc biến trở về bộ dáng một người anh trai: “Tuần sau Quý tổng đến Thương thành, em có cần thuốc không?”

Mắt Lam Diễm sáng ngời, bỗng nhiên hiện lên sự tham lam, làm cho nụ cười của hắn trở nên vụn vặt. Hắn rút tay về, tự xoa xoa tay, ăn nói khép nép: “Cám ơn anh trai. Anh, em không có tiền, anh có thể ứng trước giúp em không?”

Doãn Tiểu Đào lạnh lùng nhìn hắn. Tuy rằng cô hiểu rõ hắn hiện tại là đang diễn trò, nhưng là thấy bộ dáng của hắn như vậy, trong lòng cô chung quy vẫn không thích.

“Được.” Lam Úc cười nham hiểm, “Dùng vệ sĩ của em để đòi.”

Lam Diễm giật mình.

Lam Úc cũng không vội, nụ cười càng sâu.

Doãn Tiểu Đào chỉ nhìn Lam Diễm, không để ý tới Lam Úc.

Lam Diễm thu lại biểu tình, sau đó cắn môi nói: “Anh... Em không xin anh những cái khác, nhưng cô ấy, để lại cho em được không?”

“Vì sao?” Lam Úc khoé mắt dư quang liếc về phía Doãn Tiểu Đào.

Khuôn mặt Lam Diễm tái nhợt, hơi hiện ra một chút hồng. Hắn đột nhiên bắt lấy tay Doãn Tiểu Đào, dùng sức nắm. Cái nắm tay khiến cho cô theo bản năng thiếu chút nữa vung một cái, nhưng nghĩ đến là hắn, cô kiềm chế lại.

Lam Úc nhìn hai người bọn họ nắm tay nhau, con ngươi sắc biến trở nên độc ác, u ám giống như giông bão kéo đến.

Lam Diễm thở dài một tiếng: “Anh trai!”

Lam Úc nâng mày.

Lam Diễm hướng Lam Úc cúi người thật sâu, “Thực không dám dấu giếm, trong thời gian cô ấy chăm sóc em, tâm của em không tự chủ được bị cô ấy hấp dẫn. Cô ấy tự như một viên trân châu bị che phủ, qua thời gian, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến em không thể dời mắt. Em chưa từng gặp cô gái nào thuần khiết tốt đẹp như vậy.”

Lam Úc khinh thường trách mắng: “Em cảm thấy với tình trạng bây giờ của em, có tư cách không?”

“Cầu anh bỏ thí cho em một cái tư cách.” Lam Diễm duy trì cúi đầu tư thế, nhắm mắt lại.

“Thú vị.” Lam Úc cảm thấy của chính mình máu sôi trào ra ngoài làn da. Cô gái này, thật sự rất thú vị. Hắn thật muốn xé ra lớp vỏ bọc của viên trân châu này, nhìn xem bên trong rốt cuộc sáng rực rỡ như thế nào. Hắn thậm chí muốn nghiền nát cô thành phần trân châu.

“Anh trai.” Lam Diễm đứng thẳng lên, một chữ một chữ nói tới âm vang: “Em thích cô ấy.”

Doãn Tiểu Đào nghe, suy nghĩ bắt đầu đi vào cõi thần tiên.

Lam Diễm vừa nói cái gì? Hắn nói cô là trân châu? Hắn thích cô? Thích như thế nào? Có thích giống như cha thích mẹ không? Vậy cô có thể ăn cơm rang cả đời sao? Hắn làm cơm rang ăn rất ngon.

Lam Úc ý tứ hàm xúc: “Em trai, chúc mừng em động chân tâm.”

“Cám ơn anh.” Lam Diễm cười. Hắn biết bên ngoài lời nói của Lam Úc là, hắn lại có thêm một cái nhược điểm. Nhưng đồng thời, hắn cũng có một lý do để danh chính ngôn thuận bảo vệ cô.

Lam Úc cũng làm khó dễ Lam Diễm cùng Doãn Tiểu Đào quá nhiều, không phải Lam Úc không muốn, mà là có một cuộc điện thoại khẩn cấp.

Sau khi nghe điện xong, Lam Úc không thể không rời đi. Cuối cùng hắn nhìn mắt Doãn Tiểu Đào, chứa ý cười: “Chúng ta sẽ gặp lại.”

Doãn Tiểu Đào không để ý đến hắn. Cô còn đang suy nghĩ, nếu Lam Diễm cả đời đều nấu cơm cho cô ăn, vậy hắn là có rất nhiều món ăn đi. Có điều hiện tại cô đói bụng, muốn ăn cơm rang.

Lam Diễm kéo Doãn Tiểu Đào, cười nói: “Anh trai đi thông thả.”

Đợi khi không thấy bóng đám người Lam Úc kia, Lam Diễm quay đầu trừng Doãn Tiểu Đào: “Ngu xuẩn.”

Cô hoàn hồn từ trong tưởng tượng món com rang: “Tứ lang, khi nào thì anh rang một thùng com cho tôi ăn?”

“...” Lam Diễm tức giận cái gì đều không còn, cô là cái đầu đất! Thật ngốc thật ngốc thật ngốc đầu đất!

Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào thật vất vả mới tìm được thang máy, đến lầu một đã muốn đi thẳng cửa chính.

Có một người phục vụ va chạm với Lam Diễm.

Lam Diễm không để ý.

Nhưng trong mắt Doãn Tiểu Đào đầy lạnh lùng.

Người nọ dường như cũng nhận ra được cái gì, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Doãn Tiểu Đào phán đoán mục tiêu của đối phương không phải Lam Diễm, vì thế giữ yên lặng.

Trên đường trở về, cô nhớ đến Lam Diễm nói “Thích”, liền hỏi: “Tứ lang, anh thích tôi à?”

“Hả?” Lam Diễm hoàn hồn từ trong suy nghĩ.

“Anh nói tôi là trần châu bị che lấp, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến anh không tự chủ bị hấp dẫn. Anh chưa từng gặp cô gái nào thuần khiết tốt đẹp như tôi.” Khi Doãn Tiểu Đào nói chuyện, không thấy ngưng ngừng, vẫn là bình tĩnh.

“...” Lam Diễm rất giật mình: “Cô lại có thể một hơi nói câu dài như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Doãn Tiểu Đào trả lời: “Tôi đọc thuộc lời anh nói.”

“Nói bậy.” Lam Diễm phản bác: “Lời nói buồn nôn như vậy, tôi không thể nói được.”

“Anh kéo tay của tôi nói, anh thích tôi.” Cô giơ tay lên, còn dùng tay trái nắm tay phải, bắt chước tình huống hấn nắm tay cô.

“Đầu đất mới có thể thích đầu đất.” Hấn hừ một cái: “Tôi có giống kẻ đầu đất không?”

“Là anh nói.”

Lúc này, tài xế taxi từ sau gương nhìn đôi trai gái này, đoán đây có phải là tiết mục người con trai cận bã không.

“Tôi đã nói lúc nào?” Người con trai cận bã nói.

“Anh thừa nhận với anh trai anh.” Người con gái mặc âu phục tranh luận với chứng cứ.

Người con trai cận bã nhú mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Quên rồi.” Hấn phát tay một cái: “Lúc đó là tôi ngẫu hứng biểu diễn, lời kịch nói xong, bản thân tôi cũng không nhớ nữa.”

Người con gái nhìn hấn, không nói một lời.

Người con trai cận bã cũng trầm mặc.

Lái xe cảm thấy bầu không khí ở ghế sau càng ngày càng kỳ lạ, vì thế mở ra radio, làm dịu đi không khí.

Khi âm nhạc vang lên, lái xe thoải mái hơn một chút, lại nhìn ghế phía sau.

Hai người giống như trước không nói một lời, nghiêm nghị giống như cao thủ so chiêu.

Hát xong một ca khúc.

Lam Diễm rất cục nhớ lại: “Thao, dường như tôi thực sự đã nói những câu kia.”

“Đúng vậy.” Doãn Tiểu Đào gật đầu liên tiếp.

Hắn ha ha cười gượng hai tiếng: “Nhất định là diễn quá nhập tâm... Khổng chế không được... Tự bản thân liền bật ra...” Dưới ánh mắt trong trẻo đầy lạnh lùng của cô, âm lượng hắn nói lời này càng ngày càng nhỏ.

Doãn Tiểu Đào cứ chăm chú nhìn hắn, nhìn chằm chằm làm hắn có loại ảo giác bản thân là Trần Thế Mỹ hiện đại.

Lam Diễm ho hai tiếng: “Chuyện này... Đào thị vệ, diễn kịch không thể cho là thật.”

Cô vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Lam Diễm liếc thấy ánh mắt bất quái của tài xế, vì thế nói: “Chuyện này về nhà nói sau.”

“Tốt.” Doãn Tiểu Đào gật đầu, nói: “Anh đã thích tôi, vậy anh sẽ làm cơm rang cho tôi chứ?”

“...” Lam Diễm nhất thời không theo kịp suy nghĩ của cô, “Thích” cùng “Cơm rang” có quan hệ gì hả?

“Tôi đói bụng.” Cô nói thêm.

“Thùng cơm!” Hắn nhin không được cả giận nói.

Cô lại nhìn chằm chằm hắn.

Nhìn chăm chú đến mức làm hắn lạnh cả người, chỉ có thỏa hiệp: “Trở về nấu đồ ăn khuya cho cô...”

“Được.” Doãn Tiểu Đào thu ánh mắt lại.

Lam Diễm dựa vào ghế, ánh mắt nhìn về cảnh đêm rực rỡ bên ngoài, suy nghĩ trở lại bữa tiệc sinh nhật tối nay.

Mấy năm nay Lam Diễm rất lười dùng não, đều là qua loa cho xong chuyện, hồ đồ sống qua ngày. Rất nhiều chuyện, có chân tướng hay không cũng không quan trọng. Hơn nữa, hắn bị nghiện, biết qua nhiều chuyện, vô cùng có khả năng khi lên cơn nghiện, toàn bộ đều nói ra. Hiện tại hắn quan tâm rất ít đến tình hình của Lam thị. Long tranh hổ đấu kia, hắn đều chẳng quan tâm. Hắn sớm buông thả bản thân, sống hay chết, mặc cho số phận.

Nhưng mà, đêm nay, hắn đột nhiên cảm thấy, vẫn còn một số thứ đáng giá để hắn bảo vệ.

Thí dụ như: Doãn Tiểu Đào.

Lam Diễm đã diễn kịch quá lâu, lâu đến nỗi hắn đã quên tính cách của bản thân là như thế nào. Hơn nữa suốt ngày trụ lạc, thân thể hao mòn nghiêm trọng. Hắn thậm chí cảm thấy, thuốc phiện đã bào mòn lục phủ ngũ tạng của hắn hầu như không còn gì(lục phủ: dạ dày, tai, mật, tam tiêu, bàng quang, ruột già, ruột non; ngũ tạng: tâm, can, tì, phế, thận), chỉ còn một cái xác bên ngoài.

Nhìn chính mình rơi vào tình trạng như cái xác như vậy, nhưng không có dũng khí xong hết mọi chuyện.

Xe dừng trước đèn đỏ.

Ánh đèn huyền ảo từ các tòa nhà, xuyên qua cửa kính xe, chiếu vào khuôn mặt của Doãn Tiểu Đào, làm cho khuôn mặt bình thường này trở nên huyền ảo.

Lam Diễm nở nụ cười.

Hắn phải cảm ơn số phận, có kẻ đầu đất này làm bạn hắn.

Hắn hận vận mệnh, là thời gian cô xuất hiện quá trễ.

Tuy rằng cô dùng các loại phương pháp giúp hắn cai nghiện, thế nhưng Lam Diễm sẽ không đánh giá cao chính mình.

Hai mươi ngày trước, mỗi ngày hắn chỉ hút nửa điếu đã đầu đón muốn chết, đừng nói đến, bắt đầu từ ngày mai, một hơi cũng không thể chạm vào.

Hội chứng cai nghiện ma túy, theo mức độ nghiện phân chia, có thể kéo dài từ hai đến bảy tháng. Trong khoảng thời gian này, sinh hóa rối loạn, trở ngại luân phiên, mất ngủ, lo lắng, đau đớn, ngoan cố lặp đi lặp lại.

Nếu không chống đỡ được, trăm phần trăm hít lại.

Vượt qua được, cũng không thể cam đoan không hít lại.

Hiện nay, tỉ lệ cai nghiện trên thế giới chỉ có 9%. Hơn nữa, sau lần đầu hít lại tỉ lệ tử vong, chiếm 90% số lượng người hít thuốc.

Bắt đầu từ giờ phút nhiễm ma túy, Lam Diễm liền hiểu được một câu: “Một khi hít thuốc phiện, cai nghiện mười năm, cả đời muốn nghiện.”

Cho dù lần này hắn có thể cai nghiện thành công, cuộc đời hắn sau này, đều sẽ sống trong khát cầu ma túy.

Có lẽ, hắn có thể dùng lý trí để kiềm chế không hít thuốc phiện, nhưng hắn không có cách nào kìm nén loại dục vọng thuần túy đó, lúc nào cũng cào tâm của hắn. Lực ý chí chỉ hơi buông lỏng, ắt sẽ vạn kiếp bất phục.

Lam Diễm nhớ rõ cha của hắn từng nói: “Thế giới này có rất nhiều kỳ tích tốt đẹp. Có điều, A Tứ, con chắc chắn sẽ không là người may mắn kia. Tuyệt đối không nên mang tư tưởng may mắn.”

Lam Diễm không hy vọng kỳ tích xa vời.

Nhưng là, hắn có thể trong thời gian có hạn này, vì Doãn Tiểu Đào trải sẵn đường lui, để cho kẻ đầu đất này nửa đời không lo cơm áo.

Về nhà, Lam Diễm có hơi mệt mỏi. Nửa liều thuốc của hắn đã hút bốn tiếng trước, bây giờ còn có thể chống đỡ một lúc.

Đã lâu không về Thương thành, phòng bếp ở đây không chuẩn bị đồ ăn.

Lam Diễm lật đi lật lại tủ đồ, tìm được hai gói mì ăn liền. Chưa hết hạn.

Hắn hưng dữ nói với Doãn Tiểu Đào: “Đào thị vệ, chỉ còn lại mì ăn liền thôi.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu. Trong lòng cô, hắn nấu gì cũng ngon, cho dù chỉ là mì ăn liền.

Lam Diễm vớt gia vị của gói mì, tự mình làm một đĩa gia vị.

Một bát mì lớn đặt trên bàn.

Doãn Tiểu Đào hai ba miếng liền ăn hết nửa bát, thoáng đẹp yên cảm giác đói bụng xong, cô nhắc lại lời trước đây: “Tứ lang, anh thích tôi à?”

“Không thích.” Hắn trừng mắt nhìn cô. Nhìn bộ dáng của cô, nào có nửa điểm ngưng ngưng. Cô thì biết cái gì “Thích”.

Doãn Tiểu Đào miếng lớn ăn mỳ: “Anh đã nói anh thích.”

“Còn không phải bởi vì cô rất ngốc. Không nhìn thấy Lam tổng khuôn mặt lạnh lùng oai phong nghiêm nghị à, tôi không đến bảo vệ cô, cô liền xong đời.”

“Tôi không sợ hắn.”

“Cô ngốc đương nhiên không sợ.”

“Anh sợ sao?”

“Sợ lắm, sợ muốn chết.” Lam Diễm trào phúng.

“Anh không sợ.” Doãn Tiểu Đào cầm bát lên, sục sùi uống nước mì.

Về mặt hắn cứng lại, chậm rãi nói: “Cô biết cái rắm.”

Cô uống canh xong, đặt bát xuống, bình tĩnh nói: “Tôi biết anh không sợ.”

Lam Diễm nhướng mày. Hắn đột nhiên ý thức được, hắn ở trước mặt cô, lộ ra rất nhiều sơ hở.

Có điều, trước kia khi chỉ có một mình hắn, hắn thực sự không sợ Lam Úc. Nhưng có thêm nha đầu ngốc này, hắn không yên tâm lắm. Nha đầu này ngu ngốc, lại không có quyền không thể, gặp phải tên biến thái kia, chỉ có một con đường chết.

Cô đầu đất này thật làm cho hắn lo lắng.

Hắn nhìn cái bát được ăn sạch sẽ kia, ra lệnh: “Đào thị vệ, nhanh đi rửa bát. Còn có nồi trong bếp, đều phải rửa sạch.”

“Được.” Cô bưng bát lên, đi được hai bước, quay đầu: “Chờ tôi rửa xong lại thảo luận tiếp vấn đề anh thích tôi.”

“Kháo, cô còn chưa xong!”

Sự tình thực sự không yên được.

Mười rưỡi tối.

Lam Diễm tắm rửa xong, nửa nằm ở trên giường, thấy hơi buồn bực.

Không phải lên con nghiện.

Hắn giật dũ nhìn Doãn Tiểu Đào ngồi trên sô pha: “Tôi không thích cô!”

Cô giống như không nghe được lời hắn nói, tiếp tục đọc sách về cai nghiện.

“Có nghe hay không, tôi không thích cô!” Hắn tăng cao âm lượng.

Doãn Tiểu Đào ngẩng đầu: “Bộ đáng anh nói anh thích tôi rất chân thành.”

“Tôi thao!” Lam Diễm ném gối về phía cô: “Điều đó chứng minh kỹ xảo biểu diễn của tôi, đã lừa gạt được cô.”

Doãn Tiểu Đào lắc đầu: “Khi anh nói anh không thích tôi, không hề có thành ý.”

Lam Diễm tức giận đến nghiến răng. Hiện tại là như thế nào? Bởi vì hắn tình thân ý thiết trước mặt Lam Úc, cô liền nhận định hắn thích cô? Hắn muốn học máu! Ông trời an đưa cô đến bên cạnh hắn, thực là để hắn chết sớm đi.

Hắn xuống giường đi tìm nước uống, liều mạng nói với bản thân phải bình tĩnh hòa nhã.

Uống một ngụm, vẫn tức giận.

Uống hai ngụm, bực bội vẫn không thuận xuống.

Uống xong một chén, lại hít thở sâu. Rốt cục cũng tốt hơn một chút.

Lam Diễm đang muốn tiếp tục lý luận với Doãn Tiểu Đào, nhưng cô lại ra khỏi phòng.

Hắn tức giận nhảy lên giường.

Khi trở về, cô bung thuốc: “Bài thuốc mới, bỏ thêm cây diên hồ sách, có thể giảm bớt hội chứng đau đớn do cai nghiện của anh.”

Lam Diễm thờ phỉ phỉ uống sạch, sau đó ném bát về phía Doãn Tiểu Đào.

Cô ung dung tiếp được, đặt trên tủ đầu giường.

Lam Diễm nhìn bộ dáng khí định thần nhân của cô liền tức giận, vì thế quát: “Cô ngồi xuống cho tôi.”

Doãn Tiểu Đào nghe lời ngồi vào bên giường.

“Tôi hỏi cô, cô có biết cái gì là thích không?”

“Tôi biết.”

“Cô lại biết ư?” Hắn hơi ngoài ý muốn: “Vậy cô nói cho tôi cô hiểu thích là như thế nào?”

Doãn Tiểu Đào trả lời rõ ràng vang dội: “Kết hôn, sinh em bé.”

“...” Đáp án thô bạo đơn giản như vậy, khiến cho Lam Diễm không có gì để nói. Hắn vỗ vỗ cái trán: “Đao thị vệ à, tôi chưa từng gặp cô gái nào thuần khiết tốt đẹp như cô.”

“Đúng vậy.” Cô tự nhiên không nghe được ý tứ châm biếm trong lời nói của hắn. Cô chỉ cảm thấy vui vẻ.

“Quên đi.” Lam Diễm cuối cùng lựa chọn đi ngủ, “Cô nói tôi thích cô, vậy thì tôi thích cô đi.” Coi bộ dáng ngốc nghếch này của cô, trước đây khẳng định không có ai bày tỏ. Hắn là đại soái ca sẽ cô gắng thích cô một chút, thỏa mãn lòng hư vinh của cô đi.

“Được.” Doãn Tiểu Đào gật gật đầu, “Tứ lang, tôi cũng sẽ thích anh.”

Về mặt Lam Diễm cứng ngắc: “Cô nói cái gì?”

“Tôi cũng thích người, như vậy công bằng.” Tựa như hắn nấu com, cô rửa chén vậy.

Hắn nhìn cô: “Tôi là kẻ hít thuốc phiện.”

“Anh sẽ cai được.”

“Nhưng bây giờ tôi còn không cai được.” Lam Diễm trầm mặt: “Đạo thị vệ, chuyện cô nói xấu là tôi thích cô, tôi sẽ khoan hồng độ lượng không so đo với cô. Nhưng là cô phải nhớ kỹ, một kẻ nghiện ma túy, dưới sự hấp dẫn của ma túy, tình thân, tình yêu, đạo đức, lương tri, đều là cái rắm.”

Doãn Tiểu Đào không lên tiếng.

“Việc kết hôn sinh con này, nhất định phải tìm một người đàn ông đáng tin cậy. Tôi và Lam Úc, đều là loại bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa. Hiểu không?”

“Anh không giống hần ta.” Trong mắt cô có cảm xúc không tên: “Tứ lang, chờ anh cai nghiện, tôi sẽ thích anh.”

Lam Diễm niết hai má của cô: “Ngu ngốc.”

Doãn Tiểu Đào nhìn thật sâu vào mắt hần: “Hiện tại anh thích tôi tước, sau này tôi sẽ thích anh.”

“Tôi không tán dóc với cô nữa, tôi muốn đi ngủ.” Tiệc sinh nhật đêm nay làm hần mệt chết.

“Tứ lang, anh đã thích tôi, vậy anh sẽ rang com cho tôi ăn đúng không?”

“...”

Kẻ lừa gạt!

Cô nói nửa ngày, trọng điểm căn bản không phải kết hôn sinh con, mà là com rang!

Thật sự là tức chết hần.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Lam Diễm nói là muốn ngủ, thực ra căn bản không ngủ được.

Hần đã mất ngủ hai mươi ngày.

Hệ thần kinh bị tổn hại, chữa trị cực kỳ chậm chạp, cho nên tính mất ngủ triền miên của hần còn phải kéo dài một đoạn thời gian dài.

Doãn Tiểu Đào rất tự giác ngồi vào bên cạnh Lam Diễm, mát xa huyết vị cho hần.

Lam Diễm nhớ lại đầu đuôi tình hình ở cửa ngầm.

Người gặp trong căn phòng đó, thân phận không rõ. Lúc đó, Lam Diễm không muốn gây phiền phức, cho nên để cho đối phương chạy trốn. Bây giờ nhớ lại, thân thủ của đối phương, dường như hần đã gặp ở đâu đó.

“Đạo thị vệ.” Lam Diễm nhắm mắt lại, hưởng thụ thủ pháp xoa bóp của Doãn Tiểu Đào.

“Hả?”

“Buổi tối hôm nay, người đánh nhau với cô có thực lực như thế nào?”

“Rất tốt.”

“Tôi hần đã từng thấy cách thức đánh nhau đó, nhưng không nghĩ ra được.” Lam Diễm ngáp một cái, “Hiện tại trí nhớ quá kém, rất nhiều chuyện đều đã quên.”

Nói tới chuyện này, Doãn Tiểu Đào nhớ đến một chuyện: “Khi chúng ta đi ra ngoài, gặp phải một người phục vụ.”

“Người phục vụ nào?” Lam Diễm nhin không được phân nân: “Lúc lạc đường một người phục vụ cũng không có, khách sạn nát như vậy.”

“Người phục vụ đó là cảnh sát.” Doãn Tiểu Đào nhớ rõ rất rõ ràng, vào một tháng trước, cô còn hết sức lưu ý người cảnh sát này.

Nghe vậy, Lam Diễm mở mắt ra, bỗng chốc ngồi xuống.

Hắn làm sao lại quên. Người kia đứng, lắc, móc, động tác xoay người, khắc sâu dấu ấn của bộ đội. Hơn nữa, Lam Úc từng nói, đội cảnh sát phòng chống ma túy đến Thương thành. Một tháng trước, Trần Hiếu Quý gián đoạn tụ họp, là vì cảnh sát.

“Tứ lang?” Doãn Tiểu Đào không hiểu sao hắn lại không ngủ.

“Cảnh sát à.” Lam Diễm đột nhiên nở nụ cười, trong lời nói có hàm ý: “Đến đúng lúc lắm.”

Lam Diễm có thể khẳng định, tối hôm nay người đàn ông trung niên có bề ngoài lịch sự kia, có quan hệ với ma túy. Bởi vì, hắn lập tức nói ra giá của điều thuốc kia.

Giá ma túy thay đổi rất lớn. Trong tình huống bình thường, sau khi cấp thứ nhất nhập ma túy, sẽ sản xuất thành phẩm. Gia công xong, bọn họ chuyển ma túy cho cấp thứ hai, cấp ma túy thứ hai lại chuyển ma túy cho cấp tiếp theo, cấp ma túy này lại chuyển ma túy cho cấp bé. Mỗi khi trải qua một đường, ma túy đều sẽ trộn thêm một chút tạp vật. Thuốc đến tay kẻ nghiện, giá cả cao hơn khoảng ba lần. Nếu là loại hàng giả pha ít, giá có thể tăng hơn sáu lần.

Lam Diễm hút, là Trần Hiếu Quý cung cấp, độ tinh khiết đại khoảng chừng 65%. Coi như hàng tốt. Hút nóng lãng phí rất lớn, cho nên người đàn ông trung niên kia nói điều thuốc kia hơn một ngàn đồng, không khoa trương một chút nào.

Một kẻ buôn ma túy, hội họp tại khách sạn Lam thị, quang minh chính đại. Một khách sạn cấp sao, mở cửa ngầm, làm hoạt động bí mật.

Quả nhiên là một đám mặt người dạ thú.

Lam Diễm nheo lại mắt: “Thật chờ mong hành động của chú cảnh sát.”

“Tứ lang.” Doãn Tiểu Đào nhìn hắn, trong mắt có sự quan tâm: “Anh sợ cảnh sát sao?”

“Không sợ.” Câu trả lời của hắn hiếm thấy nghiêm túc: “Hai cái túi kia, bị cô đổ vào bồn cầu, tôi sẽ không bị cấu thành tội tàng trữ ma túy phi pháp. Hơn nữa, quốc gia khuyến khích tự nguyện cai nghiện.”

Cô thấy an tâm: “Anh cố gắng cai nghiện, sau đó tôi có thể thích anh.”

Lam Diễm tự động đem lời cói của cô “Thích” giải thích thành com rang, cũng lười lý luận với cô, nói thẳng chính sự: “Đào thị vệ, sáng sớm ngày mai chúng ta về Vượng thành.”

Tuy rằng lão chủ tịch đã nói để Lam Diễm trở về công ty, thế nhưng thông báo đến nhân sự, Lam Diễm coi như không có chuyện này. Ở lại Thương thành cai nghiện, rất mạo hiểm. Hơn nữa, một tháng tới, là thời kỳ Lam Úc và chú Lam mâu thuẫn sâu sắc. Lam Diễm không muốn chày vào nước đục, trốn đến Vượng thành là tốt nhất.

“Được.” Doãn Tiểu Đào thông cảm hắn cai nghiện khổ cực, hỏi: “Tứ lang, anh thích ăn cái gì? Tôi đều mua cho anh.”

Hắn xem thường: “Cô cho rằng ta là ai, chỉ biết ăn ăn ăn.”

“Vậy tôi cho anh thuốc thật tốt.”

“Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ rất đau đớn. Tôi không thể đoán trước sẽ xảy ra chuyện gì.” Trong quãng thời gian sau này, hắn đều sẽ mất nhân tính trong lúc đau đớn vì cai nghiện. “Đến lúc đó, đừng mềm lòng với tôi. Nếu tôi uy hiếp đến tính mạng cô, cô cứ giết tôi.”

Doãn Tiểu Đào lắc đầu: “Anh đánh không lại tôi.”

“Ngu xuẩn.” Lam Diễm nhẹ nhàng dí cái trán của cô: “Đừng tưởng rằng võ công của mình tốt, là thiên hạ vô địch.”

Hắn thật sự không yên tâm về cô, vì thế xuống giường, viết kín hai tờ giấy những công việc cần chú ý.

Doãn Tiểu Đào bóng lưng hắn viết, bỗng chốc nghĩ đến lời giải que thăm ở chùa.

Cô tin chắc, Tứ lang nhất định sẽ cai nghiện được.

Bảy giờ sáng ngày thứ hai, Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào đi xe bus về Hàm thành.

Lam Diễm tính toán thời gian, năm giờ rưỡi chiều hôm qua hắn hút nửa điều thuốc. Căn cứ vào kinh nghiệm của hai mươi ngày trước, nửa điều thuốc này sau 16~18 giờ, sẽ sinh ra hội chứng cai nghiện tổng hợp.

Cho nên, hắn nhất định phải trở lại phòng trọ trước khi cơn nghiện phát tác.

Trên xe bus, Lam Diễm nhìn cảnh sắc hiện lên bên ngoài, đột nhiên nhớ đến một chuyện. Hấn quay đầu hỏi, “Đạo thị vệ, nhà cô là làm ăn về vệ sĩ à?”

“Là võ quán.” Doãn Tiểu Đào ngồi thẳng: “Có đôi khi làm vệ sĩ.”

“Vì sao muốn làm vệ sĩ cho tôi?” Xem bộ dáng ngốc nghếch của cô, không giống như là ham tiền tài.

Vì thế, cô giản lược nói rõ chuyện mảnh đất Hoàn quán kia.

Sau khi nghe xong, Lam Diễm hỏi: “Những hộ gia đình gần nhà cô có đồng ý phá bỏ và dời đi nơi khác không?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Đa số đều đồng ý.” Doãn Tiểu Đào nhớ lại đầu đường cuối ngõ, bổ sung nói: “Bọn họ nói, sẽ được bồi thường rất nhiều tiền.”

Hấn nhíu mày: “Nhà cô không muốn có rất nhiều tiền à?”

Doãn Tiểu Đào lắc đầu: “Chúng tôi muốn ngôi nhà. Căn nhà có từ khi ông tổ còn rất nhỏ. Gia đình tôi rất yêu nó.”

“Tập đoàn Lam thị đáp ứng nhà cô điều kiện gì?”

“Bọn họ nói, sẽ tìm lãnh đạo trấn trên, để bọn họ không phá hủy Hoàn quán.”

“Cứ như vậy sao?”

“Đúng thế.”

“Nếu như thay đổi lãnh đạo trấn kỳ tiếp theo thì sao?”

Doãn Tiểu Đào cẩn thận nghĩ lại nội dung hợp đồng: “Điều này chưa nói.”

Lam Diễm trầm ngâm một lát, nói: “Đạo thị vệ, qua một thời gian ngắn nữa, tôi sẽ giúp cô giải quyết triệt để chuyện này.”

Doãn Tiểu Đào hiếu kỳ: “Tứ lang, anh có cách không?”

“Ừ, tuy nhiên bây giờ chưa được.”

Cô rất chân thành: “Được. Tứ lang, cảm ơn anh.”

Hấn rất qua loa: “Đừng khách sáo. Ai bảo tôi yêu cô chứ.”

Sau cuộc nói chuyện, Lam Diễm dựa vào cửa, nhắm mắt lại.

Doãn Tiểu Đào thì lại cẩn thận xem lại những công việc cần chú ý mà hấn đã viết tới qua.

Thực ra gần đây cô đã đọc nhiều sách như vậy, đã hiểu rõ đau đớn lúc lên cơn nghiện.

Hấn luôn luôn nói không tự tin, nhưng một bước khi hấn bắt đầu cai nghiện, cũng đã là dũng khí rất lớn. Có rất nhiều người nghiện, cho dù người thân bạn bè quỳ xuống cầu xin, cũng không thay đổi trở về.

Lam Diễm chỉ nghe mấy câu ít ỏi của cô, đã đồng ý cai nghiện. Bởi vậy, cô không thể từ bỏ hấn.

Doãn Tiểu Đào là người trắng đen rõ ràng. Chỉ có Lam Diễm, là điều ngoại lệ trong nhận thức của cô. Lần đầu gặp hấn, là công tử quân là áo lượt thời nát, sau đó là thiếu niên thô lỗ nóng nảy, tiếp sau đó lại là bếp trưởng tài nghệ tinh xảo.

Dường như hấn có rất nhiều mặt. Nhưng mà, bất kể là mặt nào đi nữa, cô đều hiểu rõ, hấn rất tốt bụng.

Cho dù hấn dùng những câu nói thô tục hay hành động để che dấu sự lương thiện của hấn.

Cô không biết trước đây hấn đã trải qua những chuyện gì, chỉ biết, hấn rất coi thường Lam thị, thậm chí có thể nói là căm ghét.

Doãn Tiểu Đào nhìn từng hàng công việc Lam Diễm liệt kê.

Thuốc Đông y có tác dụng điều trị rất nhỏ trong giai đoạn đầu, có điều nó có thể đẩy mạnh sự hồi phục của cơ thể. Trước hết cô căn cứ tình hình của hần, đổi qua mấy phương thuốc. Vì vậy hai mươi ngày điều trị đầu, vẫn có tác dụng.

Lam Diễm nhắc nhở trong những công việc cần chú ý, sau khi dùng thuốc hoàn toàn, hội chứng cai nghiện tổng hợp sau ba mươi hai đến bảy mươi hai giờ sẽ đạt đến đỉnh cao. Cũng có nghĩa là, hai ba ngày ở đây, hần sẽ đau đớn kinh khủng.

Hần còn nói đến, trong lúc ấy, đừng để ý đến hần. Nếu như hần không khống chế được, không cảm được đại tiểu tiện, cũng cùng để ý đến hần.

Doãn Tiểu Đào nhìn thấy điều này, hỏi: “Tứ lang, nếu anh không khống chế được, tôi phải giúp anh thay quần áo và ga giường à?”

Lam Diễm chưa ngủ, nghe thấy thế, ghen lại. Hần mở mắt nhìn cô: “Khi tôi lên con đừng đụng vào tôi.” Đỉnh cao của bệnh trạng sẽ đạt đến mức độ nào, hiện tại hần cũng không chắc. Điều duy nhất hần có thể xác định chính là, hần sẽ cực kỳ có khả năng công kích.

“Thối như vậy làm sao bây giờ?”

Cô hần là cô gái duy nhất có thể bình tĩnh như vậy tán gẫu với hần về việc không cảm được, ngược lại hần thấy hơi lúng túng: “Đừng động vào tôi.”

Doãn Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: “Được. Tôi chờ sau khi anh tỉnh lại sẽ để anh xử lý.”

“Ừ.”

Trong chốc lát, cô lại nghĩ đến một vấn đề: “Tứ lang, vậy anh có còn làm việc chân tay kia không?”

“...” Lam Diễm không thở ra được một hơi: “Hai mươi ngày trước tôi có làm việc ấy không?”

“Không có.” Cô nhớ hần từng nói, đây là vì cơ thể phát triển khỏe mạnh. Nhưng từ khi cai nghiện tới nay, hần đều không đóng cửa làm việc chân tay nữa.

“Biết là tốt rồi.”

Lam Diễm cũng không muốn để ý tới cô nữa.

Làm việc chân tay cái rắm a, hiện tại hần nào có chút tâm tư gì. Hơn nữa, nếu hần nói làm việc chân tay, chỉ là tạm thời thôi.

Kích thích tình dục là băng độc, mà không phải ma túy.

Người hút ma túy, trước khi chưa hình thành sự ý lại, tình dục xảy ra dồi dào. Sau khi thành nghiện, thì lại yếu đi rất nhiều, cho đến không có.

Lam Diễm ngày ngày xem phim đen, kỳ thật thật sự chỉ là xem. Cho dù thật sự có mỹ nữ cởi sạch đứng trước mặt hần, hần cũng chỉ là nhìn.

Bởi vì, hần không có dục vọng trong phương diện này.

Lão nhị của hần, rất lâu rồi chưa thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Những lần trước Lam Diễm tự lực cánh sinh làm việc chân tay, cuối cùng đều là thất bại.

Hần đã cố gắng, kết quả vẫn là không được.

Hồi đó, hần chọn xem những bộ phim có nữ chính mình thích nhất, da trắng mặt đẹp, hơn nữa đều chọn đề tài kỳ lạ. Lúc chiếu phim, hần bỏ qua khúc dạo đầu không có ý nghĩa, đi thẳng vào vấn đề.

Nữ chính có cơ thể kinh người, âm thanh êm tai, biểu diễn cũng tốt. Đổi lại là người đàn ông khác, khẳng định là khó kìm lòng nổi.

Lam Diễm vừa xem không bao lâu, bắt đầu mệt rồi. Hần ép buộc bản thân tập trung sự chú ý vào bộ phim. Qua mười năm phút, suýt chút nữa hần ngủ thiếp đi.

Cũng chính vào thời khắc ấy, Lam Diễm ý thức được, tính(ý nói tình dục) của bản thân đã bị ma túy phá hủy.

Sau đó, hắn ôm gối đi vào giấc ngủ.

Tỉnh lại, hắn nghĩ thông suốt.

Sớm muộn sẽ có một ngày như thế. Nếu hắn nhiễm ma túy, vậy thì đáng đời hắn bất lực.

Khoảng mười giờ, Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào phải trở lại Vượng thành.

Lam Diễm tìm một quán đồ ăn Trung quốc ở gần phòng trọ, nói chuyện làm ăn với chủ cửa hàng.

Lam Diễm ra tay hào phóng, chủ cửa hàng sáng khoái đáp ứng. Cứ như vậy, giải quyết chuyện cơm nước một tháng tới của Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào.

Sau đó, Lam Diễm im lặng.

Trở lại phòng trọ, Lam Diễm tự chuyển ghế tựa đến ngồi ở ban công.

Khoảng thời gian này, mặt trời rất lớn. Hắn nhìn càng lúc càng thấy chói mắt, liền nhắm mắt lại, mở ra lần thứ hai.

Lâm viên của tiểu khu này có nhiều năm rồi, hoa cỏ đều là hàng loại hai, hơn nữa chăm sóc không tốt, không thể nói là quang cảnh đẹp. Thế nhưng giờ phút này, Lam Diễm đang tham lam thu vào trong ký ức bầu trời này, đất đai, cây cối này.

Thế giới trước mắt tươi đẹp như vậy, vậy mà trước đây hắn không quý trọng.

Lam Diễm ngồi đó, không nhúc nhích.

Hắn đang chờ đợi.

Doãn Tiểu Đào lặng lẽ đứng sau lưng hắn.

Cô có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của hắn. Tâm tình như vậy, vẫn che đậy bên dưới vẻ hiha hời hợt, thực tế nội tâm của hắn trống rỗng chán nản.

Lúc con mắt mọi vô lực kéo đến, Lam Diễm trở lại hiện thực. Hắn đứng dậy, bình tĩnh nói: “Đao thị vệ, bắt đầu rồi.”

Câu nói này, mở đầu màn cai nghiện của hắn.

Không ít người chơi ma túy lựa chọn dùng thuốc để cai nghiện. Thế nhưng tác dụng phụ rất lớn. Lựa chọn của Lam Diễm chính là cai nghiện dựa vào Đông y chữa trị. Cai như vậy có điểm tốt là, thân thể khôi phục tự nhiên. Khuyết điểm là, đau đớn, cực kỳ đau đớn.

Sau khi hắn vào phòng, như bé ngoan nằm trên giường, mặc cho Doãn Tiểu Đào trói gô hắn lại, trói chặt tứ chi của hắn vào khung giường.

Trong lúc đó, hắn đánh giá cô. Khuôn mặt cô bình thường, có điều làn da khỏe mạnh hồng hào, ánh mắt trong suốt kiên định. Đột nhiên hắn hỏi: “Đao thị vệ, sau khi tôi cai nghiện, cô có giữ lời hứa không?”

“Sẽ.” Doãn Tiểu Đào không chút dục.

“Vậy được.” Tuy cô có hơi ngu ngốc, nhưng bằng lòng rửa chén. Miễn cưỡng coi là phù hợp điều kiện chọn bạn trăm năm trong lòng hắn. Lam Diễm bình tĩnh nhìn mắt cô: “Nếu như cô không thích tôi, tôi sẽ giết cô.”

Giọng nói nghiêm túc của hắn, khiến động tác trói dây thừng của Doãn Tiểu Đào dừng lại, sau đó cô nói: “Được.”

“Quần tử nhất ngôn.”

“Tứ mã nan truy.”

Sau đó, Lam Diễm nở nụ cười.

Hội chứng cai nghiện tổng hợp, dùng bốn chữ để khái quát chính là: cực kỳ đau đớn.

Miêu tả nhiều hơn chút nữa, ví dụ như, sợ lạnh chảy nước mũi, kén ăn buồn nôn, nôn mửa đi tả, xương cốt kiến đi, cơ bắp đau nhức, run rẩy bất an, vân vân.

Chỉ là mấy chục chữ.

Chính là mấy chục chữ này, sẽ xuyên suốt toàn bộ thời gian Lam Diễm cai nghiện. Mỗi một phút, mỗi một giây, hấn đều trốn không thoát.

Ngày cai nghiện đầu tiên, Lam Diễm nghĩ muốn chết đi.

Hấn chảy nước mắt, nói chuyện không rõ ràng: “Đề tôi chết... đề tôi chết...” Hấn còn dùng răng cắn băng quấn.

Doãn Tiểu Đào đứng cách giường một mét. Nhìn dáng vẻ giãy giụa đập loạn của hấn, vẻ mặt của cô hơi run rẩy.

Trong ba chén thuốc cô cho hấn uống, cũng có bỏ thêm thuốc giảm đau bằng thuốc Đông y. Chỉ là, đối với đau đớn bây giờ của hấn, có hiệu quả quá chậm.

Hai mươi ngày trước, hấn cũng không đau đến mức này.

“Tứ lang...” Doãn Tiểu Đào vừa mở miệng, mới biết giọng nói của mình hơi run. Từ trước đến nay dù cô đứng trước núi Thái Sơn sụp đổ thì mặt cũng không biến sắc, mà tình cảnh này, quả thực không đành lòng: “Tứ lang, sẽ qua thôi.”

Lam Diễm không nghe rõ lời cô nói, hấn lòi kéo dây trói, hấn không thể đập đầu chết.

Hấn đau quá, hấn thật sự rất đau! Toàn thân không có một chỗ nào không đau. Hơn nữa, đau đớn như đi sâu vào xương tủy, lại như có một đám sâu bọ đang gặm nhấm xương của hấn, có một trận lửa nóng thiêu đốt làn da của hấn.

Lam Diễm khát cầu ma túy. Cho dù hút xong chết ngay lập tức, hấn cũng cam nguyện. Tình yêu, tình thân là cái thứ chó má gì? Có thể giảm đau cho hấn sao? Hiện tại chỉ có ma túy mới có thể giải thoát cho hấn. Sinh cũng được, chết cũng được, hấn không muốn đau thế này.

“Cho tôi một liều thuốc... Cầu xin cô....” Trên mặt hấn mồ hôi trộn với nước mắt, khổ sở cầu xin. Giãy giụa quá mức kịch liệt, còn đập đầu gối.

Doãn Tiểu Đào khẽ nhấc chân, đang muốn tiến lên, đột nhiên ngừng lại.

Cô nhớ tới, những việc hấn đã viết chú ý: Đừng để ý tới hấn.

Hấn còn nói, muốn cô nghe lời.

Trong phòng rèm cửa sổ che kín, không mở đèn.

Cả phòng, chỉ có đèn giường sáng.

Bóng người Lam Diễm vịn vẹo, chiếu vào tường, tạo nên một bóng đen to lớn.

Bóng đen dường như đang hung ác cười nhạo. Cười nhạo người con trai hung dữ đã đập lung tung, cùng với người con gái khổ sở chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Doãn Tiểu Đào không hề động đậy nhìn Lam Diễm muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nơi nào đó trong lòng cô, vỡ ra một góc.

Cô hiểu rõ sự nguy hại của ma túy, cũng biết rằng sự đau đớn của cai nghiện, chỉ là lúc nhìn thấy tận mắt, càng thấy chân động.

Từ khi gặp Lam Diễm tới nay, cô đều ôm suy nghĩ thuận theo tự nhiên, không hỏi quá khứ của hấn. Khi đó cô cảm thấy, quá trình đều không quan trọng. Lúc này, cô rất hối hận, hận những kẻ khiến hấn nhiễm ma túy, cũng hận sự cam chịu của hấn.

Nếu như cô có thể đến bên hấn sớm một chút...

Doãn Tiểu Đào siết thật chặt nắm tay.

Hiện tại Việc cai nghiện của Lam Diễm chỉ vừa mới bắt đầu, vẫn phải đón nhận những tháng ngày gian nan.

Bộ dáng co giật quằn quại của hấn, cả đời này cô cũng không quên. Đây đều do ma túy mang đau thương đến cho hấn.

Sáu giờ chiều, Lam Diễm đau đến ngất đi.

Khi hân hôn mê, thân thể vẫn còn đang run rẩy.

Doãn Tiểu Đào dùng khăn mặt ẩm lau mặt giúp hân. Cô lo hân sẽ tỉnh lại giữa chừng, vì vậy không mở trói cho hân, trái lại buộc chặt lại dây thừng do hân giãy dụa, buộc chặt lại mấy nút thắt.

Lúc chạm vào người hân, rất nóng.

Mu bàn tay của cô lập tức đặt lên trán hân, càng nóng hơn.

Hậu cai nghiện, thân thể sẽ vô cùng suy yếu, rất dễ sốt.

Cũng may, ông nội Doãn gửi đến không ít các loại thuốc đông y, Doãn Tiểu Đào có thể thay thế thang thuốc đúng lúc.

Buổi chiều Doãn Tiểu Đào nói chuyện điện thoại với ông nội Doãn, ông có nhắc tới một phương thức trị liệu, châm cứu. Châm cứu kích thích huyết vị, có thể thúc đẩy giải phóng phe thái trong trung khu, có tác dụng nhất định đối với giảm bớt những triệu chứng cai nghiện.

Cô nhớ lại, mấy ngày trước xem sách có nhắc qua huyết Nội quan, huyết Ngoại quan, huyết Lao Cung và huyết Hợp cốc, cùng với một quyển sách khác là châm cứu huyết trên tai.

Biết đâu cái phương pháp này có khả thi.

Trong phòng trọ không có châm để châm cứu, cô cần đến tiệm thuốc một chuyến. Nhưng Lam Diễm vẫn còn hôn mê, mồ hôi lạnh ứa ra không ngừng. Cô sao có thể yên tâm rời đi.

Doãn Tiểu Đào nhìn thời gian, một lát nữa, nhà hàng sẽ đưa cơm đến. Lập tức cô nghĩ đến, nhờ ông chủ thay cô đi mua mấy hộp châm để châm cứu.

Ông chủ là người rất tốt. Doãn Tiểu Đào nói chuyện xin nhờ giúp đỡ, ông ấy lập tức đáp ứng.

Doãn Tiểu Đào hỏi ông chủ tiền mua hàng giúp.

Ông chủ từ chối: “Tiệm thuốc ở ngay bên cạnh nhà hàng của tôi, không mấy bước đường. Hơn nữa, tiền ăn các cô gửi, đã đủ hai tháng rồi. Lát nữa tôi đến thu hộp cháo, thay cô mua châm.

Doãn Tiểu Đào nói một tiếng cảm ơn.

Cô cầm hộp cháo, bát cải xanh xào cùng hai đĩa thịt bưng vào phòng.

Lam Diễm không tỉnh, lông mày nhíu lại, hàm răng cắn rất chặt. Vẫn còn đau đớn, chỉ là hân mệt đến vô lực giãy dụa.

Doãn Tiểu Đào tiếp tục đắp khăn mặt trên trán hân.

Sắc mặt hân trắng đến đáng sợ, môi không chút sắc hồng, gò má gầy đến mức hóp lại.

Cô nhớ thân sắc hào hứng, vẻ vênh vang đắc ý của hân.

Hôm nay, là cai nghiện thực sự. Hai mươi ngày trước đó, chỉ là quá độ(giai đoạn chuyển tiếp) thôi.

Từ mười một giờ rưỡi tối, Lam Diễm bắt đầu đau đớn, đến bây giờ, đủ bảy tiếng. Hân cầu xin, khóc rống, chửi rủa, thậm chí muốn chết, trải qua từng đợt lại từng đợt giãy vò.

Từ lý thuyết mà nói, chỉ là bảy tiếng, đối với từng giây như năm của hân mà nói, phẳng phất như dài một thế kỷ.

Triệu chứng cai nghiện đang kéo dài, đang nặng thêm.

Lam Diễm tỉnh rồi.

Con người của hân tan rã, trong mắt tất cả đều là trống rỗng mà tuyệt vọng, gấp gáp thở hổn hển: “Cho tôi điều thuốc, tôi cầu xin cô, cho tôi điều thuốc.” Hân dùng sức muốn ngồi dậy, nhưng không có sức. Cơ thể bị trói run rẩy đến lợi hại.

“Tôi từ chối.” Sắc mặt của Doãn Tiểu Đào không còn bình tĩnh nữa, cô mất rất nhiều sức lực, mới kiềm chế không tiến lên dìu hân.

Lam Diễm gào thét lớn tiếng: “Hay là để tôi chết đi cũng được. Cô giết tôi đi, tôi xin cô giết tôi đi! Tại sao cô không giết tôi? Cô ác độc xấu xí, cô muốn để tôi đau đến chết phải không!”

Cô điều chỉnh hô hấp: “Tứ lang, nhịn một chút, qua được là tốt rồi.”

“A!” Hấn vừa khóc, vừa gào thét: “Cô không giết tôi, tôi nhất định giết cô!”

Doãn Tiểu Dao đã trở lại bình tĩnh ôn hòa: “Chờ anh khỏi bệnh rồi, chúng ta sẽ đi luận võ.”

Sau đó cô tự mình ăn cơm tối.

Những công việc Lam Diễm viết chú ý, việc thứ nhất là, Dao thị vệ cần phải ăn cơm đúng giờ, phải ăn thật no.

Vì lẽ đó, cô rất nghe lời, không để bản thân bị đói.

Doãn Tiểu Dao ăn một nửa đồ ăn, cùng hơn nửa bát cháo.

Lam Diễm một mực gào khóc.

Cô không quay đầu nhìn hấn.

Doãn Tiểu Dao dọn xong đồ ăn thừa, để bát đĩa của nhà hàng, cất vào túi nhựa. Sau đó sẽ chờ ông chủ đến nhà thu hộp cháo và khay thức ăn. Đương nhiên, quan trọng nhất, là chăm đề chăm cứu.

Âm thanh đau đớn của Lam Diễm càng ngày càng nhỏ. Ý thức của hấn mơ hồ. Cơ thể rất nóng, cũng rất lạnh. Hấn không biết rõ bản thân đến tột cùng đã chết chưa.

Nếu như chưa chết, vậy tại sao trước mắt là một mảnh đen tối.

Nếu như chết rồi, như thế nào vẫn đau đớn như vậy.

Hấn rất muốn cứ như vậy chết đi rồi quên hết, xong hết mọi chuyện.

“Cầu xin cô, giết tôi đi. Van cô.” Hấn lắp bắp nói, tim đập càng lúc càng nhanh, hơi thở trước ngực đều không thông: “Tôi không chịu nổi.”

Rốt cục, Doãn Tiểu Dao nhìn về phía hấn: “Anh có muốn ăn một chút cháo không?”

“Giết tôi...” Trong mắt Lam Diễm toát lên vẻ cầu xin: “Tôi không chịu nổi, cầu xin cô cứu tôi.”

Cô trầm mặc.

Việc cai nghiện này, chỉ có tự cứu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Quá trình Doãn Tiểu Dao chăm cứu cho Lam Diễm cũng không thuận lợi, hấn vận tới vẹo lui, một chút cũng không chịu để cô làm.

Cứ thế này một lát nữa, cô thật muốn một quyền đánh ngất hấn, bớt việc.

Đến khi hấn không còn sức lực thật không dễ dàng, cô mới nhắm ngay huyệt vị dưới chân.

Trên sách viết, châm này đâm xuống, khoảng mấy phút sẽ thấy hiệu quả. Ban đầu Doãn Tiểu Dao còn rất tin tưởng. Sau đó, cô rõ ràng, giữa lý thuyết và thực tiễn, khác nhau rất lớn.

Châm cứu cũng không thần kỳ như sách miêu tả, Lam Diễm vẫn khó chịu đến khóc không ngừng.

Nước mắt nước mũi của hấn cùng chảy, tóc thấm mồ hôi, ánh mắt trống rỗng.

Hấn từng là người hăng hái như vậy, hiện tại lại hỗn loạn đến cực điểm.

Doãn Tiểu Dao đánh giá một câu: “Xấu quá.”

Giây vò đến hơn mười giờ tối, Lam Diễm không còn nửa cái mạng, quần áo của hấn ướt đẫm. Áo ướt bởi vì mồ hôi, quần ướt, là bởi vì đi tiểu không khống chế.

Doãn Tiểu Đào dứt thuốc Đông y cho Lam Diễm, lại bổ sung vitamin cùng khoáng chất cho hắn.

Đợi đến khi hắn yếu ớt, cô cởi dây buộc trên người hắn, chỉ để lại hai dây buộc chặt tay hắn trên khung giường.

May là cô là con nhà võ, nhắc một người con trai nặng như hắn là chuyện nhỏ.

Cô đổi rập trải giường sạch sẽ, sau đó đổ bồn nước ấm, cởi quần áo của hắn xuống, giúp hắn lau người.

Lam Diễm mệt mỏi, động ngón tay cũng phải lao lực, liệt ở trên giường mặc cô thao túng. Hắn không còn suy nghĩ, đương nhiên sẽ không còn bận tâm đến “trong sạch” của hắn.

Lúc đầu Doãn Tiểu Đào mất thấy cơ thể của Lam Diễm, không nhận được đau lòng.

Hắn rất gầy. Hai tháng trước, hắn còn khoe khoang là cởi áo có thịt. Bây giờ, hắn gầy thấy xương. Hơn nữa, cô buộc dây thừng rất dùng sức, đến mức, làn da của hắn có rất nhiều vết trói.

Doãn Tiểu Đào lau cẩn thận từng nơi trên người Lam Diễm, bao gồm cả địa phương không được đó của hắn.

Bởi vì không được, vì vậy mà mỗi đến khi cô lau xong, nơi đó cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc ấy, Doãn Tiểu Đào rất thần nhiên, cũng không ngượng ngùng. Cô chỉ coi như mình đang chăm sóc một bệnh nhân.

Có điều cô suy nghĩ một chút, vẫn là những người đàn ông ở Hoành quán dễ nhìn hơn. Nếu như sau này tứ lang có thể luyện tập thành như vậy, thì thật tốt.

Sẽ rang com, còn có thịt bấp.

Ừ, rất tuyệt.

Doãn Tiểu Đào giúp Lam Diễm thay quần áo xong, lại trói hắn lại.

Hắn lảm bảm nói chuyện, tới tới đi đi chỉ có hai việc: hút thuốc và muốn chết.

Doãn Tiểu Đào ngồi bên cạnh, nhìn hắn đang hôn mê.

Nhìn trước mắt, đều là tàn khốc.

Thế là cô phân tán suy nghĩ, để cho mình tưởng tượng về tương lai tốt đẹp. Bằng không, cô sẽ khổ sở, sẽ đau lòng. Cô sợ mình bị phụ năng lượng ăn mòn.

Doãn Tiểu Đào sống đến bây giờ, chưa từng suy nghĩ đến chuyện tình yêu nam nữ. Vào lúc này, cô thấy Lam Diễm đau đớn khó chịu, bắt đầu ý nghĩ cô và cuộc sống của hắn.

Chờ hắn cai nghiện xong, cô sẽ thích hắn.

Nếu hắn nghèo như vậy, cô sẽ dẫn hắn về Hoành quán là được. Nhà cô không phải đại phú đại quý, thế nhưng tự cấp tự túc vẫn dư xài. Huống hồ, chạy sau núi một chút, luyện công một chút, rất có ích đối với khôi phục thân thể hắn.

Nếu như hắn nhàm chán, có thể đến nhà ăn làm việc. Sư phụ trách nấu ăn ở Hoành quán, quyền lợi rất lợi.

Cô nghĩ, Lam Diễm sẽ thích chức vị sư phụ nấu ăn này.

Chỉ ít tốt hơn so với giám đốc nhà máy.

Doãn Tiểu Đào dựa theo những công việc cần chú ý trên hai trang giấy, cẩn thận chăm sóc Lam Diễm.

Lam Diễm cũng giống như người bình thường cai nghiện, đau đớn không thể tả.

Hơn ba giờ chiều ngày hôm sau, đột nhiên Lam Diễm không gầy dựa nữa. Vô cùng bất ngờ, rõ ràng một phút trước còn chết đi sống lại, chỉ trong nháy mắt, lại nở nụ cười. Cười rất khó nhìn, hàm răng đều run lên, khuôn mặt cũng không thả lỏng.

Doãn Tiểu Đào rất bất ngờ: “Tứ lang, anh khỏe hơn chút rồi sao?”

Hắn gật nhẹ, người không lẫn lộn: “Qua....rồi...”Hắn cố hết sức muốn chứng minh lời nói của mình, thế nhưng giọng nói đã lộ ra, hắn vẫn còn trong đau đớn.

“Anh muốn ăn chút gì không?” Ba ngày này, hấn ngoại trừ uống thuốc, thì không ăn gì cả.

“...Cháo...” Lam Diễm muốn ngồi dậy.

Doãn Tiểu Đào vội vàng tiến lên dìu hấn, vội vàng nói: “Tôi để phần cháo cho anh, anh chờ một chút.” Nói xong, cô nhìn hấn một chút.

Hấn chảy mồ hôi lạnh không ngừng, môi trắng bệch, vẻ mặt cười cười, chỉ là...nụ cười...rất kỳ quái. Có lẽ là bởi vì tiêu tụy, có lẽ là bởi vì đau đớn, có lẽ là bởi vì...

Trong lòng Doãn Tiểu Đào có nghi ngờ, nhưng chưa lộ rõ. Cô quay người đi ra ngoài.

“Đợi một chút...” Lam Diễm thở hổn hển, vô cùng đáng thương: “Cởi dây giúp tôi...”

Cô quay đầu lại: “Tôi đi hâm cháo, trở về cởi cho anh.”

Ánh mắt Lam Diễm lóe lên gì đó, cô nhìn không hiểu.

Doãn Tiểu Đào đi tới nhà bếp. Cô đặt cháo vào lò vi sóng, đinh một tiếng, đã đủ nóng rồi.

Lúc đi vào phòng lần nữa, cô liền thu hồi tất cả vẻ mặt.

Lam Diễm yếu ớt cười với cô.

Doãn Tiểu Đào đặt cháo trên tủ đầu giường, sau đó bắt tay cởi dây thừng cho hấn.

Hấn rũ mắt, nắm tay nổi lên gân xanh.

Cô coi như không thấy.

Sau khi sợi dây trên người được buông ra, Lam Diễm thở ra một hơi, nhếch miệng.

Trong giây lát này, khuôn mặt của hấn cực kỳ dữ tợn.

Doãn Tiểu Đào vẫn coi như không thấy: “Tứ lang, tôi giúp anh ăn nhé.”

“Không cần...Tôi tự ăn...” Hấn đưa tay ra, ra hiệu cô cởi hai tay giúp hấn. Tất cả trong mắt đều là lấy lòng.

Doãn Tiểu Đào im lặng một chút, liền cởi cho hấn.

Cô thấy tay hấn run rẩy bung bát lên, nước cháo rơi vãi, càng rơi càng nhiều.

Cô nhìn hấn gắng sức cầm bát rơi trên mặt tủ. Bát không vỡ.

Cô nhìn hấn nhặt bát lên rồi lại rơi, đến khi vỡ bát.

Cô thấy hấn nhặt mảnh vỡ lên, đặt ngang cổ của cô: “Đi mua ma túy cho tôi.” Giọng nói của hấn khàn khàn, hơi thở rất yếu.

Một phút đó, Doãn Tiểu Đào không nói ra được là tâm tình gì.

“Đi!” Hấn kẻ mảnh vỡ vào làn da cô.

Cô che đậy tất cả tâm tình dưới khuôn mặt bình tĩnh: “Tôi từ chối.”

Ánh mắt Lam Diễm tàn nhẫn: “Có đi hay không?”

“Tôi từ chối.”

Mảnh vỡ đâm vào cổ cô. Rịn máu.

Sức của hấn không lớn, mức độ vết thương như thế này, cô không để vào mắt. Thế nhưng bởi vì đối phương là hấn, vì vậy nơi bị cắt vào kia, đặc biệt đau đớn. Ngay cả lòng của cô cũng thấy đau đớn.

Doãn Tiểu Đào nhắm mắt, mở mắt, sau đó vung tay hấn ra.

Lam Diễm yếu ớt không có sức, chỉ lần này, suýt chút nữa là ngã. Hấn chống đỡ thân thể sau đó giơ hai tay lên, hướng về trên cổ cô bóp chặt: “A a a! Có đi hay không?”

Hai ngày này, hấn cô cùng chật vật, đều không làm cô khó chịu như lúc này.

Hấn vẫn rất tốt với cô. Có chuyện nguy hiểm, hấn ngay lập tức quan tâm cô. Ngay cả chuyện cai nghiện, hấn cũng lo cô ăn không đủ no. Mà bây giờ, hấn lại bóp cổ cô uy hiếp cô.

Hấn muốn ma túy. Vì nó, thậm chí hấn làm tổn thương cô.

Khuyết tay Doãn Tiểu Đào hơi động, xoay người một cái trói Lam Diễm lại.

“A! Khốn nạn! A!” Hấn nằm sấp trên giường hỗn loạn, muốn phản kháng, phía sau lưng lại bị cô giữ chặt không thể động đậy: “Xấu xí! Cô nói cô sẽ nghe lời! A a a a!”

“Tứ lang, anh làm tôi quá thất vọng rồi.” Cô lạnh lùng nói.

Lam Diễm la lên không ngừng, ra sức chống đối lại cô.

Doãn Tiểu Đào cúi đầu ghé tai hấn nói: “Nếu như anh không cai nghiện được, tôi sẽ giết anh.”

Chuyện cai nghiện này, đại đa số người vây xem, chỉ để ý đến sự đau đớn của người cai nghiện. Mà nghị lực chịu đựng của người thân, rất ít được quan tâm.

Cả người Lam Diễm đau nhức, Doãn Tiểu Đào ở bên nhìn cũng không hơn gì.

Nhưng cô biết, cô nhất định phải kiên cường.

Lam Diễm không đủ ý chí chống chọi với ma túy, cho nên cô càng phải kiên cường.

Đây là hai người bọn họ kẻ vai chiến đấu.

Liên quan đến chuyện Doãn Tiểu Đào bị thương, kỳ thực Lam Diễm có nhắc nhở trong những công việc cần chú ý. Hấn sớm đoán được bản thân sẽ mất đi nhân tính.

Bao nhiêu người nghiện sau lời nói dối liên thiên, lục thân bất nhận (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Lam Diễm đã từng tưởng tượng, nếu như không phải Lam Úc liên tục không ngừng cung cấp, vậy hấn đoán chừng đã sớm vi phạm pháp luật.

Ma túy ở trước mặt, lục ý chỉ có thể nói là quân lính tan rã.

Xã hội vẫn còn một đám người như vậy, dù họ biết được lợi hại của ma túy, nhưng tự cao rất lớn, cho rằng lướt qua chính là ngừng, không tổn thương lớn. Bọn họ cũng không muốn nghĩ, ngay cả máy bay còn cấm không xong, huống hồ ma túy.

Tâm nghiện chính là khát vọng.

Cho dù cai nghiện, tâm nghiện cũng không đi được, cái này đã nghiện, sẽ tồn tại cả đời. Rất nhiều người sau cai nghiện, vô tình kích động một chút, nghĩ đến cảm giác sung sướng ma túy mang đến, liền bước lên con đường phục hút.

Trước khi Lam Diễm cai nghiện cũng đã rõ ràng, bản thân khẳng định không chịu được sự giày vò, thậm chí sẽ đi tìm chết.

Lam Diễm thấy tương lai, chỉ có hai con đường.

Thứ nhất, cai nghiện thất bại, chết.

Thứ hai, cai nghiện thất bại, phục hút, chết.

Cuối cùng một cái chết. Khác nhau ở chỗ, thời gian làm bạn với Doãn Tiểu Đào dài hay ngắn thôi.

Thời kỳ Lam Diễm cai nghiện, ý thức rất mơ hồ. Sau này để hấn khái quát, hấn chỉ có thể nói: “Rất đau.” Bởi vì tất cả mọi chuyện, so với đau đớn, đều quá nhỏ bé.

Từ sau khi Lam Diễm làm tổn thương Doãn Tiểu Đào, mặc kệ hấn đánh lừa như thế nào đi nữa, cô đều không tin hấn.

Hấn mưu kế thất bại, sẽ càng cáu kỉnh hơn.

Đối với lần này, Doãn Tiểu Đào chỉ bình tĩnh trả lời: “Tôi không tin anh, tôi chỉ tin tưởng tứ lang.”

“Tôi chính là Tứ lang.”

Cô lắc đầu: “Anh không phải tứ lang.” Tứ lang của cô sẽ không làm hại cô.

Ánh mắt Lam Diễm điên cuồng: “Tôi nhất định phải giết cô!”

“Qua khoảng thời gian này, tứ lang sẽ trở về!”

Doãn Tiểu Đào vẫn hướng về tương lai như cũ, để cho mình duy trì tự tin của mình với Lam Diễm.

Phản ứng cai nghiện của Lam Diễm, đến ngày thứ ba đạt tới đỉnh điểm.

Ngày đó từng giây từng phút, hắn chỉ muốn chết.

Doãn Tiểu Đào mặc kệ hắn, tự mình mang ghế đến ngồi ở ban công. Giống như ba ngày trước cùng Lam Diễm.

Cô nhẹ giọng nói: “Tứ lang, mặt trời thật lớn.”

Đáp lại cô, chỉ có tiếng Lam Diễm gào thét đau đớn trong phòng.

Doãn Tiểu Đào chớp mắt mấy cái, bắt đầu tưởng tượng nếu mình là tứ lang, lúc này sẽ nói cái gì.

Hắn sẽ nói: “Lớn cái rắm, nóng chết rồi!”

Hắn còn có thể nói gì?

Ừ.

Hắn còn có thể nói: “Đào thị vệ, cô thật ngu ngốc.”

“Đào thị vệ, hôm nay tôi nấu một nồi com, đều là của cô! Một hạt gạo cũng không cho phép còn thừa hạt gạo nào cho tôi!”

“Đào thị vệ, đừng chỉ biết ăn com, còn phải nhớ ăn thịt!”

“Đào thị vệ, cô lại đây cho tôi.”

“Đào thị vệ, cô nói tại sao tôi nghèo như vậy chứ?”

“Đào thị vệ...”

Doãn Tiểu Đào nhìn cây cối trước mặt ở xung quanh, lần thứ hai nháy mắt mấy cái.

Tầm mắt mơ hồ rõ nét hơn.

“Tứ lang, tôi rất nhớ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Hình thức khoa học của cai nghiện, đại khái giống nhau.

Ngoài ra, trên thế giới này, vẫn tồn tại sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Ví dụ như, dân tộc Di ở Vân nam có một loại nghi thức cai nghiện, lấy văn hóa và tôn nghiêm, đạo đức và tình thân ràng buộc để chiến thắng ma túy, hơn nữa tỷ lệ thành công có thể đạt sáu phần mười.

Đây là sự mạnh mẽ của tín ngưỡng.

Tinh thần trước đây của Lam Diễm, đi một bước là một bước. Không phải nói tín ngưỡng, ngay cả ý nghĩ “sống sót” hắn cũng không kiên định.

Loại tự tưởng lười nhác này, di truyền từ mẹ của hắn.

Mẹ của hắn, từ khi hắn bắt đầu nhớ được, thì cả ngày luôn cười vui vẻ, không quan tâm đến chuyện thế gian. Có mấy người hâm mộ bà, có mấy người căm ghét bà. Ở phần lớn thời điểm, bà là người tài hoa. Trải qua cuộc sống vô vùng tự do, thỉnh thoảng sẽ bộc lộ ra ý kiến kinh hãi thế gian.

Bà rất tốt với Lam Diễm. Không phải như người mẹ thường thân thiết chăm sóc, mà là lấy thân phận một người bạn sinh sống với Lam Diễm.

Sự trưởng thành của Lam Diễm, ảnh hưởng rất lớn từ bà.

Bà không coi trọng tiền tài, chỉ cần vui vẻ là được rồi. Thế là Lam Diễm cũng coi danh lợi là mây bay.

Bà sẽ không nấu cơm, nhưng là một người sành ăn. Thế là Lam Diễm chín tuổi bắt đầu chương quản nhà bếp.

Bà nói con trai chơi ghita, có thể tán gái, có thể làm xiếc, thế là Lam Diễm tự học thành tài.

Có điều, bà một đời phóng khoáng, cô đơn không được thấy tình yêu.

Lam Diễm đã từng âm thầm thề, về phương diện này, hắn nhất định không muốn giống như bà. Bởi vậy, hắn không qua lại quá nhiều với bất kỳ cô gái nào.

Mãi đến khi Doãn Tiểu Đào xuất hiện.

Lam Diễm nhớ, mẹ của hắn từng nói, chuyện hạnh phúc nhất trên đời, chính là người yêu mình chính là người mình yêu, giúp đỡ nhau lúc khó khăn.

Mẹ của hắn và cha của hắn, chính là như vậy cùng nhau đi từ đầu đến lúc xuống mộ.

Không lĩnh hội qua, liền không biết cái gì gọi là người yêu mình chính là người mình yêu. Một khi sinh tâm, mới hiểu được mức độ của niềm tin vào nghị lực, thật sự khó có thể dùng lời để diễn tả được sức mạnh đó.

Lam Diễm định cho mình một mục tiêu.

Mục tiêu này chính là “yêu thích” của Doãn Tiểu Đào.

Vì lẽ đó, hắn muốn cai nghiện. Vì thế kéo dài thời gian cùng với cô. Nhiều một giây, thì lại mất đi một giây tiếc nuối.

Tác dụng của thảo dược cùng châm cứu, khiến thời gian đỉnh điểm của Lam Diễm rút ngắn không ít.

Hơn năm giờ sáng ngày thứ tư, bệnh tình của hắn thoáng hòa dịu.

Doãn Tiểu Đào mấy ngày liên tiếp căn bản không thể nào ngủ được, mệt mỏi thì ngủ gật. Hơn nữa, cô vẫn luôn vẫn duy trì tình trạng ngủ nông.

Trước đó Lam Diễm ngất đi trong đau đớn. Khi tỉnh lại, hắn thấp giọng rên một tiếng: “Nước...”

Doãn Tiểu Đào tỉnh lại ngay lập tức. Cô chăm chú nhìn hắn, phán đoán hắn có phải là đang ám chiều dở trò.

Lam Diễm ho, vô lực đến đầu cũng không cử động được: “Nước...”

Doãn Tiểu Đào đi về phía hắn, đứng trước mặt hắn.

Hắn khép hờ mắt, uể oải. Quần áo ướt đầm, giống như có thể vắt ra nước.

Cô thăm dò hỏi: “Muốn uống nước sao?”

“Ừ...” Lam Diễm muốn nói nhiều hơn, nhưng có lòng mà không đủ lực.

Hắn quá mệt mỏi. Ba ngày nay đã hành hạ hắn đến sức cùng lực kiệt.

Hắn tốn sức mở mắt ra, trong tầm mắt Doãn Tiểu Đào vẫn là vẻ mặt không biểu cảm như vậy, nhưng lộ ra sự mệt mỏi nhàn nhạt.

Hắn muốn gọi cô, nhưng mở miệng không ra tiếng, chỉ có đôi môi gật gật.

Doãn Tiểu Đào chú ý đến, hỏi: “Anh muốn nói gì à?”

Trong lòng Lam Diễm niệm câu: Đào thị vệ.

“Tôi đi rót nước cho anh.” Doãn Tiểu Đào không xác định được tình trạng hiện tại của hắn là như thế nào, cũng không nói nhiều với hắn, xoay người đến phòng bếp.

Sau khi cô về phòng, đặt cốc nước ở một bên: “Có muốn ngồi dậy không?”

Lam Diễm vẫn giữ tư thế lúc tỉnh lại, khẽ gật đầu.

Doãn Tiểu Đào tiến đến dìu hấn.

Hấn không có sức lực, dựa cả cô để ngồi dậy.

Cô đưa ống hút đến miệng hấn.

Hấn uống từ từ.

Doãn Tiểu Đào cẩn thận đánh giá hấn. Khuôn mặt hấn tiêu tụy, không thấy sự tàn ác. Cô định yên lặng nhìn sự thay đổi.

Sắc trời không rõ, bốn bề yên tĩnh.

Trong phòng hai người cũng không nói chuyện, chỉ nghe tiếng uống nước.

Lam Diễm uống rất chậm. Uống xong một cốc nước này, cổ họng hấn vẫn còn rất khô, giống như hỏa thiêu. Hấn run rẩy nói: “Nước...”

“Còn muốn sao?”

Hấn gật đầu nhẹ.

“Được.”

Lam Diễm uống xong ba chén nước, lần thứ hai nằm xuống.

Mức độ phản ứng cai nghiện giảm bớt, có điều bệnh trạng vẫn còn. Đây là biểu hiện của người nghiện liên tục ỷ lại vào ma túy.

Cai nghiện là một quá trình có hệ thống. Nói như vậy, cai nghiện cấp tính của ma túy sẽ biến mất sau mười đến mười năm ngày phản ứng. Sau đó, lại tiến vào một thời kỳ kéo dài mấy tháng. Từ đó về sau, là hồi phục sinh lý và đề kháng phục hút.

Lam Diễm nằm một lúc lâu, không nhúc nhích.

Doãn Tiểu Đào điều chỉnh độ sáng xuống, sau đó ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn hấn.

Lần thứ hai Lam Diễm lên tiếng, là vì quần của hấn ướt.

Ấm ướt, không thoải mái, hấn nhẹ thở dài.

Doãn Tiểu Đào đối với sự mất khống chế của hấn, tập mãi thành quen, ráp trái giường cô đã giặt mấy lần rồi.

Cô lấy ráp giường đã phơi khô, đỡ Lam Diễm dậy, đặt vào ngồi trên cái ghế bên cạnh. Sau đó nhanh chóng thay ráp trái giường.

Cô thấy quần áo của hấn cũng bẩn rồi, liền cởi dây thừng dưới nửa người hấn, sau đó kéo quần hấn một cái.

Lúc này, Lam Diễm cử động.

Là bị dọa sợ.

“Cô...làm gì...” Giọng nói của hấn uể oải.

Doãn Tiểu Đào trả lời đến rất vô tư: “Thay quần cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lam Diễm muốn mắng người, nhưng không thò ra hơi.

Cô sợ hấn gãy dựa, không dám chậm trễ thời gian, cầm khăn mặt lau một lượt thân dưới của hấn thật nhanh, lại mặc quần sạch cho hấn.

Toàn bộ quá trình, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Lam Diễm nghẹn một hơi ở ngực, trên cũng không phải, dưới cũng không phải.

Hắn chia buồn cho thuần khiết hắn giữ hai mươi ba năm.

Nỗi lòng chỉ tồn tại mấy giây, sau đó đau đớn lại đến. Hắn không lo được cái chuyện thuần khiết này nữa.

Sau ngày hôm đó, bệnh trạng cấp tính của Lam Diễm chậm chậm giảm xuống, thời gian quần quai khó chịu càng ngày càng ít.

Ngày thứ bảy, Doãn Tiểu Đào thả lỏng dây buộc cho hắn.

Cô đỡ hắn đến ban công, để hắn ngồi tắm nắng.

Mấy ngày rồi Lam Diễm không được thấy mặt trời, mới tiếp xúc với ánh sáng, đôi mắt không thích ứng được. Nhắm mắt lại một hồi lâu, mới mở ra.

Cảnh sắc trước mắt. Không quá khác trước khi hắn cai nghiện.

Mấy ngày này, hắn có thể vượt qua được, chính hắn đều cảm thấy khó có thể tin.

Hắn cẩn thận nghĩ lại quá trình mấy ngày trước, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Lam Diễm ngẩng đầu, nhìn phía bầu trời.

Dưới ánh mặt trời chói chang, có lẽ chỉ có hắn mới ra ngoài sưởi. Đổi lại là trước đây, hắn đều xem thường thời gian thưởng thức lãng phí này, hiện tại tâm tình đã rất khác rồi.

Thời tiết nóng bức, hắn ứa ra mồ hôi.

Hắn thở dài, phong cảnh tuy tốt, nguy hiểm say nắng cũng rất lớn.

“Tứ lang.” Phía sau truyền đến giọng nói, trong trẻo trầm khiết.

Lam Diễm ngoái đầu lại, nhìn Doãn Tiểu Đào.

Có lẽ là ánh mặt trời quá mãnh liệt, làm hắn quáng mắt, hắn cảm thấy cô đầu đất này rất ưa nhìn.

“Anh có muốn ăn chút gì đó không?” Doãn Tiểu Đào cảm quạt quạt mát cho hắn.

“Ừ, ăn gì cũng được.”

Sau khi nóng vội cai nghiện, thân thể người nghiện vô cùng suy yếu, thường thường đều là chán ăn. Lam Diễm cũng vậy. Có điều ở giai đoạn này, bổ sung đầy đủ dinh dưỡng và nguyên tố vi lượng là rất quan trọng, vì vậy hắn không thể không ăn.

Hai người trở lại phòng ăn.

Hôm nay nhà hắn đưa tới cháo và món ăn đều còn lại không ít, Doãn Tiểu Đào đặt vào lò vi sóng một lần nữa, đing một tiếng, sau đó bung lên bàn.

“Tứ lang, tôi giúp anh ăn nhé.” Cô rất nhiệt tình.

Lam Diễm liếc cô một cái: “Tôi tự ăn.”

“Được.”

Mới ăn một miếng, hắn liền nhú mày: “Cháo này...”

Doãn Tiểu Đào lập tức quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hơi nhiều bột ngọt.” Đồ ăn nhà hàng, đa số nhiều bột ngọt.

Cô gật đầu: “Đúng, không có anh nấu đồ ăn ngon.”

Hiện tại không có gì có thể soi mói, Lam Diễm ăn tạm cho xong, sau đó mệt mỏi về giường nằm.

Doãn Tiểu Đào ngồi bên cạnh hắn. Lúc này tâm tình của cô rất tốt. Bởi vì tứ lang của cô đã trở về.

Lam Diễm không ngủ được, hấn quyết định tháo phạt kẻ đầu sỏ xâm phạm sự thuần khiết của hấn.

“Này, cô.” Hấn chống người muốn ngồi dậy.

Doãn Tiểu Đào nhanh chóng đỡ hấn, còn sẵn sóc đặt một cái gối đệm ở sau lưng.

Lam Diễm nửa tựa vào giường: “Nói, cô thừa dịp tôi thần trí mơ hồ, đã làm chuyện gì?”

Cô suy nghĩ một chút, cũng không có chuyện gì, liền trả lời: “Tôi chăm sóc anh.”

“Chăm sóc thì chăm sóc, cô coi quần của tôi làm gì.” Lam Diễm hơi tăng cao âm lượng, thờ đến khó khăn.

Cô giải thích nói: “Tôi lau người cho anh, anh bị bẩn.”

Tôi cho cô biết...” Hấn thờ hồn hển hển mấy hơi liền, mới nói tiếp: “Cô đây là phải chịu trách nhiệm.”

“Ai làm người ấy chịu, tôi không sợ chịu trách nhiệm.”

Lam Diễm khẳng định, cô đầu đất này căn bản không hiểu ý trong lời nói của hấn, còn ở đó nói mạnh miệng. Hiện tại hấn không quát được, chỉ có thể nhẹ giọng nói: “Chờ tôi khôi phục sức khỏe, lại dạy dỗ cô.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào nghe được lời này của hấn, ngược lại thấy vui vẻ. Đây là tứ lang động một chút là đủ với cô, thực sự là tứ lang.

Lam Diễm nhớ tới một chuyện, trầm giọng hỏi: “Mấy hôm nay có người tới tìm tôi không?”

“Không có.”

Hấn an tâm hơn: “Tôi muốn ngủ.”

“Được.”

“Nhưng tôi không ngủ được.”

Mất ngủ triền miên, là triệu chứng phát sinh có tần suất cao nhất trong kỳ cai nghiện, cần thời gian chữa trị rất lâu.

Doãn Tiểu Đào chủ động ấn huyệt cho hấn: “Tứ lang, anh sẽ tốt hơn.”

Ừ.” Lam Diễm trả lời như vậy.

Sau đó, còn phải nhin.

Ở gian đoạn kéo dài này, lo lắng mất ngủ, bệnh kén ăn buồn nôn, nôn mửa táo bón, cùng với đau đốn ở trung khu thần kinh, có thể kéo dài từ hai đến sáu tháng.

Thực sự là một trận đánh ác liệt.

May mà, thần trí Lam Diễm đã trở lại.

Lúc hấn vô tình nhìn thấy trên cổ Doãn Tiểu Đào có một vết thương kết vảy, không vui vẻ: “Làm sao vậy?”

Cô không che dấu, kể lại đúng sự thật.

Lam Diễm nghe được đau lòng không thôi.

Trước khi cai nghiện, hấn chỉ sợ cô bị đói, bị thương, suy đi nghĩ lại rồi đắn đo mọi khả năng có thể phát sinh.

Kết quả, hấn vẫn tổn thương cô.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Vết thương của Doãn Tiểu Đào, sau khi vết vảy khô rơi ra, không để lại chút dấu vết nào.

Lam Diễm không thể không khâm phục khả năng lành da của da cô.

Mất thấy cô vẫn chưa truy vấn hần chuyện vết thương của cô, hần cũng sẽ không nhắc lại. Thậm chí, bảy ngày đầu đón này, cả đời này hần cũng không muốn nhớ lại.

Coi như là đến cõi Niết bàn trọng sinh đi.

Bệnh trạng cấp tính của Lam Diễm đã biến mất, để lại là cuộc chiến lâu dài. Người cai nghiện trong thời kỳ điều trị, đa số tâm lý đều sẽ vụn vẹo. Lam Diễm lo lắng bản thân ở một mình trong phòng mỗi ngày, sẽ biến thành trầm cảm, liền suy nghĩ ra ngoài tìm niềm vui.

Việc vui này, không nằm ngoài ăn muốn chơi gái đánh bạc.

Chơi gái, hần không tài nào.

Đánh bài, kinh tế túng bần.

Còn lại, chính là ăn ăn uống uống.

Lam Diễm xem xét số dư thẻ ngân hàng của mình. Vui mừng là, tuy rằng hần bỏ bê công việc, thế nhưng tiền lương trong xưởng vẫn phát như bình thường.

Có tiền, sức liền dồi dào.

Những ngày gần đây, hai người bọn họ đều ăn cơm nhà hàng, thực sự rất chán, Lam Diễm liền quyết định ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.

Doãn Tiểu Đào đương nhiên bằng lòng hưởng ứng.

Lúc trước khi ra cửa, Lam Diễm phát hiện một chuyện.

Doãn Tiểu Đào từng nói không có ai tìm hần, không phải thật sự không có người tìm, mà là cô tắt điện thoại của hần, người khác muốn tìm hần cũng không tìm được.

Hần nhìn màn hình điện thoại đen sì, răn dạy cô: “Sao cô lại tắt điện thoại của tôi?”

“Tôi không có tắt, là nó tự tắt.” Doãn Tiểu Đào đúng sự thật trả lời: “Hết pin rồi.”

Hần hung dữ: “Cô không thể nạp điện cho nó sao?”

“Không biết.” Cô lễ thẳng khí hùng.

Lam Diễm nổi giận: “Ngộ nhờ có tăng lương hay có chuyện tốt như tiền thưởng cần báo cho tôi biết thì sao? Tôi bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội.”

“Anh không đi làm, sẽ không có thưởng cho anh.” Cô nghiêm túc: “Hơn nữa, anh không cai nghiện, nhiều tiền thưởng hơn nữa cũng không có số hưởng.”

Lần thứ hai hần bị cô làm tức giận đến thổ huyết.

Nhưng mặc cho hần phẫn nộ như thế nào đi nữa, cô vẫn bình tĩnh như thường. Hần chỉ có thể nuốt bực bội vào bụng.

Hai người ra ngoài.

Thế giới bên ngoài, vẫn như thường.

Mặt Lam Diễm tái nhợt, dưới ánh mặt trời, không thể che giấu được bệnh trạng. Hần hít sâu, tự thôi miên nói: “Tôi là anh chàng đẹp trai.”

Thế nhưng đi trên đường, lại không huy hoàng như ngày xưa. Trước đây hần là tiêu điểm mà mọi người chú mục(nhìn chăm chú), đẹp trai bắt phàm. Hiện tại, không có người khác giới nhìn hần nhiều hơn một cái. Thậm chí, tình cờ có ánh mắt người qua đường chiếu tới, thì lại có chút kỳ lạ.

Có điều, hần vốn không thích sự nhiệt tình của đám bác gái, bởi vậy sẽ không quấy nhiễu, chỉ là ngoài miệng nhàn rỗi không chịu được, nói một câu: “Chờ tôi mập trở lại, soái chết các cô.”

Nghe vậy, Doãn Tiểu Đào nghiêng đầu nhìn hần, kỹ càng tỉ mỉ, cô nói: “Mấy ngày trước anh càng xấu.” Loại vẻ mặt dữ tợn khủng bố kia, xấu không nói nổi. Khuôn mặt xấu, tâm cũng xấu.

“Ha ha.” Lam Diễm cười nhạt: “Cố xấu cũng ưa nhìn hơn cô.”

“Nhưng anh thích tôi.” Lúc cô nói lời này, rất tự hào.

“....” Hấn giận dữ: “Nói bậy! Cô đây là nói bậy!”

Doãn Tiểu Đào không để ý đến hấn, đi về phía trước.

Lam Diễm vùng tay phía sau lưng cô: “Sớm muộn có một ngày tôi đánh cô như từ.” Sớm muộn.

Trước khi Lam Diễm ra cửa, lên mạng tìm nhà hàng.

Mới khai trương, giảm giá hai mươi phần trăm

Căn cứ vào chuyện giảm hai mươi phần trăm này, hấn đi.

Phòng ăn ý niệm này, rất ý niệm. Lam Diễm và Doãn Tiểu Đào ở căn nhà nhỏ ba tầng này đi vòng một vòng, mới tìm được cửa.

Đó là một cánh cửa đá tự động, rất có phong cách phái cổ mộ. Bên trong ánh đèn rất tối, mũ, quần áo, giày, tất của nhân viên phục vụ đều là màu đen.

Chưa tới mười hai giờ, khách hàng không nhiều.

Lam Diễm chọn vị trí trong góc.

Ánh đèn u ám

Thực đơn chỉ có chữ viết, ảnh màu của món ăn đều không có.

Lúc Lam Diễm gọi món ăn, nhắc nhở Doãn Tiểu Đào: “Tôi rất nghèo, cô không được ăn quá đắt.”

Cô rất thông cảm cho hấn, vui vẻ đáp ứng.

Hai người, ba món thịt một món rau, kèm theo bốn bát cơm.

Món ăn thứ nhất lên.

Là thịt. Có điều cắt thành những viên thịt nhỏ nhỏ.

Lam Diễm đếm đếm viên thịt bò trong đĩa, tổng cộng mười sáu viên. Hấn lẩm bẩm nói: “Ăn cướp à. Tôi dùng 298 đồng có thể mua ba cân rưỡi thịt bò.”

Doãn Tiểu Đào cũng nhìn đĩa nhỏ.

Sau đó, hai người sát bên đầu, dưới ánh đèn vàng xây xẩm, mấy viên thịt bò.

Bản chất của Doãn Tiểu Đào lộ ra rất dịu hiền.

Mẫu mực trời sinh của Lam Diễm hơi xoắn.

Bóng của hai người phủ trên mặt bàn, là hai hình tròn giao nhau.

“Mười sáu.” Lam Diễm đếm xong lần thứ hai.

“Đúng, mười sáu.” Doãn Tiểu Đào cũng đếm xong rồi.

“Tôi sáu cô mười.” Hấn ngẩng đầu, nuốt chút nữa va vào mặt cô. Cũng may hấn nhanh chóng kéo xa khoảng cách.

“Được.” Cô ngồi thẳng dậy, cầm đũa rồi bắt đầu ăn luôn.

Không tới hai mươi giây, mười viên thịt bò đã không còn.

Lam Diễm thấy thế, vội vàng lấy sáu viên thịt còn lại để vào trong bát của mình.

Mấy giây qua đi, hấn lấy ba viên trong bát ra cho cô: “Cô ăn trước, tôi chờ ăn những món thịt khác.”

Doãn Tiểu Đào không chút khách khí, xuyên ba viên thịt, một miếng ăn xong.

Lam Diễm nhếch khóe miệng: “Tôi biết sẽ có cảnh tượng như vậy.” May là vị trí của hai người bọn họ trong góc, nếu không thì thật mất mặt trước đám đông. Có điều, quen biết cái cô đầu đất này, vốn là một chuyện mất mặt.

Nếu đĩa thịt đầu tiên chỉ có mười sáu viên. Như vậy những món ăn tiếp theo, lượng suất cũng không nhiều lắm đi.

Không còn cách nào, vì để Doãn Tiểu Đào ăn no, Lam Diễm gọi thêm ba món ăn.

Cuối cùng, hóa đơn vừa ra, hần liền hỏi hần: “Doãn Tiểu Đào, không bằng cô ở lại nơi này rửa bát nửa tháng, được không?” Tại sao phải đi ăn bữa thịnh soạn, số tiền này, hần có thể làm bữa thịnh soạn trong mười mấy ngày.

“Không được.” Doãn Tiểu Đào không buồn phiền chút nào về hóa đơn, nói như vậy.

Tức giận của Lam Diễm không chỗ phát tiết. Rõ ràng cô ăn nhiều hơn hần, mà lại một đồng cũng không rút. Hần ném tờ giấy về phía cô: “Sau này sẽ không ra ngoài ăn lớn nữa!”

Doãn Tiểu Đào không để ý lửa giận của hần, chỉ chọn trọng điểm nói: “Tứ lang, sau này anh muốn ở nhà nấu món ăn lớn cho tôi sao?”

“Rất! Tôi muốn đói chết cô.”

Cô suy nghĩ một chút, nói: “Vậy anh làm cơm rang cho tôi là được rồi.”

“Cơm rang cơm rang.” Hần tức giận đến muốn hét bần: “Chỉ biết cơm rang.”

Cô lại suy nghĩ một chút, lại nói: “Xào bún, xào mì cũng được.” Với tài nấu nướng của hần, xào món gì cũng ngon.

Hần cắn răng: “Đêm nay tôi sẽ hạ độc cô.”

Sau khi Doãn Tiểu Đào nghe, vẫn chỉ để ý hai chữ “đêm nay”, liền tò mò hỏi: “Tứ lang, tối nay chúng ta có ăn cơm ở nhà không?”

“Đúng, tôi muốn độc chết cô.” Lam Diễm vung tay một cái: “Đi, đi mua thạch tín.”

Lòng cô tràn đầy chờ mong món ăn của hần, đặt đầu: “Được.”

Ý định ban đầu của Lam Diễm là đi ra ngoài tìm vui.

Nhưng với một bữa ăn lớn, lấy đi của hần hơn một ngàn đồng.

Hần không vui nổi.

Hần nghĩ tới nghĩ lui, còn cái việc vui gì có thể làm hần vui vẻ đây.

Không nghĩ ra được.

Mặt trời quá lớn, hần nóng đến ứa đầy mồ hôi. Liền dẫn Doãn Tiểu Đào vào cửa hàng.

Đi dạo lung tung không có mục đích.

Đi tới trước một cửa tiệm nào đó, đột nhiên hần nhớ tới một chuyện.

Liên quan tới ngực của Doãn Tiểu Đào.

Tuy rằng khuôn ngực của cô rất tuyệt, thế nhưng, mỗi ngày bó như vậy, không chừng sẽ có một ngày sẽ xẹp xuống. Nếu như vậy, thật là đáng tiếc, lãng phí một cách vô ích một khuôn ngực đẹp tự nhiên như vậy.

Có điều Doãn Tiểu Đào luyện võ, vì thế muốn để cô mặc áo lót bình thường, đoán chừng sẽ không được.

Vì thế Lam Diễm nghĩ đến một phương pháp điều hòa.

Hần đi đến tầng cho đồ thể thao.

Đối với những thứ này, Doãn Tiểu Đào không hiểu lắm, chỉ đi theo hần.

Sau khi đi vào trong cửa hàng, cô thấy đều là quần áo phụ kiện thể thao, hỏi: “Tứ lang, anh muốn mua quần áo cho tôi à?”

“Đúng vậy a.” Lam Diễm kéo dài thật dài âm cuối, giống như vô cùng không tình nguyện.

Một nhân viên nam của cửa hàng tiến đến.

Lam Diễm không lên tiếng, trực tiếp đi đến kệ hàng áo lót vận động.

Nam nhân viên bán hàng lập tức lui xuống, nhân viên nữ bên cạnh đi tới, mỉm cười hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không ạ?”

Lam Diễm lướt nhanh hàng hóa rực rỡ màu sắc trên kệ: “Cường độ huấn luyện trung bình có loại nào?”

Nhân viên bán hàng lập tức chỉ rõ năm kiểu trong đó.

Lam Diễm ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía cô đầu đất nào đó: “Lại đây.”

Doãn Tiểu Đào nhìn hàng hóa trên kệ xung quanh. Cô từng thấy những thứ này trên tivi, nhưng bản thân chưa dùng qua.

Lam Diễm chỉ một kiểu: “Cô đến xem thử cái này.”

“Tứ lang, anh muốn mua những thứ này cho tôi à?”

“Trẻ con hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Nữ nhân viên bán hàng liếc nhìn sân bay của Doãn Tiểu Đào, lấy áo lót số nhỏ nhất xuống.

“Cup C.” Lam Diễm chen vào một câu.

Nữ nhân viên bán hàng ngạc nhiên, tầm mắt dời về phía Doãn Tiểu Đào lần thứ hai.

Nữ nhân viên bán hàng lấy phỏng đoán của chính mình, cup A đã là đánh giá sao.

“Cup C.” Lam Diễm lặp lại.

Nữ nhân viên bán hàng thu hồi tâm tư của bản thân, làm theo lời.

Thời gian Doãn Tiểu Đào thử quần áo rất lâu.

Lam Diễm rất kiên trì, đang yên lặng ngồi nghỉ trên ghế chờ.

Lúc cô đi ra, vẫn là mặc bộ quần áo thể thao kia. Chỉ là đồng băng đã thành gò núi.

Lam Diễm đến gần cô, tầm mắt thoáng ở lại trên gò núi hai giây, thấp giọng hỏi: “Nhảy nhảy một cái.”

Cô nhảy mấy cái.

“Có lác không?”

Cô lắc đầu.

“Có đau không?”

Cô lắc đầu.

“Có chật không?”

Cô lắc đầu.

“Sau này sẽ mặc cái này.”

Doãn Tiểu Đào rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên, ngoại trừ mẹ, có người mua quần áo cho cô: “Tứ lang, cảm ơn anh. Anh thật tốt.”

Lam Diễm đáp qua loa: “Đây là khuyết điểm lớn nhất của tôi.”

“Quả nhiên anh yêu thích tôi.”

“....” Cô đầu đất này lấy tự tin ở đâu ra?

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trung tâm mua sắm ở Hầm Thành, không khác gì với khu giao giữa thành thị và nông thôn.

Ngoại trừ mấy thương hiệu đại chúng, những thứ khác đều là hàng nhái không biết mọc từ đâu ra.

Lam Diệm dạo hết một vòng, cảm thấy mình không thể nào trở về sự nổi tiếng của Lam thị ấy nữa.

Nhưng mà, thế này cũng hay. Đồng nam về vỡ rậm, yên phận ruộng vườn vui. (1)

Hắn nhớ mẹ mình muốn hưởng tới nhất là cuộc sống nơi thôn quê, mỗi lần xem được tiết mục nông nghiệp trên tivi, mắt bà liền mở to sáng lấp lánh.

“Lam Tứ, Trịnh tiểu thư muốn có một mẫu ruộng.”

“Lam Tứ, Trịnh tiểu thư muốn có một ngọn núi.”

“Lam Tứ, Trịnh tiểu thư muốn có một vườn trái cây.”

Nghĩ đến đây, Lam Diệm nghiêng đầu hỏi Doãn Tiểu Dao, “Đao thị vệ, nhà cô có ruộng không?”

Doãn Tiểu Dao thành thật nói, “Có.”

“Có núi không?”

“Có.” Ngọn núi phía sau Hoành Quán chính là của Doãn gia.

Thấy cô hai lần thừa nhận, hắn khẽ khàng truy hỏi, “Có vườn trái cây không?”

“Có.” Cây ăn trái của Hoành Quán, ra quả đặc biệt ngọt.

Lam Diệm nhìn lên bầu trời xanh trong trải dài.

Chẳng lẽ đũa đần này chính là do mẹ gửi đến cho hắn? Nếu là thật, phiên Trịnh tiểu thư người báo mộng có được hay không?

Còn nữa, không thể chọn một người có chút IQ hay sao!

—

Chưa dạo được bao nhiêu, Lam Diệm đã cảm thấy không còn sức lực, thế là hắn lên đường hồi phủ.

Lộ trình của xe buýt có một trạm là trường học. Phía bên trạm xe, vừa hay là sân bóng của ngôi trường. Xuyên qua tường rào lan can nhìn sang, bên trong có học sinh đang reo hò.

Doãn Tiểu Dao nhìn đường chạy trong sân tập, xoay đầu lại nói, “Tứ Lang, anh phải bắt đầu vận động rồi.”

Hệ thống cơ thể của người nghiện bị ma túy tổn hại, opioid peptide nội sinh bị thiếu hụt nghiêm trọng, mà cách để thúc đẩy opioid peptide sản sinh, một trong số đó chính là vận động. Nhưng mà, muốn tiết ra endorphine thì phải cần vận động cường độ trung bình thiên về cường độ mạnh, hơn nữa cần duy trì 30 phút trở lên.

(Opioid peptide: đại khái là chất giảm đau)

Với thể chất hiện nay của Lam Diệm, chạy mấy bước đã thở dốc rồi. Cho nên hắn không được tự nhiên ho vài tiếng, “Ăn cũng ăn không no, còn vận động.”

Doãn Tiểu Dao bình tĩnh nhìn hắn, “Tôi đưa anh đi luyện.”

Hắn phản bác, “Tôi là một người văn nhả, không luyện đánh đánh giết giết.”

“Không phải đánh đánh giết giết.” Cánh tay cô gấp lại, gồng cơ bắp lên, “Là cường thân kiện thể.”

Ông chú ngồi ghế trước quay đầu lại nhìn cặp trẻ này, ánh mắt dừng lại trên bắp tay của Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm đập cánh tay của Doãn Tiểu Dao, thấp giọng trách mắng, “Nơi chốn công cộng, chú ý chừng mực.”

Cô bình bình nói, “Chúng ta bắt đầu luyện từ đơn giản.”

Lúc này, xe khởi động.

Lam Diễm nhìn ra sân bóng ngoài cửa sổ, nói không ra tâm tình gì. Miệng hần “Ờ” một tiếng.

Bởi vì Doãn Tiểu Đào kiên trì kế hoạch vận động, hai người chỉ có thể xuống xe giữa đường, chuyển hướng đi đến trung tâm vận động, mua dụng cụ vật dụng.

Xong chuyện, Lam Diễm cảm thấy mình đồng ý quá ư là tùy tiện rồi.

Làm gì mà đơn giản vậy? Suýt chút mất nửa cái mạng của hần rồi!

Doãn Tiểu Đào thì hay rồi, cái tạ tay nặng 8 ký vào trong tay cô, giống như một món đồ chơi vậy.

Lam Diễm vừa nắm lấy, thì cơ thể cũng muốn quy theo.

Doãn Tiểu Đào không ngờ hần lại có thể yếu ớt đến mức độ này, cô đứng bên cạnh nói, “Một ngón tay của tôi cũng có thể đánh bại anh.”

“Xí!” Hần ngồi phịch dưới đất, thờ hồn hà hồn hên.

“Sức mạnh, thể lực, khả năng phối hợp, sức bền, tính ổn định của anh đều rất kém.” Cô kết luận.

“Không cần cô nhấn mạnh!” Thật sự là mệt chết hần rồi, ngay cả rống lên một câu thể này cũng mệt.

Doãn Tiểu Đào lần nữa đặt ra kế hoạch vận động. Lúc cô nói cho Lam Diễm nghe, hần phẩy tay, “Có cái gì thì ngày mai hăng nói. Luyện nữa thì tôi chẳng hơi sức mà nấu cơm tối đâu.”

Nghe thế, cô liền gác kế hoạch lại.

Cô nửa nằm sấp trên tấm đệm yoga bên cạnh hần, hiếu kỳ hỏi, “Tứ Lang, buổi tối anh nấu cái gì cho tôi ăn?”

Hần khẽ lườm cô một cái, “Không phải cho cô ăn, là cho mình tôi ăn. Làm cho rõ thứ tự đi.”

Hai tay Doãn Tiểu Đào nâng má, ngoẹo đầu, “Vậy buổi tối anh nấu gì cho tôi ăn?”

“...” Lam Diễm từ bỏ việc nói chuyện với cô. Hần nhắm mắt dưỡng thần.

Hai năm nay hần chẳng tập luyện gì mấy, ban nãy cả một cái chống đẩy cũng làm không được. Nhớ lúc trước hần là một cậu trai khỏe mạnh ngày ngày cũng luyện tập. Bây giờ, lại rơi vào cái tình cảnh này.

May mắn là dạo này Lam thị không rảnh để quan tâm đến hần, nếu biết hần đang cai nghiện, bọn họ sẽ cuồng cuồng thế nào đây.

Doãn Tiểu Đào nửa ngày không động tĩnh gì, Lam Diễm mở mắt ra.

Thì lại nhìn thấy cô đang chòng chuôi ở bên cạnh, dường như cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Phần ngực của cô không còn bằng phẳng nữa. Dáng người đó, thật sự là nóng bỏng. Chỗ nên to thì to, chỗ nên mảnh thì mảnh. Hơn nữa, càng ngắm lâu, cô cũng thật sự rất dễ nhìn.

Lúc này, miệng Lam Diễm cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Trịnh tiểu thư, Lam đại ca, đứa con dâu này, hai người vừa lòng chứ?

—

Buổi chiều, Lam Diễm có chút không khỏe, ngực cứ buồn bực, đầu vẫn còn đau.

Sau khi vào nhà bếp, hần dần dần không để ý những triệu chứng này nữa.

Từ nhỏ Lam Diễm đã bận bịu một ngày ba bữa. Ở trong nhà bếp là thú vui của hần. Hần rất hưởng thụ quá trình nấu nướng, chuyện đó khiến hần thấy bình yên.

Hần không thích làm món Tây lắm. Ngày trước ở nước ngoài, hần đều đi làm thêm ở nhà hàng món Trung.

Nhưng hôm nay vì để quân bình cho 16 miếng thịt vụn của buổi trưa, hần đã làm hai đĩa to bát tết. Tất cả đều là thịt. Phối hợp với súp bí đỏ đội mũ (2), sa lát nấm, gà nấu ô liu. Cuối cùng, là món cơm chiên hải sản Doãn Tiểu Đào đã mong chờ từ lâu.

Doãn Tiểu Đào căn bản không chờ đợi nổi, trong nhà bếp cứ dán mắt vào cái chảo trên bếp lò.

Cô cảm thấy com hán xào trông ngon ơi là ngon, còn nhìn ngon miệng hơn cả món sư phụ bếp ăn của Hoành Quán làm nữa.

Lam Diệm liếc xéo cô một cái, “Lau nước miếng đi.”

Doãn Tiểu Đào nâng tay lên, nhìn hạt com lăn qua lộn lại trong chảo.

Hán thích cô. Hán mua quần áo cho cô. Hán còn làm com chiên cho cô.

Trong lòng cô đầy ắp niềm yêu thích, nhưng cô không biết làm thế nào để biểu đạt tâm tình này.

Trước đến nay, Doãn Tiểu Đào tiếp xúc nhiều nhất là nam giới trong Hoành Quán. Có ông nội, ba, em trai và các sư huynh sư đệ của cô. Nhưng trước nay chưa từng có một người đàn ông khiến trái tim cô vui thích như Lam Diệm thế này. “Tứ Lang, anh vận động cho tốt. Cơ thể khỏe rồi, chúng ta sẽ có thể yêu thích lẫn nhau.”

“Ai thèm chứ.” Trên mặt Lam Diệm hiện ra vẻ khinh thường.

Cô nhìn hán xới com chiên vào đĩa. “Anh làm com chiên cho tôi, nói rõ rằng anh thật sự rất thích tôi.”

“Con khi!” Hán giận rồi, “Com chiên là com chiên, thích là thích, hai cái chẳng có quan hệ nhân quả gì hết ráo.”

“Nếu như anh không thích tôi, vậy tại sao anh lại làm com chiên cho tôi?”

“...” Tại sao à? Hán làm gì mà biết được tại sao chứ? Cái logic vô nghĩa gì thế này. Lam Diệm hít sâu một hơi, “Cô im miệng, sau đó bụng thức ăn ra ngoài.”

Doãn Tiểu Đào gật đầu.

Lúc ăn com cô cũng không lên tiếng.

Nhưng mà Lam Diệm không hề cho rằng lời nói của mình tạo ra tác dụng kinh hãi gì, nguyên nhân đích thực chính là cô chỉ lo mỗi chuyện ăn ăn ăn, không rảnh để nói chuyện.

Hai người im lặng dùng bữa, bầu không khí hơi lắng xuống.

Lam Diệm mở tivi.

Trên tivi đang bán thuốc bổ thận tráng dương.

Hán đổi kênh.

Lại là một kênh tin tức, đang phát lại tin tức buổi sáng.

Tin đang phát là cuộc sống của người dân. Nhưng chữ chạy phía dưới màn hình đều là tin về tập đoàn Lam thị.

Có một câu nhoáng qua.

Ánh mắt của Lam Diệm đông lại.

—

Ngày hôm sau, nhiều mây, trời chuyển râm. Lam Diệm rút cuộc cũng đi làm.

Lam Diệm mới đến tầng lầu làm việc của nhà máy, Lý Dũng Hoa vừa hay bước ra. Nhìn thấy Lam Diệm ông có phần kinh ngạc, “Quản đốc Lam, anh... Sao mà ốm thành thế này rồi?”

Lam Diệm miễn cưỡng cười nhạt, “Áp lực lớn.”

Lý Dũng Hoa muốn nói lại thôi, cuối cùng nói, “Tài liệu của tập đoàn gửi xuống tôi để trên bàn làm việc của anh. Gọi điện thoại cho anh thì đều khóa máy cả.”

“Ừm.” Lam Diệm đáp lại rất nhẹ.

“Không sao là tốt.” Lý Dũng Hoa nói xong liền vội đến phân xưởng.

Tài liệu của tập đoàn đó, là thông báo bên nhân sự, ngày tháng là năm ngày trước.

Lam Diệm phải trở về Thương Thành rồi.

Nhưng hần vui không nổi.

Cuộc sống điền viên của hần, rốt cuộc phải đợi đến ngày tháng năm nào đây. Cày ruộng, du sơn, trồng cây, ngày tháng thanh thản dễ chịu như thế, hần thật mong chờ.

Doãn Tiểu Đào nhìn sắc mặt Lam Diệm có phần không ổn, vội đến bên, “Tứ Lang?”

“Ừm?” Lam Diệm hoàn hồn lại.

Cô cầm tài liệu đó lên, “Anh phải trở về làm quản lý à?”

“Chắc không phải.” Hần cup mắt. Đứa đàn này hiện nay là người hần tin tưởng nhất trên trần đời, thế nhưng hần đang giấu diếm cô rất nhiều chuyện.

“Chúng ta về Thương Thành cũng có thể cai nghiện, ông nội gửi thuốc về nhà anh.”

“Đừng.” Lam Diệm trầm giọng, “Xảy ra chuyện rồi.”

Doãn Tiểu Đào vừa nghe, ánh mắt thoát lạnh, “Sao rồi?”

Lam Diệm im lặng một hồi, rồi nói, “Cho cô xem một tin tức.” Hần mở máy tính ra.

Tối qua hần uống thuốc của Doãn Tiểu Đào, đi ngủ sớm, cũng không tâm tư đi truy cứu mấy chuyện phiền phức này.

Tiêu đề bản tin không có trên trang chủ của website, dù sao cũng không phải là nhân vật nổi tiếng trong giới giải trí.

Nhị thiếu của Lam thị hút ma túy bị bắt. Ngày tháng của bản tin là ngày trước.

Thêm hai tấm hình bị làm mờ. Trong một tấm, người trong hình cúi đầu, nhìn không rõ hình dáng. Tấm còn lại, thì để lộ ra một con mắt xanh của người đó, nửa gương mặt kia, rất giống Lam Diệm.

Doãn Tiểu Đào mặt không biểu cảm, “Tin tức giả.”

Lam Diệm cười cười, “Đó còn chưa chắc.”

Cô ngơ vực nhìn hần.

Hần lại không nói gì.

Tin tức về Lam thị không chỉ mẫu này. Search theo mục kinh tế lập tức liền ra: có một công ty mạng ra giá cao thu mua cổ phần của Lam Hào. Trong bài báo có phân tích công ty này.

Lam Diệm không đọc kỹ. Hần biết, công ty này là thế lực của Chú Lam. Lam Hào ngoài mặt thì bất hòa với Chú Lam, thật ra đã ngầm ngầm kết liên minh từ sớm.

Lam Diệm thăm thò dài một tiếng, sau đó nằm bò lên bàn.

Lần này thì hay rồi, hần vừa trở về Thương Thành, cảnh sát chắc là đang đợi sẵn hần. Chuyện ma túy này, nói không chừng hần còn phải gánh tội cho cái gã trung niên trong hội sở kia.

Cầm con mẹ nó thú cả một đám mà!

Doãn Tiểu Đào tỉ mỉ nhìn tấm hình không rõ trong bài báo.

Lúc cô thoát nhìn Lam Diệm, cảm thấy hần giống cố nhân kia, thế nhưng sau này cô cũng không còn ảo giác đó nữa. Chỉ là, tấm hình này, lại gọi cô nhớ đến Mỗ Mỗ. Cô không kiềm được hỏi, “Tứ Lang, ngày trước anh gặp qua tôi chưa?”

“Chưa.” Tiếng nói của Lam Diệm rầu rĩ truyền đến.

Doãn Tiểu Đào tiếp tục nêu ra, “Anh biết vòng tay trúc tía không?”

“Cái thứ quý gì vậy?”

Lam Diệm nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Vòng trúc tía, không phải là tín vật của tên phụ tình mà lần trước ông chú đi quá giang xe lái nha lái nhai đó sao.

Khoảnh khắc này, Lam Diệm thật hận bản thân mình, chuyện nên nhớ lại không nhớ, loại chuyện vụn vặt này lại có thể lập tức nhớ ra. Hần rín rít hỏi, “Cô

có vòng trúc tía à?”

Doãn Tiểu Đào gật đầu.

Lam Diễm cười, nụ cười rất u ám, “Là trai tặng?”

“Đúng.”

“Mắt của tên đó màu xanh?”

“Đúng.”

“Tên đó... rất giống tôi?”

“Đúng.”

.

Hết chương 42

1/ Trích bài thơ Quy điền viên cư kỳ 1 của Đào Tiềm, bản dịch của Hoàng Tạo.

Raw: 开荒南野际 守拙归园田

Hán Việt: Khai hoang nam dã tế, thủ chuyết quy viên điền.

Đại ý hai câu thơ có nghĩa là: ta nguyện về nơi biên giới hoang dã phía nam khai khẩn ruộng hoang, trở về cày ruộng để giữ tính chân phương mộc mạc.

2/ Raw là 酥皮南瓜清汤 => Tên tiếng Việt tui tự chế nha!

Súp này được nấu xong rồi mới bỏ vào vật đựng tùy thích, phủ 1 lớp bột của bánh sừng bò ngàn lớp đã nhào sẵn rồi đem nướng.

—

Hình đơn tui tải về rõ lắm mà sao ghép hình lại thì nó mờ lắm

Mọi người coi hình đơn cho... thêm chơi nha

Bít tết

Súp bí đỏ “đội mũ”

Salad nấm

Gà nấu oliu

Cơm chiên hải sản

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nghe nói, sau khi ông trời đóng một cánh cửa thì sẽ mở ra một cánh cửa sổ. Nhưng vào một thoáng này, Lam Diễm nghe thấy cánh cửa sổ kia “rầm” một tiếng, đóng luôn rồi.

Hắn nhàn nhạt nói, “Vậy nó nhất định rất đẹp trai.

Doãn Tiểu Đào lại nhìn vào tấm hình. Dáng dấp của Mỗ Mỗ và Lam Diễm rất giống nhau, nhưng nếu nói về đẹp trai, cô cảm thấy vẫn là hình tượng của Lam Diễm sinh động hơn.

Mỗ Mỗ là một thiếu niên u sầu, có một loại kiêu ngạo riêng biệt. Ngôn hành cử chỉ của cậu đều tỏa ra sự cao quý bẩm sinh mà có.

Lam Diệm không như vậy. Biểu cảm của hắn rất phong phú, mặt mũi dương dương tự đắc, nói chuyện thô bỉ, khi ngủ thì ngáy, một khi vào bếp thì lại lập tức tỏa ánh hào quang khắp muôn nơi. Hắn yếu đuối bất lực, nhưng cũng kiên cường dũng cảm. Hắn là một cá thể mâu thuẫn, có rất nhiều phẩm chất trái ngược nhau đều tụ hội một cách thần kỳ trên người hắn.

“Tứ Lang cũng đẹp trai.” Doãn Tiểu Đào trả lời như thế.

Lam Diệm không tiếp lời, hắn xé tài liệu kia ra, xé được một nửa thì vứt vào sọt rác.

Cầu kính, lo lắng. Hắn không cách nào tĩnh tâm lại để suy nghĩ. Thời tiết nóng như thế này, điều hòa cũng vô tác dụng.

Mẹ nó, thật là phiền phức quá.

Sao lại có thể trùng hợp như cốt thể này. Tối qua hắn còn muốn xem đĩa đầu đất kia như con dâu của Trịnh Tiểu Thư, hôm nay lại mọc ra một thằng cha trúc tía rồi.

Ông nội nó.

Cái công ty nát của Lam thị kia sao còn chưa sập vậy.

Doãn Tiểu Đào tiến gần đến trước màn hình máy tính, tỉ mỉ đọc tin tức hút ma túy bị bắt.

Bài báo hình như là thật. Bắt được tại trận, chứng cứ vô cùng chính xác. Nhưng mà, khoảng thời gian đó, cô và Lam Diệm luôn ở cùng nhau. Mà hắn thì lại đang cai nghiện.

“Tứ Lang, đây là ai?”

“Lam nhị thiếu á.” Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười, “Không đọc tin báo à.”

Cô bình tĩnh nói, “Không phải anh.”

Hắn cười mỉa mai, “Có lẽ chính là người tặng vòng tay cho cô đấy.”

Về điểm này, Doãn Tiểu Đào cũng cho rằng như thế. Tuy chỉ là một tâm hình, nhưng mang đến cho cô cảm giác không khác biệt với năm xưa là bao. Chỉ là, gã ta là ai? Tại sao lại giống Lam Diệm như thế kia.

Lam Diệm tất nhiên biết cô đang mơ hồ không hiểu. Nhưng bây giờ hắn lười giải thích.

Hắn không hứng.

Tương tượng tươi đẹp của hắn về tương lai, có cả Doãn Tiểu Đào. Một mẫu ruộng kia, một ngọn núi kia, một vườn trái cây kia, nếu như cô không ở bên cạnh, cốt cũng không phải. Hắn không mấy yêu quý tính mạng của mình, sợ dĩ hắn hạ quyết tâm cai nghiện, là bởi vì cô đồng ý rằng sẽ thích hắn. Đây là động lực của hắn.

Cho nên đột nhiên phọt ra một thằng cha trúc tía, khiến hắn không thoải mái.

Doãn Tiểu Đào hỏi mấy câu thì không tiếp tục truy vấn nữa.

Thật ra người đó là ai không quá quan trọng. Là Mỗ Mỗ thì dĩ nhiên tốt. Nếu như không phải, thì cũng không hề gì cả.

Phá tan không khí căng thẳng trong phòng, là Lý Dũng Hoa. Ông gõ cửa.

Đôi khi Lam Diệm trả lời, Lý Dũng Hoa đẩy cửa bước vào, trong tay ôm một đồng báo cáo tài chính. Tuy rằng Lam Diệm sắp sửa bị triệu hồi về tập đoàn, nhưng sổ sách tháng trước hắn vẫn phải ký tên.

Lam Diệm không đọc kỹ, trực tiếp ký lên.

Lý Dũng Hoa gật đầu, trước khi ra ngoài, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lam Diệm lười biếng liếc một cái, “Còn chuyện gì?”

“Quản đốc Lam... Tin tức đó...” Sau khi áp a áp ứng nhả ra mấy chữ này, Lý Dũng Hoa không biết làm sao để tiếp tục.

“Là giả.” Lần đầu tiên, người trả lời câu hỏi là Doãn Tiểu Đào.

Lý Dũng Hoa ngượng ngùng cười lên, rồi ra ngoài.

Đối với người bình thường mà nói, hút ma túy hình như là một chuyện rất xa lạ, chỉ có trên tivi mới nhìn thấy. Đột nhiên quen biết một người, còn lên cả bản tin về ma túy, nói không kinh ngạc là lừa dối. Hơn nữa mấy ngày này Lam Diệm gầy sọp đi một cách đột ngột, càng ăn khớp với nội dung trên báo.

Lý Dũng Hoa nghe thấy lời phủ nhận của Doãn Tiểu Đào, trong lòng nghĩ: Tin tức ấy e rằng là thật rồi.

Mọi người được giáo dục, đều là “Trân trọng sinh mệnh, tránh xa ma túy.” Nhưng vẫn có rất rất nhiều người chìm đắm vào, đủ có thể chứng minh được sức cám dỗ của ma túy mạnh cỡ nào.

Lý Dũng Hoa nhất thời cũng không biết nên khuyên lon thế nào, chỉ có thể khẽ giọng nói, “Quản đốc Lam, cậu... bảo trọng.”

Nói xong ông liền ra ngoài, sau đó thì không tìm Lam Diệm nữa.

Thậm chí ngày hôm sau lúc Lam Diệm làm thủ tục nghỉ việc, Lý Dũng Hoa cũng mượn cớ lánh mặt, chỉ dặn dò nhân viên tư liệu phối hợp.

Đối với chuyện này, Lam Diệm chẳng để tâm

Biểu hiện của Lý Dũng Hoa, đó là thái độ nên có khi đối xử với một kẻ nghiện hút.

Chỉ có cái đứa ngốc Doãn Tiểu Đào mới theo cùng, giúp đỡ hắn cai nghiện.

Thủ tục nghỉ việc rất đơn giản. Lam Diệm bán rở máy tính cho bảo vệ trực ban của nhà máy, sau đó thì rời đi.

Cuộc đời làm quản đốc Lam của hắn, đến đây kết thúc.

—

Căn phòng ở Hầm Thành, Lam Diệm không rút tiền cọc. Hắn và Doãn Tiểu Đào chỉ qua loa thu dọn hành lý.

Ngày kế, rời khỏi Hầm Thành, đến thành phố S.

Vốn có thể đi xe lửa hoặc xe buýt, nhưng do Doãn Tiểu Đào đeo theo Đào Đào, Câu Hiến Kiếm nên không qua kiểm an được. Thế là phải chọn lên mạng hện xe đi quá giang.

Chủ xe là một đôi vợ chồng trẻ. Lần đầu tiên nhận cho quá giang xe, nên mắc lỗi khá nhiều. Hai người họ cứ liên tiếp xin lỗi, khiến cho Lam Diệm ngược lại cũng ngại nổi nóng.

Trên đường đi, Lam Diệm và Doãn Tiểu Đào chẳng mấy nói chuyện. Đôi vợ chồng nhìn ra sự quái lạ trong bầu không khí, thế nên cũng nói ít đi. Để tránh lúng túng, chủ xe chỉnh âm lượng bản nhạc phát trên radio lớn lên.

Cơ thể của Lam Diệm vẫn còn rất nhiều chứng bệnh đau. Lúc này hắn có chút nhức đầu, hơn nữa hôm nay đã là ngày thứ ba bị táo bón, hắn càng thêm phiền.

Heroin có tác dụng khống chế nhu động của đường ruột một cách rõ ràng, người sử dụng đa phần đều bị táo bón. Ba ngày trước, hắn uống hết một chén thuốc nhuận tràng lớn, rồi ngồi trên bồn cầu hơn nửa tiếng đồng hồ mới hơi đỡ hơn một chút.

Doãn Tiểu Đào cảm giác được sự bất ổn của hắn, kéo tay hắn qua, lần lượt ấn nắn mấy huyệt vị.

Hắn bị ấn đến phát đau, trừng mắt nhìn cô.

Cô an ủi nói, “Một chút sẽ khỏe.”

Lam Diệm hừ một tiếng, xoay đầu ra phía cửa sổ.

Đầu vẫn còn đau, huyệt vị cũng đau.

Hắn bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Bắt đầu từ lúc đọc thấy tin hút ma túy, Lam Diệm liền biết, Chú Lam là muốn vứt bỏ con cò là hắn đây. Trên báo viết là hút ma túy, nhưng nếu muốn đổ cho cái tội buôn lậu thuốc phiện, thì cũng chẳng phải là việc gì khó.

Quán rượu của Lam thị có cửa ngầm, trong cửa ngầm có chuyện làm ăn bất chính, mà hắn đích xác đã từng bước qua cửa ngầm.

Thật đáng ghét mà.

Đáng ghét nhất chính là, đứa đàn nào đó còn từng nhận qua món quà trúc tía.

Không biết là do tối qua mất ngủ đến nửa đêm khiến cho cơ thể uể oải, hay là do Doãn Tiểu Đào ấn nắn thoải mái, Lam Diệm suy nghĩ tới lui, đột nhiên con buồn ngủ ập tới. Đầu hắn vừa tựa, mắt đã nhắm nghiền.

Tiếng khò khò vang lên, Doãn Tiểu Đào nhìn hắn một cái.

Bởi vì cai nghiện, chất lượng giấc ngủ của hắn rất kém, có lúc đến nửa đêm cũng không nghe thấy tiếng ngáy của hắn. Giờ đây, nghe được nhịp điệu đã lâu không gặp lại, tâm tình của cô đột nhiên trời quang mây tạnh.

Đáng vẻ thô bỉ thế này, mới là trạng thái ăn ngon ngủ ngon của hắn.

Cô bóp bóp cánh tay của hắn.

Hắn không có cơ bắp cường tráng của cha cô, không biết có thể ôm lấy cô giống cha ôm mẹ hay không. Nhưng mà tạm thời hắn ôm không nổi cô cũng không sao, chỉ cần luyện tập đàng hoàng, hắn nhất định có thể cao lớn vĩ đại giống như cha vậy.

—

Thành phố S là thành phố ven biển.

Nơi này không giống với Hâm Thành, bầu trời màu xanh thăm thẳm. Trung tâm thành phố vô cùng phồn hoa.

Hai người xuống xe nơi nội thành.

Dưới bóng cây trên đường, Doãn Tiểu Đào công túi vài Đào Đào, Câu Hiến Kiếm, vai trái khoác túi hành lý của Lam Diệm, tay phải xách túi của mình.

Lam Diệm ở phía trước, hai tay trống không.

Hắn ngẩng đầu nhìn chỗ nhà cao tầng san sát phía xa, đột nhiên dừng bước.

Doãn Tiểu Đào dừng lại theo.

Hắn nhàn nhạt, “Đào thị vệ.”

“Ừm?” Cô hí nửa mắt.

Ánh mặt trời vỡ vụn cùng bóng cây xám ngoét đan cài trên gương mặt hắn, “Còn nhớ lời cô nói không? Tôi cố gắng cai nghiện, cô sẽ thích tôi.”

“Đúng thế.” Cô nhìn hắn trong mảng sáng tối.

“Cô biết tôi là ai không?” Giọng điệu của hắn chẳng hề nhấp nhô.

“Anh là Tử Lang.”

“Ừm. Nếu như mai này cô không thích tôi, tôi nhất định sẽ giết cô.” Lúc nói lời này, con ngươi hắn lướt qua một tia hung tàn.

“Được.” Cô trịnh trọng trả lời.

Nghe được lời này, tâm tình của Lam Diệm khoan khoái, thế là hắn khôi phục lại giọng điệu phách lối thường ngày, “Đào thị vệ.”

“Ừm?”

“Sợi dây trúc tía ai đó tặng cho cô ấy, còn giữ lại hả?”

Doãn Tiểu Đào rất thành thật, “Còn giữ.”

“Ném đi.” Hắn bĩu môi, “Dây nợ gì chứ, là một người nữ, trên tay một sợi, đùa giỡn như con khi hả.”

Cô nghe ra sự bất mãn của hắn, liên tưởng đến những lời oán giận “kẻ phụ tình”, cô nói, “Sau này gặp gã ta sẽ trả lại.”

Lam Diệm cười.

—

Nơi Lam Diệm muốn đến là một thôn làng ở trong thành phố. Bởi vì phạm vi khu vực rộng lớn nên chưa tháo gỡ di dời.

Từ miếu thờ đi vào chính là khu vực của thôn làng.

Nhà cửa tương đối cũ nát, khoảng cách rất hẹp. Con hẻm rộng ba, bốn mét, nhà cửa hai bên che hết ánh mặt trời. Trên con đường trải gạch có mấy ổ gà ổ voi.

Ngõ hẻm hẹp, chỗ rẽ nhiều.

Doãn Tiểu Đào theo sau Lam Diễm, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Lúc vừa đi vào, trong hẻm người qua người lại. Dần dần, người đi đường càng lúc càng ít.

Xuyên qua một con hẻm hẹp, Lam Diễm dừng chân trước một căn nhà lầu ba tầng đồ nát.

Cánh cổng loang lổ vết rỉ sét, vừa đẩy đã mở toang.

Đi lên lầu hai.

Dừng trước căn phòng cách xa hành lang nhất,

Lam Diễm không cầm chìa khóa, chỉ dùng mảnh thép nhẹ nhàng khảy một hồi.

Đẩy cửa ra, bên trong bụi bặm bám đầy.

Hắn bước vào.

Doãn Tiểu Đào vào theo. Cô mãi vẫn chưa hỏi nơi này là nơi nào, đến để làm gì.

Lam Diễm mở cửa sổ ra. Bên ngoài khung cửa là đầu chái nhà bên hàng xóm, một mảng xám đen.

Hắn mở đèn.

Bóng đèn không sáng.

Không có nguồn sáng từ nơi khác, căn phòng rất tối.

Lam Diễm nhíu mày, “Nói chứ, mình đến đây làm gì nhỉ?”

Hắn nghĩ nghĩ, thấy không đúng.

“Doãn Tiểu Đào, chúng ta đi nhầm rồi.” Hắn sùng sộ, xoay người, “Đi.”

Doãn Tiểu Đào trầm mặc, tiếp tục theo hắn.

Lam Diễm đóng cửa, xuống lầu.

Đi ra ngoài hẻm lớn, phía trước mặt có một bà cụ lớn tuổi tập tễnh bước đến. Từ xa xa bà đã nhìn thấy Lam Diễm, vô cùng kinh ngạc. Bà nhìn chăm chăm đôi mắt màu lam của hắn, tiếp đó là một tiếng ngạc nhiên gấp gáp, “Lam Diễm?”

Về mặt của Lam Diễm thoáng sững, tí mỉ đánh giá bà cụ già.

Bà cụ vội vàng tiến lên, suýt chút thì vấp ngã, “Có phải là Lam Diễm không? Di là Di Thắm đây này.”

“Di Thắm...” Hắn đi đến đỡ lấy bà, khẽ nói, “Cháu là Lam Diễm.”

“Thật sự là cháu.” Di Thắm nín lấy cánh tay của hắn, “Tháng trước Thắm Tiếp gọi điện về nhà, nói là gặp qua cháu. Đầu tháng này nó gọi điện thoại cũng nói là gặp cháu. Di còn ngờ là nó nhìn nhầm.”

Lam Diễm cười, “Thị lực của anh ấy tốt như vậy, ai nhìn nhầm chứ anh ấy không thể nhìn nhầm.”

Nói thì nói như vậy, nhưng hắn không biết, tháng trước và đầu tháng này, hắn và Thắm Tiếp đã gặp nhau ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Lam Diễm đến thành phố S không phải vì để ôn lại chuyện cũ với Di Thắm, thế nên hắn đã khéo léo từ chối lời mời giữ khách của bà.

Hắn xuyên qua mấy con hẻm, tìm được một cửa hàng nhỏ để hỏi đường.

Mấy năm nay, theo cùng tiến trình đô thị hóa, thôn nội thành này có kha khá chủ nhà đều đã xây mới lại nhà cửa. Tuy nhiên, Tiêu gia mà hần muốn tìm, từ một căn nhà bốn tầng mới xây, nay đã dời đến căn nhà trệt rách nát.

Tiêu Đông Khang. Tuổi còn trẻ đã dính vào ma túy. Ba lần ra vào trại cai nghiện. Lần nào ra không được bao lâu cũng bị tái nghiện.

Năm đó, nếp sống khu quanh đây rất tẻ, trong thùng rác ngày nào cũng thấy ống tiêm kim chích. Tiêu Đông Khang không cách nào để bản thân không tái nghiện. Chỉ cần mỗi khi nhìn thấy kim tiêm, gã giống như bị điện giật vậy, không tài nào áp chế được cơn thèm khát trong lòng mình.

Cha mẹ của gã tâm tàn ý lạnh, đã bỏ cuộc. Hai cụ bán căn nhà, đưa đứa con nhỏ rời khỏi thành phố S.

Để lại Tiêu Đông Khang một mình, không bị ràng buộc, hút càng thêm quá đà.

Bởi vì không tiền, gã bắt đầu buôn thuốc phiện để nuôi việc hút chích của mình. Sau này thì bị bắt.

Lúc cảnh sát xuất hiện, Tiêu Đông Khang không giao dịch bán hàng, bị xử là tội tàng trữ ma túy. Nhưng gã ta giữ số lượng chỉ có một hai gram, bị xử không nặng. Hơn nữa gã còn chủ động nhận tội, khai ra hai phần từ buôn ma túy trên một cấp, cho nên bị đưa vào trại giáo dưỡng để cai nghiện.

Lần này trở về, an phận được hơn ba năm.

Nhưng cuối cùng vẫn bị tái nghiện, hơn nữa còn mắc bệnh AIDS.

Trong suy nghĩ của người bình thường, không thể nào tưởng tượng được tại sao những con nghiện lại phải dùng chung ống kim. Nhưng Tiêu Đông Khang hiểu rất rõ, khi trong đầu toàn bộ chỉ mong muốn có được kim tiêm, tính mạng cũng có thể không cần đến nữa. Có lúc đầu kim còn dính máu người khác, gã toàn coi như không nhìn thấy.

Những con nghiện ở khu gần đây đến 50% đều bị bệnh AIDS. Nguồn gốc là ai, mọi người đều không biết.

Tiêu Đông Khang từng tự sát hai lần. Nhưng không chết.

Bây giờ gã ta, vừa trị bệnh, vừa chờ chết.

Lam Diệm vỗ vỗ cánh cửa sắt nhà Tiêu gia.

Nửa ngày trời chẳng lời đáp lại.

Lam Diệm mở khóa, đẩy cửa.

Trong nhà đang mở đèn, có một người đàn ông ngồi trên ghế đến ngay người, thẳng tắp đối diện với phía cửa. Nhưng gã ta dường như không nghe thấy tiếng cửa, cũng không nhìn thấy Lam Diệm, đôi mắt trống rỗng không chớp lấy một lần.

Doãn Tiểu Đào nhìn qua, trong lòng kinh hoàng.

Người đàn ông đó, mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng bẩn thỉu, thân mình còng xuống, gầy ốm như bộ xương, tiêu cự tàn mác, phần ngực để trần phía trước đầy những mụn nước.

Lam Diệm ở bên cạnh giải thích, “Hắn ta nghiện hút.”

Doãn Tiểu Đào tiếp tục đánh giá Tiêu Đông Khang. Tuy rằng trên tivi có đưa tin về tình cảnh thê thảm của những người nghiện, nhưng cơn sốc khi tận mắt nhìn thấy khiến cô càng thêm chấn động.

Lam Diệm nâng cao âm lượng, “Tiêu Đông Khang.”

Tiêu Đông Khang cuối cùng cũng chớp mắt, “À?”

“Lam Diệm.”

“Lam Diệm?” Tiêu Đông Khang nói chuyện rất chậm. Gã ta nhú mày, cố nhớ lại cái tên này. “Lam Diệm...”

Lam Diệm nhếch môi cười, “Chúng ta không quen nhau.”

Tiêu Đông Khang nhìn thanh niên mắt xanh trước mặt, bỗng nhớ ra. Đời này gã ta chẳng quen được mấy người có đôi mắt xanh cả.

Lam Diệm. Năm đó theo ở cùng với một người phụ nữ họ Trịnh, ở trong căn nhà lầu ba tầng nơi phố ngoài.

Nghe nói cậu ta và người phụ nữ họ Trịnh có quan hệ mẹ con. Chỉ là nghe nói. Bởi vì chẳng ai nghe Lam Diệm gọi người phụ nữ họ Trịnh là “Mẹ”, cậu ta luôn chỉ gọi là “Trịnh tiểu thư.”

Nhưng Trịnh tiểu thư thề thốt rằng, đây là đứa con trai ruột 100% của cô.

Ai không tin, cô sẽ cự với người đó. Cự hết cả hàng xóm xung quanh, độc cô bất bại. Sau này không ai cùng cô cự nữa, ngược lại, cô trở nên cô quạnh.

Năm đó, Trịnh Tiểu Thư và Lam Diệm ở nơi này rất nổi tiếng. Bởi vì cô và cậu đều có dáng vẻ rất xinh đẹp, nét đẹp hoàn toàn không hợp với cái thôn nội thành này.

Lúc đó Tiêu Đông Khang đang buồn thuốc phiện. Gã ta từng mang ý xấu, muốn để cho Trịnh Tiểu Thư nghiện ma túy. Nếu như thế, bản thân gã liền có thể dùng thuốc phiện để khống chế và chiếm giữ người phụ nữ xinh đẹp này. Nhưng đều không thành công.

Sau này, vào lúc gã ta trù tính để cho Trịnh Tiểu Thư hút hơi thứ nhất, thì bị cảnh sát bắt tại trận.

Lúc đó Lam Diệm khoảng chừng 12, 13 tuổi, gương mặt cười ngây thơ. Thế nhưng, Tiêu Đông Khang cảm thấy, đằng sau dáng vẻ ngây thơ của đứa trẻ này, có thứ u tối cực kỳ thâm trầm. Tiêu Đông Khang sợ thằng bé này.

Lúc Tiêu Đông Khang ở trong trại giáo dưỡng, có nghe Mẹ Tiêu nói, Lam Diệm và Trịnh tiểu thư đã dọn đi rồi. Không ai biết họ dọn đi nơi nào.

Chuyện đã cách nhiều năm, Lam Diệm đột nhiên xuất hiện trước mắt gã ta. Vẫn là đôi mắt xanh thẳm, vẫn là nụ cười rực rỡ.

Tiêu Đông Khang không khỏi sờn gai ốc, “Cậu... đến đây là gì?”

“Tôi nghe ngóng một chuyện.”

“Chuyện... gì?”

Lam Diệm hơi nghiêng người, “Tôi muốn mua chút đồ, có đường nào không?”

Tiêu Đông Khang đột nhiên cười lên, kéo kéo chiếc áo ba lỗ của mình, để lộ ra chỗ phát ban rỉ ra máu lẫn mủ. “Tôi đã không làm chuyện đó từ lâu rồi.”

Lam Diệm nhướn cao mày, “Vậy ông cai chưa?”

Đáp án là phủ định. Tiêu Đông Khang run run bờ môi, nói không ra lời. Cho dù thân thể gã ta đã nát đến mức độ này, nhưng gã cũng cai không dứt được ma túy.

Cuối cùng, Tiêu Đông Khang cho Lam Diệm một số điện thoại.

Tiêu Đông Khang nói không ra bản thân mình có tâm tình gì, có lẽ là vui vì thấy người gặp nạn.

Lam Diệm nghiện hút rồi. Giống y như gã, nghiện hút rồi. Tướng mạo xinh đẹp thì thế nào, cuối cùng cũng biến thành người không ra người, ma không ra ma.

Sự không cam lòng lúc trước của Tiêu Đông Khang dường như hôm nay đã tìm thấy được cân bằng, thế là gã cảm thấy nhất thời có tinh thần, hỏi một vấn đề quá nhiều gã đã nhiều năm, “Trịnh Tiểu Thư đâu?”

“Chết rồi.” Mắt Lam Diệm nhìn vào dãy số trên tờ giấy.

Sức sống vừa khôi phục được của Tiêu Đông Khang đột nhiên tan mất, “Chết... rồi? Làm sao lại chết?”

“Con người đều sẽ chết.” Lam Diệm cười đến là cổ quái, “Ông không phải đang cận kề cái chết sao?”

Tiêu Đông Khang té ngã trên ghế, “Cô ấy... làm sao lại chết?”

Lam Diệm không trả lời, xoay người đi ra ngoài cửa.

Doãn Tiểu Đào đi theo.

“Lam Diệm.” Tiêu Đông Khang thở hổn hển, “Cậu cũng sẽ chết...”

Lam Diệm dừng bước chân, xoay người lại cười, rất rạng rỡ, “Nhưng sẽ trễ hơn ông rất nhiều rất nhiều năm.”

—

Cho đến khi ra ngoài thôn, Lam Diệm mới hỏi Doãn Tiểu Đào, “Cô có gì cần hỏi không?”

Doãn Tiểu Đào suy nghĩ, “Anh từng ở nơi này?”

“Ồ chưa được một năm.” Hắn chặn một chiếc taxi.

“Nơi đó có rất nhiều người nghiện?” Trước khi lên xe, Doãn Tiểu Đào quay đầu nhìn bảng hiệu của thôn.

“Bây giờ tốt nhiều rồi.” Lam Diễm trả lời như thế, sau đó đợi khi taxi chạy qua hai giao lộ mới tiếp tục nói, “Lúc tôi ở đó, trị an loạn, tiền thuê rẻ, rất nhiều thanh niên lêu lổng đến đó ở. Vì để mở rộng việc buôn bán của mình, con buôn thuốc phiện sẽ dụ dỗ người vô tội thử một hơi. Họ chính là nhờ vào thứ thù đoạn này để câu kéo thêm khách.”

Doãn Tiểu Đào ở bên cạnh im lặng lắng nghe.

“Có một ngày, có một đứa bé trai thông minh xinh đẹp đi báo án, thế là cảnh sát tóm được mấy tên buôn ma túy. Vốn có thể lần theo manh mối mà bắt được những tên bự hơn, nhưng đám báo lá cái vì tranh tin nóng mà tung hình của vị đại đội trưởng truy quét hàng cầm kia ra. Nửa tháng sau, cả nhà đại đội trưởng chết hết. Con gái của ông mới có ba tuổi, bị kẻ bắt cóc chém sáu nhất. Vợ và ông thì bị kéo lê xác mấy trăm mét.”

Doãn Tiểu Đào nhìn sùn mặt của Lam Diễm.

“Manh mối của bọn buôn lậu bị đứt, kẻ bắt cóc cũng không bắt được. Mọi chuyện chìm xuống.” Hắn nửa xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Vụ án này, tóm được đều là những kẻ phạm tội nhẹ, bên phía cảnh sát ngược lại phải trả cái giá quá lớn. Báo án con khi nó.”

“Đứa bé trai thông minh xinh đẹp ấy không sai.” Giọng nói của Doãn Tiểu Đào không lớn, nhưng lộ ra vẻ kiên định.

“Đao thì vệ.” Lam Diễm quay đầu lại, khẽ nói, “Cô nói đứa bé trai kia nhìn thấy tin tức cả nhà vị đại đội trưởng bị hại chết, sẽ khổ sở thế nào chứ, đúng không?”

“Đúng.” Cô biết, đứa bé trai thông minh xinh đẹp đó rất lương thiện. Lương thiện như Tử Lang của cô vậy.

“Gã Tiểu Đông Khang mà chúng ta nhìn thấy, bây giờ rất thảm đúng không?”

Doãn Tiểu Đào gật đầu.

Nụ cười lạnh lùng của Lam Diễm lại nổi lên, “Gã dụ dỗ ba người bạn học hút ma túy. Kết quả thì sao, gã giáo dục một hồi là được ra, còn cuộc đời của ba người bạn học ấy đều bị gã hủy hoại.”

Cô không tự chủ mà nắm lấy tay trái của hắn. Ngày trước xem tivi, Lam Diễm căm thù đến tận xương tủy đám người dụ dỗ người khác hút thuốc phiện, bây giờ cuối cùng cô đã hiểu được nguyên nhân.

Hắn tràn đầy ác ý, “Thật ra tôi hy vọng gã có thể chết càng thảm khốc hơn.”

“Ừm.” Doãn Tiểu Đào dùng hai tay lồng lấy tay trái của hắn. Cô vốn đã không đồng tình với Tiểu Đông Khang, cô chỉ đau lòng đứa bé trai xinh đẹp thông minh kia. “Tử Lang, đứa bé trai xinh đẹp thông minh đó mấy tuổi thế?”

“Mười một chẳng. Hay là mười hai... quên rồi.” Tay trái của Lam Diễm không động. Hắn nhớ không ra đó là chuyện của năm nào, “Nhưng mà, đứa bé trai đó siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp thông minh.”

Cô nịnh hót một cách vang dội, “Đúng thế. Siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp thông minh.”

Nụ cười của Lam Diễm rất đặc ý.

“Tử Lang, chúng ta về Thương Thành à?”

“Ừm.” Hắn rút tay về, “Chuyến này thật sự là đỡ nhiều lạnh ít rồi.”

—

Xe taxi của hai người vừa đến Thương Thành.

Điện thoại của Lam Diễm đã vang lên.

Hắn “A”, “Ừm” “Được” trả lời mấy câu. Cúp điện thoại, hắn đọc một địa chỉ cho tài xế.

Là một hòn đảo nhỏ của Thương Thành. Đảo của người giàu trong truyền thuyết.

Xe ở bên ngoài không vào được.

Cũng may đối phương có chút lương tâm, phái xe đến đón. Nếu không phải tốn hơn một tiếng đồng hồ để đi bộ.

Nhà ở trên đảo được xây dựng phòng theo pháo đài, khí thế hùng vĩ.

Sau khi Lam Diễm bước vào, giả dối ngạc nhiên tán thán, “Woa! Căn phòng lớn quá đi!”

Doãn Tiểu Đào liếc nhìn trần nhà cao cỡ hai tầng lầu của đại sảnh, nói theo, “Woa! Căn phòng lớn quá đi.”

Một là giọng điệu khoa trương, một là giọng điệu cứng nhắc. Dù sao cũng không phải xuất phát từ đáy lòng là được.

Quản gia có gương mặt vô cảm, đẩy đẩy đôi kính lớn, “Lam Tứ, Nhị thiếu gia đang đợi cậu. Doãn tiểu thư, mời cô chờ ở đây.”

Lam Diễm cười, “Xin dẫn đường.”

Doãn Tiểu Đào không quá ngạc nhiên với cách xưng hô của quản gia. Hoặc là nói, hai ngày này cô đã nhìn ra manh mối.

Lam Diễm có phải là Nhị thiếu gia hay không, không liên quan đến cô. Hẳn là Tứ Lang là được.

Lam Diễm khẽ vuốt mái tóc ngắn của cô, “Đao thị vệ, cô ngoan ngoãn nhé.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào thật rất nghe lời.

“Đợi tôi trở về.”

Cô ghi nhớ lấy bốn chữ này của hắn vào trong lòng.

Thế nhưng, cô không đợi được.

—

Lam Diễm băng qua hành lang thật dài. Không gian lớn như vậy, chỉ có tiếng bước chân của quản gia và hắn.

Ngoài cửa nắng gắt.

Trong phòng mát lạnh.

Lam Diễm cảm thấy, tiếng vọng trong hành lang, có cảm giác như phim kinh dị.

Ban công nơi đầu cuối, ánh nắng rất đẹp. Lam Nhị thiếu gia rồi rảnh tựa vào sofa.

“Nhị thiếu gia, Lam Tứ đến rồi.”

Lam Nhị nâng mí mắt lên, “Đã lâu không gặp, A Tứ.”

“Đã lâu không gặp.” Lam Diễm không mấy thân thiện.

Quản gia rót trà, sau đó lui ra.

Lam Diễm ngồi xuống sofa, tư thế không biếng nhác bằng Lam Nhị.

Hai người đàn ông có gương mặt giống nhau, mỗi người ngồi một bên.

“Lần trước chúng ta gặp mặt cũng là mấy năm trước rồi nhì.” Lam Nhị cười yếu ớt, “Nhìn thế này, chúng ta không phải là quá giống nhau.”

“Đó là đương nhiên.” Khóe môi Lam Diễm cong lên, “Tôi là thuần tự nhiên mà.”

Đuôi mắt của Lam Nhị bắn ra hàn ý.

Lam Diễm đáp lại bằng một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Lam Nhị nhìn mặt Lam Diễm.

Lam Diễm có phần không giống so với lúc thiếu thời. Hoặc là nói, lúc thiếu niên thì xinh đẹp, bây giờ thì thêm phần góc cạnh của đàn ông.

Lam Nhị đột nhiên cười lên. Dáng vẻ khi gã cười, âm âm trầm trầm, “Tôi bảo sao không giống, là cậu quá ốm rồi.”

Lam Diễm ha ha hai tiếng.

“Nguyên do tôi mời cậu đến đây, chắc hẳn là cậu đã đoán được.” Giọng điệu Lam Nhị hòa hoãn.

“Biết chứ.” Lam Diễm cười đến là xán lạn. Ánh dương xuyên qua đám thực vật dây leo xanh mướt bò lan trên mái che mưa thủy tinh chiếu vào trong phản chiếu nơi mắt hắt sáng lóng lánh, “Anh và chú anh đang nắm giữ đại quyền, chúc mừng nhé.”

“Tôi và chú tôi đều không mong muốn làm hại đến cậu.” Lúc Lam Nhị hăng giọng nói chuyện, tiếng nói rất giàu từ tính.

Lam Diễm cười mà không nói.

Lời Lam Nhị nói là những lời thừa thãi. Tác dụng của con cờ là dùng để làm vật hy sinh, nhất là trước đại cục. Nói cái gì mong với không mong muốn chứ.

Ngón tay của Lam Nhị khẽ búng trên chân trái, lúc nhẹ lúc mạnh, cũng không biết là khúc nhạc gì. Gã híp mắt lại, phóng mắt về sông lớn ở nơi xa xa, “Đường dây ở sau lưng Lam Úc quá dài, bây giờ rút không được.”

Lam Diễm gác khuỷu tay lên hai bên tay vịn của sofa, thân mình dựa về phía sau, “Bây giờ anh ra ngoài, không sợ Lam Úc biết tôi là giả à.”

“Không hề gì, cơ thể của tôi đã không sao nữa. Tôi tạm thời không đối phó được anh ta, mà, anh ta cũng như vậy. Hơn nữa _____” Lam Nhị cười đến đáng sợ, “Tôi lừa anh ta nhiều năm như thế rồi, đối với anh ta mà nói là một đòn giáng.”

Lam Diễm mỉm cười, “Anh kết đôi với anh ta đi, tôi thật lòng chúc phúc hai người.” Đều là người có bệnh, có thể nói là tuyệt phối.

Lam Nhị cong khóe môi, “Lam Tứ, cậu tự cầu nhiều phúc đi.”

Trước khi tin tức Lam Nhị thiếu bị bắt được tung ra thì đã có tin đồn về việc chơi ma túy rồi. Cổ phiếu của Lam thị vì việc này mà rớt giá mấy hôm. Tin tức chính thức được phát đi, ngay ngày hôm đó chạm đáy. Lam Nhị nhân cơ hội thu mua số cổ phần của Lam Hào.

Mà nay, bè phái của Lam Nhị và Chú Lam đã nắm Lam thị trong tay, đương nhiên phải gạt sạch bong cái tin chơi ma túy này.

Hút ma túy vốn là Lam Diễm, không dính dáng gì đến Lam thị. Lam thị vẫn là một doanh nghiệp gương mẫu quang minh lỗi lạc.

Lam Diễm cup mắt, khẽ giọng nói, “Anh thật sự chắc chắn tôi sẽ chẳng hé môi tiếng nào à.”

“Cậu không làm đâu, cậu trọng lời hứa.” Lời nói của Lam Nhị là khinh miệt, nhưng giọng điệu nói chuyện lại rất mềm mỏng, “Hơn nữa, tôi có thể lòi tên trùm ma túy lớn sau lưng Lam Úc ra. Cậu có nhớ không?”

Lam Diễm sửa lại, “Cái từ ‘nữ’ này không dùng giữa tôi và anh.” Bây giờ, có thể khiến hắn dùng từ ‘không nữ’, chỉ có Doãn Tiểu Đào.

Lam Nhị cầm ly trà lên, ngón tay vuốt dọc miệng ly, “Lam Tứ, khuyết điểm lớn nhất của cậu là lòng dạ đàn bà.”

Có khuyết điểm này, không chỉ Lam Tứ, còn có cha của Lam Tứ nữa. Cho nên cuộc sống của gia đình họ không hề sung túc gì, nhưng lại rất vui vẻ, là thứ vui vẻ mà năm đó Lam Nhị dù như thế nào cũng không thể hiểu được.

Bởi vì để lĩnh hội được phần vui sướng thật lòng này, Lam Nhị từng thử để bản thân mình học tập tâm lòng lương thiện. Cứ học rồi học, gã cảm thấy mình biến thành Lam Tứ rồi, cho dù gã không gom góp được nhiều kỹ năng sống như Lam Tứ.

Lam Nhị vẫn còn nhớ, bản thân mình vào lúc đó, đã từng vui vẻ.

Nhưng mà niềm vui này, chỉ là đã từng.

Sau này, chuyện ngoài ý muốn ập tới. Gã bị thương nghiêm trọng, thua đến không cam lòng.

Lương thiện cứ không nổi gã.

Khát máu là bản tính của Lam thị, gã dù có trốn tránh thế nào thì cũng không che giấu được sự hung tàn chém giết trong máu huyết mình. Hơn nữa, Chú Lam không cho phép gã lương thiện.

Lam Diễm nhìn khoảng trời bên ngoài, trả lời có lẽ, “Lương thiện là đức tính tốt.”

Lam Diễm là một người thờ phụng quy luật cả lớn nuốt cả bé, nhưng trong lòng lại tồn tại thiện niệm. Hắn là một thể mâu thuẫn thế đó. Có lúc, hắn biết rõ rằng, truy tìm công bằng trong cái quy tắc không công bằng này vốn đã là hoang đường, nhưng mà, hắn vẫn muốn đi nghiệm chứng sự thất bại. Bởi vì Trịnh tiểu thư từng nói, “Con không thẹn với lương tâm thì đã là thắng rồi.”

Tính nết này của hắn, là một sự tuần hoàn ác tính.

Lam Nhị học nụ cười rạng rỡ của Lam Diệm, “Nguy hiểm.”

Lam Diệm thấy thế, mặc kệ.

Kẻ bắt chước, vẽ hổ không thành hổ mà lại ra con chó.

Tuy rằng Lam Diệm đã làm Nhị thiếu gia vài năm trời, nhưng hắn vẫn mãi không cảm thấy mình giống Lam Nhị. Cho dù Lam Diệm sửa theo dáng điệu của gã. Một người âm trầm như thế, và một thiếu niên tươi sáng tựa mặt trời như hắn, cách biệt một trời một bể.

Nhưng mà, nghĩ theo một góc độ khác, nếu người mà đũa ngọc kia bảo vệ là Lam Nhị, thì giây phút nào cũng bị sẽ bẫy chết. Cũng may, người cô gặp được, là Lam Diệm hắn.

Do Lam Diệm không lên tiếng, bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngưng trệ.

Giây tiếp theo, Lam Nhị phục hồi bản tính của mình, âm trầm nham hiểm, hỏi, “Nghe nói, cậu đang cai nghiện?”

“Ô? Nghe ai nói thế?” Biểu cảm của Lam Diệm không chút kể hờ, vẫn là cái kiêu xa cách khó gần ấy.

“Thăm từ báo cáo.”

“Vậy anh tin à?”

“Bán tín bán nghi.”

“Nghĩ thần nghi quỷ.”

“Tin và không tin, có khác biệt gì chứ.” Lam Nhị khe khẽ cười, “Dù sao cậu cũng sẽ lại dính vào nữa thôi.”

—

Doãn Tiểu Đào ngồi ngoài đại sảnh.

Không gian nơi này rất lớn. Cô hoài nghi, nói chuyện sẽ có tiếng vọng lại.

Đã nửa ngày trời rồi, quần gia chưa ra ngoài. Cũng không thấy Lam Diệm.

Doãn Tiểu Đào rồi rành không chuyện gì làm, trong đầu bắt đầu liệt kê ra thực đơn bữa tối. Cô nghĩ tới nghĩ lui, đều là những món mấy ngày này đã ăn.

Vẫn là Tứ Lang lợi hại, có thể thức ăn mỗi ngày đều không bị lặp. Cô thì nghĩ không ra được.

Chờ mong xong bữa tối, Doãn Tiểu Đào nhìn nhìn thời gian.

Lam Diệm đã rời khỏi đây hơn 40 phút.

Cô có phần không nhẫn nại được nữa. Hai tháng rưỡi này, hắn và cô như hình với bóng, chưa từng rời nhau thời gian dài thế này.

Cô đã quen với việc ở trong tầm mắt của mình, có thể nhìn thấy bóng hình của hắn.

Doãn Tiểu Đào vác Đào Đào và Câu Hiến Kiếm lên, lại khoác túi hành lý của cô và Lam Diệm, đi về cánh cửa nơi Lam Diệm rời đi.

Vừa đến trước cửa.

Cửa mở ra.

Quần gia đứng thẳng tắp ở nơi đó, “Chào cô, Doãn tiểu thư.” Mắt kính phản quang của ông ta, rõ ràng tăng thêm màu sắc bén.

Doãn Tiểu Đào cũng không bỏ ông ta vào mắt, lạnh lạnh hỏi, “Anh ấy đâu?”

“Vẫn đang làm khách bên chỗ Nhị thiếu gia.” Giọng điệu của quần gia vẫn tỉnh là lễ độ.

“Tôi đi tìm anh ấy.” Nói xong cô muốn vượt qua quần gia.

Quần gia giơ tay ra cản lại, “Mời Doãn tiểu thư ngồi chờ một chút.” Ông ta cao 1.75 m, đứng trước 1.7 m là cô, rõ ràng không đủ khí thế.

Doãn Tiểu Đào liếc nhìn tay của ông ta, lặp lại, “Tôi đi tìm anh ấy.”

“Mời Doãn tiểu thư ngồi chờ một chút.” Quần gia cũng lặp lại.

Đuôi mắt của cô nhướn lên, tay phải tóm lấy cổ tay của quản gia, lật ngược lại.

Trong nháy mắt quản gia nhe răng há miệng, mắt kính suýt chút rơi mất. Sau khi hít thở, ông ta nhin đau nói, “Mời Doãn tiểu thư ngồi chờ một chút.” Tiếng nói không mấy ổn định.

Lúc Doãn Tiểu Đào buông tay, đẩy ông ta một cái.

Quản gia lao đảo hai bước.

Cô không dây dưa với ông ta, sai bước tiến vào.

Quản gia quát lớn, “Doãn tiểu thư, xin cô hãy tuân thủ quy tắc trên đảo.”

Doãn Tiểu Đào mặc kệ.

“Doãn tiểu thư, cô thân là khách _____”

Lời của quản gia chưa hết, thì đã thấy cô bắt đầu chạy. Chạy càng nhanh, chẳng mấy chốc đã quẹo ngoặt không thấy nữa.

Quản gia ở trên đảo nhiều năm như vậy, làm gì gặp qua người khách nào không thêm thêm xia đến ông như thế. Ông đứng vững người, vội vàng thông báo Lam Nhị, “Nhị thiếu gia, Doãn tiểu thư xông vào rồi, tôi can không được.”

Lam Nhị cười cười, “Không sao, cô ta chỉ là con ngốc đơn thuần thôi.”

Quản gia hơi nhũn mảy, miệng hơi há ra, cuối cùng không nói gì cả.

—

Doãn Tiểu Đào chạy như con thoi trên hành lang trống trải.

Nơi này thật sự rất lớn, giống như mê cung vậy. Nhưng đều không thấy bóng người

Hành lang có mấy cánh cửa đóng kín, xa hoa, dày và nặng nề.

Cô không mở ra được. Lúc này, cô rất muốn có được kỹ năng mở khóa giống như Lam Diễm.

“Tứ Lang!”

“Tứ Lang, anh ở đâu?”

“Tứ Lang!”

Từng tiếng hô trung tính vang vọng trong không trung.

Cho đến khi thoáng thấy tám lụa trắng ở đầu kia của hành lang, Doãn Tiểu Đào mới dừng bước chân.

Phía ngoài mảnh lụa trắng, là ánh mặt trời rạng rỡ. Trang hoàng trong phòng đều mang gam màu trầm, sự lay động của mảnh lụa trắng kia, quả thật vô cùng quái dị.

Cô bước nhanh lên trước, vén mảnh lụa ra.

Dưới ánh dương, có một thân hình, đứng nghiêng người với cô.

Doãn Tiểu Đào buộc miệng kêu lên, “Tứ Lang.”

Người đó quay đầu lại. Con ngươi của hắn là màu lam, gò má lại không gầy ốm hõm xuống, sắc mặt cũng không trắng bệch bệnh hoạn. Trông hắn rất mạnh khỏe, nụ cười rực rỡ.

Người này, thoát nhìn rất giống Lam Diễm.

Thế nhưng gã không phải.

Gã là Mỗ Mỗ.

Lam Nhị hỏi, “Uống trà không?”

Doãn Tiểu Đào lắc đầu, “Anh ấy đâu?”

Lam Nhị nhướn mày, “Ai?”

“Lam Diệm.”

“Tôi chính là Lam Diệm.” Đến lúc này, Lam Nhị cũng không tiếp tục giấu giếm nữa.

Doãn Tiểu Đào hoài nghi nhìn gã.

Dáng vẻ của cô thế này rất đáng yêu, đáng yêu đến mức Lam Nhị nhìn không được mà bật cười, “Tôi thật sự là Lam Diệm. Mấy năm trước tôi đã nói với em rồi, không nhớ nữa à?”

“Không nhớ.”

Vào lúc này, Doãn Tiểu Đào đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Ngày hôm Lam Diệm đưa cô đi lừa tiền, lúc đăng ký trước quầy tiếp tân, hắn nhìn chứng minh thư, cười rất vui vẻ. Lúc đó cô không để ý, mà bây giờ nhớ ra, lại phiền não tại sao không nhìn rõ tên họ trên chứng minh thư đó, “Người tôi bảo vệ đâu?”

“Cậu ta đi rồi.”

Mất Doãn Tiểu Đào dần lạnh, “Đi đâu?”

“Hút ma túy bị bắt.” Lam Nhị nhẹ hắng.

“Thì ra là anh.” Con người của Doãn Tiểu Đào nhuộm lên một tầng sương giả, “Anh ấy ở đâu?”

Cô đã lường trước có thể Lam Diệm không phải Nhị thiếu gia, thế nhưng cô không suy nghĩ kỹ càng về nguyên nhân. Mà nay, cô đã hiểu ra rồi.

Lam Diệm là bia ngắm.

Bên ngoài, hắn là Nhị thiếu gia, cho nên người bị truy sát là hắn, người dính vào ma túy cũng là hắn. Tất cả những hãm hại nhắm vào Nhị thiếu gia, đều để hắn thay thế. E rằng Nhị thiếu gia thật sự ở trong tối còn làm không ít chuyện xấu xa, khiến cho thù hận đối với người thế thân tăng càng thêm cao.

“Tiểu Đào.” Lam Nhị trầm giọng, vô cùng mê hoặc, “Em còn nhớ năm đó chúng ta ____”

Sát ý của Doãn Tiểu Đào bỗng vụt lên, “Anh ấy ở đâu?” Gió lướt đến, mái tóc ngắn của cô lay động.

Lam Nhị tiếp tục khàn khàn trầm giọng nói, “Chúng ta tâm đầu ý hợp.”

Doãn Tiểu Đào nghĩ cũng không nghĩ, lập tức giơ chân phải lên đá lật bàn trà.

Khay trà rơi xuống đất, ly trà vỡ đầy trên mặt đất. Bình trà vỡ đôi lẫn lông lốc, đụng phải khung cửa ở kế bên, nứt ra.

“Cổ nhân là cổ nhân.” Cô đập lên khay trà, ánh mắt lạnh lùng như đao, “Tứ Lang là Tứ Lang.” Người cùng cô tâm đầu ý hợp, gọi là Tứ Lang. Mặc kệ tên thật của hắn là gì, cô cũng sẽ cùng hắn yêu thương lẫn nhau.

Lam Nhị nhìn Doãn Tiểu Đào trước mắt.

Cô ở trong kí ức của gã, vô cùng trầm tĩnh, tâm tình chôn giấu rất sâu.

Lam Nhị lại liên tưởng đến báo cáo của thuộc hạ.

Nghe nói, mới một khắc ban nãy kia, lúc Lam Diệm nhìn thấy kim tiêm ma túy, đã nói một câu rất khó hiểu.

Đó là lời thoại trong “Đại thoại Tây Du.”

“Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Sự kiện trò đùa dai của Lam Diệm, khiến cho Chú Lam phải tìm đến Hoành Quán, là Lam Nhị làm.

Chỉ là không ngờ tới, người Hoành Quán phái đi là Doãn Tiểu Dao. Rõ ràng cô còn có mấy vị sư huynh nữa.

Lam Nhị từng dự đoán, Doãn Tiểu Dao và Lam Diệm trai đơn gái chiếc, liệu có thể phát triển gì đó không.

Nhưng mà, phân tích theo lý trí, căn bản là không thể nào.

Với tính cách phân rõ đúng sai của Doãn Tiểu Dao, cô sẽ không thích người nghiện hút.

Suy nghĩ này, khiến cho Lam Nhị an tâm một cách quái lạ.

Mặc cho Lam Diệm có bao nhiêu đức tính tốt, đời này cũng hần coi như đã xong rồi. Hơn nữa, theo cùng những triệu chứng nghiện càng trở nặng, những thứ lương thiện, vui vẻ, đều sẽ chậm chậm méo mó hết, cho đến khi tan thành mây khói.

Lam Nhị nghĩ, bản thân quả nhiên không hiền lành gì. Cả nhà Lam Diệm từng đối xử với mình tốt như thế, gã vẫn cứ hạ độc thủ với Lam Diệm, chính là vì thứ tiền tài danh lợi tựa như phù vân mà Trịnh tiểu thư nói kia. Thậm chí Lam Nhị còn bẻ cong ý tứ của Trịnh tiểu thư, định nghĩa lời nói của bà thành: không ăn được nhó thì nói nhó còn xanh.

Những năm này, Lam Nhị không gặp qua Lam Diệm. Một là, thân thể của gã chưa lành lặn. Hai là, gã không muốn gặp.

Liên quan đến chuyện của Lam Diệm, đều là Chú Lam kể lại.

Nói sau khi Lam Diệm trở thành “Nhị thiếu gia”, mấy lần bị Lam Úc ám sát, nhưng mạng lớn không chết.

Sau này Lam Nhị thương lượng với Chú Lam, khiến cho “Nhị thiếu gia” ứng phó với thái độ tiêu cực.

Điều này rất phù hợp với tính cách của Lam Diệm. Hần vốn không cần phải diễn, chính là vai diễn một người không ham muốn, không mưu cầu. Nhưng mà, điểm mà hần làm thế thân rất không tròn trách nhiệm, chính là không gần đàn bà.

Ngày trước Lam Nhị từng có vài người bạn gái, thế nhưng sau khi Lam Diệm thay thế gã, “Nhị thiếu gia” liền trở nên cấm dục. Thế nên, Lam Nhị thỉnh thoảng xuất hiện, để giữ nguyên bản tính phong lưu của mình.

Châu châu bắt ve. Còn Lam Nhị là chim sẻ, gã ở hậu trường, lặng yên chờ thời cơ phản kích.

Nhưng mà, mặc cho biểu hiện của Lam Diệm bất tài vô dụng đến thế nào, Lam Úc cũng không yên lòng.

Điểm này, Lam Nhị có thể hiểu được.

Lam Diệm có cái bản lĩnh, vào khoảnh khắc nào đó khiến cho đối thủ cảm nhận được tính uy hiếp. Cũng không biết là hần vô tình hay là cố ý.

Trịnh tiểu thư từng nói, “Lam Tứ ấy, chính là một con sói con. Nếu như cô không buộc nó cho chặt thì nó đã ra ngoài cắn người lâu rồi.”

Lúc đó Lam Nhị nghe xong, chỉ cười cười. Gã không lên tiếng nói rằng: một khi buộc quá chặt, sói con sẽ đánh mất khả năng chiến đấu của loài sói.

Mà Lam Diệm bây giờ, chính là con vật nuôi đã mất đi móng vuốt sắc nhọn.

Nhưng thẳng đàn ông tầm thường yếu đuối như vậy, thế mà cũng có thể gặp được một ý trung nhân, hơn nữa còn là một Doãn Tiểu Dao ghét điều ác như kẻ thù.

Cô gọi Lam Diệm là “Tứ Lang.”

Cách xưng hô thân thiết làm sao. Không phải Nhị, mà là Tứ.

Nói ra thì, ngày trước Lam Nhị đến thôn Tây Tinh, chính là bởi vì mấy câu nói của Lam Diệm. Trước nay Lam Nhị lớn lên ở nơi thành thị, thân ở trong cái lò nhuộm lớn là Lam thị, gã tận lực truy cầu sự xa hoa và cao quý.

Ngày nào đó, sau khi nghe xong mong muốn của Lam Diệm về cuộc sống điền viên, Lam Nhị dự tính đến kỳ nghỉ hè sẽ tìm một nơi thôn quê để đến du lịch.

Nguyên nhân chọn trấn Tây Tinh, là bởi vì nơi đó vô cùng thôn quê. Vị trí của thị trấn ở ranh giới của huyện thành, giao thông không thuận tiện, còn bảo lưu rất nhiều phong tục cũ.

Lúc mới vừa đến, Lam Nhị cảm thấy mới mẻ.

Núi non, dòng nước, không khí ở trấn Tây Tinh hoàn toàn khác với trên thành phố lớn. Núi non là màu xanh dày rậm, dòng nước đem đến cảm giác mát lạnh sáng khoái. Nghe nói, không khí ở nơi này chứa lượng oxy rất cao.

Thế nhưng, một nơi thế này, không có mấy trò tiêu khiển tiệc rượu phòng hoa, ở lâu thì rất nhàm chán.

Lam Nhị ở nơi này ba ngày, đi hết cả đông nam tây bắc cái thị trấn này.

Sau đó, gã cảm thấy chẳng qua cũng bình thường thôi, sao Lam Diễm lại ao ước cái kiểu cuộc sống thôn quê này như thế.

Chính vào lúc Lam Nhị chuẩn bị trở về, thì gã gặp được Doãn Tiểu Đào.

Năm đó cô đã rất cao gầy, để mái tóc ngắn gọn gàng. Ánh nắng chiều nhuộm lên người cô thứ màu đỏ sậm đẹp tuyệt. Lúc đó, cô đang giúp một ông cụ gánh lúa.

Lam Nhị hơi híp mắt lại, khi nhìn rõ gương mặt của cô, gã hơi thất vọng.

Mặt mũi của cô bình thường, không phải là xấu, chỉ là bình thường. Điểm đặc sắc duy nhất chính là đôi mắt, bình lặng không gọn sóng. Ngoài ra, khí chất của cô cũng rất đặc biệt.

Lam Nhị giả trò, tiếp cận Doãn Tiểu Đào. Sau vài câu trò chuyện, gã đột nhiên ý thức được, đây lại là một thể mâu thuẫn. Cô trầm lặng, nhưng cũng không khạo.

Đây là thể mâu thuẫn thứ hai mà Lam Nhị quen biết.

Người thứ nhất là Lam Diễm.

Lam Nhị chẳng thể nào ngờ được, tám năm sau ngày hôm đó, hai thể mâu thuẫn này đã gặp nhau, còn dùng đến cái từ “ý trung nhân”.

Lam Nhị không nhận được mà phỏng đoán, lúc nói câu thoại trong Đại thoại Tây Du, Lam Diễm có biểu hiện thế nào? Là mỉm cười, hay là cay đắng?

Đáng tiếc, thuộc hạ của gã cũng không báo cáo cận kề.

Cô lạnh như sương giá, sát khí dày đặc kia không chút nào che giấu.

Lam Nhị không khỏi có chút tiếc hận. Tuy rằng gã đã tặng rất nhiều vòng tay trúc tía, nhưng sợi tặng cho Doãn Tiểu Đào là gã thật lòng nhất. Gã khẽ mỉm cười, “Đáng tiếc là, Tứ Lang của em hút ma túy thành nghiện, còn cổ nhân của em thì lại lên như điều gặp gió.”

Doãn Tiểu Đào không đợi Lam Nhị tiễn khách, đã ôm chặt bao hành lý đi về phía hành lang.

Cô nhìn hình dáng của Lam Nhị, không thể nào bình tĩnh được. Ngũ quan và cặp mắt xanh giống hệt Lam Diễm đó, đặt lên gương mặt của người khác, khiến cho cô phát ghét.

Vừa bước chân vào hành lang, Doãn Tiểu Đào dừng lại, quay người đá tác phẩm điêu khắc ở bên cạnh bay về phía Lam Nhị.

Vệ sĩ núp trong bóng tối đột nhiên hiện thân, che chắn trước mặt Lam Nhị.

Doãn Tiểu Đào lạnh lạnh liếc nhìn, quay đầu rời khỏi.

Điều khiến cô bận lòng nhất hiện tại là Lam Diễm. Về phần đối phó với Lam Nhị, tục ngữ có câu, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Cho nên cô không thể xúc động nhất thời được.

—

Doãn Tiểu Đào ra khỏi tòa nhà, đi dọc theo đường lớn.

Trên đường không có xe cộ, con đường này nhìn sang, hoàn toàn vắng vẻ. Hai bên đường trồng những cây cô ngô đồng thẳng đứng, lá xanh tươi tốt.

Doãn Tiểu Đào đi dưới bóng râm, tốc độ chậm lại. Sau khi cô bình tĩnh lại thì bắt đầu suy nghĩ mạnh mẽ để tìm Lam Diễm.

Về chuyện Lam Diễm ở đâu, Lam Nhị có nói hai câu.

Câu thứ nhất: “Hút ma túy bị bắt.”

Câu thứ hai: “Tứ Lang của em hút ma túy thành nghiện.”

Hai câu này lặp lại cụm “hút ma túy”.

Doãn Tiểu Đào ngửa mặt nhìn lên trời, trong lòng có một nỗi bi thương sâu nặng.

Cô đã nghĩ đến dự tính xấu nhất.

Lam Diệm đã chết, hoặc là đã tái hút.

Phân tích dựa theo lời nói của Lam Nhị, Lam Diệm chắc hẳn là vẫn còn sống. Hơn nữa Lam Nhị muốn chuyển dịch tin tức kia cho Lam Diệm, cho nên, khả năng lớn nhất là, Lam Diệm đã tái hút.

Như vậy chính là, sự cố gắng trước kia của hai người họ hoàn toàn công cốc rồi.

Doãn Tiểu Đào đột nhiên nắm tay vung về phía thân cây.

Cô thì, sẽ không bỏ qua cho Lam Nhị.

Người đã từng quen biết, ân oán nghĩa tuyệt.

Nếu xét thì, năm đó cô và Lam Nhị chỉ quen biết nhau trong một tuần lễ, chẳng thể nào so với thời gian cô ở chung với Lam Diệm. Điều cô hối hận là, năm đó không nhìn rõ bản tính của Lam Nhị.

Những đám mây lớn kéo đến, che khuất mặt trời chói chang.

Doãn Tiểu Đào quan sát xung quanh, lòng sinh nghi. Lúc trước khi cô ngồi ở đại sảnh, có đề ý bên ngoài, không thấy có chiếc xe nào chạy qua. Vậy Tứ Lang làm thế nào rời khỏi?

Cô quay đầu lại, nhìn về phía tòa nhà riêng của Lam Nhị.

Có lẽ, Lam Diệm hẳn là vẫn chưa rời khỏi hòn đảo này.

Doãn Tiểu Đào đã bình tĩnh.

Cô tiếp tục dọc theo đường lớn thẳng tiến.

Nhà riêng của Lam Nhị quá rộng lớn, trong tình hình cô chưa nắm rõ được địa hình, không thể hành động bừa bãi được.

—

Lam Diệm đích thực vẫn còn ở trên đảo.

Để bảo đảm Lam Diệm tái hút, Lam Nhị cứ đứng giờ lại tiêm cho Lam Diệm.

Lam Diệm không chút nhận thức.

Một lần tỉnh táo, Lam Diệm tự giễu cười khổ.

Bản thân đúng là lòng dạ đàn bà.

Từ lúc nhìn thấy tin tức, hắn đã đoán được kế hoạch của Lam Nhị và Chú Lam. Nhưng người triệu hắn đến gặp mặt là Lam Nhị, cái người từng xưng huynh gọi đệ với hắn, Lam Nhị.

Lam Diệm tưởng rằng, Lam Nhị không giống Chú Lam, ít nhiều gì cũng sẽ nhớ đến giao tình trước kia.

Kết quả nhiều năm như vậy, người còn nhớ về khoảng thời gian đó, chỉ có Lam Diệm. Lam Nhị đã đi xa từ lâu rồi, đã trở thành người dung nước lã.

Lam Diệm nằm trên giường, gác tay lên trán.

Hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng điều chỉnh hô hấp.

Hôm qua, sau khi gặp mặt Lam Nhị, Lam Diệm bị ba vệ sĩ kè hai bên, ép tiêm một mũi.

Hiện tại Lam Diệm đang trong thời kỳ kéo dài, thần kinh miễn cảm chịu không nổi liều lượng lúc trước. Một khi kích thích quá độ, lúc nào cũng có thể tử vong.

Một mũi này, liều lượng không nhiều.

Chắc hẳn Lam Nhị biết Lam Diệm đang cai nghiện, cho nên có châm chước.

Khoảnh khắc mũi tiêm đó đâm vào, Lam Diệm cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Hắn lại cách chữ “thích” của Doãn Tiểu Đào thêm xa rồi.

Hai năm trước, Lam Diệm dính vào ma túy, là bởi vì sau khi uống say vô ý hút một điếu thuốc. Sau khi biết mình đã hút ma túy, hắn từng muốn kết liễu

bản thân, nhưng hành động thì lại thiếu dũng khí để tự sát.

Sau này, Chú Lam tiết lộ phía sau Lam Úc có sự hỗ trợ của một trùm buôn ma túy. Trùm ma túy kia cai quản chuyện làm ăn ở khu phía Nam

Thành phố S thuộc khu phía Nam

Lam Diệm liên tưởng đến tình cảnh thê thảm của cả nhà đại đội trưởng.

Mấy ngày sau, Chú Lam tìm hai gói đồ đưa đến cho Lam Diệm chọn lựa, để cho Lam Diệm tự mình hy sinh, thành toàn đại cục.

Chú Lam còn tỏ ý, ông nhất định sẽ nhô tận gốc trùm ma túy.

Chú Lam nói rất nhiều câu, chỉ câu này, Lam Diệm không chút nghi ngờ.

Mười năm trước, trong một buổi tụ tập với bạn học, con trai của Chú Lam đã ăn nhầm thuốc phiện, tử vong tại chỗ. Liệu có phải là thủ đoạn của Lam Úc hay không, không thể biết được.

Sau đám tang con trai, Chú Lam bắt đầu bày bố để đối phó với Lam Úc.

Bảy năm trước, Lam Nhị xảy ra chuyện.

Chú Lam ra tay cứu giúp, liên minh với Lam Nhị.

Lúc Lam Nhị dường thương, đã đề xuất kế hoạch thế thân.

Lý do Lam Diệm đồng ý là bởi vì năm xưa Lam Nhị từng cứu Trịnh tiểu thư, mà lúc đó, Trịnh tiểu thư tự tử vì tình không bao lâu, Lam Diệm đang trong thời kỳ uất ức, sống không còn gì lưu luyến nữa. Lúc bị bè phái của Lam Úc truy sát, Lam Diệm còn nghĩ, cứ thế này chết đi cũng tốt, nói không chừng còn có thể gặp lại Trịnh tiểu thư.

Mấy năm sau đó, Lam Diệm dần dần thoát khỏi nỗi ám ảnh về chuyện tự tử của Trịnh tiểu thư, nhưng lại rơi vào vực thăm ma túy.

Chú Lam đồng ý diệt tận gốc trùm ma túy, là để trả thù cho con trai.

Mục tiêu của Lam Nhị chỉ có tập đoàn Lam thị, vừa khéo phía sau đối thủ của gã là tên trùm ma túy.

Còn Lam Diệm, là vì một viên cảnh sát hoàn toàn không quen biết mà đẩy mình vào chốn nguy hiểm.

Đồng hồ trên tường vang lên một hồi, kéo tư tưởng của Lam Diệm trở về.

Hắn mở mắt ra, khẽ than, “Quả nhiên, đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

Bảy năm trước, hắn chìm đắm trong nỗi đau khổ vì cái chết của cả cha và mẹ, bị Lam Nhị nhìn thấu, dùng để lên kế hoạch.

Hai năm trước, Chú Lam lợi dụng nỗi hối hận và áy náy của hắn đối với vị đại đội trưởng, khiến hắn đi làm mồi nhử.

Bây giờ, chính hắn phải đi đánh dẹp thiên hạ của mình.

—

Vệ sĩ Giáp đến tiệm thuốc cho Lam Diệm.

Mở cửa ra, bên trong không một bóng người.

Cửa sổ đóng cẩn thận, khóa cửa cũng không hỏng, chính là không thấy người đâu.

Vệ sĩ vội vàng báo cho Lam Nhị biết.

Lam Nhị đang ở trên ban công lật xem Danh tác thế giới, nghe thấy lời của vệ sĩ, gã hơi nhú mày, “Cái thân đó của hắn không chạy xa được.” Huống hồ, đã một ngày rồi Lam Diệm không ăn gì.

Lam Nhị đang dọn đồ thuốc hạ đi lục soát thì lại nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của quản gia ở đối diện, chỉ lên trên trời, “Nhị thiếu gia, đó...”

Lam Nhị xoay người sang nhìn.

Vào khoảnh khắc đó, gã nhớ đến câu thoại trong phim mà Lam Diệm đã nói, “Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế.”

Trên trời chậm chậm bay tới, là một quả khinh khí cầu. Bảy màu rực rỡ.

Trong thùng gỗ, thông xuống một sợi thang dây thật dài.

Khuôn mặt của Doãn Tiểu Đào lạnh lùng, một tay nắm lấy thang dây, đầu gối của chân phải quẩn lấy thang dây.

Điện thoại của Lam Nhị truyền đến tiếng của vệ sĩ ở đầu bên kia, “Nhị thiếu gia, tìm thấy Lam Tứ rồi, ở bãi cỏ.”

“Ồ.” Lam Nhị bật ra từ đó.

Vệ sĩ nhất thời cũng không biết chủ mình có ý gì, nói tiếp, “Chúng tôi đi cán hấn.”

“Ồ”. Lam Nhị vẫn là từ đó.

Nói xong gã cúp điện thoại, thông thả bước đến chỗ lan can nơi ban công.

Chỗ này của gã, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Lam Diễm.

Lam Diễm đứng chính giữa bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn về phía khinh khí cầu.

Nhìn thấy hấn, mắt của Doãn Tiểu Đào lập tức sáng lên.

Lam Diễm cười, bộ dạng rất vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến đám vệ sĩ xông đến ở phía sau.

“Tứ Lang!” Cô lớn tiếng gọi.

Hấn chạy về phía cô.

Ông già đứng trong thùng gỗ liếc về phía Lam Diễm, điều khiển khinh khí cầu di chuyển.

Doãn Tiểu Đào vút thang dây qua đó.

Lam Diễm đón lấy, trèo lên.

Cô trượt xuống vài bậc, kéo lấy hấn.

Đám vệ sĩ ở dưới ngẩng đầu lên, sốt ruột không biết có thể nổ súng hay không, Lam Nhị vẫn chưa hạ lệnh.

Vệ sĩ Giáp quay đầu nhìn Lam Nhị.

Nhưng lại thấy Lam Nhị nhìn chăm chú hai người trên khinh khí cầu, không nhúc nhích.

“Cắt cánh nào.” Ông già hét to một tiếng, vịn to van điều khiển hơi ga.

Khinh khí cầu nhanh chóng lên cao.

“Đạo thị vệ, tôi giữ không vững nữa...” Tiếng gió thổi vù vù, mặt của Lam Diễm cũng phát đau.

Doãn Tiểu Đào lập tức quẩn cả hai chân vào thang dây, một tay ôm lấy hông hấn, một tay vòng qua thang dây kéo lấy tay hấn, “Tứ Lang, như vậy đỡ hơn chút nào không?”

“Ừm.” Lam Diễm quay đầu nhìn về phía Lam Nhị đang đứng, nhếch lên nụ cười khinh miệt.

Lam Nhị cứ thế nhìn khinh khí cầu bay xa dần, sau đó gã huơ huơ tay, tỏ ý cho đám vệ sĩ lui xuống.

Quản gia đi lên trước kêu lên, “Nhị thiếu gia...”

Lam Nhị quay đầu lại, đột nhiên hỏi, “Ông xem qua Đại thoại Tây Du chưa?”

“Xem qua rồi, xem qua rồi.” Quản gia gật đầu liên tục, “Cháu gái của tôi thích xem.”

“Nhớ lời thoại không?”

“Cái này...” Quản gia lúng túng cười, “Nhị thiếu gia, tôi đã sắp 60 tuổi rồi, trí nhớ không bằng người trẻ nữa.”

Lam Nhị khẽ tiếng đọc, “Ý trung nhân của hấn là một vị anh hùng cái thế. Có một hôm, nàng sẽ mặc thánh y giáp vàng, chân đạp mây ngũ sắc đến đây cứu hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

Khinh khí cầu bay qua hòn đảo.

Lam Diệm nhìn mảng trời mênh mông phía trước, nói một câu, “Đạo thị vệ, làm sao đây? Em lại không thể thích tôi rồi.”

“Gió lớn quá, anh nói gì tôi nghe không rõ.” Doãn Tiểu Đào rất bình tĩnh.

Hắn tiến gần đến mặt cô, thấp giọng nói, “Tôi nói là, tôi sợ độ cao.”

Cô vội vàng ôm chặt lấy hắn.

Cái ôm này, càng hiểu rõ thêm sự gầy gò của hắn.

Khinh khí cầu chậm chậm đáp xuống bãi cỏ công viên cách hòn đảo hai kilomet.

Lúc gần đến đích, Doãn Tiểu Đào nhảy xuống trước tiên, sau đó cô xoay người lại, giang rộng hai tay, “Tứ Lang, tôi sẽ đón anh.”

Lam Diệm cười cười, tránh khỏi chỗ của cô, nhảy xuống.

Cô không để ý sự tránh né của hắn. Đợi khi hắn đứng vững, cô đi đến ân cần nói, “Anh có bị đau ở chỗ nào không?”

Hắn lắc đầu.

Từng trận đau đớn của cơ thể thua xa cơn đau nhói trong lòng. Cô nàng ngốc này đã biết hắn tái hút rồi.

May mắn lớn nhất đời này của Lam Diệm, chính là gặp được Doãn Tiểu Đào. Hắn nghĩ, sẽ chẳng có người thứ hai đối với hắn cố chấp như cô thế này. Hắn bị ngập sâu trong vũng bùn cũng được, rơi xuống địa ngục cũng thôi, chỉ chớp mắt, hắn đã có thể nhìn thấy cô. Từ đầu đến cuối cô luôn kiên định kéo hắn chạy về phía trước, nhưng hắn, lại nhiều lần phụ tấm lòng của cô.

Lam Diệm không chú ý đến những suy nghĩ trong lòng, hỏi, “Đạo thị vệ, cô có bị thương ở đâu không?”

“Không có.” Trèo thang dây đều là mấy chuyện con con.

“Làm sao lại chọn cách thức nguy hiểm thế này, bọn chúng có súng cả đấy.” Một viên đạn tùy tiện bay đến là khinh khí cầu xong phim.

“Có súng thì sao nào?” Ông già điều khiển khinh khí cầu vững vàng đáp xuống, bẻ lại, “Có súng mà bắn không trúng có cả đồng.”

Lam Diệm nhìn sang ông già.

Thấy ánh mắt của Lam Diệm mang vẻ nghi ngờ, ông già chống hông nói, “Tôi nói cho cậu biết, tôi ở tổ khinh khí cầu này mấy năm rồi, chưa có hành khách nào xảy ra chuyện đâu. Cậu lên khí cầu của tôi thì tôi chịu trách nhiệm với an toàn thân thể của cậu, cái này gọi là đạo đức nghề nghiệp.”

“Cảm ơn ông. Nhưng mà nơi đó sau này vẫn nên bớt đến ạ.”

“Hừ.” Ông già nhú mày, “Một người đàn ông mà cứ rụt rè sợ sệt. Cậu hỏi cô bé này thử, xem có sợ đám xã hội đen đó không.”

Doãn Tiểu Đào lạnh lạnh, “Không sợ.”

“Xem đi.” Ông già bật ngón tay cái với cô, “Vẫn là cô bé này có khí phách.”

Lam Diệm tròn trắng mắt, “Nếu muốn chết thì cứ việc đi đi.”

“Này này.” Ông già gợn dử tròn mắt, nói với Doãn Tiểu Đào, “Đây là đối tượng của cháu hả? Thái độ với người lớn tuổi tôi tệ lắm nhá. Không qua ải!”

“Đạo thị vệ, đi thôi.” Lam Diệm không muốn dây dưa, một ngày một đêm hắn không ăn cơm rồi, bây giờ rất đói.

“Chu gia gia, tạm biệt.” Doãn Tiểu Đào rất lễ phép chào từ biệt.

Lam Diệm liếc mắt qua, xoay người liền đi khỏi.

Ông già cười ha hả, “Sau này muốn đi khinh khí cầu nhớ đến tìm ông nhé.”

“Vâng ạ.” Doãn Tiểu Đào nói xong, đuổi theo Lam Diệm.

Lam Diệm đi mấy bước, quay đầu nhìn lại ông già kia. Ông cụ đang thu dọn dây nhợ của khinh khí cầu, động tác rất thành thạo.

Lam Diệm hờ hững, “Cô quen ông cụ đó à.”

“Là kẻ thù của ông nội.”

“Kẻ thù?”

“Quên mất là vì chuyện gì mà kết thù rồi, ông ấy có thể đánh tay đôi với ông nội.” Doãn Tiểu Đào giải thích, “Nghe nói tôi có chuyện phiền não, Chu gia lập tức giúp đỡ.”

“Thế này là kẻ thù gì chứ?” Lam Diệm từ ngữ.

“Ông nội và Chu gia gia đều nói họ là kẻ thù của nhau.”

“...” Lam Diệm không còn lời gì để nói, “Sao tôi không có kiểu kẻ thù thế nhỉ?”

Vào tối ngày hôm nói câu đó, Lam Diệm phát hiện, hóa ra mình cũng có một “kẻ thù” chân thành.

—

Lam Diệm thật sự đói đến hoảng rồi, thế là hắn cùng Doãn Tiểu Đào đến một tiệm thịt nướng tự phục vụ. Thịt nướng thịt nướng, đều toàn là thịt. Lưỡi bò, sườn cừu, ba chỉ heo, xương sụn gà.

Lam Diệm tuy rằng đói, nhưng không mấy thêm ăn. Sau khi lót bụng một chút là hắn không ăn nữa, cả quá trình chỉ nướng thịt.

Hai cô gái bàn bên nhìn thấy, khen ngợi, “Săn sóc quá đi!”

Lam Diệm và Doãn Tiểu Đào đã quen với việc này.

Doãn Tiểu Đào cảm thấy hắn lo liệu việc ăn uống của cô là chuyện rất bình thường.

Không khéo, Lam Diệm cũng nghĩ như thế.

Về vấn đề ai làm đầu bếp chính, hai người họ cực kỳ nhất trí.

Doãn Tiểu Đào ăn từng miếng to thịt.

Sau bốn đĩa thịt, Lam Diệm hỏi, “Đủ no chưa?”

Doãn Tiểu Đào thành thật lắc đầu. Cô cảm thấy mình còn có thể ăn thêm bốn đĩa nữa.

Thế là Lam Diệm thêm năm đĩa thịt.

Hắn không ăn thêm miếng nào nữa, yên lặng suy nghĩ chuyện thôi của Lam thị.

Lam Nhị sẽ rất nhanh chóng phui sạch tin hút ma túy, chắc hẳn gã ta còn làm qua không ít chuyện xấu, lần này đều có thể đổ hết sạch tội.

Nhưng mà, thế sự hay thay đổi, Lam Nhị chưa chắc có thể như ý nguyện.

Lam Diệm dựa vào lưng ghế, ngáp dài một cái. Điểm khác biệt lớn nhất của hắn hiện giờ và hắn trước kia chính là, hiện tại hắn không phải sống không còn gì lưu luyến nữa rồi.

—

Lam Diệm trở về chỗ ở nơi Thương Thành.

Hắn đến đây chỉ là lấy lại vài thứ của mình.

Một cái ống đựng tiền cũ kỹ, một cái đĩa từ. Không còn gì khác nữa.

Căn phòng này không phải của hắn. Quần áo giày dép trong này, đều là của “Nhị thiếu gia”. Mà từ giấy phước Lam Nhị xuất hiện, thế thân không còn ý nghĩa gì nữa.

Sau khi ra khỏi đảo, Lam Diệm một đường quang minh chính đại. Lam Nhị không muốn Lam Diệm chết, cho nên không phái người đuổi theo. Và lại,

Lam Nhị đã chắc chắn rằng Lam Diễm chỉ là giấy dựa khi sắp chết thôi.

Lam Diễm đóng cửa sổ, kéo rèm cửa, “Đạo thị vệ, có thuốc không? Đầu tôi đau quá.”

Doãn Tiểu Đào lấy từ trong hành lý ra một cái hũ lớn, “Ông nội nói sắc thuốc phiền phức, ông mài thành bột thuốc rồi.”

“Mới gửi đến?”

“Ông nội gửi cho Chu gia gia, Chu gia gia chuyển lại cho tôi.”

Lam Diễm hơi ngạc nhiên, “Tôi còn tưởng đứa ngốc như cô ở Thương Thành này không nơi nương tựa.”

“Tôi có Tứ Lang.” Chỉ cần theo cạnh bên hắn, thì cô sẽ không phải là không nơi nương tựa nữa.

Lam Diễm cười cười. Hắn cảm tạ ông trời xiết bao, ban tặng cho hắn một đứa ngốc thế này. Cô vẫn không hỏi hắn việc tái hút. Hắn hiểu, cô không buông bỏ hắn.

Hắn vừa thích mà lại vừa đau lòng. Nếu như hắn là một chàng trai khỏe mạnh, hai người họ hắn là đã ngọt ngào lắm rồi. Nhưng mà trong hiện thực, con đường phía trước dài đằng đẵng.

Lam Diễm nhớ lại một chuyện, “Đạo thị vệ, nhiệm vụ của cô sắp đến kỳ hạn rồi.” Cô đến bên hắn đã được hai tháng rưỡi. Lam Nhị và Chú Lam tính toán thời gian chuẩn thật.

“Đúng thế. Anh bình bình an an, nhiệm vụ của tôi sẽ kết thúc.” Trong lòng Doãn Tiểu Đào cũng nhưng nhớ mảnh đất Hoành Quán.

“Cô đã hoàn thành rồi.”

“Ừm. Nhưng tôi phải ở lại bên Tứ Lang.” Cô nghĩ, ông nội bà nội, cha và mẹ hắn đều sẽ ủng hộ cô.

“Tôi không phải Nhị thiếu gia của Lam gia.”

“Tôi biết, Tứ Lang là Tứ Lang.”

“Đồ ngốc.” Thế nhưng hắn thích cô gái ngốc nghếch thế này.

Lam Diễm uống xong thuốc, hiệu quả đến khá chậm. Hắn cần phải nằm một chút.

Doãn Tiểu Đào ngồi bên mép giường, xoa nhẹ giúp hắn.

Lam Diễm nhắm mắt lại, nơi sâu trong tủy não một cơn đau rút. “Lại phải làm lại từ đầu rồi.”

“Ừm.” Doãn Tiểu Đào nặng nề đáp một tiếng. Tất cả những người làm tổn thương Lam Diễm, cô sẽ trừng trị hết toàn bộ, “Tứ Lang, tôi cùng anh.”

Đầu hắn đau kinh khủng, nói chuyện có hơi khề, “Đạo thị vệ, tôi kể cho cô một câu chuyện nhé.”

Cô vui vẻ chú ý lắng nghe, “Được.”

“Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé rất xinh xắn rất thông minh, cậu có một cặp cha mẹ rất đẹp, rất ân ái, họ sống tại thành phố M, đất nước M.”

Sau câu này, Lam Diễm im lặng rất lâu rất lâu.

Doãn Tiểu Đào không hỏi hắn.

“Cha của cậu bé vì chuyện bất trắc mà tạ thế, mẹ cậu sợ thấy cảnh sinh tình, trở về nước. Sau này, mẹ của cậu buồn bã quá độ, bám gót chồng qua đời, để lại cậu bé một mình đơn độc.” Lam Diễm cười cười, “Tôi không biết kể chuyện, câu chuyện này kể ra chẳng hay chút nào cả.”

Doãn Tiểu Đào không biết cách an ủi, cô chỉ có thể biểu đạt tấm lòng của mình, “Tứ Lang, sau này anh nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Tôi chờ anh.”

—

Lam Diễm nghỉ ngơi đôi chút rồi rời khỏi. Hắn ném chìa khóa căn phòng vào thùng rác.

Ngủ xong một giấc ngắn ngủi, nụ cười xán lạn của hắn lại trở về.

Không có nhà, tất nhiên phải tìm chỗ ở.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Đào đến khách sạn.

Đến giờ phút này, Lam Diệm không khỏi cảm khái, “Vẫn may là tôi đi lừa chút tiền, nếu không sao có thể nuôi cô trắng trẻo mập mạp thế này.”

Doãn Tiểu Đào suy nghĩ một hồi, hần nói hình như là rất có lý, thế là cô phụ họa theo, “Đúng thế.”

Hần giận dữ, “Đáng tiếc sắc đẹp của tôi hiện giờ không bằng trước kia, muốn tìm một người tiêu tiền như nước không dễ dàng nữa.”

Cô nhìn gương mặt của hần, “Tứ Lang rất đẹp trai.” Mặc cho hần biến thành hình dáng gì, trong lòng cô, hần vẫn rất đẹp.

“Là đẹp hơn cô.” Lam Diệm rất đắc ý.

Doãn Tiểu Đào không trả lời. Dì sao hần cũng là miệng chua ngoa mà tâm đậu hũ, cô chẳng chút để ý lời độc mồm độc miệng của hần.

Hai người đi hết mấy khách sạn đều bị thông báo rằng không còn phòng trống.

Lúc này Lam Diệm mới nhớ ra, gần đây Thương Thành có một hội chợ thương mại, mấy ngày này, chuyện làm ăn của các khách sạn đang được mùa.

Dạo hết một con đường, khó khăn lắm mới tìm được một chuỗi khách sạn còn thừa lại duy nhất một căn phòng.

Là phòng giường lớn.

Lam Diệm nghe xong lời của nữ tiếp tân, gõ gõ lên bàn tiếp tân, “Có thể kê thêm một chiếc giường không?”

Nữ tiếp tân mỉm cười, “Thật ngại quá, thưa anh, không có dịch vụ kê thêm giường.”

Hần lười biếng hỏi, “Vậy giường lớn của các cô lớn cỡ nào?”

“Rộng hai mét, thưa anh.” Nữ cười của cô tiếp tân không giảm.

“Có ba mét không?”

“Không, thưa anh.” Nữ cười của cô tiếp tân có phần không giữ được nữa.

“Vậy còn bốn mét?”

“Không có.” Cô tiếp tân vút luôn cả hai chữ “Thưa anh.”

“Vậy tôi muốn kê thêm giường.” Lam Diệm trở lại chủ đề.

“Thật xin lỗi, thưa anh. Vào mùa hội chợ thương mại không có dịch vụ kê thêm giường.” Cô tiếp tân không hiểu, trai đơn gái chiếc thuê phòng, phòng giường lớn và phòng giường đôi quan trọng đến thế sao?

Tất nhiên, cô tiếp tân không thể biết, cho dù đôi nam nữ này ngủ cùng một chiếc giường thì cũng chỉ là đắp chăn bông nằm trò chuyện.

Doãn Tiểu Đào thấy Lam Diệm cứ xoắn xuýt chuyện mấy chiếc giường liền chủ động nói, “Tôi có thể nằm dưới đất.”

Cô tiếp tân nghe câu này, sợ đến suýt chút thì rơi mắt mắt kính. Cô vẫn là lần đầu tiên gặp được đôi trai gái thuê phòng kỳ lạ thế này, hơn nữa phía nữ còn đề xuất chuyện ngủ đất.

“Dưới đất bần.” Lam Diệm không nhìn Doãn Tiểu Đào, nói với nữ tiếp tân, “Vậy thì một căn phòng giường lớn.”

Lúc trình chứng minh thư ra, Doãn Tiểu Đào nhớ ra một chuyện, thế là cô nhìn về phía chứng minh của Lam Diệm.

Dòng họ tên: Lam Diệm.

Sau khi vào phòng, Lam Diệm cảm thấy mình bị lừa rồi.

Phòng giường lớn này chẳng lớn chút nào.

Không chỉ không lớn, mà còn quá nhỏ. Trừ chiếc giường hai mét, chỉ còn thừa lại một lối đi nhỏ, hơn nữa còn là một lối đi nhỏ đến mức nằm đất cũng phải chèn chặt hẹp.

Lam Diệm nhìn chiếc giường kia, “Đào thị vệ, tối nay chúng ta ấy, sẽ vất một chiếc chăn ở chính giữa. Cô không phạm tôi, tôi không phạm cô.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào rất tán đồng.

“Nói ra thì, chúng ta vẫn là lần đầu tiên chung giường nhì.”

Cô gật đầu, “Đúng thế.”

Hắn liếc xéo cô, “Có khăn trang không?”

“Không.”

“Cũng đúng, cô là đồ dần mà.” Không nên ôm quá nhiều kỳ vọng với một đứa dần

Lam Diệm trực tiếp ngồi xuống mép giường, “Đạo thị vệ, cô nói ngày mai tôi đến cục cảnh sát thì thế nào?”

Doãn Tiểu Đào nghi ngờ, “Tại sao? Anh đâu có phạm tội.”

Lam Diệm đang tính trả lời, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Hắn không vui, kêu lên, “Ai?”

“Kiểm tra phòng.” Tiếng nói đó có phần thấp.

“Phắc! Tôi lớn vậy rồi, lần đầu đi thuê phòng khách sạn liền bị kiểm tra.” Lam Diệm lăm bắm xong, tiếp tục kêu lên, “Không cho kiểm tra.”

Người ngoài cửa im lặng ba giây, “Cảnh sát.”

“Tôi thật là miệng quạ đen, đang yên đang lành nhắc đến cục cảnh sát làm quái gì chứ.” Lam Diệm cách cửa gần, thế nên hắn đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở.

Người đàn ông bên ngoài ngũ quan đoan chính, dáng vẻ ngay thẳng.

Lam Diệm khó gần, “Làm cái gì?”

“Lam Diệm.”

Nét mặt Lam Diệm thoáng đông cứng, “Anh là?”

“Thẩm Tiệp.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Lúc ra đời, Thẩm Tiệp nặng hơn 3,5 kg.

Mập mập tròn trịa.

Di Thẩm sợ sau này cậu sẽ có định hình dáng béo mập, nên đặt tên là Thẩm Tiệp, hy vọng cậu có thể nhanh nhẹn như báo.

Tên tuy đã sửa rồi, nhưng khẩu vị thì vẫn rất lớn, thế là, năm tháng dần trôi, đứa bé mập mập trở thành một cậu béo mập mập.

Lúc ở thôn nội thành, Thẩm Tiệp thường hay bị đám nhóc cùng tuổi ức hiếp, nhưng người thì vẫn cứ ngay thẳng, không biết a dua, càng ngày càng trở nên yếu thế.

Chỗ ở của Lam Diệm trong thôn nội thành là cùng một tòa nhà với Thẩm gia. Lam Diệm ở lầu ba, Thẩm gia ở lầu hai.

Trịnh tiểu thư thường hay qua Thẩm gia chơi.

Lam Diệm và Thẩm Tiệp có lúc nói vài câu với nhau. Tính cách của hai người khác biệt khá nhiều. Lam Diệm là một thiếu niên khôn khéo có nụ cười rạng rỡ. Hắn không quen thân với người khác, ngoài mặt, cũng không đắc tội ai.

Vào một ngày nào đó, lúc trên đường tan học về nhà, Thẩm Tiệp gặp phải bọn chặn đường.

Mấy người đối phương uy hiếp Thẩm Tiệp, đòi tiền tiêu vặt của cậu.

Gia cảnh của Thẩm gia bình thường, Thẩm Tiệp chẳng có bao nhiêu tiền tiêu vặt. Và lại, với tính cách của cậu, đối với hành vi ỷ mạnh hiếp yếu này, vô cùng tức giận.

Nhưng cậu cứ tròn xoe xoe, vung nắm đấm ra yếu ớt không có sức.

Kết quả bị mấy thanh niên kia đánh cho.

Hôm đó, Lam Diệm tình cờ ngang qua. Hắn đứng ở đầu đường, từ xa xa đứng nhìn, nhìn cả một hồi.

Không lâu sau, bảo vệ gần đó đi đến, mấy thanh niên hốt hoảng bỏ chạy.

Thẩm Tiệp mặt mũi bầm dập bò trên mặt đất. Trong chớp mắt, cậu nhìn thấy bóng người của Lam Diệm, thế là cảm thấy Lam Diệm khoanh tay đứng nhìn, không hề có chút tình làng nghĩa xóm giúp đỡ lẫn nhau.

Sau ngày hôm đó, mỗi lần Trịnh tiểu thư đến Thẩm gia, Thẩm Tiệp đều khóa trái mình trong phòng, đọc sách ngữ văn. Dĩ Thẩm có lần đến gõ cửa, bảo rằng Lam Diệm đến rồi, Thẩm Tiệp mượn cơ hội bài tập nhiều, đóng cửa không gặp.

Chuyện chặn đường, Thẩm Tiệp canh cánh trong lòng.

Lam Diệm thì lại không để tâm. Đối với hắn mà nói, Thẩm Tiệp chỉ là một người hàng xóm.

Giữa hai người không mặn không nhạt, thỉnh thoảng chỉ chào hỏi nhau.

Sau này, xảy ra chuyện của Tiêu Đông Khang.

Sau khi cậu nhóc thông minh xinh đẹp kia báo cảnh sát, như không có việc gì rồi trở về căn nhà cũ nát.

Lúc đó, Tiêu Đông Khang đang nói với Trịnh tiểu thư rằng mình mua xe mới, hết sức khoe khoang.

Lam Diệm nghe thấy, miệng cười như thường ngày.

Qua một hồi, Trịnh tiểu thư theo Tiêu Đông Khang ra khỏi nhà. Lúc sắp đi, bà quay đầu nháy mắt ra hiệu với Lam Diệm.

Lam Diệm lui về trong phòng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tiêu Đông Khang bị bắt.

Không ai biết cảnh sát đến thế nào.

Thôn nội thành trị an loạn là chuyện mọi người đều biết. Mà những chỗ thế này, giao dịch đen cũng nhiều.

Thế nhưng, không thể chính đồn được.

Lấy chuyện tội phạm ma túy mà nói, thứ cảnh sát phải đối mặt không chỉ là ma túy thuốc phiện. Bởi vì nhu cầu về ma túy mạnh, người hút thuốc phiện và đám con buôn bị cột chung vào sợi xích lợi ích thị trường. Ngoài ra, không ít những học sinh trung học không biết gì, vì kiếm mấy đồng tiền lẻ mà giúp mạng ma túy ra vào đủ mọi nơi chốn. Những người này cũng coi cảnh sát như những chướng ngại vật cản trở đường tiền tài của mình.

Nơi các đầu đường trong thôn nội thành, có không ít người hút ma túy canh chừng cho bọn con buôn thuốc phiện. Có biến động nhỏ nào, lập tức thông báo ngay.

Tiêu Đông Khang không nhận được tin tức, bởi vì điện thoại của gã đánh rơi ở nhà Lam Diệm. Gã hoàn toàn không biết là rơi lúc nào.

Sau chuyện của Tiêu Đông Khang, Thẩm Tiệp xung phong ra làm nhân chứng.

Đây là chính nghĩa của Thẩm Tiệp.

Đối với chuyện này, Lam Diệm không đồng ý.

Chính nghĩa có rất nhiều phương cách, con đường mà Lam Diệm và Thẩm Tiệp lựa chọn là hai con đường trái ngược nhau. Lam Diệm sẽ không để mình lộ diện trước mọi người.

Hậu quả mà hành vi của Thẩm Tiệp mang đến, là cậu trở thành đối tượng bị báo thù đầu tiên.

Thẩm gia suýt chút thì cháy lớn.

Trùng hợp là Trịnh tiểu thư đi ngang qua, hô hoán hàng xóm kẻ bên, dập tắt lửa nhỏ.

Sau chuyện này, Trịnh tiểu thư vẫn còn sợ trong lòng, “Đáng sợ quá, suýt chút thì cháy đến chỗ tôi rồi.”

Trong tháng đó, Thẩm gia còn gặp phải vài sự cố nhỏ, nhưng đều vô cùng trùng hợp, toàn để cho Trịnh tiểu thư hoặc là Lam Diễm gặp phải.

Tiêu Đông Khang bị xử không nặng. Hơn nữa, với sự xuất hiện của đại đội trưởng cảnh sát, phần tử phạm tội chuyển mục tiêu, khó khăn của Thẩm gia dần hết.

Thẩm Tiệp dù có ngây thơ thế nào thì cũng đoán được một chuỗi sự cố của nhà mình là đến như thế nào, mà tỷ lệ Trịnh tiểu thư và Lam Diễm tình cờ gặp phải lớn đến mức khiến cậu nghi ngờ.

Mấy tháng sau, Thẩm Tiệp biết cái lần mình bị chặn đường là có một người báo tin cho bảo vệ biết.

Nghe bảo vệ nói, giọng nói của người đó rất chói tai.

Lúc đó Thẩm Tiệp rất thất vọng, cái tính từ “chói tai” này, không phù hợp với Lam Diễm. Thế nhưng trong lòng Thẩm Tiệp vẫn luôn muốn chứng thực, rằng đó là Lam Diễm.

Lúc Thẩm Tiệp tiếp tục tìm kiếm manh mối, Lam Diễm và Trịnh tiểu thư đột nhiên không thấy nữa.

Không ai biết họ đi nơi nào.

Rất lâu sau này, Thẩm Tiệp thấy được một dụng cụ biến âm. Âm thanh đó, vô cùng chói tai.

Vào khoảnh khắc đó, Thẩm Tiệp đột nhiên hiểu ra, âm thanh chói tai đó, chính là Lam Diễm.

—

Lam Diễm quái dị nhìn Thẩm Tiệp ở ngoài cửa, “Ông chú kiểm tra phòng, thật là trùng hợp quá. Tên của chú đồng âm với một thằng mập ngày trước tôi quen đấy.”

Về mặt Thẩm Tiệp nghiêm túc, “Thật khéo. Tôi cũng quen một tên khốn nạn tên Lam Diễm.” Khốn nạn đến mức làm chuyện tốt không lưu danh.

“Thế thì khéo thật.” Lam Diễm cười, “Tục ngữ nói thật hay, phạt độ người hữu duyên.”

“Tôi nghi ngờ cậu có liên quan đến một vụ án về ma túy, xin giúp đỡ điều tra.” Âm lượng của Thẩm Tiệp rất thấp.

“Câu trước tôi vừa mới nói hai ta có duyên, câu sau thì chú đã phủ định rồi. Tôi nói này, ông chú là ai vậy hả? Chú nói chú là cảnh sát thì chú là cảnh sát à?” Lam Diễm lười biếng, “Chú xét xong phòng thì đi nhanh đi. Đừng có quấy rối thời gian của tôi với bạn gái tôi chứ. Chú có biết, một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng. Chú ở đây nói nhảm như vậy đã lãng phí của tôi mấy nghìn vàng rồi đấy, cẩn thận coi chừng tôi bắt đền.”

Doãn Tiểu Đào nghe thấy cuộc đối thoại của Lam Diễm và Thẩm Tiệp, đi ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa nhìn thấy mặt Thẩm Tiệp, cô lập tức sầm mặt.

Người đàn ông này, cô đã gặp hai lần. Lần thứ nhất là ở chỗ tụ họp của Lý Hiếu Quý, còn một lần, là ở tiệc sinh nhật của Lam thị. Thực lực của anh ta cực mạnh.

Chưa biết địch hay bạn, cô không ra tay, chỉ im lặng đứng sau lưng Lam Diễm.

Thẩm Tiệp hơi nghiêng đầu nhìn cô một chốc, sau đó lấy thẻ cảnh sát cùng chứng minh thư ra cho Lam Diễm.

Lam Diễm quét mắt qua, sự chú ý đặt vào dòng địa chỉ trên chứng minh thư, “Ông chú xét phòng, tên họ của ông và thằng béo mà tôi quen biết không chỉ đồng âm mà còn giống chữ nữa này. Ngay cả địa chỉ cũng cũng giống nhau. Tưởng như là trên thế giới có thêm một cậu ta khác nữa vậy.”

Thẩm Tiệp liền biết, Lam Diễm giỏi nhất chính là đánh trống lảng. “Lam Diễm, nhiều năm như vậy rồi, công lực giả ngu của cậu vẫn như thế.”

Lam Diễm tựa vào cạnh cửa, đánh giá Thẩm Tiệp, “Chú chính là con trai của di Thẩm?”

“Không sai.”

Lam Diễm nghi ngờ, “Chú không phải thằng béo à?”

“Đó là trước kia.”

Lam Diễm buông tiếng thở dài, “Thảo nào có câu nói, người mập gầy đi đều là cổ phiếu tiềm năng.”

“Cậu không mời tôi vào ôn chuyện cũ hả?”

“Ôn chuyện cũ cái gì, phòng tôi thuê để chú đến ôn chuyện à? Chú có hiểu cái gì gọi là thuê phòng không vậy?” Lam Diễm nói xong liền muốn đóng cửa.

Một tay Thẩm Tiệp chống lên cửa, giọng nói nhỏ khó mà nghe thấy được, “Cậu không muốn biết năm đó đại đội trưởng bị ai giết sao?”

Lam Diễm hơi híp mắt, “Tôi không biết chú đang nói gì.”

Thẩm Tiệp nhìn vào đôi mắt xanh của Lam Diễm, “Cậu biết, Lam Diễm.”

Lam Diễm nhìn Thẩm Tiệp ở trước mắt. Thằng béo năm đó không còn nữa, lột xác thành hình dáng cân đối rồi. Bắp thịt rắn chắc, ánh mắt có thần, chẳng còn lại dáng dấp yếu thế của năm đó nữa.

“Ông chủ xét phòng, tình cảnh hiện tại của tôi rất phiền phức.” Lam Diễm nhếch khóe miệng, “Muốn nói chính sự, tìm một chỗ khác. Camera quan sát ở đây nhiều như vậy, ông chủ sợ người khác không biết mình là cảnh sát sao?”

—

Thẩm Tiệp đã đi khỏi.

Lam Diễm đóng cửa, quay đầu lại nhìn thấy Doãn Tiểu Đào đứng ở bên cạnh, hần cười, “Cuối cùng cũng đuổi ông chủ xét phòng đi rồi, bây giờ chúng ta có thể thoải mái nghỉ ngơi.”

Doãn Tiểu Đào nói, “Tứ Lang, chúng ta đã từng gặp anh ta.”

“Thế à? Tôi hoàn toàn không có ấn tượng.” Đây là lời nói thật. Đến bây giờ Lam Diễm cũng không thể nhớ ra được gì, những ngày này, mình đã đụng mặt Thẩm Tiệp ở nơi nào.

“Anh ta là cảnh sát truy quét hàng cấm.” Cô nhớ lúc mới gặp, Thẩm Tiệp mặc quần áo cảnh sát.

“Ồ.” Bộ dáng của Lam Diễm hình như không mấy để tâm.

“Anh ta muốn bắt anh à?” Doãn Tiểu Đào quan tâm nhất chính là việc này.

“Không.” Lam Diễm cười đến là gian xảo. “Chắc anh ta có vài chuyện thú vị muốn chia sẻ với tôi.”

Cô kỳ quái, “Chuyện thú vị gì?”

“Ví dụ, cái tên Lam Úc kia, cấu kết với trùm buôn thuốc phiện rửa tiền.” Lam Diễm hơi trào phúng.

Nghe đến cái tên “Lam Úc”, Doãn Tiểu Đào lập tức nhớ đến đôi mắt nham hiểm như rắn kia. Cô nghiêm mặt nói, “Tứ Lang, tôi sẽ bảo vệ anh bình an.”

Lam Diễm không đáp lại, mà nêu một đề tài khác, “Đạo thị vệ, qua thời gian nữa cô về Hoành Quán đi.”

Đôi mắt Doãn Tiểu Đào lạnh lùng, “Không về.”

Hắn không bắt ngờ với câu trả lời của cô, tiếp tục nói, “Tôi và cô cùng đi.”

“Tứ Lang, anh muốn đến nhà tôi hả?” Doãn Tiểu Đào có phần kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Đúng thế. Mảnh đất của các cô không phải là chưa giải quyết sao?” Hắn nhất định sẽ trải đường cho nửa đời sau của cô nàng ngốc này.

“Anh không phải người nhà họ Lam cũng có biện pháp sao?”

“Đạo thị vệ, trên đời này không phải chuyện gì cũng phải có quyền có thế mới làm được đâu.” Đôi mắt xanh của Lam Diễm sáng lấp lánh, “Phải biết kích động người khác giúp mình đạt được mục đích.”

Doãn Tiểu Đào nhìn hắn. Bây giờ hắn nhoen miệng cười, nhưng lại để lộ ra vẻ mưu tính ngầm ngầm, “Tứ Lang, sau này anh sẽ mãi là Tứ Lang chứ?” Cô không muốn hắn trở nên tàn nhẫn như Lam Úc hay Lam Nhị. Kiểu đó không phải là Tứ Lang của cô nữa.

“Nếu như em thích tôi, thì tôi sẽ tiếp tục làm Tứ Lang.”

Doãn Tiểu Đào yên tâm rồi, “Vậy thì tốt. Tứ Lang, anh nhất định phải chờ tôi thích anh nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

“Được rồi, không nói nhảm nữa, tôi đi tắm.” Lam Diệm lấy bộ đồ để thay ra, đi vào phòng tắm.

Khi chỉ còn lại một mình, nụ cười của hắn liền biến mất. Dường như chỉ có lúc nhìn thấy Doãn Tiểu Đào hắn mới nhẹ nhõm thoải mái, một khi cắt đứt với cô, thứ hắn nghĩ đến, chính là hiện thực.

Lam Diệm nhìn bản thân mình trong gương. Đôi mắt xanh của hắn thật u ám.

Cửa ngàm của Lam thị, xem ra cảnh sát cũng đã biết. Chuyện này, có được chứng cứ thì dễ làm rồi.

Nhưng mà, những thứ này đều là chuyện nhỏ.

Khó khăn lớn nhất là: hắn tái hút rồi, hơn nữa bây giờ hắn không có nhiều thời gian để cai nghiện. Hắn phải giải quyết Lam thị trước, rồi mới cai nghiện. Ma túy là điểm yếu của hắn, một khi bị lợi dụng lần nữa, bao nhiêu công sức coi như đổ sông đổ biển.

Lam Diệm cởi quần áo, mở nước rất nóng.

Hắn nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên. Nước xối lên mặt hắn, khiến cho da thịt hắn đỏ ửng lên.

Ngày mai con nghiện của hắn sẽ phát tác. Chuyện tái nghiện heroin, chỉ một lần là đủ.

Thế nhưng hắn không có hàng dư.

Có lẽ Doãn Tiểu Đào cũng không để hắn đi mua.

Lam Diệm xoay xoay đầu.

Lúc này, chuyện hắn nghĩ đến là, hắn nên làm thế nào để có được ma túy đây.

—

Lam Diệm tắm rửa xong bước ra, biểu hiện rất bình thường. Tất cả về mặt u ám của hắn, vào phút chốc khi nhìn thấy Doãn Tiểu Đào, liền tự động ẩn trốn. “Đao thị vệ, đến lượt cô tắm rồi.”

Doãn Tiểu Đào đang lau chùi Đào Đào.

Thân đào ám trầm, bởi vì ánh sáng mà có chút biến thành sắc đen. Mũi đào lóe lên hàn quang, vô cùng hung ác.

Lam Diệm nhìn, một trận phát run, giọng điệu không ổn lắm, “Cô làm gì thế?”

“Tôi đang nói chuyện với nó.” Doãn Tiểu Đào nói như thế.

“... Nói cái gì?”

Cô nhìn qua, “Tôi nói với nó, nhất định sẽ bảo vệ Tứ Lang.”

“Nó có nghe hiểu đâu.” Lam Diệm tùy tiện cầm lấy khăn lông, lau tóc mấy lượt. Tóc mái của hắn đã một thời gian không cắt tỉa, giờ này rũ xuống, có hơi che mắt.

Doãn Tiểu Đào thấy thế, đột nhiên huơ Đào Đào. Mũi đào nhoáng lên ánh sắc bén, “Tứ Lang, tôi cắt tóc cho anh.”

“...” Khóe mắt Lam Diệm giật một cái.

Cô đứng dậy, tư thế nắm chặt Đào Đào như đoạn mở đầu trước khi chiến đấu, “Thế nào hả?”

“Đao thị vệ.”

“Ừm?”

Hắn nhìn cây đào đó, nhẹ nhàng chậm rãi nói, “Cô bỏ vũ khí xuống trước đã.”

“Tôi có thể dùng Đào Đào cắt tóc giúp anh.” Cô rất thành khẩn.

“...” Hắn muốn mắng cô.

Doãn Tiểu Đào huơ Đào Đào một hồi, đào phong quét qua, “Nghe nè, Đào Đào đang nói chuyện, nó muốn cắt tóc cho anh.”

“...” Nghe cái đồ lâu lỉnh nhà cô! Lam Diệm suất chút thì văng tục, “Nhưng tôi không muốn nó cắt tóc cho tôi!”

“Tóc của anh dài lắm rồi.” Tóc mái kia che mắt phân nửa đôi mắt đẹp của hắn. Cô cảm thấy, đáng vẻ khi hắn để lộ trán là đẹp nhất.

“...” Hắn điều chỉnh hô hấp, “Cái gì gọi là cắt tóc chứ, bởi vì dùng kéo mà cắt đó.”

Doãn Tiểu Đào vừa nghe, cảm thấy hắn nói cũng có lý. Thế là cô bỏ Đào Đào xuống, “Tứ Lang, vậy tôi dùng kéo cắt cho anh.”

“Cô biết cắt?”

“Không biết.” Cô lắc đầu. “Nhưng tôi có thể học.” Đợi khi cô học được cách cắt tóc rồi, tóc mái của hắn sẽ không cần tầm nhìn nữa. Hắn có thể lúc nào cũng duy trì trạng thái đẹp trai nhất.

“...” Tinh thần nạy của hắn mất hết sạch, “Tôi không muốn nói chuyện với cô. Cô ngậm miệng lại, sau đó thì đi tắm đi.”

Lam Diệm tự ngồi xuống giường, mở tivi lên.

Thật ra hắn không xem tiết mục, suy nghĩ vẫn cứ quần lấy chuyện của Lam thị.

Cho đến khi Doãn Tiểu Đào tắm xong đi ra ngoài, hắn vẫn còn duy trì tư thế lúc trước khi cô vào phòng tắm. Tiêu cự đôi mắt dừng trên tivi.

Tóc của Doãn Tiểu Đào nhỏ nước, lên một bên khác của chiếc giường.

Lam Diệm vươn tay, bắt lấy khăn lông ở bên cạnh ném về phía cô, “Lau tóc đi.”

“Được.” Cô lau nhẹ nhàng, ánh mắt hướng về phía tivi.

Hắn dựa vào đầu giường, ném đồng chuyện thối của Lam thị qua một bên, xuống giường đi tìm một tấm chăn khác.

Trong tủ áo có tấm thảm mỏng, Lam Diệm gấp tấm thảm thành cuộn dài, giữ chức vụ làm con sông nước Sở, biên giới nước Hán. (*)

(* Dải trống chia biên giới quân đỏ đen trên bàn cờ tướng.)

Xong việc, hắn đe dọa, “Ai vượt qua đường biên giới này thì phải mời ăn cơm.”

Doãn Tiểu Đào liếc nhìn tấm thảm mỏng kia, nói chắc nịch, “Tôi sẽ không vượt qua.” Cô ngủ rất yên phận, một tư thế có thể duy trì rất lâu.

Lam Diệm rất hưng dữ, “Đề phòng ngộ nhỡ.”

“Được.” Cô không có ý kiến khác.

Mười một giờ rưỡi, Lam Diệm xem tivi đến ngủ gà ngủ gật. Hắn dứt khoát ngã lên giường, “Đao thị vệ, tôi ngủ đây.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào tắt tivi, tắt đèn, “Tôi cũng ngủ đây. Tứ Lang, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Giọng điệu của hắn rất có lệ.

Lam Diệm vốn còn đang nghĩ, hôm nay là lần đầu tiên hắn cùng đứa đàn này ngủ chung giường, là một ngày tốt đáng để ghi nhớ. Ai ngờ tối nay rất buồn ngủ, hoàn toàn không giống với việc mất ngủ trước kia.

Đây không phải là chuyện tốt, bởi vì đó là tác dụng của heroin.

Nhưng một giấc ngủ ngon, là điều hắn mong chờ đã lâu.

Chẳng mấy chốc, hắn đã ngủ say.

Doãn Tiểu Đào nằm một bên, mắt mở trừng trừng.

Cô đang nghĩ, Lam Diệm và cô trở về Hoành Quán, nếu có thể ở mãi nơi đó không trở lại thì tốt rồi. Thành phố lớn này tuy rằng muôn màu muôn vẻ, nhưng tình cảnh rất tẻ. Thức ăn thức uống cũng không được bằng Hoành Quán, hơn nữa, không khí thì bị ô nhiễm nghiêm trọng.

Cơ thể của Lam Diệm hồi phục, vẫn là cần một mảnh đất trong lành.

Nếu sống ở Hoành Quán, lại còn có thể kêu ông nội lập ra một kế hoạch hồi phục cho Lam Diệm.

Ừm, hy vọng ngày mai vừa thức dậy đã về Hoành Quán. Cùng về với Tứ Lang.

Cắt đứt suy nghĩ của cô, là tiếng ngáy của Lam Diệm, và cánh tay vung đến bên này của hắn.

Doãn Tiểu Đào nhanh chóng xoay người, tránh khỏi.

Lam Diệm ngáy khò khò, nằm theo hình chữ đại (大), vượt qua ranh giới tắm thăm mông “sông nước Sở, biên giới nước Hán”.

Cô nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn ngủ rất ngon.

Cô dịch mình sang bên cạnh.

Cô nghĩ đến, hắn đã vượt qua đường chính giữa, hắn phải mời cô ăn cơm. Thế là, cô phán khởi chìm vào giấc ngủ.

—

Lam Diệm tưởng rằng đêm nay mình có thể ngủ thẳng đến sáng.

Thật ra không phải vậy.

Nửa đêm hắn cảm thấy rất nóng.

Nóng đến tỉnh người.

Hắn tỉnh lại rất mơ màng, ôm tắm thăm “sông nước Sở, biên giới nước Hán”, chiếm cứ hai phần ba chiếc giường.

Trong bóng đêm, hắn nhìn thấy Doãn Tiểu Đào nằm sát mép giường. Nhất thời hắn ý thức được điều gì đó, thế là cuộn mình một cái, lăn về địa bàn của mình.

Hắn vừa động, Doãn Tiểu Đào liền tỉnh lại. Cô cảnh giác, “Tứ Lang?”

Hắn lâu bầu, “Đao thị vệ, cô sắp rơi xuống kia.”

“Không rơi được.” Nghe giọng nói của hắn, cô khẽ thờ dài, cô sợ hắn lại biến mất. “Tứ Lang, anh ngủ không được à?”

“Đúng thế, nóng quá đi.” Hắn toàn là phàn nàn.

Doãn Tiểu Đào mở đèn, giọng trần thuật, “Anh đắp quá nhiều chăn rồi.”

Lam Diệm đá văng cả chăn cả thăm mông, vẻ mặt không thoải mái, “Nóng chết đi được, điều hòa rơm gì thế này. Tội muốn khiếu nại.”

“Tâm tĩnh tự nhiên mát.”

“Mát con khi.” Hắn trừng cô, “Không thấy tôi ra nhiều mồ hôi thế này à.”

“Có uống thuốc không?” Cô tưởng là hắn mất ngủ, thế nên nhớ ra thuốc mà Doãn gia gia gửi đến có công hiệu an thần.

“Không uống.” Hắn xuống giường, đi về phía nhà vệ sinh, “Nóng chết được, lần sau vẫn cứ là đi khách sạn năm sao đi.”

Doãn Tiểu Đào ngồi xếp bằng trên giường, nhìn phần áo thấm mồ hôi của hắn. Thật sự là rất nhiều mồ hôi.

Cô điều chỉnh điều hòa thấp xuống.

Lam Diệm rửa xong mặt rồi đi ra ngoài, nặng nề ngồi xuống giường. Tắm đệm mềm mại nhún vài cái theo động tác của hắn.

“Tôi ngủ đây.” Hắn trở người xoay lưng về phía cô.

“Được.” Doãn Tiểu Đào xếp lại tắm thăm mông, đặt ở chính giữa.

Lam Diệm ngáp một cái, nhưng ngủ không được. Hắn vẫn rất nóng, đã lâu lắm rồi không nóng thế này. “Đao thị vệ, cô ngủ chưa?”

“Chưa.” Chỉ cần hắn có động tĩnh, cô đều ngủ không được.

“Vậy chúng ta trò chuyện nhé.” Hắn hy vọng cứ trò chuyện một hồi, bản thân sẽ có thể vào giấc.

“Được.”

Rạng sáng hai giờ rưỡi, một nam một nữ này đắp chăn thuần túy nói chuyện. Nói là trò chuyện, thật ra đều là anh chàng nói chuyện, cô gái thì phụ họa vài

câu. Bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Nói đến ba giờ sáng, Doãn Tiểu Đào thấy Lam Diệm vẫn chưa buồn ngủ, thế là cô nói, “Tứ Lang, tôi đói rồi.”

“...”

Nhắc đến chuyện đói bụng, Lam Diệm rất tự giác. Hắn xuống giường đi nấu nước, sau đó cầm mì gói của khách sạn.

Doãn Tiểu Đào nhìn thấy có đồ ăn liền lập tức đi qua. Cô nhìn nhìn giá niêm yết của hàng hóa, muốn tìm thứ đồ ăn khác, liền thấy bên cạnh mì gói có ba chiếc hộp hình chữ nhật.

Là thứ mà cô chưa từng thấy qua. Cô rất tò mò, bèn hỏi, “Đây là gì vậy?”

Lam Diệm liếc mắt qua, trầm mặc.

Cô truy hỏi, “Tứ Lang, anh biết đây là cái gì không?”

“...”

Cô nhìn chữ trên hộp, “Tôi chưa từng nhìn thấy.”

Đưa ngón này từng nhìn thấy mới quái lạ. Hắn xé gói gia vị, nói bừa, “Cái đó hả, gọi là dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.”

“Chuyện ngoài ý muốn gì?”

“Chuyện ngoài ý muốn có thể chết người.”

“Phòng ngừa thế nào?”

“Con nít con nôi hỏi nhiều thế làm gì.” Lam Diệm lườm cô một cái, trộn mì cùng với gia vị, “Ăn mì của cô đi.”

Doãn Tiểu Đào tuy rằng tò mò, nhưng không tiếp tục hỏi. Bởi vì ăn mì quan trọng hơn.

Chẳng mấy chốc cô đã ăn xong. “Tứ Lang, một gói mì ăn không no.”

“...” Về phương diện ẩm no, hắn sẽ không bạc đãi cô, “Vậy thì ăn thêm gói nữa.”

“Mì này không ngon bằng mì trước kia anh nấu.”

“Cô nói vậy không phí lời à? Mấy gói gia vị này chẳng ra gì.”

Xoay đi xoay lại thế này, Lam Diệm đã mệt mỏi, cơ thể vốn nóng rẫy cũng bắt đầu giảm nhiệt, “Tôi ngủ đây, cô tự ăn nhé.”

“Được.”

Hắn nhắm mắt lại, chẳng mấy chốc lại bắt đầu ngáy.

Doãn Tiểu Đào ăn xong mì gói, lại nhìn nhìn cái thứ dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn. Thứ này có thể ngừa chuyện ngoài ý muốn, nghe ra có vẻ rất lợi hại.

Thế là cô lấy một cái, bỏ vào túi hành lý.

Ngày hôm sau khi trả phòng tính tiền, Lam Diệm được cô tiếp tân cho biết, “Chào anh, tối qua anh đã sử dụng hai gói mì ăn liền, một bao cao su.”

Hắn sững người một chốc, “Đội đã, cô nói là tôi đã sử dụng cái gì?”

Cô tiếp tân mỉm cười, “Hai gói mì ăn liền, một cái bao cao su.”

Lam Diệm tức giận, “Ai sử dụng bao cao su chứ hả?” Cơ thể hiện tại của hắn, muốn sử dụng cũng chẳng có cái năng lực ấy.

Nụ cười của cô tiếp tân không giữ được nữa rồi, “Thưa anh, anh đích thực đã sử dụng một cái bao cao su.”

“Các người lừa ai chứ hả.” Hắn tranh biện theo lý lẽ, “Hai gói mì ăn liền thì tôi nhận, còn cái thứ đồ chơi đó thì không liên quan đến tôi.”

Ánh mắt của nữ tiếp tân quái dị. Một nam một nữ này nằm chung giường một đêm, sử dụng một cái bao cao su không phải chuyện hết sức bình thường sao? Có cái gì phải tranh cãi, “Thưa anh, nếu anh không tin có thể đi kiểm tra phòng cùng chúng tôi.”

“Kiểm tra thì ____” Lam Diệm nhớ ra gì đó, lập tức dừng lại, “Đội đã.”

Hắn xoay người, đi về phía Doãn Tiểu Đào đợi hắn ở cách đó ba mét, khẽ tiếng hỏi, “Đao thị vệ, cô không lấy thứ gì không nên lấy chứ?”

“Tôi lấy một cái dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.”

“...”

“Nếu như chúng ta có nguy hiểm, thì có thể có tác dụng.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Lam Diệm và Thẩm Tiệp gặp nhau một lần.

Địa điểm là do Thẩm Tiệp quyết định, tại tầng hai một cửa hàng bán thuốc lá. Có một ô cửa sổ lớn, nhưng bên ngoài cửa sổ chẳng có phong cảnh gì đẹp.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Đào ngồi một bên chiếc bàn vuông.

Thẩm Tiệp ngồi đối diện.

Lúc thiếu thòi, Lam Diệm và Thẩm Tiệp không tính là bạn bè, hoàn cảnh bây giờ lại càng thêm đối lập. Một người là cảnh sát, một người hút ma túy.

Ngồi xuống rất lâu, ba người cũng chẳng nói gì.

Đánh vỡ sự trầm mặc là một câu không đầu không đuôi của Thẩm Tiệp, “Xem tin tức chưa?”

Lam Diệm đã nghe hiểu, “Ừm.” Hắn dựa vào lưng ghế, tư thế biếng nhác.

“Tin hôm nay.”

“Ừm.”

Tin tức đó, vào trước lúc rời khỏi khách sạn Lam Diệm đã xem rồi. Lam thị tổ chức buổi họp báo thông báo hạng mục mới, tiện thể tẩy sạch tin đồn hút ma túy của Lam nhị thiếu gia, rồi lại lên án có người giả mạo Lam nhị thiếu gia.

“Lam Diệm” Thẩm Tiệp nói, “Tôi đuổi theo đường dây này đã một năm rồi. Vụ án của Tiêu Đông Khang có liên quan đến vụ này.”

Thẩm Tiệp từng làm nhân chứng, từng nói chuyện với đại đội trưởng. Lúc biết đại đội trưởng chết thảm, Thẩm Tiệp khóc cả một buổi tối. Lúc đó Thẩm Tiệp chỉ có nỗi một bầu nhiệt huyết, nhưng không biết trừng trị cái ác, nâng cao cái thiện như thế nào. Chuyện của đại đội trưởng, ảnh hưởng đến cả đời Thẩm Tiệp. Anh báo nhập ngũ, sau đó vào lực lượng đặc nhiệm.

Nhắc đến Tiêu Đông Khang, Lam Diệm cau mày, “Truy được gì rồi?”

“Lam Úc liên quan rất sâu đến vụ này. Bây giờ không thể rút dây động rừng.”

Lam Diệm cũng đi thẳng vào vấn đề, “Thường ngày Lam Úc lấy hàng từ một người tên Lý Hiếu Quý, mọi người đều biết hàng này là cho tôi.”

Ánh mắt của Thẩm Tiệp đông cứng lại trong vài giây ngắn ngủi. Anh ta điều tra Lam thị đã rất lâu, ít nhiều biết được chuyện Lam Diệm hút ma túy. Nhưng trên tình cảm thì Thẩm Tiệp chẳng thể nào chịu tin rằng Lam Diệm thật sự chơi thuốc. Đứa bé trai lúc nào cũng mỉm cười vô tội, đi đâu cũng giúp người làm niềm vui đó, nhiều năm trôi qua, gầy gò trắng xanh thành bộ dáng này.

Lam Diệm cảm nhận được cảm xúc của Thẩm Tiệp, “Đừng có tỏ cái dáng vẻ bị shock quá độ đó, tôi còn chưa chết.”

Thân thể cứng đờ của Thẩm Tiệp hơi buông lỏng.

Lam Diệm tiếp tục nói, “Lý Hiếu Quý chỉ là đại lý cấp thấp, sau lưng anh ta còn đứa lớn hơn. Hơn nữa, đứa lớn hơn này cũng quen biết Lam Úc.”

“Tôi biết.”

“Cũng phải, hôm sinh nhật anh cũng ở đó mà.” Lam Diễm nhớ lại, “Cây súng ở phòng vệ sinh là của anh à?”

“Ừ. Họ kiểm tra rất gắt, nên tạm thời để ở đó.”

“Anh vứt đồ cũng thật là tùy tiện.”

“Chỗ càng nguy hiểm thì càng an toàn.”

Lam Diễm hừ một tiếng, “Tôi qua anh tìm tôi làm cái gì?”

“Lam Diễm. Cậu có bao nhiêu chứng cứ của Lam thị?” Thẩm Tiệp thời thiếu niên, nhìn không thấu được Lam Diễm. Còn Thẩm Tiệp của hiện tại, vẫn là nhìn không thấu, nhưng anh ta cố chấp tin tưởng Lam Diễm.

Lam Diễm vô tội chớp mắt.

Thẩm Tiệp nhìn Lam Diễm không dò, “Đừng giả ngu với tôi.”

“Tôi làm gì có chứng cứ.” Lam Diễm cười.

Thẩm Tiệp nghi ngờ, “Vậy cậu chui vào Lam thị vì cái gì?”

Lam Diễm nhếch miệng cười, “Không nói cho anh biết.”

“Lam Diễm!” Tốc độ nói của Thẩm Tiệp cực nhanh, “Chuyện năm đó tôi rất có lỗi. Thật xin lỗi.”

Lam Diễm bĩu môi, “Chuyện gì cơ?”

“Chuyện tôi hiểu lầm cậu.” Thẩm Tiệp vẫn mãi ghi nhớ, anh thiếu Lam Diễm một câu xin lỗi.

“Anh hiểu lầm tôi chuyện gì cơ?” Lam Diễm càng không hiểu.

“... Thôi bỏ đi.” Ánh mắt của Thẩm Tiệp tĩnh mịch, “Tôi tìm cậu chỉ đơn thuần là muốn kết bạn lại với cậu.”

“Chậm đã.” Lam Diễm nhướn đôi mày kiếm, “Ý tứ câu nói này của anh là, chúng ta đã từng là bạn?”

“Trong lòng tôi đúng là như thế.” Thẩm Tiệp nói không chút do dự.

Lam Diễm quen thói muốn nói kháy mấy câu, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc của Thẩm Tiệp, hần ngừng lại.

Trước nay Lam Diễm không có bạn bè, hần qua lại với ai cũng đều chỉ là đối phó cho có. Cho dù hần từng cứu Thẩm Tiệp, cũng không phải bởi vì hần coi Thẩm Tiệp là bạn, hành động đó chỉ là dựa vào lương tâm. Và lại sau đó, ý thù địch của Thẩm Tiệp đối với hần rất nặng. Cho nên Lam Diễm càng không áp Thẩm Tiệp vào hai từ “bạn bè” này.

Điều Lam Diễm không nghĩ tới là, Thẩm Tiệp lại ghi nhớ chuyện năm đó nhiều năm như vậy.

“Là bạn thì tốt.” Lam Diễm cười toét miệng, răng trắng mắt sáng.

Lúc trước khi chưa có Thẩm Tiệp, Lam Diễm có một chuyện muốn làm. Bây giờ Thẩm Tiệp với thân phận một cảnh sát đã xuất hiện, thì càng dễ nói chuyện hơn.

“Đào thị vệ.” Lam Diễm đột nhiên xoay người sang phía Doãn Tiểu Đào nãy giờ không nói tiếng nào, “Trà nơi này khó uống quá, cô đi mua chai nước nho ép, cái nhãn hiệu mà thường ngày tôi uống ấy.” Hần đưa cho cô tờ một trăm đồng.

“Được.” Doãn Tiểu Đào đứng dậy xuống lầu. Cô không cảm thấy Lam Diễm kêu cô ra ngoài có gì không ổn. Hần vì cô mà làm biết bao nhiêu món, cô giúp hần mua chai nước, rất công bằng.

Từ sau khi cô đi, Lam Diễm liền nhìn về phía cửa, cho dù bóng hình của cô đã biến mất từ nãy giờ.

Qua một hồi lâu, hần xoay đầu lại, “Chứng cứ thì bây giờ tôi không có. Nhưng nếu như anh muốn, thì cũng không khó để có được.”

Lần này, đổi lại là Thẩm Tiệp im lặng.

Lam Diễm nói, “Không chỉ như thế, tôi còn có thể làm người cung cấp tin cho các anh.”

Thẩm Tiệp từ chối, “Tôi sẽ không đồng ý.”

“Anh sẽ đồng ý.” Lam Diễm chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Lam Nhị chỉ biết hẩn biết nấu cơm, biết chơi ghita. Chuyện khác, Lam Nhị chẳng hay biết gì cả.

“Thẩm Tiệp, đề nghị này của tôi có một điều kiện phụ kèm theo.” Lam Diệm khẽ cười, “Tôi nghiện thuốc, tạm thời không tìm được hàng, anh phải đưa cho tôi một chút.”

“...”

Doãn Tiểu Đào chạy hết hai con phố mới mua được loại nước ép nho mà Lam Diệm muốn uống.

Ngày hè nóng nực, lúc cô trở về, lưng áo đã đầm mồ hôi.

Đẩy cửa ra, chỉ còn mỗi mình Lam Diệm.

Chỗ ngồi của Thẩm Tiệp đã trống không.

Cô đi qua, “Tứ Lang, nước ép nho của anh.”

Lam Diệm nhìn thấy mặt cô đầy mồ hôi, “Ngồi xuống.”

Doãn Tiểu Đào ngồi xuống cạnh hẩn.

Hẩn lấy khăn giấy ra, “Đi đâu mua thế? Đổ mồ hôi nhiều như vậy.”

Cô nói đúng sự thật, “Rất nhiều cửa tiệm không có, tôi đã phải đi rất xa.”

Lam Diệm dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cô, “Mua không được thì bỏ đi, nếu như 10 con phố cũng không có thì cô còn muốn chạy đến con phố thứ 11 à?”

“Tứ Lang muốn uống mà.” Cho nên, cô bằng lòng chạy.

“Chạy xa thế cũng không biết mua thêm mấy chai.” Lam Diệm đưa chai nước ép nho cho cô, “Cô tự uống đi.”

“Tôi đi mua tiếp.” Doãn Tiểu Đào vừa nói liền muốn đi.

“Đừng đi, tôi không muốn uống nữa.” Hẩn kéo cô lại, “Cô không uống thì đem vứt đi.”

Doãn Tiểu Đào nhận lấy chai nước ép nho.

Sợ cô cứ lẩn quẩn mấy chữ “mua thêm mấy chai”, Lam Diệm nhanh chóng chuyển đề tài, “Đạo thị vệ, Hoành Quán ở chỗ nào vậy?”

“Thôn Tây Tinh, trấn Tây Tinh.”

“Từ đây về đó mất bao lâu?”

“Ngồi xe bảy tiếng.”

Lam Diệm tính toán thời gian. Nếu bây giờ xuất phát, chắc chắn hẩn sẽ lên con nghiện trên giữa đường đi, mà Thẩm Tiệp còn chưa đồng ý với kế hoạch đó.

Xem ra, chỉ có thể sai cô đi chỗ khác.

Doãn Tiểu Đào tin tưởng Lam Diệm vô điều kiện, cho nên nếu hẩn thật sự muốn lừa cô, tùy tiện vài câu là đã có thể gạt được cô.

Cô đến trạm xe lửa một chuyến.

Tuy rằng hàng người đứng mua vé xe rất dài rất dài, nhưng cô chẳng chút sốt ruột.

Cô chỉ đang nghĩ, cô sắp đưa Tứ Lang của cô về nhà rồi. Cho người nhà cô gặp hẩn, rồi để hẩn nấu mấy bữa cơm cho các sư huynh đệ trong Hoành Quán.

Tưởng tượng như thế, Doãn Tiểu Đào chẳng có lý do gì mà không vui vẻ cả.

Giao thông của thôn Tây Tinh, mấy năm nay phát triển nhanh chóng, không còn là đường núi khúc khuỷu gập ghềnh nữa.

Doãn Tiểu Đào và Lam Diệm xuống xe ở đầu đường chợ phiên.

Lam Diệm hút hơi thuốc cuối cùng, sau đó vứt đi. Liều lượng hắn hút không nhiều, biểu hiện vẫn trong phạm vi khống chế được.

Doãn Tiểu Đào nhìn đầu thuốc bị vứt bỏ, trầm giọng hỏi, “Tứ Lang, ban nãy anh hút là thuốc lá hả?”

“Đúng thế.” Lam Diệm rất bình tĩnh, “Tên Nhị thiếu gia đó làm cho tôi rất nhiều. Tôi nghiện không nặng, thuốc lá bình thường là được.”

Cô tỉ mỉ quan sát biểu hiện của hắn.

Dưới ánh nắng, thần sắc của hắn như bình thường.

Doãn Tiểu Đào nói với chính mình, hắn sẽ không gạt cô đâu.

Đi dọc theo chợ phiên về hướng đông nam, chính là Hoành Quán.

Chữ trên tấm bảng rồng bay phượng múa, khí thế hào hùng. Hoành Quán là một căn nhà mái tai lồi. Cổng chào gạch xanh, đường lát gạch nhám, khắc gỗ trở ngói. Nghe Doãn Tiểu Đào nói, nhà này là từ thời Mãn Thanh.

Nhà mái tai lồi

Cổng chào gạch xanh

Lam Diệm nhìn về những căn nhà mới ở phía không xa. Giữa một quần thể kiến trúc hiện đại, Hoành Quán cực kỳ cao ngất.

Doãn Tiểu Đào đẩy cửa.

Giếng vây đá xanh đập vào mắt.

Nghe bảo là ngày xưa xây giếng nước trong nhà là một cách tiện chữa cháy khi có sự cố hỏa hoạn

Lam Diệm nhìn xung quanh.

Cổng sân lớn như thế này, dùng bình phong khắc bằng gỗ làm vách ngăn.

“Đào thị vệ, nhà cô đặc biệt thật.”

Doãn Tiểu Đào hỏi, “Tứ Lang, anh thích nơi này không?”

“Ừm, rất tốt.”

“Vậy anh ở lại đây là tốt rồi.” Cô đã nghĩ kỹ rồi, chọn cho hắn một gian phòng cách phòng cô gần nhất.

“... Đây là nhà cô.”

“Bây giờ anh thích tôi, sau này tôi thích anh. Ông bà nội, cha mẹ của tôi đều là yêu mến lẫn nhau, cùng ở chung chỗ này.” Doãn Tiểu Đào giải thích rất đương nhiên.

“...” Lam Diệm muốn trợn trắng mắt, “Đào thị vệ, đừng có tùy tiện mời người khác vào nhà cô.”

Vừa lúc đó, hành lang truyền đến một tiếng, “Sư muội.”

Doãn Tiểu Đào nhìn về phía đó, “Nhị sư huynh.”

Anh chàng đi đến, thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn lãng, khí chất hơi lạnh. Ánh mắt của anh ta lướt qua Lam Diệm, không lên tiếng chào hỏi, chỉ nói với Doãn Tiểu Đào, “Hoan nghênh trở về.”

“Cám ơn Nhị sư huynh.”

Sau đó, Nhị sư huynh rời khỏi.

Lam Diệm đang tính hỏi thăm chuyện phá bỏ và di dời của Hoành Quán, nhưng lại thấy một người đàn ông đi đến. Người này tuổi tác khá lớn, khí phách đàn ông cực kỳ, mở miệng câu đầu tiên giống y chang Nhị sư huynh, “Sư muội.”

“Đại sư huynh.” Giọng điệu Doãn Tiểu Đào trả lời cũng giống lúc trả lời Nhị sư huynh.

“Về rồi.”

“Cám ơn.”

Sau đó, Đại sư huynh rời khỏi.

Sau đó nữa, Tam sư huynh đến, đôi mắt đào hoa ngập ý cười, “Sư muội, hoan nghênh trở về.”

“Cám ơn Tam sư huynh.”

Giống vậy, Tam sư huynh rời khỏi.

Nãy giờ bị không đếm xỉa đến là Lam Diệm, nhìn theo bóng lưng của Tam sư huynh, hỏi, “Đạo thị vệ, cô còn có sư huynh không?”

“Không.”

“Vậy thì tốt.”

Nhưng mà sự thật lại là, Tam sư huynh đi rồi, hai sư đệ chạy đến.

“Chào sư tỷ!” Hai sư đệ đồng thanh.

“Ngũ sư đệ, Lục sư đệ.”

“Hoan nghênh sư tỷ trở về!” Hai đứa này đồng thanh rất giỏi, hoàn toàn trùng khớp nhau.

“Cám ơn.”

Hai sư đệ rời khỏi.

Lam Diệm chẳng còn chút cái kinh nào nữa, “Đạo thị vệ, cô còn mấy sư đệ nữa?”

“Hết rồi.”

Sư đệ thì hết rồi, nhưng còn một đứa em trai ruột. Cách thức xuất hiện của đứa em trai ruột này y chang như các sư huynh đệ. “Chị.”

“Tiểu Nhuệ.”

“Hoan nghênh trở về.”

“Cám ơn.”

Sau câu này, Lam Diệm đợi Doãn Tiểu Nhuệ rời khỏi.

Nhưng Doãn Tiểu Nhuệ không đi, mà lên tiếng chào hỏi Lam Diệm, “Chào anh rể.”

“...” Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười, “Em trai này, em gọi sai rồi.”

“Chuẩn mà anh rể.” Doãn Tiểu Nhuệ kịp thời sửa đúng.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Trước khi đến Hoành Quán, Lam Diệm đã dự liệu được, nơi có thể bồi dưỡng Doãn Tiểu Đào thành ngu ngơ như thế này, tuyệt đối không phải là một nơi tầm thường. Hắn cảm thấy rất may vì mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn từ trước, cho nên mặc cho những người sư huynh đệ, em trai này lên sân khấu, thì hắn cũng không thất thố quá mức.

Thậm chí hắn rất bình tĩnh.

Doãn Tiểu Nhuệ hỏi xong thì rời khỏi. Ngay cả cơ hội để cho Lam Diệm phản bác lại câu “Chuẩn mà anh rể” cũng không có.

Lam Diễm cũng lười phản bác. Hắn ngược mắt nhìn bầu trời xanh thăm mênh mông không một gợn mây, sau đó cúi đầu nhìn Doãn Tiểu Dao, nghiêm túc hỏi, “Dao thị vệ, nhà cô còn có ai sắp lên sân không?”

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, “Không.”

Lam Diễm bán tín bán nghi.

Sau đó, đích thực là không còn ai ra chào hỏi hắn nữa.

Xuyên qua hành lang.

Có một cái ao.

Doãn Tiểu Dao đã quen với bày trí nơi này, cho nên đi đường không dừng bước.

Lam Diễm thì lại tỉ mỉ nghiên cứu.

Mái nhà cong, trạm khắc hoa văn chim chóc, hoa cỏ, thú cát tường, vô cùng sống động.

Hắn đứng dưới mái hiên, nhìn lên rất lâu.

Doãn Tiểu Dao dừng bước, lẳng lặng đứng phía trước đợi hắn.

Hai người đi đi dừng dừng thế này, đi đến sảnh đón khách.

Ngoài sảnh là một gốc cây cổ thụ, cao vút hùng vĩ.

Doãn Tiểu Dao lót thêm tấm đệm dựa lên chỗ ngồi của Lam Diễm, nói, “Tứ Lang, anh ngồi đây một chút. Tôi đi gọi ông nội và cha.”

“Ừm.” Hắn lười biếng đáp lại.

Trong khoảng thời gian cô rời đi, một mình Lam Diễm ngồi trong căn phòng khách rộng lớn.

Hắn nhìn lên nóc nhà, từng thanh xà gỗ giao nhau. Đèn lồng nan hoa, đặc sắc tinh xảo. Nhà mái tai lỗi tượng trưng cho hai chiếc mũ quan, chủ nhân của căn nhà này, vào mấy đời trước, nhất định là danh môn vọng tộc.

Lam Diễm ở trong bầu không khí cổ kính này như bưng bình.

Hắn có hơi buồn ngủ, mí mắt trĩu xuống. Đây là triệu chứng sau khi hút thuốc phiện.

Trên xe lừa, hắn lên con nghiện.

Vì để che giấu Doãn Tiểu Dao, hắn cố ý vào phòng vệ sinh, vội vã hút nửa điếu thuốc. Sau đó thì hắn yên tĩnh được một hồi, sau đó nữa thì lại bắt đầu nóng nảy. Trên đường, hắn hút hết ba điếu thuốc. Lúc hút điếu cuối cùng, hắn không kịp che giấu, đốt thuốc ở ngay trước mặt cô.

Lúc đó Doãn Tiểu Dao có nhận ra.

Lam Diễm rất rõ sơ hở của mình. Cho dù kỹ năng diễn của hắn có tốt hơn nữa, thì khi con nghiện kéo đến, hắn cũng không thể nào biểu hiện như lúc thường.

Thế mà Doãn Tiểu Dao vẫn tin tưởng hắn, khờ đến mức khiến hắn không biết thế nào mới tốt.

Ngay lần đầu gặp mặt, em trai của cô đã gọi hắn là “anh rể”. Lúc nghe thấy danh xưng này, đáy lòng Lam Diễm có niềm mừng rỡ nhàn nhạt. Chỉ là, dưới hiện thực nặng nề, phần mừng rỡ đó lóe lên rồi mất.

Nơi này có ruộng có núi có cô.

Lam Diễm thật sợ hãi ở lâu rồi sẽ không nở rời bỏ. Kế hoạch đã định của hắn là ở lại Hoành Quán khoảng ba ngày. Thế mà, thời gian còn chưa đến nửa ngày, hắn đã muốn ở đây mãi mãi không rời.

Chính vào lúc Lam Diễm suýt chút ngủ gục, ngoài cửa có tiếng động truyền đến.

“Cha cha, anh ta ở đó kìa.” Một tiếng nói có ý dè dặt âm lượng.

“Chắc chắc, nghe nói anh ta hút ma túy.” Một tiếng nói khác ngược lại rất đường hoàng.

“Trời ạ, đáng sợ quá!”

“Vi để cai nghiện cho anh ta, sư gia gia đã hái sạch cả độc dược sau núi đây.”

“Cà độc dược đáng thương.”

Người còn lại thở dài, “Mắt nhìn người của sư tỷ thật tệ.”

Âm lượng của hai tiếng nói rất lớn, sợ rằng đương sự là Lam Diễm không nghe thấy.

Lam Diễm ngồi đó làm thinh, ngay cả tư thế cũng không đổi chút nào. Những lời đàm tiếu này, hẳn đã dự liệu được từ sớm.

Lúc này, có một tiếng nói khác gia nhập vào đội ngũ bàn luận, “Anh ấy biết làm cơm.”

Lam Diễm nhận ra, đó là Doãn Tiểu Nhuệ. Chính là đứa bé trai vừa đến đã gọi hắn là anh rể.

“Biết làm cơm?”

“Biết làm cơm!”

Sau khi Ngũ, Lục sư đệ hết cả hồn, liền đồng thanh khen ngợi, “Mắt nhìn người của sư tỷ thật lợi hại.”

“...” Lam Diễm dường như đã hiểu ra, bởi tại sao Doãn Tiểu Đào lại đặt “thích” và “cơm chiên” lên ngang hàng.

Chẳng mấy chốc, tiếng riu ra riu rít của Ngũ, Lục sư đệ bỗng chốc im bật.

Bốn phía trở nên yên lặng.

Doãn Tiểu Đào chậm rãi đi đến. Ánh mắt của cô lãnh đạm đảo qua Ngũ, Lục sư đệ.

“Chào sư tỷ.” Ngũ, Lục sư đệ đứng thẳng, chào hỏi.

“Ừm.” Doãn Tiểu Đào bước vào phòng khách.

Lúc nói chuyện với Lam Diễm, giọng điệu của cô có phần dịu đi, “Ông nội và cha lên núi rồi, bà nội đang hái trái cây, mẹ thì đang cấy ruộng.”

Một câu này của cô, đã nói hết nguyện vọng cả đời của Lam Diễm.

Lam Diễm cười cười, “Đao thị vệ, nhà cô thật đặc biệt.” Đặc biệt đến khiến hắn hâm mộ.

Một căn nhà cổ kính tịch mịch mẽ thế này, khiến tâm tình hắn cũng bình an theo.

Con đường phía trước gấp ghe thì thế nào?

Hắn thấy thỏa mãn rồi.

—

Lam Diễm chậm rãi dạo hết một vòng trong Hoành Quán, gặp được không ít người kỳ quái.

Hắn đã nghĩ đến biện pháp giữ lại được Hoành Quán.

Sau đó, hắn liền cảm thấy không còn gì để làm nữa.

Lam Diễm đến nơi này, không gì ngoài chuyện nhìn xem nơi Doãn Tiểu Đào sinh ra đời, cùng với việc đảm bảo cho cô một đời không buồn lo.

Nhưng mà, cả đám người trong Hoành Quán, lại không cho rằng như vậy.

Tất cả bọn họ.

Đúng thế, tất cả mọi người, không một ai ngoại lệ.

Đều cho rằng Lam Diễm đến là để cầu thân.

Đối với chuyện này, Lam Diễm chỉ có thể hỏi Doãn Tiểu Đào, “Đao thị vệ, cô giải thích với người nhà như thế nào về ý định chuyển đi này của tôi?”

Cô nghiêm túc suy nghĩ, trả lời, “Anh đến nói về chuyện dờ bỏ di dòi của Hoành Quán.”

Lời này không sai, nhưng chính giữa nhất định có đường rẽ, “Vậy cô giới thiệu về tôi thế nào?”

“Anh là người nghiện hút.” Mặt Doãn Tiểu Dao nghiêm túc.

Câu trả lời này rất chính xác. Hắn ngừng một chút, lại hỏi, “Còn có gì nữa?”

“Anh đang cai nghiện.”

Lam Diệm im lặng hai giây, “Còn gì nữa?”

“Anh biết làm com, rất rất ngon.” Nói đến chuyện này, sắc mặt Doãn Tiểu Dao dần bình thường lại.

“...”

“Anh thích tôi.” Đây là chuyện khiến cô tự hào nhất.

“...” Quả nhiên, cái đứa đàn này rất câu nệ chuyện này.

Hắn thích cô.

Lam Diệm nghiêng đầu nhìn cô, “Đạo thị vệ, nếu có một ngày, tôi có chuyện ngoài ý muốn gì ____”

Doãn Tiểu Dao cắt ngang lời hắn, “Tôi sẽ bảo vệ anh.”

Hắn cười cười vuốt ve mái tóc ngắn của cô, “Sống chết có số.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Tứ Lang, anh nói phải đợi tôi thích anh đấy.”

“Ừm, tôi đợi em” Hắn sẽ dùng hết một kiếp này của hắn, để đợi chờ cái sự thích của cô.

“Tiểu Dao.” Phía trước truyền đến tiếng kêu vô cùng trung khí.

Doãn Tiểu Dao xoay đầu nhìn sang, “Ông nội, cha.”

Doãn gia gia gánh một cái sọt lớn, Doãn phụ vác cuốc chim theo phía sau. Thân hình của hai người rất cao lớn, da dẻ giống như của Doãn Tiểu Dao, màu mặt ong. Về ngoài của Doãn gia gia khoảng chừng 50 đô lên. Còn Doãn phụ thì trẻ trung giống như ba mươi mấy. Trông tướng mạo, Doãn Tiểu Dao là di truyền từ Doãn phụ, đôi mắt khuôn mày và mũi đều rất giống.

Doãn gia gia nửa híp mắt, tỉ mỉ đánh giá Lam Diệm, “Cậu chính là Lam Diệm?”

“Dạ vâng.” Lam Diệm cười lễ phép.

“Ừm.” Doãn gia gia kéo dài giọng nói, sau đó lắc lắc đầu, “Quá gầy.”

Lam Diệm im lặng đứng đó.

Trong số bốn người có mặt tại nơi đây, người trẻ tuổi nhất là Lam Diệm, người gầy ốm nhất cũng là hắn. Dáng vẻ của hắn vừa nhìn đã thấy lộ ra vẻ bệnh hoạn, đặc biệt là ở Hoành Quán này, cho dù là nam hay nữ, trên mặt đều hiện lên sắc bóng lảng.

Doãn gia gia quay đầu hỏi Doãn phụ, “Là mất thẩm mỹ của ta có vấn đề rồi à? Thằng bé Lam Diệm đẹp trai lắm hả?” Tiếng nói của Doãn gia gia quá mức vang dội, cho nên câu thảo luận này rất quang minh chính đại.

Doãn phụ trầm giọng, nhìn chằm chằm mặt của Lam Diệm, nói, “Ngũ quan này, chia ra thì còn được, gom lại với nhau thì, cứ kỳ kỳ.”

“Đúng thế, gầy như con mướp.” Doãn gia gia giơ tay lên vỗ tay một cái với Doãn phụ.

Lam Diệm không tiếp lời. Bây giờ hắn quả thật là không đẹp trai.

Doãn Tiểu Dao nhìn Lam Diệm, “Tứ Lang đẹp trai.”

Cháu gái đã phản bác, Doãn gia gia và Doãn phụ cũng không tiện công kích tiếp nữa. Doãn gia gia đi thẳng vào vấn đề, “Tiểu tử, nghe nói cậu thích Tiểu Dao nhà chúng tôi đã rất lâu.”

“...” Lam Diệm vô cùng hối hận khi đó dưới tình thế cấp bách đã nói lời này, quả thật đã thành nhược điểm của hắn.

“Coi như cậu có mắt nhìn.” Doãn gia gia ha hả cười lớn, “Chuyện hôn sự này, cứ định thế đi.”

“...” Lam Diệm cảm thấy, mình mà tiếp tục không lên tiếng thì có lẽ đêm nay chính là đêm động phòng mất. Hắn ho một hồi, “Ông ơi, cháu nghĩ ông hiểu lầm rồi.”

“Hiểu làm cái gì?” Đôi lông mày trắng của Doãn gia gia nhướng lên.

“Kỳ thật chuyến đi này của cháu là muốn nói về chuyện phá bỏ di dòi của nơi này.”

Nét cười của Doãn gia gia biến mất, “Cậu không phải đến bàn chuyện hôn sự?”

“... Không phải.”

“Tiễn khách.” Doãn gia gia phát tay một cái, quay đầu bỏ đi.

“...” Rõ ràng chuyện di dòi của Hoành Quán mới là chuyện nghiêm chỉnh, đám người này rốt cuộc có hiểu rõ tình hình không vậy.

Lúc này, Doãn Tiểu Dao lên tiếng, “Ông nội, bây giờ là Tứ Lang thích cháu, cháu vẫn chưa thích anh ấy.”

Doãn gia gia dừng bước chân, “Cháu không thích thì mang nó về nhà làm gì?”

“Sau này cháu sẽ thích.”

Doãn gia gia giận dữ trừng mắt, “Sao cháu biết?”

Cô rất đương nhiên, “Cháu cứ biết như thế.”

Doãn phụ hươu cuốc chim, “Nói như vậy, giai đoạn này là cậu ta đơn phương cháu à?”

Doãn Tiểu Dao nghĩ nghĩ, gật đầu thừa nhận.

Lần này thì Lam Diệm nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Nụ cười của Doãn gia gia lại quay về, “Tiểu tử, có can đảm, có hiểu biết. Cua gái còn cua đến tận nhà người ta nữa.”

“Thật ra chuyến đi này của cháu là muốn nói về chuyện di dòi của nơi này.” Lam Diệm nhàn nhạt trần thuật.

Doãn gia gia quát lớn, “Kiểm soát.”

“Kiểm soát!” Ngồi, Lục sư đệ đột nhiên xông ra, đồng thanh nói, “Sư gia gia, anh ta biết nấu cơm!”

Doãn gia gia búng tỉnh đại ngộ, “Thảo nào Tiểu Dao chắc chắn con bé sau này sẽ thích cậu.”

“...” Lam Diệm hiểu ra rồi, đây là gia tộc kỳ quái lấy chuyện cơm chiên làm thành tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng.

Già trẻ lớn bé, chẳng ai ngoại lệ.

—

Doãn gia gia muốn kéo Lam Diệm đến nhà bếp làm cơm, nhưng bị Doãn phụ ngăn lại.

Cuối cùng, Doãn gia gia đồng ý để cho Lam Diệm dạo dạo quanh Hoành Quán.

Thật ra Lam Diệm cũng đi hết rồi, đi nữa cũng là men theo đường quay về.

Lần đi về này, lại gặp phải đám người kỳ kỳ quái quái đó.

Trước tiên là Tam sư huynh.

Anh chàng này có một đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp, khoe miệng xếch lên, sống mũi thẳng, có thể coi là một mỹ nam.

Lúc Lam Diệm đi qua vườn cây ăn quả, nhìn thấy Tam sư huynh ngồi dưới gốc cây đánh đàn.

Một mỹ nam đánh đàn, nghe câu này, cảnh tượng hẳn là rất đẹp đẽ.

Nhưng mà, sự thật lại không phải vậy.

Đàn đó là đàn tranh, bản nhạc là một bài nhạc rock.

Tam sư huynh mặc áo ba lỗ màu trắng, cánh tay lực lưỡng, cơ ngực rắn chắc đặt chung với đàn tranh, thật vô cùng không ăn nhập.

Tiếp đến là Nhị sư huynh.

Xét về mỹ sắc, anh ta không bằng Tam sư huynh, nhưng cũng coi như là tuần tú. Khí chất của anh ta có phần giống với Doãn Tiểu Đào, đều kiêu trong trêu nhưng lạnh lùng.

Quần áo của anh ta đen toàn tập, đứng dưới nắng gắt, không hề nhúc nhích.

Thật sự là không hề nhúc nhích.

Lam Diệm từ xa xa đã nhìn thấy Nhị sư huynh, khi rời đi, quay đầu lại lần nữa.

Nhị sư huynh cũng không chút cử động.

Sau đó, Đại sư huynh kia...

Đang đón cúi.

Lúc nhìn thấy Lam Diệm, Đại sư huynh hét to một tiếng, “Một nhất!”

Lam Diệm liếc mắt, bình tĩnh đi ngang qua.

“Hai nhất!”

“Ba nhất!”

Đến chín nhất, thì lại quay lại một nhất...

Lam Diệm che trán. Đến Hoành Quán một chuyến, hắn đã phát hiện ra một chuyện.

Doãn Tiểu Đào là người bình thường nhất.

—

Bởi vì Doãn gia gia chạy khắp nơi thông báo: Lam Diệm đang yêu đơn phương Doãn Tiểu Đào.

Cho nên, những người tràn đầy hy vọng về chuyện kết hôn, nhất thời mất hết sạch hứng thú.

Doãn Tiểu Đào thì lại chẳng có chút thay đổi gì, vẫn theo sát bên cạnh Lam Diệm, đi ra đi vào.

Buổi chiều, cô cùng hắn đi chợ phiên một chuyến.

Bác gái bán rau, ông chú mổ súc vật đều thích cái người cuồng nhiệt theo đuổi Doãn Tiểu Đào.

Lam Diệm chỉ có thể nghe tai trái, ra tai phải.

Cái thôn này rất thần kỳ.

Kinh tế không giàu có, có rất nhiều phương thức sản xuất lạc hậu, nhưng mọi người đều rất chất phác.

Lam Diệm nhìn sang con đường lớn đá phiến.

Đây không phải là thế ngoại đào viên mà Trịnh tiểu thư tìm kiếm bấy nhiêu năm đó sao.

Nếu như hắn có thể tìm ra nơi này sớm hơn, có lẽ Trịnh tiểu thư cũng sẽ không bỏ hắn mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Buổi tối Lam Diệm nấu một bữa cơm.

Mọi người trong Hoành Quán sau này nhớ lại, có thể gọi là sơn hào hải vị.

Thật ra đều là mấy món ăn gia đình bình thường.

Móng heo kho tàu, sườn chiên tỏi, đậu phụ chiên giòn, gà hầm khoai tây, tôm hấp tỏi phi, cá hổ chiên giòn, canh rau mām, nấm bào ngư xé sợi, ba rọi nấu hương thung, canh cá diếc.

Móng heo kho tàu

Sườn chiên tỏi

Đậu hũ chiên giòn

Gà hầm khoai tây

Tôm hấp tỏi phi

Cá hổ chiên giòn

Canh rau mām

Nấm bào ngư xé sợi

Ba rọi hương thung

Canh cá diếc (canh nấu ra phải có màu trắng sữa)

Thực đơn này là Lam Diễm nghĩ ra.

Sau khi công bố, Hoàn Quán từ trên xuống dưới, phút chốc lệ rơi đầy mặt.

Thường ngày Hoàn Quán đều là tự mỗi người đến nhà ăn lấy phần cơm, muốn ăn món gì cũng phải nhìn sắc mặt của sư phụ bếp ăn.

Cần phải biết, địa vị của sư phụ bếp ăn trong Hoàn Quán là đứng trên vạn người, không dưới một ai, ngay cả Doãn gia gia cũng phải nhường ông ba phần.

Tối hôm đó, Doãn gia gia vô cùng oai phong phát tay cho sư phụ bếp ăn lui ra.

Lúc Lam Diễm tiến vào nhà bếp, sư phụ bếp ăn hừ một tiếng rất khinh thường, xoay người bỏ đi.

Nhà bếp của Hoàn Quán rất lớn, bên ngoài còn có một sân nhỏ, có thể để các loại nguyên liệu nấu ăn. Lam Diễm nằm mơ cũng cũng muốn có một căn bếp rộng rãi sáng sủa thế này.

Bên ngoài sân, Tam sư huynh mặt mày tươi cười, thay một cái áo sơ mi trắng mới tinh tươm, bộ dáng một công tử văn nhã. “Cậu trai đơn phương sư muội, món ăn phong phú như thế, một người chế biến khó tránh cô quạnh. Chi bằng tại hạ đánh đàn trợ hứng?”

Lam Diễm mặt không biểu tình, “Xin miễn.” Hắn sợ mình nghe sẽ nhin không được mà đánh thuốc độc chết Tam sư huynh mất.

Tam sư huynh tiếp tục thuyết phục, “Đêm ta nhìn tinh tượng, tối nay trăng khuyết tựa đao, hợp với tiếng đàn thanh tịnh đẹp đẽ, tài nấu nướng của các hạ nhất định tăng cao.”

“Xin miễn.”

Ngũ sư đệ lú đầu vào, “Tam sư huynh, huynh là muốn ăn vụng phải không?”

Ý cười của Tam sư huynh không giảm, đôi mắt đào hoa loáng qua sắc lạnh lũng, “Ngũ sư đệ chó có đoán xằng đoán bậy.”

Ngũ sư đệ nghiêng đầu, hỏi một cách trẻ con, “Anh trai đơn phương sư tỷ, anh có cần trợ thủ không?”

“Không cần.” Lam Diễm lạnh lạnh trả lời.

Tam sư huynh và Ngũ sư đệ thất vọng bỏ đi, vừa đi vừa thở dài.

“Cậu trai đơn phương sư muội này cao ngạo quá.”

“Cao ngạo! Nhưng mà biết làm cơm đó.”

Trong thoáng chốc Tam sư huynh đã phục hồi nguyên khí, “Cao ngạo thì cao ngạo thôi, không tính là khuyết điểm lớn.”

Chẳng mấy chốc, Doãn Tiểu Đao đến đây giúp rửa rau.

Lượng ăn cho một đại gia đình, rau xanh phải dùng thùng để đựng.

Ở nơi không xa, Doãn gia gia kéo Doãn nãi nãi, nói nhỏ, “Chính là thằng nhóc đó đó, điên cuồng mê luyện cháu gái nhà chúng ta.”

Doãn nãi nãi hít mắt lại, “Ở đây xa quá, chẳng nhìn thấy tướng mạo cậu ta thế nào.”

Thế là, Doãn gia gia thuật lại lời bình của Doãn phụ, “Ngũ quan chia ra nhìn thì còn được, gom lại một chỗ, thì kỳ kỳ.”

“Kỳ cũng không sao hết, có lẽ trời sinh dị tướng, nhiều đất dụng võ.” Doãn nãi nãi lộ đầu ra nhìn xung quanh.

“Vậy thì cũng không đến mức dị tướng.”

Cho đến khi Lam Diệm ra ngoài sân lấy nguyên liệu nấu ăn, Doãn nãi nãi trông thấy sườn mặt của hắn, kinh ngạc nói, “Một thằng bé rất tuấn tú đấy chứ.”

“Tuấn tú chỗ nào.” Doãn gia gia không hài lòng.

Doãn nãi nãi tiếp tục khen ngợi, “Giống như minh tinh vậy.”

“Nói bậy nói bạ.” Doãn gia gia hết sức không vui, “Nhưng cậu ta hút bạch phiến đấy nhé.”

“Cai đến giai đoạn nào rồi?”

“Trước khoan hãy nói cậu ta có cai được hay không, chỉ nói một sự thật, ngày trước cậu ta từng hút ma túy thì không sống lâu đâu.”

Doãn nãi nãi lộ ra vẻ lo lắng, “Vậy ____”

“Hơn nữa, người hút ma túy nhất định sẽ tái hút.” Cuối cùng Doãn gia gia cũng lấy lại vẻ mặt nghiêm chỉnh, “Tôi đoán, cậu ta đã bước một chân vào mồ rồi.”

—

Thức ăn vừa lên bàn, toàn thể Hoàn Cảnh đều nhìn nhau.

Một giây sau, nhiều đôi đũa đánh nhau trên không, kèm theo là các loại đầu vồ mồm.

Lam Diệm rất bình tĩnh. Hắn nghĩ đến lượng ăn của Doãn Tiểu Đào, nên đã yên tâm từ sớm.

Bầu không khí của gia tộc này rất quái lạ, nhưng lại hòa thuận thân mật.

Cơm xong, Ngũ, Lục sư đệ và Doãn Tiểu Nhuệ bị sai đi rửa chén.

Còn Doãn gia gia thì kiểm Lam Diệm nói chuyện.

Doãn gia gia mở đầu thế này, “Ban đầu ấy, không phải ta sẽ nói chuyện với cậu đâu, con trai ta phù hợp hơn. Nhưng mà giọng nói của nó không được từ tính như của ta, cho nên vẫn là ta nói luôn.”

Đang nói, ông dùng bàn tay phe phẩy, “Nơi này nóng quá, ta đưa cậu đến một chỗ thanh nhả.”

Lam Diệm biết mục đích của Doãn gia gia, cho nên liền đi theo.

Nơi thanh nhả chính là chân núi phía sau núi.

Nơi đây có một đình nghỉ mát.

Doãn gia gia bước lên bậc thềm, đặt mông xuống băng ghế, “Đây là nơi Tiểu tam từ đánh đàn. Nó ấy, rất có thiên phú âm nhạc.”

Thiên phú âm nhạc? Lam Diệm nghi ngờ mình bị nghe nhầm.

“Đồ đệ ta thu nhận đều vân du tứ phương rồi. Năm đứa bây giờ là do con ta thu nhận.” Doãn gia gia tán gẫu chuyện nhà, “Đứa sau lợi hại hơn đứa trước.”

Lam Diệm im lặng đứng đó.

“Lấy Tiểu tam từ để nói đi, đừng trông nó bề ngoài xinh đẹp, lúc đánh nhau cũng cừ khôi lắm đó.” Doãn gia gia rất kiêu hãnh, “Cái đứa Tiểu nhị từ kia là một đứa miệng như hũ nút. Gần đây bị trúng tà, cứ thích phạt đứng dưới nắng chói chang. Còn cái đứa Tiểu đại từ, nói đến nói đi chỉ có hai chữ, nói nhiều vài câu thì phải suy nghĩ lâu vô cùng.”

Lúc này Lam Diệm đã hiểu ra, tại sao Đại sư huynh sau khi đếm đến chín nhất lại quay về một nhất. Hơn nữa ban nãy trong bữa ăn, sau khi bỏ đĩa xuống, Đại sư huynh đột nhiên vỗ hai tay vào nhau, “Ăn ngon!”

Hai chữ.

“Tiểu Ngũ Tiểu Lục lại càng kỳ quái hơn, rõ ràng không phải sinh đôi mà cứ thích đồng thanh đồng khí.” Sau khi suy nghĩ, Doãn gia gia tiếp tục nói, “Nói ra thì, ngoại trừ cháu trai cháu gái ta, những đứa khác đều quái quái hết.”

“Toi rồi.” Doãn gia gia vỗ đùi cái bốp, “Bây giờ ta mới phát hiện ra, đồ đệ con trai ta thu nhận đều không bình thường. Cậu nói phải làm sao đây hả? Tội nó đã lớn thế này rồi, cũng không thể đuổi tội nó đi.”

Lam Diệm im lặng nhìn ông cụ cô quái trước mặt.

Doãn Tiểu Đào nói ông nội của cô đã 75 tuổi, nhưng vẻ ngoài căn bản là nhìn không ra được. Ông ấy ít nhất phải trẻ hơn 20 tuổi so với tuổi thật.

“Đúng rồi, tiểu tử.” Doãn gia gia nói, “Cậu bây giờ cũng tính như là chàng rể ứng cử của Doãn gia ta rồi, ta tìm cậu để hỏi mấy chuyện.”

Lam Diệm bình bình trả lời, “Ông ơi, cháu nghĩ ông hiểu lầm rồi.”

Doãn gia gia đặt câu hỏi, “Cậu có nhà chưa? Cậu có xe chưa? Cậu có tiền tiết kiệm không?”

“...” Đúng thật là không có.

“Không có chứ gì?” Doãn gia gia hừ một tiếng, “Đến nấu cơm cho chúng ta đi. Tiền lương của sư phụ bếp ăn chỗ chúng ta là cao nhất đấy. Cái tên hiện tại chảnh quá, muốn ăn bữa cơm ngon còn phải đánh với ông ta một trận. Ừm ____ Ta trông cậu rất có thiên phú, bữa cơm ban nãy không tệ, mấy năm rồi ta chưa được ăn no đến thế.”

“...”

“Cậu nghĩ đi, không chỉ có tiền công, ta còn có thể giúp cậu cai nghiện miễn phí.” Doãn gia gia nhướn mày, “Công việc hơi như thế, còn bạc đãi cậu nữa sao?”

“Ông ơi, cháu có không ít phiền phức.” Sắc mặt Lam Diệm bình thản.

“Phiền phức gì?”

“Cảnh sát của Thương Thành đang tìm cháu.”

Doãn gia gia hoài nghi đánh giá Lam Diệm, “Tìm cậu làm gì?”

“Cháu hút ma túy.” Lam Diệm trần thuật từng chữ một, “Còn có chứng cứ nói cháu buôn lậu thuốc phiện.”

Sắc mặt Doãn gia gia sầm xuống.

“Ông ơi.” Lam Diệm khe khẽ cười, “Đội cháu xử lý xong rồi, cháu đến ứng tuyển làm sư phụ bếp ăn của mọi người, được không ạ?”

Trông thế này, Doãn gia gia cảm thấy, cậu thanh niên này quả thật rất đẹp trai.

—

Mấy ngày này, Doãn gia gia lấy lý do “người yêu đơn phương không được ở chung” để sắp xếp phòng của Lam Diệm ở một góc xa phòng của Doãn Tiểu Đào nhất.

Nhưng mà, buổi tối Doãn Tiểu Đào vẫn ở tại phòng của Lam Diệm.

Doãn gia gia chỉ có thể trơ mắt ếch ra nhìn, “Có phải nó muốn len lén nấu đồ ăn khuya không?”

“Không phải.” Doãn Tiểu Đào trước nay thẳng thắn, “Cháu phải chăm cứu cho anh ấy.”

“Hừ.” Doãn gia gia phát tay áo bỏ đi.

Doãn Tiểu Đào quang minh chính đại đi vào phòng Lam Diệm.

Một chỗ khác của hành lang, Tiểu Ngũ đang lăm bằm, “Chúng mình chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Đúng thế đúng thế.” Hai tay Tiểu Lục che mặt, “Xấu xấu hổ.”

“Nghe nói người hút thuốc phiện không sinh con được.”

“Vậy chúng ta không thể làm sư thúc nữa hả?” Đôi mắt của Tiểu Lục xuyên qua kẽ ngón tay, mở thật to.

Tiểu Ngũ rất nghiêm túc, “Sư gia gia nhất định sẽ chữa khỏi cho anh trai đơn phương sư tỷ.”

“Ừm ừm, anh ấy nấu cơm thật sự rất ngon.”

Doãn Tiểu Đào như lúc trước, ngồi bên mép giường xoa bóp giúp Lam Diễm.

Lam Diễm cũng không biết thế nào, vào tối hôm nay, đột nhiên nói với cô về chuyện của mình.

Có lẽ là hoàn cảnh của Hoành Quán khiến hắn vô cùng thụ thái, hắn nhận không được muốn dốc hết bầu tâm sự. Nói hết cho cái đứa ngốc hoàn toàn không biết gì về hắn mà lại tin tưởng hắn vô cùng.

“Đào thị vệ, tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé.”

“Được.”

“Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé rất thông minh, rất xinh đẹp.” Lam Diễm nhắm mắt lại, “Đó chính là tôi.”

Bốn bề rất yên ắng, hắn nói chuyện rất khẽ, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

“Cha ruột của tôi là con lai, tên khai sinh của ông là tên tiếng Anh. Mẹ tôi cảm thấy đôi mắt xanh của ông rất đẹp, cho nên đặt cái tên tiếng Trung là Lam Tư (1). Tôi trực tiếp gọi ông là Lam đại ca. Mẹ tôi họ Trịnh, tôi liền gọi bà là Trịnh tiểu thư.”

“Nghe Trịnh tiểu thư nói, chỉ có lúc còn rất nhỏ tôi có gọi cha mẹ, sau này thì chẳng biết lớn nhỏ gì cả.”

“Thật ra là bản thân Trịnh tiểu thư không biết lớn nhỏ, còn nói tôi gọi như thế khiến bà trẻ hơn nhiều tuổi.”

Doãn Tiểu Đào cúi đầu nhìn nụ cười nhàn nhạt của Lam Diễm. Dáng vẻ bây giờ của hắn, rất ngoan.

“Cái tên này của tôi, là do Trịnh tiểu thư trước ngày sinh một ngày xem lại “Tây Du Ký”, vừa hay đến đoạn Hóa Diễm Sơn, bà liền đặt cho tôi cái tên là Lam Diễm. Nhưng mà bà rất ít khi gọi tên thật của tôi, bà thích gọi tôi là Lam Tư. Bởi vì lúc ra đời tôi chỉ hơn bốn cân, suýt chút là không sống được. Bà nói phải ghi nhớ đáng về lúc tôi nhỏ xíu xiu.”

(Bốn cân là khoảng 2 kg)

Sau đó hắn dừng một chút, mở mắt ra, nhìn lên xà gỗ trên nóc nhà. “Trịnh tiểu thư có một bà con xa, gả đến nhà quyền quý Lam thị ở Thương Thành. Nghe nói cũng là có liên quan với Hóa Diễm Sơn, khi đẻ con ra cũng đặt tên là Lam Diễm.”

Ánh mắt của Doãn Tiểu Đào khẽ run lên.

“Sau đó, cả nhà chúng tôi sống tại nước M vài năm.” Nói đến đây, Lam Diễm lại nhắm mắt lại, tốc độ nói chuyện nhanh hơn, “Lam đại ca vì chuyện ngoài ý muốn mà qua đời. Trịnh tiểu thư rất yêu ông ấy, ngày nào cũng thấy vật mà nhớ người, trạng thái không được ổn định, thế là bà đưa tôi về nước. Bởi vì không có tiền, chúng tôi chỉ có thể sống ở thôn nội thành. Ban ngày thì Trịnh tiểu thư đi làm công, buổi tối trở về nhà kể cho tôi nghe bà và Lam đại ca đã yêu nhau như thế nào.”

“Ừm.” Doãn Tiểu Đào đáp lại.

“Ở thành phố S, chúng tôi đã gặp Lam Diễm khác.” Lam Diễm thở ra một hơi, “Lúc này Trịnh tiểu thư mới biết con trai của người bà con và con trai mình có cùng họ cùng tên, hơn nữa đều là có nguyên nhân vì Tây Du Ký.”

“Trịnh tiểu thư kêu tôi là Lam Tư, sau đó bà gọi người kia là Lam Diễm.” Lam Diễm cười cười, “Thật ra tôi chẳng để tâm cách gọi này, tôi thích cái tên Lam Tư hơn. Lam Diễm đó, dáng dấp có phần giống tôi, nhưng mà mắt của cậu ta là màu nâu.”

“Màu nâu?” Doãn Tiểu Đào nhớ lại, lúc mình gặp Lam Nhị, đôi mắt đó là màu xanh. Nhưng không sáng bằng Lam Diễm.

“Kỳ lạ lắm hả?” Lam Diễm mang theo giễu cợt, “Mắt của cậu ta đã làm giải phẫu mổ mắt.”

“Ừm.” Cô lạnh lạnh, “Tôi sẽ đem vòng trúc tia trả cho hắn.” Hơn nữa, cô còn phải tìm gã ta tính sổ.

“Trịnh tiểu thư đối xử với cậu ta rất tốt, quan hệ của tôi và cậu ta cũng không tệ. Sau đó, Trịnh tiểu thư có một chút tiền, chúng tôi liền dọn đi nơi khác, dọn đến khu nội thành.” Tiếng nói của Lam Diễm trầm xuống, “Không bao lâu sau, Trịnh tiểu thư tự sát.”

“Lúc Lam đại ca vừa mất, bà mắc phải chứng trầm cảm. Sau đó thì khỏe lại... Là tôi tưởng bà thật sự đã khỏe lại...”

“Lúc nhỏ tính cách của tôi trông thì rất cởi mở, nhưng lòng phòng bị thì rất cao, không có bạn bè.”

“Sau khi Lam đại ca đi, tôi chỉ còn lại Trịnh tiểu thư.”

“Bà từng nói... Bà sẽ không bỏ tôi lại.”

“Năm đó tôi 14 tuổi.”

“Khi ấy Nhị thiếu gia đó của Lam gia xảy ra chuyện. Mặt cậu ta bị hủy hết hơn phân nửa, nên dứt khoát chỉnh lại theo gương mặt của tôi. Sau đó cậu ta nghĩ ra kế hoạch thể thân, tôi chẳng còn gì để nuôi tiếc nữa, liền đồng ý.”

“Tôi nghĩ, ngay cả mẹ mình cũng không còn cần mình nữa, tôi lưu lại thể gian này cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Sau khi tôi trở thành Nhị thiếu gia, mấy lần lọt vào ám toán, nhưng đều may mắn vượt qua.”

“Sau đó, tôi không muốn chết nữa, nhưng lại nghiện phải ma túy...”

(1) Tư[斯]: từ này đứng riêng khá nhiều nghĩa, sau khi đọc các nghĩa trong từ điển một hồi thì tở nghĩ từ này chắc dùng theo kiểu trợ từ biểu thị cảm thán, “Lam Tư” có thể hiểu là “xanh làm sao”.

Nói thêm, dù có thể các bạn đã biết, rằng Lam Diệm có nghĩa là “ngọn lửa xanh”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Doãn Tiểu Đào đã biết từ sớm, Lam Diệm mà lần đầu gặp gỡ, tâm như tro tàn.

Cô kéo lấy hần không buông, nên hần mới không hoàn toàn rơi xuống vực thẳm.

“Tứ Lang, tôi sẽ không bỏ anh lại đâu. Chúng ta sẽ hạnh phúc mỹ mãn.” Lá xăm nhân duyên cô cầu kia, vẫn luôn được giữ gìn cẩn thận.

Lam Diệm vươn tay phải ra, nói chuyện khó mà nghe được, “Đao thị vệ, em nhất định phải luôn ở bên tôi.”

“Được.” Doãn Tiểu Đào nắm lấy tay của hần, thận trọng nói, “Lời hứa quân tử nặng nghìn vàng.”

Giây phút này Lam Diệm chưa ngờ tới rằng, người vứt bỏ đối phương trước, là chính hần.

—

Ngày hôm sau, ánh dương rạng rỡ, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây.

Lam Diệm thức dậy từ sớm.

Tối qua hần ngủ không tệ.

Nhưng hần rất rõ ràng, đó không phải do thuốc của Doãn gia gia, mà bởi vì ma túy mà hần hút.

Số thuốc phiện này, là hần mua từ số điện thoại mà Tiêu Đông Khang cho.

Quá trình rất thuận lợi. Đối phương còn nói Tiêu Đông Khang đã dặn trước với gã ta.

Lúc đó Doãn Tiểu Đào đi xếp hàng mua vé xe lửa.

Lam Diệm có khoảng 2 tiếng đồng hồ để hành động. Hần bày tỏ nguyện vọng sẽ ra giá gấp đôi để mua hàng với đối phương, điều kiện chỉ có một, chính là nội trong nửa tiếng đồng hồ phải có hàng.

Đối phương bảo hần đến một phòng khám ở Thương Thành đợi tin tức.

Lam Diệm lập tức bắt xe chạy đến đích.

Trong phòng khám đó ngồi đầy người, thần sắc đều chán chường vô cùng. Vừa nhìn đã biết có gì không đúng.

Lam Diệm âm thầm quan sát, liền có phát hiện mới.

Phòng khám này ngoài mặt là làm ăn đứng đắn, thuộc về kiểu phòng khám cai nghiện. Thuốc bán cho đại bộ phận những người nghiện là toa thuốc cai nghiện methadone. Đây là loại thuốc thuộc về chủng thuốc gây nghiện bị nhà nước quản lý nghiêm ngặt, ngoại trừ những phòng khám đặc thù thì những nơi khác đều không được bán. Hơn nữa methadone cũng có tính lệ thuộc, người nghiện phải được bên công an lập hồ sơ thì mới được mua thuốc.

Nhưng mà, phòng khám này rất loạn, tùy tiện mua cũng được.

Lam Diệm ngồi chưa được bao lâu, tên buôn lậu bên thành phố S gửi tin nhắn tới, nói lên lâu hai tìm một người tên Long Gà.

Lam Diệm đi lên.

Long Gà và hấn so ám hiệu, rồi đưa cho hấn bốn gói heroin nhỏ.

Lam Diệm cảm ơn rồi rút, tinh thần lúc đó, buồn nản đến khác hẳn những người nghiện hút ở dưới lầu.

Long Gà cười nhạo mấy câu, vội đuổi Lam Diệm đi.

Lam Diệm trốn ở nhà vệ sinh cuộn mấy điếu thuốc, sau đó lập tức đón xe đến trạm xe lửa, tụ họp cùng Đoàn Tiểu Đạo.

Lúc này, ngoài cửa sổ vọng vào một tiếng gà gáy.

Lam Diệm ngồi ở mép giường, ngẩng đầu nhìn đồng hồ một thoáng.

Buổi chiều hôm qua hấn lên con nghiện. Chi e hôm nay đến giờ lên con, hấn không thể tìm cơ để lánh mặt.

Vì lý do an toàn, Lam Diệm hút một điếu trước.

Xong hai điếu thuốc, hấn nửa dựa trên giường, mắt mơ màng, tiêu cự tàn mác.

Dường như hấn nghe thấy Trịnh tiểu thư đang nói chuyện, “Lam Tứ, ngày nào con cũng cười, cười mệt mỏi quá.”

Ai mà không mệt chứ.

Lam Diệm thuận thế ngã xuống giường, nhắm mắt lại, giống như sắp ngủ.

Hấn cũng rất mệt.

Cũng may Thẩm Tiệp đã xuất hiện, còn là một cảnh sát.

Lam Diệm chuẩn bị giao chứng cứ Lam thị buôn lậu thuốc phiện cho Thẩm Tiệp, còn bản thân thì đến cục công an báo án, tự nguyện cai nghiện, sau đó thì trở về Hoàn Quán này, hàng ngày chiến một thùng com lớn cho đám ngố kia ăn.

Hấn... Chắc là có thể cai nghiện được nhỉ...

Lần nữa trải nghiệm những ngày tháng sống không bằng chết... Chắc là vẫn có thể thành công mà. Bởi vì có đứa ngốc đó, còn có một đám bạn bè thân thích đầu đất. Một đám lớn đầu đất quây xung quanh hấn.

Hấn sẽ thành công.

Chuyện tái hút bây giờ, chỉ là một chút ngăn trở mà thôi.

Hấn sẽ vượt qua được.

Lam Diệm vẫn mãi nói với chính mình như thế.

Tuy rằng hấn biết, sở dĩ phải từng câu từng câu thôi miên bản thân, là bởi vì sâu trong đáy lòng hấn tồn tại nỗi nghi ngờ.

Lúc tư tưởng bay xa, Lam Diệm lại ngủ thiếp đi.

Thứ đánh thức hấn là cú điện thoại của Thẩm Tiệp.

Lam Diệm ôm lấy chăn mền không muốn dậy. Hấn mơ màng mò được điện thoại, mắt khép một nửa, “Alo...”

“Tôi là Thẩm Tiệp.”

Lam Diệm lập tức tỉnh táo.

Sau cuộc điện thoại ngắn gọn, hắn ngồi dậy cả một hồi lâu.

Sau đó thì xuống giường.

Hắn thấy trên ghế có để quần áo sạch sẽ, biết rằng Doãn Tiểu Dao đã qua đây.

Lam Diệm soát lại một lần những chuyện mà mình phải làm, sau đó đi ra ngoài hành lang.

Phòng ở của Hoành Quán đều trên lầu hai lầu ba, bên ngoài hành lang là một sân nhỏ phơi nắng.

Lam Diệm đánh răng rửa mặt xong, đi xuống lầu.

Sân nhỏ hong đầy bốn sào quần áo.

Hắn nhìn những món quần áo đó, cười cười.

Lam Diệm hy vọng những tháng năm sắp tới, bản thân cũng có thể sống cuộc sống an bình thế này. Không như thành phố lớn phồn hoa huyên náo, đây chính là chốn bồng lai tiên cảnh mà hắn vẫn mãi luôn kiếm tìm.

Lam Diệm ra khỏi sân nhỏ, nhìn thấy bãi luyện công có mấy người đang đấu với nhau.

Một thân hình đen tuyền, là Nhị sư huynh.

Một người khác trường sam trắng tuyết, là Tam sư huynh.

Ngày trước, thỉnh thoảng Lam Diệm có thấy qua thi đấu võ thuật. Những động tác trong cuộc thi đều đã được diễn tập qua, so với những gì nhìn thấy bây giờ, cảm giác không giống nhau lắm.

Nhị, Tam sư huynh thật sự là đang nghiền chiến đối phương, mỗi chiêu thức đều là ngẫu hứng.

Lam Diệm không hiểu võ thuật, nhìn không ra được chiêu gì thức gì, nhưng hắn thừa nhận, động tác của hai người này rất đẹp mắt.

Vẻ mặt của Nhị sư huynh rất lạnh lùng.

Tam sư huynh thì mặt cười nham hiểm.

Chiều cuối cùng, hai người cách nhau hai mét, đứng đối lưng.

Đứng im trong vài giây.

Sau đó, tiếng nói lạnh như băng của Nhị sư huynh vang lên, “Hoành Quán, Phương Cách.”

Tam sư huynh nhìn về phía bên phải một cái, rũ mắt nói, “Hoành Quán, Hàng Tây.”

Lam Diệm, “...” Hình như hắn hiểu ra gì đó.

Quả nhiên, Tiểu Ngũ chui ra, phát tay, “Tam sư huynh, khí thế của huynh không đủ.”

Tiểu Lục cũng nhao nhao ở phía sau, “Tam sư huynh, huynh già quá đi.”

Tiểu Ngũ chỉ chỉ Nhị sư huynh không chút nhúc nhích, “Như thế kia mới có phong độ của võ lâm cao thủ chứ.”

Tiểu Ngũ gật đầu thật mạnh, “Nhị sư huynh sau này cứ lên sân thể nhé.”

“Tam sư huynh, huynh với Nhị sư huynh chênh lệch nhau quá nhiều, sau này cùng Đại sư huynh luyện tập tư thế lên sân đi.”

Tam sư huynh không kiên nhẫn, liếc nhìn Nhị sư huynh toàn thân đen thui, không vui, “Ai nói nhất định phải mặt lạnh chứ? Ta không thể cười mà tự giới thiệu bản thân hay sao?”

“Huynh là ra để đánh nhau đó.” Tiểu Ngũ đột nhiên tuôn ra giọng Đài Loan, “Nhị sư huynh vừa ra, tư thế này là đã thắng được một nửa rồi. Tam sư huynh, huynh kém quá đi.”

“Đệ nói lần nữa coi.” Lần này thì khí thế của Tam sư huynh dậy lên rồi, lạnh mắt liếc về phía Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ lập tức lờ đi. Thăng bé chuyển sang nhìn nọt Nhị sư huynh, “Nhị sư huynh, huynh ngầu quá.”

Nhị sư huynh lãnh lạnh nhìn mấy người sư đệ một cái, xoay người rời đi. Toàn bộ quá trình đều là gương mặt băng lạnh.

Tiểu Ngũ nhảy ra, “Tam sư huynh, đệ đi tìm Đại sư huynh đến luyện với huynh.”

“Đại sư huynh chỉ có thể nói hai chữ, huynh ấy giới thiệu bản thân thế nào?” Tiểu Lục hoài nghi, “Hoành Quán. Sau đó mọi người đợi huynh ấy một phút, huynh ấy mới nói: Diêm Sam.”

Tam sư huynh bật cười, “Ta có ý này. Đại sư huynh có thể nói Hoành Quán trước tiên, sau đó bắt đầu đánh nhau. Đánh xong, huynh ấy lại nói: Diêm Sam. Như thế thì mọi người đều biết huynh ấy là ai mà.”

Lam Diêm, “...” Hắn biết mà, cái đám này người nào người nấy đều là đầu bò hết!

—

Lúc Doãn Tiểu Dao đến tìm Lam Diêm là khi cô vừa luyện công xong, trên mặt đều là mồ hôi, quần áo thấm ướt hơn nửa.

Lam Diêm lo lắng mình mà ở lại Hoành Quán nhiều thêm một phút, thì lại thêm một phần không nở. Thế là hắn dự tính tốc chiến tốc thắng, đề xuất ý nguyện rời khỏi của bản thân với Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt, “Đi đâu?”

“Đóng chuyện nát ở Thương Thành vẫn chưa xong.”

“Tôi đi cùng anh.” Cô nói rất đương nhiên.

“Tôi lại không phải đi vào nơi đầm rồng hang cọp.” Lam Diêm liếc cô một cái, “Thẩm Tiệp sẽ bảo vệ tôi. Hơn nữa, bây giờ thân phận của tôi đặc biệt. Lam thị báo án, nói là tôi giả mạo Nhị thiếu gia của bọn họ lừa tiền lừa tình. Tôi đi phối hợp phá án với chú cảnh sát, người ngoài cuộc như cô theo để làm gì chứ?”

Doãn Tiểu Dao nghe thấy chuyện xấu của Lam thị liền lạnh giọng, “Tôi biết anh không có đi lừa tiền lừa tình.”

“Cô biết cũng vô dụng. Lam thị trên dưới thông đồng với nhau, ngay cả phó quản đốc Lý Dũng Hoa kia cũng nói quản đốc của ông ta chính là Nhị thiếu gia của tập đoàn.” Lần này thì hay ho rồi, nợ chơi bồi trắng hoa của Lam Nhị chuyển hết toàn bộ lên đầu Lam Diêm. Nghe Thẩm Tiệp nói, hình như còn làm mấy cô ếch bụng nữa.

“Tứ Lang, tôi đi tìm bọn chúng tính sổ.”

“Ấu tả.” Hắn nhanh chóng khuyên ngăn cô, “Yên tâm, pháp luật sẽ trả lại sự trong sạch cho tôi.”

Cô không lên tiếng.

“Đao thị vệ, nói nhỏ cho cô nghe.” Lam Diêm tiến gần bên tai cô, kề tai nói thầm, “Ngày trước tôi có làm hacker. Có lần làm lớn chuyện nên Trịnh tiểu thư không cho tôi chơi nữa. Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, chơi lại một chút cũng không sao.”

“Tứ Lang, anh lợi hại thật.” Biết nấu cơm, biết đánh đàn, còn biết làm hacker.

“Nếu tôi thật sự lợi hại thì đã không suy bại thành thế này rồi.” Hắn cười tự giễu, “Tôi không chơi lâu lắm rồi, kỹ thuật mới của bây giờ tôi phải mài dũa một chút.”

“Tứ Lang, tôi muốn đi cùng anh.”

“Đao thị vệ.” Lam Diêm đặt tay lên vai cô, “Đợi tôi trở về, em hãy cùng tôi một đời.”

“Anh trở về sẽ chiên cơm cho em chứ?”

“Đương nhiên rồi. Tôi sẽ chiên cho em cả một thùng cơm.”

“Em phải đợi bao lâu?”

“Một tháng.”

“Được. Tứ Lang, em ở đây đợi anh một tháng.”

—

Doãn Tiểu Dao là một người đơn thuần đến ngờ nghệch.

Cô luyện võ từ nhỏ, phạm vi sinh hoạt chỉ trong trấn Tây Tinh.

Năm đó Doãn gia gia lo lắng Hoàn Quán không người nối nghiệp, làm lơ làm chuyện học hành của cô.

Lúc đó thôn này rất lạc hậu, là một nơi hoang vu hẻo lánh, phải đi ra ngoài trấn 10 km mới có trường học. Rất nhiều người đều không có khái niệm học hành.

Sau này Doãn gia gia nghĩ, để cho người ngoài kế thừa Hoàn Quán cũng không sao cả, hà tất phải cố chấp với cháu gái của mình. Lúc ông đi tái làm thủ tục nhập học cho Doãn Tiểu Đào, thì cô đã quá tuổi nhiều lắm rồi.

Doãn Tiểu Đào không đến trường, là chuyện tiếc nuối một đời của Doãn gia gia.

Doãn gia gia tìm đến một ông thầy già trong trấn Tây Tinh, thành khẩn mời ông ấy dạy Doãn Tiểu Đào biết chữ.

May mà, kiến thức văn hóa mà Doãn Tiểu Đào học được cũng không tệ.

Doãn phụ còn đi đặt một tờ báo chiều.

Mỗi ngày Doãn Tiểu Đào đều cầm tờ báo đọc.

Lúc Doãn Tiểu Đào 15 tuổi, thành phố lớn bắt đầu thịnh hành máy tính, Doãn phụ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy con gái mình vẫn nên tiếp cận với hiện đại hóa, thế là ông bán một số đồ dùng trong nhà để lấy tiền, đổi cho Doãn Tiểu Đào một bộ máy tính secondhand.

Lúc đó, trấn Tây Tinh không có đường truyền băng thông rộng, chỉ có thể lên mạng qua đường dây điện thoại.

Doãn phụ đi mời một sinh viên đại học nghỉ đông về quê chơi, đến dạy Doãn Tiểu Đào lên mạng.

Tháng đầu tiên, phí điện thoại đắt đến đáng sợ.

Doãn phụ đi hỏi, mới biết lên mạng qua dây line điện thoại tính tiền theo lưu lượng.

Bắt đầu từ tháng thứ hai, mỗi ngày Doãn Tiểu Đào lên mạng một tiếng đồng hồ, xem xem thế giới bên ngoài.

Sau một năm rưỡi, một con đường nhựa lớn nối liền trấn Tây Tinh đến huyện thành được xây mới. Qua một khoảng thời gian nữa, cáp quang băng thông rộng cuối cùng cũng về đến trấn Tây Tinh.

Lúc đó tiền phí vô cùng mắc mỏ, nhưng vì con gái, Doãn phụ cắn răng kéo cáp.

Sau đó nữa, Doãn gia gia và Doãn phụ để cho Doãn Tiểu Đào đi học rất nhiều kỹ năng: lái xe, lặn, còn đi lên huyện học lớp bổ túc tiếng Anh.

Do bởi chuyện học hành của Doãn Tiểu Đào, ba người sư huynh cũng biết chữ đọc sách theo.

Thế nên đời này của Hoàn Quán, tuy rằng không có văn bằng chính thức gì, nhưng cũng không phải là mù chữ. Nhưng mà do cách thức dạy học của thầy giáo già quá cổ điển, cho nên đám người này nói chuyện tương đối kỳ quái.

Nói chuyện tuy kỳ quái, nhưng mấy sư huynh này đều tình cảm chân thật, rất chiều cố người sư muội duy nhất kia.

Trong hoàn cảnh thế này, Doãn Tiểu Đào bồi dưỡng thành cá tính cố chấp cứng nhắc.

Lam Diệm kêu cô đợi.

Thì ngày nào cô cũng đợi.

Lam Diệm duy trì tần suất hai ngày gọi điện thoại cho cô một lần. Kể đều là mấy chuyện con con vụn vặt, về phần Lam thị, hần luôn sơ sài qua loa.

Doãn Tiểu Đào cố chấp đợi hết một tháng.

Đó là thời gian Lam Diệm hẹn là sẽ gặp lại nhau.

Nhưng mà, hần không xuất hiện.

Cô đợi thêm một tuần lễ.

Hần cũng không xuất hiện.

Thậm chí, điện thoại cũng tắt nguồn.

Doãn Tiểu Đào cầm lấy điện thoại, thấp giọng nói, “Tứ Lang thất hẹn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Một tháng trời này, có mấy sự kiện.

Một.

Vào ngày nhiệm vụ vệ sĩ của Doãn Tiểu Đào hết hạn, Lam thị theo hẹn trên hợp đồng, phái người đến viếng thăm Hoành Quán.

Người thư ký đến Hoành Quán nói, tập đoàn Lam thị đã thỏa thuận xong với lãnh đạo của trấn Tây Tĩnh, khu vực lớn này không làm du lịch nữa. Còn về sau này, liệu có kế hoạch di dời khác hay không, thư ký không bảo đảm.

Lúc đến, thư ký hào hoa phong nhã, áo vest giày tây, cổ thắt cà vạt.

Lúc đi, lại cực kỳ nhếch nhác.

Chuyến đi đến Hoành Quán này, thật ra thư ký chẳng được hoan nghênh chút nào. Đừng nói lớn lớn nhỏ nhỏ trong Hoành Quán không hòa nhã với thư ký, ngay đến con chó đất tên “Đồ Xảo” của bác Vương quét rác, nhìn thấy thư ký cũng sủa không ngừng.

Thư ký không dám ngồi lâu, nói xong chuyện chính liền đi ngay.

Kết quả, Đồ Xảo đuổi theo thư ký đến nửa con phố.

Cà vạt của thư ký méo xệch, đồ vest nhăn nhúm.

Bác Vương quét rác nhìn bóng dáng của con chó đất nhà mình, “Đồ Xảo lâu lắm rồi chưa ghét người nào như thế này.”

Hai.

Trung tuần tháng chín, hạng mục mới của tập đoàn Lam thị khởi công. Trong buổi nghi thức đặt móng, Lam Nhị trước ống kính sắc mặt hồng hào.

Lúc đó Doãn Tiểu Đào đang cùng Doãn Tiểu Nhuệ đi siêu thị, nhìn thấy trên tivi của chỗ bán hàng.

Doãn Tiểu Nhuệ khinh miệt liếc mắt, “Đây chính là cái tên hàng giả đó à?”

Lam Nhị đang nói chuyện, camera quay đặc tả gương mặt của gã.

“Ừm.” Doãn Tiểu Đào quan sát mặt của Lam Nhị

Lam Nhị chính chẳng được tự nhiên, quá cứng nhắc, khi cười chỉ có mỗi khuôn miệng cử động. Hơn nữa sống mũi độn quá cao, chỗ tiếp nối với trán có chút kỳ quái. Màu sắc của con người cũng trái phải không đồng nhất, sắc xanh con người phía trái hơi nhạt.

Mặt giả mắt giả thế này, chỗ nào sánh được với Tử Lang của cô chứ.

Quả nhiên, Doãn Tiểu Nhuệ nói, “Không đẹp trai bằng anh rể.”

“Đúng thế.” Doãn Tiểu Đào rất tán đồng.

Ba.

Trung tuần tháng chín, bốn ngày sau hạng mục mới của Lam thị, một cao tầng của Lam thị nhảy lầu từ vong.

Truyền thông không đưa tin rùm beng.

Doãn Tiểu Đào đọc thấy tin tức đó trong một góc nhỏ của tờ báo chiều.

Ngắn ngủi vài câu, nguyên nhân không rõ.

Cách ba ngày, lại có một người trong Lam thị xảy ra chuyện. Là tổng giám thu mua của một thương hiệu trang phục trực thuộc Lam thị, lúc ở nhà một mình, bệnh cũ tái phát mà chết.

Chuyện này ngay cả lên báo cũng không.

Doãn Tiểu Đào đọc được mẩu tin tức này trên một diễn đàn nào đó.

Cô liền hỏi tính chân thật của sự việc này khi gọi điện với Lam Diệm.

Hắn khẳng định tin tức này là thật, sau đó thì nói qua loa, “Đám thân tín của Lam Úc chẳng người nào sạch sẽ cả. Chết cũng chưa hết tội.”

“Từ Lang, Lam Úc liệu sẽ đối phó anh không?” Cô nghi ngờ cái chết của một hai người này, là do Lam Úc diệt khẩu.

“Vây cũng phải xem gã có cái bản lĩnh này hay không.” Lam Diệm cười lạnh, “Bây giờ gã có cả đồng tai họa, tự mình còn khó giữ.”

Phiên toái của Lam Úc, không chỉ đến từ những trò phá rối của Lam Diệm, còn có Chú Lam và Lam Nhị từng bước áp sát, cộng thêm chứng cứ buồn thuốc phiện mà Thẩm Tiệp truy xét được.

Lam Úc đã không thể cứu vãn, đã bị Lam thị ép từ chức.

Hiện tại hành tung không rõ.

Bởi quan hệ của Lam thị, sau khi đã bàn giao cho cảnh sát cái chết của hai nhân viên kia, thì truyền thông không đưa tin tiếp nữa.

Một tuần trôi qua, Lam Diệm nói cho Doãn Tiểu Đào biết, hai cao tăng của Lam thị kia đã bị Lam Úc dùng thuốc phiện khống chế từ lâu. Hơn nữa, đứa con trai 10 tuổi của tổng giám thu mua cũng là người bị hại.

Bốn.

Vụ án Lam Diệm lừa tiền gạt tình, đã được giải quyết.

Nói ra thì có chút buồn cười.

Cô giám đốc Quách từng có duyên gặp mặt Lam Diệm một lần kia, tự nguyện làm người làm chứng cho Lam Diệm.

Cô ta nói như thế này, “Vào lúc tôi nhìn thấy bộ dáng của Lam nhị thiếu gia trên tivi thì cảm thấy không đúng lắm. Sau này nghe em họ tôi miêu tả tính cách của Lam nhị thiếu gia, tôi cảm thấy, quân đốc Lam mà tôi đã gặp là một người khác.”

Lam Diệm vô cùng kinh ngạc. Hắn cố nhớ lại tính cách của mình khi gặp giám đốc Quách là như thế nào, nhưng mà hoàn toàn không nhớ ra được. Thậm chí ngay cả việc từng gặp cô ta hắn cũng đã quên sạch từ khuya.

Giám đốc Quách nói, “Lam nhị thiếu gia mà em họ tôi quen biết thuộc chòm sao bọ cạp, còn quân đốc Lam ngồi cùng bàn cơm với tôi, thuộc chòm sao nhân mã.”

Lam Diệm, “...”

Cảnh sát, “...”

Giám đốc Quách thấy không ai hưởng ứng phân tích của mình, bèn hỏi Lam Diệm, “Anh có phải là cung nhân mã không?”

“Chắc là phải...” Lam Diệm cảm thấy sau này không thể xem thường những người làm cung hoàng đạo nữa. Hắn cũng không thể thấy rõ được tính cách của mình, cái cô giám đốc Quách này lại có thể phán đoán ra. Có thể thấy, môn huyền học về cung hoàng đạo khá là cao thâm.

Sau khi đã có nhân chứng thứ nhất rồi, lục tục có nhân chứng khác xuất hiện.

Một cô gái to bụng nào đó, giống như oán hận khuê phòng chạy đến tìm cha cho đứa con của mình.

Cô ta nhìn Lam Diệm từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, nhìn tới nhìn lui nhìn hết mười mấy lượt. Sau đó tiến gần đến bên hắn, nhắm mũi ngửi mùi của hắn.

Lam Diệm không vui, lùi lại một bước lớn, “Này, bà thím, bà ngửi đủ chưa vậy?”

Cô gái hung dữ ngẩng đầu lên, “Anh không phải là cha của con tôi.”

“Đệt, tôi vốn có phải đâu.”

Người cảnh sát ở kế bên hơi cau mày, “Xin hỏi Lý tiểu thư, cô làm sao phân biệt được?”

“Mùi không đúng.” Cô gái chỉ Lam Diệm, “Anh ta không bị hôi nách.”

Lời vừa nói ra, toàn bộ câm nín.

Cô gái thấy thế, vội vàng giải thích, “Mấy anh đừng có hiểu nhầm. Cha của con tôi chỉ bị hôi nách 1% thôi, có mùi rất đàn ông.”

Toàn bộ vẫn câm nín.

Phải một hồi lâu sau, cảnh sát mới lấy lại tinh thần, “Xin hỏi cái 1% đó... Làm sao mà phân định vậy?”

“Lúc thường đương nhiên là ngửi không ra rồi.” Cô gái phóng khoáng chia sẻ việc tâm đắc của mình, “Tôi cao vừa khéo đến vai anh ấy, lúc anh ấy giro tay ôm tôi, thì sẽ có một ít cái mùi đó thoảng qua.”

Lam Diệm tròn trắng mắt với trần nhà, “Chú cảnh sát, một lát tôi còn phải ăn cơm trưa, cái thể loại đề tài nói chuyện này tôi muốn xin được tránh đi.”

Sau này, Thẩm Tiệp trêu đùa, “Lam Diệm, may mà cậu không bị hôi nách 1%.”

“Đúng thế.” Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười, “Tạ trời tạ đất.”

Lam Diệm nói qua điện thoại với Doãn Tiểu Đào một chút rằng mọi chuyện đã được giải quyết.

Doãn Tiểu Đào nghe thấy vụ án này đã kết thúc liền yên lòng, “Vậy cái tên Nhị thiếu gia đó thì sao?”

“Tiếp tục làm Nhị thiếu gia của cậu ta thôi.”

“Không bị trừng phạt?”

“Có.” Lam Diệm dừng một chút, bổ sung, “Bồi thường cho tôi một chút phí tổn hại.”

Sắc mặt của Doãn Tiểu Đào lạnh lẽo. Cuộc đời này của Lam Diệm chính là bị cái kế hoạch thể thân đó hủy hoại, mà Lam Nhị, vẫn được sống thật tốt.

Lam Diệm nhận ra được tâm tình của cô, cười khẽ, “Đao thị vệ, thù của tôi, để tôi báo là được rồi.”

Người của Hoành Quán càng đơn thuần, hần càng không nỡ để bọn họ vì chuyện này mà bị liên lụy. Hần hy vọng, bầu không khí ở Hoành Quán sẽ luôn hài hòa dịu êm như thế. Cho nên những chuyện tiêu cực, hần không muốn Hoành Quán nhúng tay vào.

Năm

Cách thời hạn một tháng còn lại ba ngày.

Liên quan đến sự việc vụ hại Lam Diệm buôn thuốc phiện, đã tra rõ được chân tướng thông qua camera quan sát trong Lam thị.

Ngày đó, Lam Diệm giao sổ đen của Lam Úc cho Thẩm Tiệp, đồng thời cả số điện thoại mà Tiêu Đông Khang cho, cùng với địa chỉ của căn phòng khám tại Thương Thành đều giao hết cho Thẩm Tiệp.

Địa điểm gặp gỡ của hai người, vẫn là cửa hàng bán si thuốc lá lần trước.

Vị trí ngồi của mỗi người cũng không đổi.

Hương trà của ông chủ cửa hàng rất thơm, tản trong không khí, trong thanh có ngọt.

Lam Diệm ném một hóp trà, than rằng, “Anh làm sao tìm được cửa hàng này vậy?”

Do thói quen nghề nghiệp, tư thế ngồi của Thẩm Tiệp thẳng tưng, “Một vụ án trước kia, ông chủ cửa hàng là người chứng kiến. Cứ qua qua lại lại thì thân thôi.”

Lam Diệm thì lười biếng dựa vào sofa, “Thật khâm phục anh, giao thiệp rộng đến thiên hạ toàn bạn tốt.”

“Tôi cũng khâm phục cậu.” Trong bụng Thẩm Tiệp thêm một câu: Không có bạn bè, một mình cũng có thể tiêu ngao giang hồ.

Lam Diệm cười cười.

Thẩm Tiệp chống mấy tư liệu đó lên, hỏi, “Cậu có dự định gì không?”

“Tôi chẳng còn việc gì nữa.” Lam Diệm ngáp một hơi, “Tôi đến trấn Tây Tịnh, sau này không ra ngoài nữa.”

“Không vào sở cai nghiện?” Lúc trước Thẩm Tiệp chưa từng nghĩ đến, bản thân anh có thể nói chuyện bình thân với một người nghiện ma túy như thế này.

Lam Diệm lắc lắc đầu, “Tôi trở về Hoành Quán, nơi đó có người có thể giúp tôi cai nghiện.”

Thẩm Tiệp cất tư liệu vào túi, “Cậu đi đâu kiếm ra nhiều tư liệu như thế?”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm”

“Lam Diệm, tôi vẫn luôn cảm thấy cậu rất đáng sợ.” Bất kể là lúc nhỏ, hay là hiện tại. Trong sâu thẳm nội tâm của Thẩm Tiệp đều tồn tại suy nghĩ này.

Lam Diệm nhướn mày, “Anh đi đâu lấy cái ảo giác này vậy?” Hắn cảm thấy mình rất thân thiện rất lương thiện, chẳng đáng sợ chút nào.

“Không biết.” Thẩm Tiệp nhìn chăm chú Lam Diệm, “Có lẽ là bởi vì, một con người trong nghịch cảnh mà vẫn nhớ mỉm cười, khiến cho tôi cảm thấy kính phục.”

Lam Diệm phì cười, “Chẳng lẽ ngày nào mặt mũi cũng đau khổ thì nghịch cảnh sẽ biến thành thuận lợi sao?”

Thẩm Tiệp cúi đầu, vài giây sau, anh ngẩng đầu lên, “Lam Diệm, cậu nhất định phải cai nghiện.”

“Ừ.” Lam Diệm gật đầu thật mạnh, “Đội cai dứt là tôi có thể cưới vợ rồi.” Nghĩ đến điều này, hắn không kiềm được mà toét miệng cười.

“Cưới vợ?” Thẩm Tiệp có chút kinh ngạc.

“Đúng thế, kết hôn, sinh con.”

Thẩm Tiệp nhớ, lúc Lam Diệm nói câu này rất vui vẻ. Dường như hắn đã cai nghiện xong, đã cưới được vợ, và đang sống một cuộc sống hạnh phúc.

Lúc đó Thẩm Tiệp còn hỏi một câu, “Là cái cô vệ sĩ đánh rất cừ đó hả?”

“Đúng thế.” Con người của Lam Diệm phát sáng lấp lánh, “Tôi thật thích cô ấy lắm.”

Thẩm Tiệp cười theo, “Vậy tôi chúc mừng cậu trước nhé.”

“Cũng là chỗ quen biết, anh nhất định phải đến uống rượu mừng nhé.” Lam Diệm cười đến híp cả mắt.

“Xem tôi có rảnh hay không nữa.”

Sau đó, Thẩm Tiệp rất hối hận với câu nói này của mình.

Anh cảm thấy mình nên nói vài lời Lam Diệm thích nghe. Thí dụ như, “Tôi nhất định cho cậu cái bao lì xì lớn.” Anh không hiểu làm sao mình lại để lại cho Lam Diệm một câu nói chẳng ra làm sao thế này.

Thẩm Tiệp thật rất muốn bổ sung thêm một câu, “Tôi nhất định sẽ cho cậu cái bao lì xì lớn.”

Sáu.

Lam Diệm mất tích rồi.

Cách kỳ hạn một tháng còn lại một ngày.

Không hề thông báo cho Thẩm Tiệp.

Cũng không nói với Đoàn Tiểu Dao.

Cứ thế, biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Phù Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.